

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

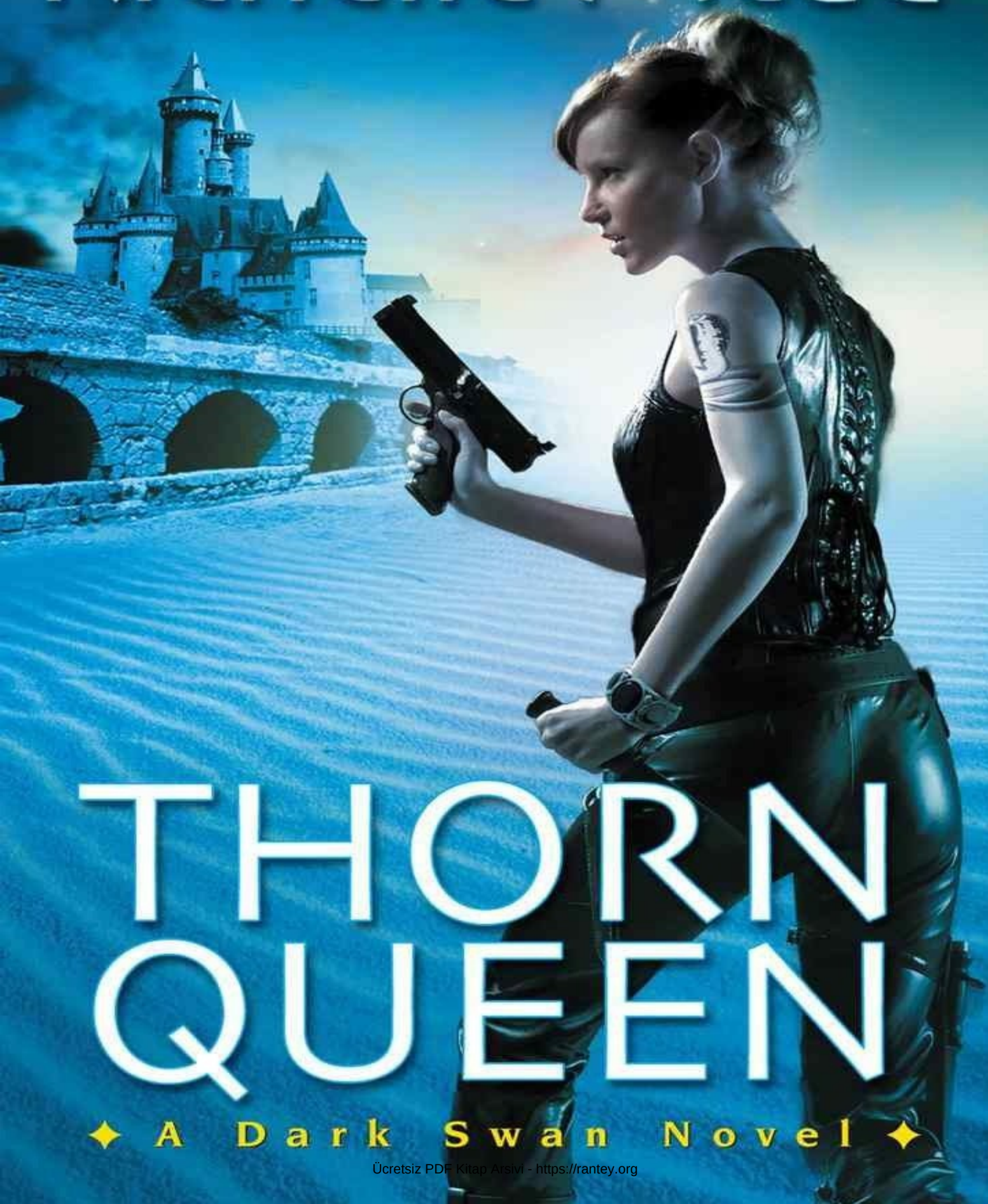
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Richelle Mead

THORN QUEEN

◆ A Dark Swan Novel ◆

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THORN QUEEN

"Anlamıyorsunuz. *Anlayamazsınız*. Burada iki dünya arasında kaldım, iki farklı sadakatim var. Tüm hayatımı insan olarak geçirdim.

-O dünyanın bir parçası olmak. Tüm bunları bir kenara bırakıp kendi türüme ihanet etmemi bekleyemezsiniz."

Dorian cevap vermek için ağzını açtı ve hafif bir gök gürültüsüyle kesildi. Söylemek üzere olduğu her ne kelime varsa kayboldu ve güldü. "Bunu duyuyor musun? Bu sensin, Eugenie. Senin öfken."

Başımı salladım. "Henüz gök gürültüsü ve şimşekleri kontrol edemiyorum."

"Kontrol değil, hayır. Ama onu bilinçsizce çağırabilirsin. Bu topraklarda sana bağlı olmayan bir şey var mı sanıyorsun?" Etrafımızı işaret etti. "Buradaki tüm bu insanlar... *Onlar* da senin türünden. Kraliçe olduğunun henüz farkında olmayan tek kişi sensin dediğimde kastettiğim buydu! Tüm bu insanlar onları koruman ve doğru olanı yapman için sana bakıyor.

"Dorian, soğukkanlılıkla öldüremem!"

Kollarımdan tuttu, sesi sakindi ama öfkeyle doluydu. "Ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin! Sen bir kraliçesin. Fırtına Kralı'nın torunu hakkındaki tüm bu konuşmaları unut. Şu anda onun varisisin. Bu dünyanın en güçlü hükümdarlarından biri olmanın eşiğindesin...."

Richelle Mead tarafından yazılan kitaplar

SUCCUBUS BLUES
SUCCUBUS ON TOP
SUCCUBUS DREAMS
SUCCUBUS HEAT
STORM BORN
THORN QUEEN

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

THORN QUEEN

Richelle Mead

◆ **Bir Karanlık Kuğu Romanı** ◆

ZEBRA KİTAPLARI

Kensington Publishing Corp.

<http://www.kensingtonbooks.com>

*Jen ve Chad için,
iyi bir canavarın değerini anlayan*

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltıncı Bölüm

On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm Yirmi
İki Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm Yirmi
Yedi Bölüm Yirmi Sekiz

Birinci Bölüm

Üzücü gerçek: pek çok çocuk bıçak ve silah kullanmayı biliyor.

Ben de onlardan biriydim ama suç dolu bir hayat sürmek yerine şamanik bir paralı asker olmak için eğitim almıştım. Bu, arkadaşlarım danslarda ve futbol maçlarındayken, benim üvey babamla birlikte ruhları kovduğum ve canavarlarla boğuştuğum anlamına geliyordu. İyi tarafından bakarsak, gaspçılardan ya da diğer saldırganlardan asla korkmadan büyüdüm. Dezavantajı ise, böyle bir ergenlik dönemi sosyal gelişiminizi gerçekten mahvediyor.

Bu, hiçbir zaman diğer çocuklar gibi olmadığım anlamına geliyordu. Bazı arkadaşlarım vardı ama onların dünyasına kıyasla benimki son derece sade ve son derece ölümcüldü. Onların dramları ve endişeleri benimkilerin yanında çok önemsiz kalıyordu ve hiçbir zaman tam olarak ilişki kuramıyordum. Şimdi bir yetişkin olarak, çocuklarla hala gerçekten bağlantı kuramıyordum çünkü yararlanabileceğim ortak deneyimlerim yoktu.

Bu da bugünkü işimi çok daha zorlaştırdı.

"Devam et Polly," diye mırıldandı kızın annesi, dolgun dudaklarıyla gülümseyerek.

Çok fazla kolajen olduğundan şüpheleniyordum. "Ona hayaletten bahset."

Polly Hall on üç yaşındaydı ama kırk yaşındaki bir fahişeye rakip olacak kadar makyaj yapmıştı. Ailesinin mükemmel bir şekilde dekore edilmiş evinde bir kanepenin arkasına yaslanmış oturuyor, yüksek sesle sakız çiğniyor, bizden başka her yere bakıyordu. Onu inceledikçe, muhtemelen sorunları olduğuna daha fazla karar verdim. Bunların doğaüstü etkilerden çok, ona Polly adını veren ve tanga giymesine izin veren bir anneye sahip olmakla ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Polly'nin dekolte kot pantolonunun talihsiz bir yan etkisiydi, yukarıda bahsedilen tangayı görebiliyordum.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Bayan Hall yüksek sesle içini çekti. "Polly, canım, bunu konuşmuştuk. Eğer bize yardım etmeyeceksen, biz de sana yardım edemeyiz."

Gülümseyerek, kızın gözlerinin içine bakabilmek için kanepenin önünde diz çöktüm. "Her şey yolunda," dedim ona, sesimin samimi çıkmasını ve bir okul sonrası özel dersi gibi olmamasını umarak. "Bana ne söylersen inanacağım. Bunu halledeceğiz."

Polly de biraz önce annesinin yaptığı gibi yüksek sesle iç çekti ve hâlâ bana bakmayı reddediyordu. Bana şu anda ortalıkta görünmeyen ve dünyayı fethetmek isteyen dengesiz ergen üvey kız kardeşimi hatırlattı. "Anne," dedi, "artık odama gidebilir miyim?"

"Bu hoş hanımla konuşana kadar olmaz." Bayan Hall bana dönerek açıkladı. "Bütün gece garip sesler duyuyoruz: Patlamalar, çatlamalar, çarpımlar. Eşyalar sebepsiz yere devriliyor. Ben bile..." Tereddüt etti. "Odanın içinde uçan şeyler bile gördüm. Ama hep Polly etraftayken oluyor. Bu hayalet her neyse,

Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor... ya da ona takıntılı."

Dikkatimi tekrar Polly'ye yönelttim, asık suratını ve üstü örtülü hayal kırıklığını tekrar inceledim. "Aklında çok şey mi var, Polly?" Nazikçe sordum. "Okulda bir sorun falan mı var? Buralarda bir sorun mu var?"

Mavi gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı.

"Peki ya elektrik sorunları?" Bunu annesine yönelttim. "Kısa devre yapan şeyler? Teypler ya da aletler doğru çalışmıyor mu?"

Bayan Hall gözlerini kırıştırdı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Ayağa kalktım ve vücudumdaki gerginliği attım. Dün gece bir Wraith'le dövüşmüştüm ve hiç de nazik davranmamıştı.

"Senin hayaletin yok. Senin bir öcün var." İkisi de bana baktı.

"Bu bir hayalet değil mi?" diye sordu Bayan Hall.

"Pek sayılmaz. Telekinetik güçlerin bir tezahürüdür, genellikle gençlik yıllarında öfke ve diğer güçlü duygulardan kaynaklanır." Okul sonrası özel modundan kaçmış, sadece reklam moduna girmiştim.

"Ben...bekle. Buna Polly'nin mi sebep olduğunu söylüyorsun?"

"Bilinçli olarak değil ama evet. Bu gibi durumlarda, özne -Polly- farkında olmadan duygularını fiziksel yollarla dışa vurur. Muhtemelen telekinetik olarak kalmayacaktır. Yaşı ilerledikçe ve biraz sakinleştikçe kaybolacaktır."

Annesi hâlâ şüpheci görünüyordu. "Kesinlikle bir hayalete benziyor." Omuz silktim. "Güven bana. Bunu pek çok kez gördüm." "Peki... yapabileceğiniz bir şey yok mu? Bizim yapabileceğimiz bir şey?" "Terapi," diye önerdim. "Belki bir medyum çağırırız."

Bayan Hall'a güvendiğim bir medyumun iletişim bilgilerini verdim. Sürgün ücretimden feragat ederek, sadece ev ziyareti için ondan para aldım. Bana verdiği parayı iki kez kontrol ettikten sonra -asla çek kabul etmezdim- parayı sakladım ve oturma odasının kapısına doğru ilerledim.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Hayır, yani, sanırım bu yardımcı oluyor. Sadece çok garip." Kızına şaşkınlıkla baktı. "Hayalet olmadığına emin misin?"

"Olumlu. Bunlar klasik semp-"

Görünmez bir güç bana çarptı ve beni duvara doğru itti. Bir çığlık attım, dengemi korumak için bir elimi uzattım ve o küçük kaltak Polly'ye hançer fırlattım. Gözleri kocaman açılmıştı, o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Polly!" diye haykırdı Bayan Hall. "Cezalısın, genç bayan. Telefon yok, IM yok, yok..." Odanın karşısındaki bir şeye bakarken ağzı açık kaldı. "Nedir o?"

Bakışlarını önümüzde cisimleşen büyük, soluk mavi şekle doğru takip ettim. "Şey," dedim, "bu bir hayalet."

Üzerime doğru çullandı, ağzı korkunç bir çığlıkla açılmıştı. Diğerlerine yere yatmaları için bağırdım ve kemerimden gümüş kanatlı bir athame çıkardım. Bir bıçak.

ruhlara karşı işe yaramaz gibi görünebilir, ancak gerçek bir hasar vermek için sağlam bir şekle bürünmeleri gerekir. Katı hale geldiklerinde gümüşe karşı hassastılar.

Bu ruh bir kadın şeklini taşıyordu - aslında çok genç bir kadın şeklini. Uzun soluk saçları bir pelerin gibi arkasından geliyordu ve gözleri büyük ve boştu. Tecrübe eksikliğinden mi yoksa doğuştan gelen bir özelliğinden mi bilinmez, saldırısı bocalıyor ve koordine olamıyordu. Athame'in ilk ısırtıklarında çığlık atarken bile, diğer elimde kristal çivili asam vardı. Artık kendime geldiğime göre, böyle bir sürgünü uykumda bile yapabilirdim. Her zamanki kelimeleri söyleyerek içimdeki gücü kullandım ve kendi ruhumu bu dünyanın sınırlarının ötesine gönderdim. Yeraltı Dünyası'nın kapılarına dokunarak dişi ruhu yakaladım ve onu oraya gönderdim. Canavarları ve soyluları, içinde yaşadıkları araf olan Öteki Dünya'ya geri gönderme eğilimindeydim. A Böyle bir hayaletin ölüm diyarına gitmesi gerekiyordu. Ortadan kayboldu.

Bayan Hall ve Polly bana baktılar. Birdenbire, ilk duygu gösterisinde, kız ayağa fırladı ve bana ters ters baktı.

"Az önce en iyi arkadaşımı öldürdün!"

Cevap vermek için ağzımı açtım ve söyleyeceğim hiçbir şeyin yeterli olmayacağına karar verdim.

"Aman Tanrım, sen neden bahsediyorsun?" diye haykırdı annesi.

Polly'nin yüzü öfkeyle çarpıldı, gözleri yaşlarla parladı. "Trixie. O benim en iyi arkadaşımdı. Birbirimize her şeyi anlatırdık."

"Trixie?" Bayan Hall ve ben hep birlikte sorduk.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Çok havalıydı." Polly'nin sesi biraz hüzne dönüştü. "Keşke birlikte alışverişe çıkabilseydik ama evden çıkamıyordu. Ben de ona *Vogue* ve *Glamour*'u getirmek zorunda kaldım."

Bayan Hall'a döndüm. "İlk tavsiyem hâlâ geçerli. Terapi. Hem de çok."

Ondan sonra eve döndüm ve bu paralı şamanlık mesleğini neden seçtiğimi yüzüncü kez düşündüm. Elbette kötü doğüstü varlıklarla etkileşime girmekten çok daha az sorunlu başka işler de vardı. Muhasebe. Reklamcılık. Hukuk. Belki sonuncusu değildi.

Yaklaşık bir saat sonra eve döndüm ve kapıyı açar açmaz iki orta boy köpek tarafından saldırıya uğradım. Biri simsiyah, diğeri simsiyah beyaz iki köpekti. İsimleri Yin ve Yang'dı ama kimin kim olduğunu asla hatırlayamadım.

Kuyruklarını çılginca sallayarak beni kokladıklarında, "Geri çekil," diye uyardım. Beyaz olan elimi yalamaya çalıştı. Onları iterek mutfağa girdim ve neredeyse güneşin altında yere yayılmış tekir bir kediye takılıp düşüyordum. Homurdanarak çantamı mutfak masasının üzerine fırlattım. "Tim? Burada mısın?"

Ev arkadaşım Tim Warkoski kafasını mutfağa uzattı. Üzerinde Amerikan yerlilerinin silüetlerinin *olduğu ve İç Güvenlik* yazan bir tişört giymişti: *1492'den beri Terörizmle Mücadele*. Zekasını takdir ettim ama Tim aslında bir Amerikan Kızılderilisi olmadığı için bir şeyler kaybetti. O sadece

Daha doğrusu, yerel barlarda ve turist çevrelerinde Polonyalı kökenini gizlemek için bronz tenini ve siyah saçlarını kullanarak bir Polonyalıyı oynadı. Bu, yerel kabilelerin birçoğuyla başını derde sokmuştu.

Bir elinde çöp torbası, diğerinde kedi kepçesiyle bana karanlık bir bakış attı. "Bugün kaç kutu kedi kumu değiştirmek zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Bir bardak süt doldurdum ve masaya oturdum. "Kiyo her kedi için bir kutuya ihtiyacımız olduğunu söylüyor, bir tane de fazladan."

"Evet, sayabilirim, Eugenie. Altı kutu var. Bin beş yüz metre karelik bir evde altı kutu. Sence beleşçi erkek arkadaşın geri gelip bu işe yardım edecek mi?"

Rahatsızca yer değiştirdim. Güzel bir soruydu. Üç ay boyunca Tucson ve Phoenix arasında mekik dokuduktan sonra, erkek arkadaşım Kiyo bir buçuk saatlik yol masrafından kurtulmak için burada bir işe girmeye karar vermişti. Uzun uzun konuştuk ve onun benim yanıma taşınmasına hazır olduğumuza karar verdik. Ne yazık ki Kiyo'yla birlikte beş kedi ve iki köpekten oluşan hayvanat bahçesi de gelmişti. Bir veterinerle çıkmanın sıkıntılarından biri de buydu. Bulduğu her hayvanı sahiplenmekten kendini alamıyordu. Kedilerin isimlerini köpeklerinkinden daha iyi hatırlayamadım. Dördünün adı Mahşerin Atlıları'ndan geliyordu ve tek hatırlayabildiğim Famine'in ironik bir şekilde yaklaşık otuz kilo ağırlığında olduğuydu.

Bir başka sorun da Kiyo'nun hem gerçek hem de mecazi anlamda bir tilki olmasıydı. Annesi bir kitsune, bir tür Japon tilki ruhuydu. İnanılmaz güç ve hızın yanı sıra gerçek bir tilkiye dönüşme yeteneği de dahil olmak üzere tüm özelliklerini miras almıştı. Sonuç olarak, sık sık "vahşi doğanın çağrısına" kapılıyor, bu da onu hayvan formunda koşturmak için can atmasına neden oluyordu. Artık işleri arasında boş vakti olduğundan, bir tür vahşi tatil yapmak için beni terk etmişti. Bunu kabul ettim ama onu görmediğim bir haftanın ardından huzursuz olmaya başlamıştım. "Yakında dönecek," dedim belli belirsiz, Tim'in gözlerine bakmadan. "Ayrıca, kira ödemeye başlamak istiyorsan ev işlerinden kurtulabilirsin." Anlaşmamız buydu. Bedava Yemek ve ev işi karşılığında konaklama.

O caymadı. "Erkek seçiminiz tartışmalı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunu çok fazla düşünmek istemedim. Onu odamda bıraktım ve Zürih'in bir fotoğrafını gösteren bir yapbozun rahatlığını aradım. Kedilerden biri gibi o da masamın üzerinde duruyordu. Sanırım o Bay Bıyık'tı, kıyamete benzemeyen. Onu yapbozdan uzaklaştırdım. Parçaların yaklaşık yarısını da yanında götürdü.

"Lanet olası kedi," diye mırıldandım.

Aşkın zor bir şey olduğuna karar verdim. Huysuz ruh halimin farkında olarak, Kiyo'ya karşı duyduğum endişenin bir kısmının, onun da izninin bir bölümünü Öteki Dünya'da geçiriyor olmasından, eski kız arkadaşıyla vakit geçiriyor olmasından kaynaklandığını biliyordum. Periler, Sidhe,

Parlak olanlar... onlara ne demek isterseniz deyin, onlar Öteki Dünya'nın uzun boylu, uzun ömürlü yöneticileriydi. Çoğu şaman ve ben onları eski bir terim olan soylular olarak adlandıırdık. Maiwenn, Kiyo'nun eski sevgilisi, neredeyse dokuz aylık hamileydi ve ayrılmış olmalarına rağmen hala hayatının bir parçasıydı.

İç çektim. Tim benim şüpheli erkek zevkim konusunda haklı olabilirdi.

Gece devam etti. Def Leppard çalarken bulmacayı bitirdim, bu beni daha iyi hissettiriyordu. Tam müziği kapatıyordum ki Tim'in bağırdığını duydum, "Yo, Eug. Kujo geldi."

Nefes nefese yatak odamın kapısına koştum ve kapıyı açtım. Kurt büyüklüğünde kızıl bir tilki koridorda bana doğru koşuyordu. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve onu içeri alıp huzursuz daireler çizmesini izlerken kalbimin yerinden fırladığını hissettim.

"Tam zamanında," dedim.

Turuncu-kırmızı zarif bir kürkü ve beyaz uçlu kabarık bir kuyruğu vardı. Gözleri altın sarısıydı ve bazen çok insani bir parıltı taşırdı. Bu gece öyle bir şey görmedim. Bana tamamen hayvani bir ürkeklikle baktı ve eski haline dönmesinin biraz zaman alacağını fark ettim. Küçük, normal boyutlardaki bir kızıl tilkiden önümdeki güçlü şekle kadar çok çeşitli tilkilere dönüşebilme yeteneğine sahipti. Bu daha büyük formda bir süre geçirdiğinde, tekrar insana dönüşmek daha fazla çaba ve zaman alıyordu.

Yine de yakında dönüşeceğini umarak masama başka bir bulmaca bıraktım ve beklerken üzerinde çalıştım. İki saat sonra hiçbir şey değişmemişti. Bir köşeye kıvrılmış, vücudunu sıkı bir top gibi sarmıştı. Gözleri beni izlemeye devam etti. Bitkin bir halde ondan vazgeçtim ve kırmızı bir gecelik giydim. Işıkları kapattıktan sonra yatağıma girdim ve değişiklik olsun diye hemen uykuya daldım.

Uyurken rüyamda Öteki Dünya'yı, özellikle de Tucson'a ve etrafımızı saran Sonora Çölü'ne çarpıcı bir benzerlik gösteren bir parçasını gördüm. Sadece, Öteki Dünya versiyonu daha iyiydi. Parlak güneş ışığıyla ısınan ve çiçek açan kaktüslerle ışıldayan neredeyse cennet gibi bir Tucson. Bu benim için sık görülen bir rüyaydı ve sabahları o toprakları özlememe neden olurdu. Bu dürtüyü görmezden gelmek için her zaman elimden geleni yapardım.

Birkaç saat sonra uyandım. Sıcak, kaslı bir vücut benimle birlikte yatağı girmiş, sırtıma baskı yapıyordu. Güçlü kollar belimi sarmıştı ve Kiyo'nun karanlık ve misk kokusu üzerime sinmişti. Onun dokunuşuyla içimde sıvı bir his yandı. Kabaca beni kendisine doğru çevirdi. Dudakları beni ezici bir öpücüğün içinde tüketti, yoğunluk ve ihtiyaçla parlıyordu.

"Eugenie," diye homurdandı, dudaklarını benimkilerden zar zor ayıracak kadar durakladıktan sonra. "Seni çok özledim. Tanrım, seni özledim. Sana ihtiyacım vardı."

Beni tekrar öptü, elleri bedenimi tahrip ederken bu ihtiyacı ilettili. Kendi ellerim onun çıplak teninin pürüzsüz mükemmelliği boyunca kayarak arzumu uyandırdı. Bu gece aramızda nezaket yoktu, sadece vahşi bir tutku vardı.

Üstüme çıkarken, bedeni aşk kadar hayvani içgüdülerden de beslenen bir ihtiyaçla bedenimi itiyordu. Şekli ne olursa olsun, insani duyularını tamamen geri kazanmadığını fark ettim.

Sabah uyandığımda yatağım boştu. Odanın öbür ucunda Kiyo kot pantolonunu giymiş, uyanık olduğumu altıncı hisle anlamış gibi gözlerime bakıyordu. Yan döndüm, çarşaflar çıplak tenimde kayıyordu. Tembel ve tatmin olmuş bir durgunlukla onu izlerken, vücuduna ve Japon ve İspanyol mirasının ona bahsettiği seksi özelliklere hayran kaldım. Bronzlaşmış vücudu ve siyah saçları, Kuzey Avrupalı atalarımın bana verdiği açık ten ve kızıl saçlarla tam bir tezat oluştuyordu.

"Gidiyor musun?" diye sordum. Dün gece onun varlığıyla yerinden fırlayan kalbim aniden yere çakıldı.

"Geri dönmem gerekiyor," dedi koyu yeşil tişörtünü düzeltirken. Dalgın bir elini çene hizasındaki saçlarında gezdirdi. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Evet," dedim, sesim amaçladığımdan daha keskin çıkmıştı. "Tabii ki biliyorsun."

Gözleri kısıldı. "Lütfen buna başlama," dedi sessizce. "Bunu yapmak zorundayım."

"Özür dilerim. Nedense başka bir kadının senin bebeğini doğuracak olması beni pek heyecanlandırmıyor."

İşte oradaydı. Her zaman üzerimizde asılı duran sorun.

Yatakta yanıma oturdu, koyu renk gözleri ciddi ve düzdü. "Şey, heyecanlıyım. Bu konuda beni destekleyeceğini ve benim için mutlu olacağını düşünmek isterim."

Sıkıntıyla başka tarafa baktım. "Senin adına mutluyum. Mutlu olmanı istiyorum... sadece, bilirsin, bu çok zor."

"Biliyorum." Üzerime eğildi, elini ensemden gezdirdi ve parmaklarını saçlarımda dolaştırdı.

"Geçen hafta onunla benimle geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdin." "Bu bir zorunluluk. Neredeyse zamanı geldi."

"Biliyorum," diye tekrarladım. Kıskançlığımın yersiz olduğunu biliyordum. Hatta önemsizdi. Onun çocuk sahibi olma mutluluğunu paylaşmak istiyordum ama içimdeki bir şey buna engel oluyordu.

"Eugenie, seni seviyorum. Bu kadar basit. Hepsi bu kadar."

"Onu da seviyorsun."

"Evet, ama benim seni sevdiğim gibi değil."

Beni dün geceki sertlikten çok farklı bir yumuşaklıkla öptü. Ona karşı eridim. Öpücük daha da güçlendi, ateşle doldu. Büyük bir isteksizlikle sonunda çekildi. Gözlerindeki özlemi görebiliyordum. Tekrar seks yapmak istiyordu. Sanırım bu benim cazibem için bir şey ifade ediyordu.

Sorumluluk sahibi eğilimleri galip geldi, doğruldu ve ayağa kalktı. Ben olduğum yerde kaldım.

"Seni orada göreceğim miyim?" diye sordu, sesi düzgün ve nötrdü. İçimi çektim. "Evet. Orada olacağım."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük." Başımı salladım.

Kapıya doğru gitti ve bana geri döndü. "Seni seviyorum." Sesindeki sıcaklık bunu gerçekten kastettiğini gösteriyordu. Ben de gülümsedim.

"Ben de seni seviyorum."

O gitti ve ben çarşafı kendime doğru daha sıkı çektim ve kalkmak için hiçbir hareket yapmadım. Ne yazık ki bütün gün yatakta kalamazdım. Kiyo-'ya verdiğim söz gibi başka şeyler bugün dikkatimi çekmeyi gerektiriyordu. Önümde Öteki Dünya'ya, beni isteksizce miras aldığım bir krallığa götürecek bir yolculuk vardı. Maiwenn, Kiyo'nun hayatındaki tek Öteki Dünya kraliçesi değildi.

Yine de, şaşırtıcı bir şekilde, bugün benim için sorun bu değildi. Beni bekleyen diğer şeylerle kıyaslandığında bu kolaydı.

Soyluların bebek partisine gitmem gerekti.

İkinci Bölüm

Öteki Dünya'ya geçmek benim için çoğu insandan daha kolay ama yine de biraz çalışma gerektiriyor. İhtiyacım olan şeyleri topladıktan sonra Saguario Ulusal Parkı'na gitmem ve parkın ücra bir köşesine kadar yürümem gerekiyordu. Burada, çok silik iki patika bir kavşakta kesişiyordu; bu, Öteki Dünya'ya açılan kapılar için ortak bir işaretti. Öteki dünya ve insan dünyası birbirine çok yakın ve ikisi arasındaki bazı noktalar daha ince. Elbette, bunun gibi ince bir nokta bile bazı insanların kendi bedenleriyle yolculuk yapmaları için her zaman yeterli olmaz. Sonunda ruh veya elemental bir formda gidebilirler. Ama ben? Ben insanların ve soyluların kanını taşıyorum. Bu nedenle her iki dünyaya da kolaylıkla seyahat edebildim, yine de soylu mirasım beni hala rahatsız ediyordu. Bu sadece yeni bir keşifti ve kabullenmekte zorlandığım bir şeydi.

Kavşakta dururken gözlerimi kapattım ve dün ruhu kovmak için kullandığıma çok benzer bir transa geçtim. Geçişler ve şeytani büyüü koruyan tanrıça Hekate'ye saygı olarak kollarımdan birinin etrafına yeşilimsi bir yılan dövmesi sarılmıştı. Onu çağırarak, onun gücünden yararlanarak bedenimi bu dünyanın ötesine uzattım. Bir an sonra, Öteki Dünya'da durdum. Bir kalenin içinde. Bana ait olan bir kalede.

Çapraz yan etkiler artık beni neredeyse hiç rahatsız etmediği için kendimi çabucak toparladım. İçinde durduğum oda küçük bir oturma odasıydı, seyrek döşenmişti. Ortasında küçük mavi çiçekleri olan beyaz reçineden yapılmış bir tavşan kağıt ağırlığı vardı. Aptalcaydı ama o tavşan benim özümle doluydu, yani Saguario Ulusal Parkı'ndan -ya da seçtiğim başka bir kavşaktan- karşıya geçtiğimden bedenim uzak bir yer yerine bu noktaya seyahat edecekti.

Dış koridorun taş zemininde ayak sesleri duyuldu. Bir an sonra, uzun sarı saçlı, parlak gözlü genç bir kadın içeri baktı. Beni görünce yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü.

"Majesteleri," diye nefes aldı sevinçle. Arkasını dönerek koridorda bağırdı. "Kraliçe! Kraliçe burada!"

Yüzümü buruşturdum. Keşke buraya bu kadar abartı olmadan gelebilseydim. Buraya gelmek zorunda olmam bile yeterince kötüydü.

Bu açıklamayı yaptıktan sonra Nia koşarak yanıma geldi ve elimi sıktı. Hizmetçilerimden biriydi. Çoğu zaman dış görünüşümden sorumlu olduğu için ona hizmetçim diyebiliriz sanırım. "Söğüt Diyarı'na gitmek için her şey hazır," dedi bana. "Senin için harika bir elbise seçtim."

Başımı salladım ve neredeyse her zaman yanımda taşıdığım sırt çantama uzandım.

etrafta. Soylular modalarında ağır brokarları ve diğer incelikleri tercih ederlerdi. Bugün bunların hiçbirine hazır değildim. "Kendiminkini getirdim."

Çıkardığım elbiseye baktı, sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Şaka yapıyorsunuz, değil mi majesteleri?" O mavi gözler yalvardı. "Değil mi?"

Diğerleri odaya girdiğinde bir tartışmadan kurtuldum. Hâlâ kederli bir şekilde elbiseye bakan Nia, kıdemli personelimin benimle konuşabilmesi için geri çekildi. Evet. Kıdemli peri personeli. Üç ay buna alışmak için hâlâ yeterli bir süre değildi.

Parlak siyah örgülü, uzun boylu, çok hoş bir kadın içeri girdi, hareketleri hem atletik hem de zarıftı. Adı Shaya'ydı ve buradaki herkesten daha çok ona güveniyordum. O benim naibimdi, uğraşmak istemediğim tüm kirli işleri hallediyordu ve ona sahip olduğum için minnettar ve şanslıydım.

Yanında muhafızlarımın kaptanı Rurik vardı. Muhafızlara sahip olmak da alışması çok zaman alan bir şeydi - özellikle de sürekli beni takip etmek istedikleri için. Rurik'le kötü bir başlangıç yapmıştık, muhtemelen ilk karşılaşmamızda bana tecavüz etmeye çalıştığı için. İri yapısı ve soluk sarı saçlarıyla yetenekli bir hizmetçi olduğunu kanıtlamıştı ama onu sık sık burada çalışan diğer kadınlarla oynasırken buluyordum. Eğer o kadınların onun bu girişimlerine rıza göstermediklerini öğrenirsem onu parçalayacağımı çok hoş bir ses tonuyla ona bildirmiştim.

Araya birkaç kişi daha girdi, eski kralını öldürdüğümde kaleyle birlikte bana miras kalan görevliler. İsimlerinin yarısını bile hatırlayamıyordum.

"Tekrar hoş geldin," dedi Shaya gülümseyerek. Nia'nın coşkusuna sahip değildi ama yine de beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu.

"Majesteleri," diye mırıldandı diğerleri, eğilerek.

Sandalyelerden birine oturmamı beklediler ve bir süre sonra bana katıldılar.

"Nia gitmeye hazır olduğumuzu söylüyor?" Yaklaşan yolculuktan duyduğum dehşeti gizleyemeyerek sordum.

"Evet," dedi Shaya bana. "Sadece emrinizi bekliyoruz. Yavaş bir tempoyla bunu üç saat içinde yapabiliriz."

İnledim. "Üç saat. Bunun ne kadar çılgınca olduğunu biliyor musun? Kendi dünyamdaki bir geçide gidip daha yakından geçerek bunu yarı sürede yapabilirim."

Bu tartışmayı daha önce de duymuş olduğu için bana hoşgörüyle baktı. "Kraliçe Maiwenn'in sarayına maiyetiniz olmadan gelemesiniz."

Bir sandalyeye tembelce yayılmış olan Rurik bana sııttı. "Bu sizin imajınızın bir parçası, majesteleri."

Gözlerimi ovuşturdum. "Pekala. Her neyse. Jasmine'den haber var mı?"

Gülümsemesi soldu. "Hayır. Hâlâ bölgede dolaşan keşif ekiplerimiz var."

krallıklar, ama hiçbir şey bulamadılar."

"İnanılmaz. Sizler ağaçları canlandırabiliyor ve topraktan taş çıkarabiliyorsunuz ama bir tane bile somurtkan genç kız bulamıyorsunuz."

"Kız kardeşini bulacağız," dedi Rurik acımasızca. Sanırım bu görevi kişisel bir gurur meselesi olarak benimsemişti. "Biraz zaman alabilir ama onu bulacağız."

Başımı salladım çünkü yapacak başka bir şey yoktu. Beklemek beni çileden çıkarıyordu. Geçen her an, henüz on beş yaşında olan Jasmine'in hamile kalmak ve insan dünyasını fethedeceği iddia edilen kehanet varisini doğurmak için bir şansı daha olduğu anlamına geliyordu. Ben de aynı kehanete tabiydim ama doğum kontrolü kullanacak kadar akıllıydım.

"Başka bir şey var mı? Bunun dışında işler nasıl gidiyor?"

Shaya yüzünü tarafsızlığa çevirdi. "İdare ediyoruz, majesteleri."

Sesini de ifadesi gibi boş tuttu ama diğerlerinin yüzünde kötü bir onaylamama ifadesi olduğunu görebiliyordum. Buradaki görevlerimi ihmal etmemden hoşlanmamışlardı. Shaya'nın da onaylamadığından şüpheleniyordum ama bu onu Diken Diyarı'nın günlük işlerinin ayrıntılarını bana anlatmaktan alıkoymadı. Ne kadar sorsam da bunları gerçekten duymak istemediğimi biliyordu, bu yüzden bana anlatmadı.

O zaman buradaki sıcaklığın ne kadar bunaltıcı olduğunu fark ettim. Herkes terliyordu.

"Tanrım, çok sıcak," dedim.

Hepsi bana baktı ve kendimi hemen aptal gibi hissettim. Ne bekliyordum ki? Krallığı fethettiğimde, krallık kendini benim isteğime göre şekillendirmiş, benim mükemmellik anlayışıma, yani Sonora Çölü'ne dönüştürmüştü. Kale değişmemiş ve sabit halini korumuştur: kalın taş bloklar. Siyah taş. Isıyı deli gibi emen ve çok az havalandırması olan taş. Soğuk, puslu bozkırlara daha uygun bir yerdi.

Ülke, son hükümdarı Aeson döneminde daha yeşil ve daha ılıman olmuştu. Aeson'la aramızda epey bir sürtüşme olmuştu çünkü Jasmine'i hamile bırakmaya çalışıyordu ve dünyayı fethedecek prensin babası olma umuduyla bana da bir şans vermek istemişti. Ayrıca, Aeson tam bir pislikti. Onu savaşta öldürmüştüm ve bir hükümdar öldüğünde, ülke başka güçlü birini arar. O başkası bendim. Ne yaptığımın farkında olmadan toprakları sahiplenmişim ve işte o zaman Tucson'un bu aynasına dönüşmüştü.

Burada yaşamının ne kadar korkunç olduğunu düşündüm. Soylular benim dünyamdaki teknolojinin çoğundan yoksundu. Merkezi klima yok. Elektrikli vantilatör yok. Burası bu insanları canlı canlı kavuruyor olmalıydı, özellikle de ben gelmeden önce alıştıkları şeylerden sonra.

Onlar için kötü hissederek, zihnimle etrafımdaki havaya ulaştım. Bir an için hiçbir şey yoktu ve sonra havada asılı duran nem parçacıklarını hissettim. Çok fazla değillerdi ama oradaydılar. Odanın ötesine yayılarak daha fazla nem çektim, şüphesiz yakındaki koridorları ve odaları

fırınlara. Ancak burada sıcaklık düştü ve nemlendi. Miras kalan soylu sihrimi kullandığımda sık sık olduğu gibi içimde hafif bir heyecan oluştu.

Daha sonra geçici olarak havanın kendisini bir tür esintiyle hareket ettirmeye çalıştım.

Hiçbir şey. Bu başarıyı sadece bir kez elde etmiştim ve tekrarlayamazdım.

Ne yaptığımı fark eden Shaya bana bir sırıtış attı. "Teşekkür ederim, majesteleri."

Ben de gülümsedim ve ayağa kalktım. Hepsi aceleyle beni takip etti ve ben de onlara el salladım. "İsterseniz burada takılın. Bir süre daha serin kalacaktır. Ben şeyimi yapmaya gidiyorum. Sonra gideriz."

Kaleden ayrılıp avlularından birine gittim; geniş, teraslı bir alan çok hoşuma gitti. Saguarolar ve çiçek açan dikenli armutlar sıralanmıştı. Bu araziye adını veren ağaç olan mor çiçekli smokethornlar, havayı tatlılıkla dolduran mesquite gibi nöbet tutuyordu. Birkaç sinek kuşu parlak, uçan değerli taşlar gibi oradan oraya uçuşuyordu.

Üst bahçelere çıkan basamaklardan birine oturdum ve gözlerimi kapattım. İşte bu yüzden geri dönmek zorundaydım. Eğer bana bırakılsaydı, asla geri dönmezdim. Ama Diken Diyarı bir kez kendini bana bağladığında, artık benimdi. Hayatta kalmak için bana muhtaçtı. Onunla olan bağımı tam olarak anlamamıştım ama bu bağ koparılamazdı. Bu yeri hayal etmemin sebebi buydu. Ondan kaçış yoktu.

Güneş üzerime vuruyor, sonunda doğaya hesap vereceğimizi bize hatırlatıyordu. Bedenim gevşedi ve çok geçmeden toprağın yaşamı içime yayıldı. Bu beni ilk başta hep ürkütürdü ama sonra sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi çabucak uyum sağladım. Toprak bendim, ben de topraktım. Biz birdik, ikimiz de diğeriğimiz olmadan tamam değildik.

Kendime geldiğimde, sanırım neredeyse bir saat geçmişti. Trans halimden sıyrılarak ayağa kalktım. Kendimi toprakla olan o birleşmeden kurtarmıştım ama hâlâ benimle olduğunu biliyordum. Bağlantıyı yeni kurduğum için daha güçlüydü. Görevimi yerine getirmiştim.

Partim kısa bir süre sonra yola çıktı. At binmek, buralarda takıldığımdan beri oldukça hızlı bir şekilde mükemmelleştirmem gereken bir beceriydi. Araba ya da uçak yoktu.

Shaya, Rurik ve Nia ile birlikte bir düzine kadar muhafız da yanımdaydı. Muhafızlar metanetle at sürüyordu, etrafımızı sararken gözleri tetikte ve tetikteydi. Rurik ara sıra onlara emir yağdırıyordu ama çoğunlukla Shaya ile şakalaşıyor ve Nia ile flört ediyordu. Sıradan sohbetlerde pek iyi değildim ve çoğunlukla sadece dinliyordum, itiraf etmek istediğimden daha çok eğleniyordum.

Sabahın geç saatleriydi ve seyahat ederken güneş bize hiç merhamet göstermedi. Şort ve güneş gözlüğü giydiğim için diğerlerinden daha iyi durumdaydım. Diğer kadınların en azından hafif elbiseleri vardı, ancak erkekler tam deri zırh giymişlerdi ve oldukça acı çekmeleri gerekiyordu. Hiçbiri şikâyet etmedi, Rurik bile, ama ter akıyordu.

yüzlerinden aşağı.

Bu yüzden, karadaki ilk vardiyamıza ulaştığımızda biraz rahatladık. Öteki Dünya'nın bir tuhaflığı da kendi üzerine katlanmasıdır. Seyahat etmek kafa karıştırıcıdır. Krallığımdan düz bir çizgide giderken, rotamızdan sapmadan başka krallıklardan ve sonra tekrar kendi krallığımdan geçmek tamamen mümkündü.

Meşe Diyarı'na geçtik ve birdenbire Diken Diyarı sanki hiç var olmamış gibi oldu. Arkamızda bile göremiyorduk. Muhafızlardan biri sert tavrını bozarak herkesi güldüren küçük bir tezahürat yaptı. Serin, neredeyse ürpertici bir esinti üzerimizden geçti. Sonbaharın sonları Meşe Diyarı'na yerleşmiş, ağaçları parlak renklerle ateşe vermişti. Muhteşemdi -ve çok daha rahattı- ama içten içe yakında bu havadan kurtulacağımızı umuyordum. Bu yerle ilgili çok fazla rahatsız edici anım vardı.

Elbette, çok geçmeden tekrar Diken Diyarı'na girdik ve o acımasız sığağa çarptık. Daireler çiziyormuşuz gibi hissettim ama diğerleri rotamızdan sapmadığımız konusunda beni temin etti. Bu kısa sürdü ve bir sonraki vardiyamız bizi Rowan Diyarı'na götürdü. Burada yaz sonları hüküm sürüyordu ama benim krallığımdakinden daha ılıman bir yazdı. Kiraz ağaçları manzarayı dolduruyordu. Onları son gördüğümde, pembe çiçekler dalların neredeyse her santimetrekaresini kaplamıştı. Şimdi, daha yakından baktığımda, onları ağırlaştıran parlak kırmızı meyveleri görebiliyordum.

İşte o zaman wightlar saldırdı.

Wight'lar Öteki Dünya'nın sakinleriydi ve tam olarak ruh olmasalar da görünmez olma yetenekleri vardı. Yani muhafızlarımın dikkati işe yaramamıştı. Meyve bahçelerinden çıktıklarında yedi tane saydım. Gri giysiler giiyorlardı ve uzun, soluk yüzleri vardı. Çoğunlukla insanlara ve soylulara benziyorlardı. Üzerimize güç okları yağdırırken etraflarında ışık parlıyordu. Wight'lar büyüye soylulardan bile daha sıkı bağlıydı ve geleneksel silahların onlar üzerinde çok az etkisi vardı. Onları büyü ile alt etmek zorundaydınız. Ne yazık ki babamdan bana miras kalan fırtına büyüü hâlâ sert saldırılara karşı yeterli değildi. Muhafızlarımın büyüü de öyle. Büyü kullanan özel askerler bir yana, buradaki savaşçıların çoğunun büyü konusunda zayıf olduğunu öğrenmiştim; bu yüzden daha fiziksel bir meslek seçmişlerdi.

Hala Glock'umdaki gümüş mermilerin wightlara zarar verebileceğinden şüpheleniyordum. Ama bir sorunum vardı. Muhafızlarım, buradaki tek sivil olan Nia'nın ve benim etrafımı sarmıştı. Ateş edersem içlerinden biri ölebilirdi.

"Çıkarın beni!" Bağırđım. "Bırakın dövüşeyim!"

Muhafızlar beni görmezden geldi ve aslında "Kraliçe! Kraliçeyi koruyun!"

Küfrederek eğilmeyi başardım ve wightlardan birini göğsünden vuran bir atış yaptım. Onu öldürmedi ama ağır yaralanmasına neden olduğu açıldı. Yakınlarda, bir kiraz ağacı kendini topraktan kopardı. Büyüyle aşılarmıştı ve bu yüzden

potansiyel olarak ölümcül, yaralı wight'a saldırdı. Bu Shaya'nın işiydi. Yönetimime yerleşmeden önce bir savaşıydı.

Dövüşürken, kısa sürede bu saldırının amacını anladım. Wightlar beni istiyordu - öldürmek için değil, daha başka... daha aşk dolu amaçlar için. Kimin bana ulaşabileceğine bakmak dışında pek bir organizasyonları yok gibiydi. Kim yaparsa beni alabilirdi.

Midemi bulandırdı ve eski, tanıdık bir korku su yüzüne çıktı. Beyin sarsıntıları, kırık kemikler ve mesleğimin diğer sayısız etkisiyle başa çıkabiliyordum. Tecavüz başa çıkabileceğim bir şey değildi. Ancak yarı-gentry mirasımı öğrendiğimden beri günlük bir tehlike haline gelmişti. Onurlu bir şekilde Fırtına Kralı olarak adlandırılan babam, zalim bir savaş ağasıydı - Öteki Dünya'nın gördüğü en güçlü büyü kullanıcılarından biriydi. Karşı tarafa geçip insanlığı fethetmeye niyetliydi. Üvey babam Roland onu yenene kadar da çok yaklaşmıştı. Ne yazık ki Fırtına Kralı'nın ardından bir kehanet ortaya çıkmıştı; kızının oğlunun onun işini tamamlayacağını söyleyen bir kehanet. Bu yüzden Fırtına Kral'ın vizyonuna inanan diğer dünyalı erkekler arasında çok popülerdim. Jasmine'in hamile kalmak istemesinin nedeni de buydu.

Silahtan vazgeçerek mücevherlerle süslü asamı çıkardım ve Wight'ları Yeraltı Dünyası'na göndermeye başladım. Anında ölüm. Ben kendi işimi, muhafızlar da kendi işlerini yaparken, aniden her şeyin sessizleştiği bir noktaya ulaştık. Wightlar ölmüş ya da gitmişti.

Grubumdaki herkes hemen iyi olup olmadığımı baktı, ki bunu çok saçma buldum çünkü muhafızlardan ikisi yerde yatıyordu ve birkaçının kanaması vardı.

"Beni boş ver," diye tersledim. "Onları kontrol et!"

Hiçbiri ölmemişti, bu beni çok rahatlattı. Soyluları kendi dünyalarında öldürmek zordu. Uzun ömürlü ve dayanıklılardı. Muhafızlardan birinin bazı iyileştirici güçleri vardı ve grubu iyileştirmek için hatırı sayılır bir zaman harcadık. Sonunda tekrar yola koyulduğumuzda, Shaya güneşin konumuna baktı ve kaşlarını çatı.

"Geç kalacağız."

Kiyo'yu düşündüm. Sonra, Kiyo'nun oğlu ya da kızıyla patlamaya hazır karnıyla bile her zaman bir tür altın tanrıça gibi görünen Maiwenn'i düşündüm. Seçkin bebek partisine geç kalmak, onun soğuk bakışları altında görgü kurallarını ihlal etmek... Birdenbire daha önce hiç binmediğimiz gibi binmek istedim.

Ne yazık ki yaralılarımız bunu yapamadı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, sonunda partiyi böldük ve yaralanmamış olanlarımız zamanımızı kısaltmak umuduyla hızlı bir tempoyla yola devam etti. Çok geçmeden Söğüt Diyarı'na vardık ve dondurucu soğuklara gömüldük. Kıştan yeni çıkmıştık ve ilkbahar çözülmeleri devam ediyordu, ancak soğuk yine de bir şok etkisi yarattı. Yolumuza devam ettik

Yolun aşıağısında, oraya varmaya kararlıydık. Sonunda başardık.

Ama yine de geç kalmıştık.

Maiwenn'in şatosundaki görevliler yataktaki perişan halimize baktılar ama bana temizlenip hazırlanabileceğim bir oda gösterdiler. Shaya ve ben aceleyle yıkanıp yeni kıyafetlerimizi giyerken Nia neredeyse sinir krizi geçiriyordu. Nia'nın sihirli yetenekleri ona başkalarını süsleme ve saçlarını düzenleme becerisi kazandırmıştı. Bir çeşit büyüğü güzellik uzmanı. Onun hizmetlerinden neredeyse hiç yararlanmamam onu öldürüyordu. Saçıma karmaşık bir şeyler yapmak için can attığını görebiliyordum ama başımı salladım.

"Zaman yok. Çabuk olun. Yıpratın."

Kabul ederek -ama onaylamayarak- sihir ve fırça kullanarak saçlarımı pırıl pırıl, ipeksi uzunluklar haline getirdi, bir kısmını tokayla tutturdu ve yakındaki bir vazodan birkaç küçük papatya çalarak tokenin içine soktu. Onun sihriyle saatlerce mükemmel bir şekilde düzenleneceğini biliyordum. Gözden kaçırdığım terleri örteceğini umarak biraz menekşe parfümü sıktım. Böylece yola çıktık.

Shaya ve ben balo salonuna yaklaştığımızda, en son gelenlerin biz olduğumuz belliydi. Salon tıklım tıklımdı. Yüksek sesle iç çektim.

"Sorun değil," diye mırıldandı Shaya. "Sen bir kraliçesin. Eksantrik olmanız beklenir. Utanmış görünmeyin."

"Kimseye fark ettirmeden içeri sızmamız mümkün mü?" diye sordum.

O daha cevap veremeden bir haberci kapıda durdu ve yüksek sesle konuşmak için tasarlanmış bir sesle anons etti: "Majesteleri Kraliçe Eugenie Markham, Odile Kara Kuğu, Fırtına Kralı Tirigan'ın Kızı, Dikenli Diyar'ın Koruyucusu, Üç Ay Tanrıçası'nın Sevgilisi."

Düzinelerce kafa bize doğru döndü.

Tekrar içimi çektim ve kendi soruma cevap verdim. "Görünüşe göre hayır."

Üçüncü Bölüm

Üzerimdeki tüm ilgiden dolayı hiperventilasyon geçirmeyi bıraktığımda, Nia'nın elbise konusunda haklı olduğunu hemen anladım.

Soylular her zamanki gibi, coşku veren bir Rönesans Panayırı'na gider gibi giyinmişlerdi. Saten, kadife, ipek. Hatta biraz da deri. Bir sürü mücevher, bir sürü ten. Işıltılı dizilim gözleri kamaştırıyor, renkler parlıyor, zengin ve canlı oluyordu.

Vintage bir görünüme sahip olması amaçlanan bir sundress giydim. Minik sarı çiçeklerden oluşan bir desenin serpiştirildiği taba rengi tül den yapılmış bu elbisenin beli kemer şeklindeydi ve dizlerime kadar inen küçük, yapışkan bir eteği vardı. Askılar boynumun arkasından bağlanıyordu ve sırtımın büyük bir kısmı çıplak kalıyordu, böylece dövmelerimi daha iyi gösterebiliyordum: boynumda dolunay içinde bir kadın yüzü ve sırtımın alt kısmında bir menekşe çizgisi. Elbisenin rengi saçlarımın alaca, açık kumral rengiyle harika görünüyordu.

Ne yazık ki, salaş-şık köylü görünümü pahalı ve insan dünyasında çok moda olsa da, epik bir ortaçağ filminin setini andıran bir yerde köylü gibi giyinmek sizi köylü gibi gösteriyordu.

Odaya doğru yürürken Shaya'ya "Aman Tanrım," diye tısladım. "Tamamen yersiz görünüyorum."

"Sessiz ol," diye tersledi, muhtemelen her zaman benim yanımdayken duyduğu dehşeti nadir bir şekilde göstererek. "Sen Diken Diyarı'nın kraliçesisin. Parlayanlar'ın en güçlü krallarından birini yok ettin. Ne istersen giyme hakkına sahipsin, o yüzden öyle davran."

Cevabımı yuttum ve onun ve sert sevgisinin haklı olduğunu umdum. Hal böyleyken, bir çocuk gibi onun eline sarılma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Beceriksiz sosyal yetiştirilme tarzım bu tür bir ilgiyle karşılaşmayı acı verici hale getiriyordu. Shaya yanımda kalacağına ve görgü kurallarına uymamı sağlayacağına söz vermişti ama bu korkularımı çok az yatıştırmıştı. Büyük bir irade gücüyle onun tavsiyesine uymaya ve görünüşümle ilgili kibirli ve umursamaz görünmeye çalıştım.

"Önce Maiwenn'e gitmelisin," diye mırıldandı, "sonra çoğu tanışmak için sana gelecektir. Büyük bir merak kaynağı oldunuz ve bu, tacı aldığınızdan beri halkın karşısına ilk çıkışınız."

"Anladım. Önce Maiwenn."

Söğüt Kraliçesi bir insan kalabalığı tarafından kuşatılmış gibi görünüyordu. Onlara doğru yöneldik. Yolda bir dizi selam, reverans ve eğilme ile karşılaştım. Odada benim akranım olan bir avuç hükümdar vardı ama diğer tüm soylular benden daha düşük bir rütbeye sahipti. Yanlarından geçtiklerimizden birkaçı selam verdi.

Onlarla geçen bahar katıldığım bir baloda tanışmış olabileceğimden şüpheleniyordum. Çoğu bana kibarca "Majesteleri" diye mırıldandı.

Maiwenn'in hayran çevresine ulaştık. Kenarlarda gezinmek istiyordum ama insanlar bizim için ayrıldılar ve kısa süre sonra Shaya ve bana ön sıradan bir görüş sağladılar.

Maiwenn, süslü bir şekilde oyulmuş ahşap bir tahtta oturuyordu; tahtın dönen desenleri şurada burada altınla vurgulanmıştı. Kendisi de altın rengindeydi; parlak, bronz bir teni ve dökülmüş güneş ışığına benzeyen uzun saçları vardı. Gözleriyle aynı renkte olan deniz mavisi kadife elbisesi, annelik kıvrımlarını büyük bir avantajla gösteriyordu. Yine de bence onu en çok süsleyen şey, bir elini sandalyesinin arkasına dayamış, yanında duran Kiyo'nun çarpıcı figürüydü. Bu gece kentsoylu kıyafetleri giymişti; sade siyah bir pantolon ve uzun kollu beyaz ipek bir tunik; muhtemelen insanlar arasında da giyebilirdi. Sıcak ve karanlık gözleri Maiwenn'e hitap eden kişiye dönmeden önce kısa bir süre benimkilerle buluştu. O anda onunla aramızda bir sıcaklık oluştu ve dün geceyi hatırladığımda vücudumdan elektrik akımı geçti.

"-Siz ve çocuğunuz için en iyi dileklerimle, majesteleri," diyordu adam. "Gerçekten de bu sevinçli bir olay ve tanrılara iyi şans ve sağlık için dua ediyoruz."

Kiyo'nun bana bunun bir bebek partisinden ziyade bir şans seremonisi olduğunu söylediğini hatırlayarak sözlerini düşündüm. Soylular sık gebe kalmaz, kolay çocuk doğurmazlardı. Bebek ölümleri yüksekti. Eski batıl inançlara göre, bu kadar çok iyi dilekçinin olduğu böyle bir parti çocuğa şans aşılar ve refah sağlardı.

Adam konuşmasını bitirdi ve hediyesini getirmesi için bir hizmetkâra işaret etti. Hizmetçi ayakkabı kutusu büyüklüğünde küçük bir altın sandık uzattı ve efendisi sandığı bir hamleyle açtı. Toplananlardan birkaç "ooh" sesi geldi ve içinde ne olduğunu görmek için başımı çevirdim. Gözlerimi kırmızı bir parıltı karşıladı.

"Bu benim oğlunuza ya da kızınıza hediyem: ülkemden gelen en iyi yakutlar, cilalanmış ve mükemmel bir şekilde kesilmiş."

Gözlerimi kırıştırdım ve bu hediyei saçma bulan tek kişinin ben olup olmadığımı merak ederek etrafıma bakındım. Bir bebek bir sandık dolusu yakutla ne yapabilirdi ki? Boğulacak mıydı? O şeylerin üzerinde kesinlikle 3 *Yaşından Küçük Çocuklar İçin Değildir* uyarısı olmalıydı. Benimle aynı görüşü paylaşan başka kimse yoktu ve grup hediyein değeri konusunda hemfikir görünüyordu. Ancak Kiyo gözüme çarptı ve ne düşündüğümü tahmin ederken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirlediğini gördüm.

Adam gitti ve tüm gözler bana çevrildi. İlk biz gelmemiştik ama görünüşe göre rütbem bana kesme hakkı kazandırmıştı. Shaya'nın daha önceki talimatlarına uyarak öne çıktım ve Maiwenn'in yanağını öptüm. O da benimkini öptü.

"Eugenie, seni tekrar gördüğüme çok sevindim."

O da öyle görünüyordu. Sahte miydi değil miydi bilmiyorum ama

Her zaman mutlu görünebilen ve sizi gerçekten önemseydiğini düşündüren insanlar. Nezaketinin çoğunun samimi olduğundan şüpheleniyordum ama Kiyo'yla olan ilişkilerimiz göz önüne alındığında, benim ona karşı duyduğum tedirginliğin aynısını o da bana karşı duyuyor olmalıydı.

Adamın karanlık bakışlarına ve kızın altın rengi bakışlarına bakarken, birden yatakta birlikte oldukları canlı bir görüntü geldi gözümün önüne. Acaba onunla da benimle olduğu kadar vahşi miydi? Acaba o da bundan hoşlanmış mıydı?

O görüntüyü kafamdan uzaklaştırarak, karşılık olarak gülümsemeye çalıştım. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Geç kaldığım için özür dilerim."

Küçümseyici bir el salladı. "Gelmene hiç gerek yoktu. Sadece burada olmana sevindim."

Şık bir konuşmam yoktu, bu yüzden sözlerimi basit tuttum. "Senin adına çok mutluyum. Umarım bebekle ve seninle her şey yolunda gider."

Sırt çantamı tutan Shaya'ya baktım. Çantayı bana uzattı ve o zaman yarı insan kraliçenin ne vereceğini merak eden gözlerle izleyenlerin sayısının arttığını fark ettim. Kiyo Aşk Üçgeni bir sır değildi; soyluların dedikoduları Öteki Dünya'da herhangi bir insan magazin gazetesinin yetişebileceğinden daha hızlı yayılıyordu.

Bir oyuncak ayı çıkarıp ona uzattım. Onu aldı, elleri pürüzsüz, samur kahverengi kürkünün üzerinde gezinirken gözleri şaşırdı. Bunun için çok para ödemiştim. Üst sınıf banliyö anneleri arasında çok beğenildiği söylenen bir tür tasarım markaydı.

"Bu bir oyuncak," diye açıkladım, hemen kendimi aptal gibi hissederek. Soylular teknolojik olarak gelişmiş değillerdi ama bunu onlar bile anlayabilirdi.

"Çok güzel," dedi dikişlerine dokunarak. "Bu tür bir işçilikle boy ölçüşemeyiz. Teşekkür ederim."

"Oh, ve şey... Dürüst olmak gerekirse bebeğin zaten sahip olmadığı başka bir şey verebileceğimi düşünmedim. Bu yüzden onun yerine bir çocuk hayır kurumuna onun adına bağışta bulundum. Daha doğrusu, adını öğrendikten sonra bağışı tamamlayacağım."

Oyuncak ayıyı unutarak bana baktı, açıkça kafası karışmıştı. "Anlamıyorum." Meraklı ifadelerine bakılırsa, toplananlar da anlamamıştı.

"Ben, şey, hasta çocuklara yardım eden bir gruba para verdim. Bu parayı onlara bakmak için kullanacaklar ve bu..." Soylu dostu bir şeyler bulmaya çalıştım. "...bebeğinizin şerefine yapılacak."

Muhteşem yüzünü büyük bir sevinç ifadesi kapladı ve numara yapmadığından hiç kuşku yoktu. Anlamıştı ve hediye beğenmişti.

"Bu çok cömertçe bir davranış," diye açıkladı Kiyo ona. Gözlerinin bana verdiği için için yanan mesaj, hediye için minnettarlığını nasıl ifade edeceğine dair birkaç fikri olduğunu gösteriyordu.

Kollarını oyuncak ayının etrafına doladı ve onu geniş göğsüne doğru tutarken

Gözleri düşünceli bir şekilde uzaklara bakıyordu. "Böyle iyilikler... bebeğin adına yapılanlar..." O ışıltıyı bana geri çevirdi. "Böyle davranışlar tanrıların iyi niyetini kazanmaktan başka bir işe yaramaz. Teşekkür ederim, Eugenie."

Arkamızda düşünceli bir fısıltı mırıldanıyordu. O ve ben birkaç söz daha ettikten sonra sözü bir sonraki iyi dilek sahibine bıraktım.

"İyi miydi?" Uzaklaşırken Shaya'ya sordum.

"Son derece." Sesinde alaycı bir ton vardı. "Yeteneğinizden şüphe ediyordum ama şimdi bu geleneği bizden daha iyi anladığınızı düşünüyorum." Daha alçak bir ses tonuna geçti. "Ah, bu Katrice, Rowan Kraliçesi, bize doğru geliyor."

Öteki Dünya yolculuğum sırasında Rowan Ülkesi'nden pek çok kez geçtiğim için ilgiyle başımı kaldırdım. Katrice insan yaşına göre elli civarında görünüyordu, bu da birkaç yüzyılla övünebileceği anlamına geliyordu. Kalın siyah saçlarında sadece biraz gümüş vardı ve koyu renk gözleri keskin bir zekâyla parlıyordu. Kırmızı ve beyaz satenden bir elbise iri bedenini örtüyordu.

"Oh, oh, oh! Sonunda bu o! Diken Kraliçesi. Sevgili çocuğum, toplantılarımızdan çok uzak kaldın." Kollarını bana doladı ve yanağımdan öptü. Maiwenn'in öpücüğünden biraz daha salyalı bir öpücüktü. Onun varlığından biraz bunalmış bir halde bu jeste karşılık verdim. Gül gibi kokuyordu.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Çok güzelsin! Şuna bak, Marlin. Çok güzel değil mi?"

Yaklaşık iki katı yaşında görünen, kır saçları başını zar zor örten bir adamın kolunu tuttu. Gözlerinden şu anda partide olmadığı anlaşılıyordu.

"Ne?" diye sordu.

Katrice sesini yükseltti. "Çok güzel. Çok güzel değil mi?" "Sevgilim," diye mırıldandı, gözlerini soluma dikerek.

"Dük Marlin, kraliçenin eşi," diye fısıldadı Shaya.

"Şu haline bak, şu haline bak!" Katrice hâlâ köpürerek devam etti. "Senin gibi küçük bir şey Aeson'u nasıl öldürebilir? Hmm? Yaşlı Tirigan Fırtına Kralı çok gurur duyardı."

Şaşkınlıkla irkildim, hem Aeson'u öldürmeme hem de babamın adına yapılan bu duygusuz gönderme beni şaşırttı. Tepkimi fark etmeden, yanımdan geçen genç bir adama çılgınca bir işaret yaptı. Zayıf, yakışıklı ve kuzguni siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı. O da kırmızı ve beyaz giyiyordu ve bir keresinde Rowan Land'in bayrağını gördüğümü hatırladım, kırmızı ve beyazla çevrili bir üvez ağacı. Görünüşe göre vatansever bir gruptular.

"Sevgilim, sevgilim! Gel de Diken Kraliçesi'yle tanış." Gülümseyerek aceleyle onun yanına gitti ve bana nazikçe başını salladı. "Bu benim oğlum, Leith. Leith, Kraliçe Eugenie."

Elimi tuttu ve âdeti olduğu üzere çok düzgün bir şekilde öptü. "Memnun oldum, majesteleri."

"Aynı şekilde."

Bir soylu prens gördüğüm için merakla onu inceledim. Tüm soyluların üreme sorunlarıyla birlikte, Maiwenn dışında tanıştığım diğer hükümdarların hiçbirinin çocuğu yoktu. Yalnız hükümdarlar olma eğilimindeydiler.

O kadar hoş ve arkadaş canlısı görünüyordu ki -ve şu anda pantolonuma girme planları yapmıyormuş gibi- sohbet etmek istedim, ama bu tür şeyleri başlatma konusunda hiç iyi değildim. Katrice ikilemi ellerimden aldı.

"Ne kadar güzel, değil mi Leith? Ben de tam yaşlı Aeson'u öldürdüğüne inanmadığımı söylüyordum. Buna inanabiliyor musun? Ne duydum, canım? Onu boğduğunu mu?"

Rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim. "Hayır, tam olarak değil. Vücudundaki tüm suyu topladım ve onu havaya uçurdum."

"Oh!" Sanki hayatında duyduğu en harika şeymiş gibi ellerini birbirine vurdu. "Oh! Oh! Büyüleyici değil mi? Ve çok zekice!"

Görünüşe göre rahatsızlığımı fark eden Leith aceleyle, "Anne, eminim Diken Kraliçesi daha hoş konuları tartışmayı tercih ederdi. Burası ölüm hakkında konuşmak için pek uygun bir yer değil."

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. Gerçekten de daha sıradan konulara geçtik ve onun bir sohbeti annesinden çok daha etkili bir şekilde yönettiğini fark ettim. "Yakutlarla ilgili yüz ifadeni gördüm," diye alay etti. "Bebeğin bunları beğenmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Belki onlarla bir beşik süsleyebilirlerse. Ya da belki bir cep telefonu yapabilirler. Bu tür hediyeler normal mi?"

"Korkarım öyle," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Söylediğinizi duyduğum gibi, bu bebeğin Maiwenn'den alamayacağı pek bir şey yok. Bu soyluların çoğu bebeği değil, kraliçeyi mutlu etmekle daha çok ilgileniyor - dolayısıyla tüm o gereksiz hediyeler."

"Neden, Leith," diye azarladı annesi. "Bu çok saçma. Eminim Maiwenn'in çocuğu getirdiğimiz kristal yemek takımlarına bayılacaktır."

Sonunda bizi yalnız bıraktığımda Leith tekrar elimi öptü ve Katrice'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuştu.

"Onun için üzgünüm. Konuşmadan önce her zaman düşünmez."

Güldüm. "Sorun değil," diye mırıldandım. "O bir kraliçe. Onun işi bu."

Daha yüksek sesle ve düzgün bir şekilde, "Umarım bizi ziyarete gelirsiniz. Annem sizi sarayımızda ağırlamak için can atıyor."

"Elbette," diye kabul ettim. "Bu günlerden birinde." Nezaketine karşılık vermeye çalıştım. "Sen de bizi ziyarete gelmelisin. Pek ortalıkta değilim ama ne zaman istersen gelebilirsin."

Katrice'in değişiklik olsun diye sessiz kalması gibi o da neşelendi. "Teşekkür ederim majesteleri. Çok isterim. Ülkeniz hakkında inanılmaz şeyler duydum. Çok vahşi olduğunu söylüyorlar. Vahşi ama güzel."

Biz ayrılırken Shaya usulca güldü. "Oh, ne yaptığının farkında değilsin."

Ona bakakaldım. "Ne demek istiyorsun? O kadının bitmek bilmeyen gevezeliğini göz önünde bulundurursak, bunu iyi idare ettiğimi düşünüyorum."

"Yüzünün sizi kandırmasına izin vermeyin. Düşündüğünüzden daha kurnaz. Ve güçlü. Ne yazık ki oğlu öyle değil."

"Leith? Ne demek istiyorsun? Sihirli bir şekilde mi?"

Başını salladı. "Büyüsü neredeyse hiç yok. Onun krallığını miras alamayacak."

"Whoa..." Soyluların ne kadar uzun yaşadığını düşünürsek, miras meseleleri hakkında pek düşünmemiştim. "Ama oldukça yetkin görünüyordu. Çok zeki."

"Öyle. Son derece öyle. O bir çeşit mucit. Onların krallığında ve diğerlerinde yavaş yavaş devrim yaratan şeyler yarattı. En son kitaplardaki metinleri sizin halkınızın yaptığı gibi basmak için araçlar yarattı. Kâtiplere bir servet kazandıracak."

"Matbaa gibi mi? Vay be." Kim bilebilirdi ki? Leith, Gutenberg'in peri versiyonu gibiydi. Harika. Belki de Öteki Dünya Sanayi Devrimi'ne doğru yol alıyordu. "Ve bu hükümdarlık için bir şey sayılmaz mı?"

"Hayır." Shaya'nın sesi hiç de sempatik gelmiyordu. Büyü gücü bir soylunun değerinin en büyük ölçüsüydü, bu yüzden piç babama bu kadar büyük saygı gösterilirdi. Bir gün onunla boy ölçüşebileceğime inananlar beni de benzer şekilde görüyordu. "Zekâ tek başına tahtı miras almak ya da toprakları bağlamak için yeterli değildir. Ancak güçlü bir eşe sahip olursa şansı artabilir."

Ne demek istediğini anladığımda aniden kendi ayaklarıma takıldım. "Ne, beni mi kastediyorsun?"

"Onların tahminine göre, sen iyi bir eşsin. Güçlüsün, şimdiden bir krallığı yönetiyorsun. İnsan kanı taşımanız ve gebe kalma yeteneğiniz sizi son derece çekici kılıyor, kehanetteki rolünüz de bunu ikiye katlıyor."

"Tanrım. Siz delisiniz."

Dehşete düşmemden keyif alıyor gibiydi. "Dediğim gibi, Katrice kurnazdır. Seninle tanışmak istediğini söylerken yalan söylemiyordu. Muhtemelen bunu bir süredir planlıyordu. Leith'i ziyarete davet etmen onun hayallerini gerçekleştirdi. Bekle, yakında gelecek."

"Nasıl oluyor da burada 'sadece arkadaş' diye bir kavramınız yok? Neden tanıştığım her erkek potansiyel bir eş oluyor? Leith yeterince hoş ve sevimliydi ama yani... hadi ama."

Aslında şaşırmamam gerekirdi. Soylular, odanın köşelerindeki birkaç çiftin şu anda gösterdiği gibi, insanlardan çok daha gevşek cinsel geleneklere sahipti, bu yüzden muhtemelen her şeyi olası bir romantik karşılaşma olarak görüyorlardı. Wight'ların daha önce sevgimi kazanmak için pek de romantik olmayan tekliflerini düşününce, Leith'in daha medeni kur yapmasına minnettar olmalıydım. Yine de tüm bunları yorucu buldum.

Shaya o öğleden sonra beni birkaç soyluyla daha tanıştırdı. Çoğu

birlikte bulanıklaştı. Sadece gülümsedim ve başımı salladım, evde Kiyo ile yatakta olmanın hayalini kurdum. Partinin sonuna doğru yeni bir kişi dikkatimi çekti.

İlk dikkatimi çeken şey teninin ne kadar koyu olduğuydu; Öteki Dünya'nın bu kısmındaki Kafkas soyluları arasında nadir rastlanan bir durumdu bu. Siyah saçları küçük örgüler halinde yüzünün etrafından sarkıyor, etrafını saran bordo saten pelerini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Elime eğilerek selam verdi ve pelerini bir çırpıda kaldırdı.

"Majesteleri," dedi belli belirsiz bir Fransız aksanıyla. "Bu bir onur ve ayrıcalıktır. Güzelliğinizle ilgili anlatılanlar size haksızlık ediyor. Ben Girard de la Colline."

El öpücüğünü şaşkınlıkla kabul ettim. "Çok uzaklardan gelmiş olmalısınız."

Öteki Dünya coğrafi olarak benim kendi dünyamı yansıtıyordu. Burada, Arizona yakınlarında yaşayanlar Amerikan İngilizcesinin çeşitlerini konuşuyordu. Acaba şu anda burayı yönetenler, soyluların Amerikan Kızılderili versiyonunun yerini mi almışlardı diye düşündüm.

"Huzurunuzda olmak için böyle bir yolculuğa çıkmaya değer, ama isterseniz bir ara size memleketimle ilgili hikâyeler anlatmaktan onur duyarım. Güzelliği bir insanı ağlatmaya yeter, gerçi anladığım kadarıyla sizin krallığınızın korkunç güzelliği de insanları ağlatabilir, ama farklı nedenlerle."

Güldüm. "Sanırım öyle. Buna saygı duyanlar hayatta kalabilir; duymayanlar... şey, kalamaz."

"Tıpkı kraliçesi gibi ses çıkarıyor." Başını eğdi. "Eğer işlenmiş bir şey isterseniz, metal işçiliği konusunda da ufak bir yeteneğim var. Şu anda Rowan Diyarı'nda yaşıyorum ama ihtiyacınız olursa memnuniyetle sipariş alabilirim."

Teklifi için teşekkür ettim ve düşüneceğimi söyledim. Yanından ayrıldığımızda Shaya'ya döndüm. "Ondan hoşlandım. Ama dur tahmin edeyim, hem bana kur yapmak hem de çocuğuma babalık etmek mi istiyor?"

"Oh, buna karşı çıkmazdı ama kısa vadeli hedefi bu değil. Gerçekten çok yetenekli bir zanaatkâr, hatta soyunda biraz insan kanı var, bu da demire biraz dokunmasını sağlıyor. Ama onun gibi bir adam... şey, o bir saray mensubu. Soylularla takılır ve bir gün kendi krallığını yönetmesine yardımcı olabilecek bağlantılar bulmaya çalışır."

"Bu da sevgili Shaya, onun kendi siyasi emellerini ilerletmek için her şeyi yapabilecek bir yalaka olduğunu söylemenin çok nazik bir yolu. Ancak sanatsal yetenekleri konusunda sana katılıyorum. İyi dostumuz Diken Kraliçesi'ne uygun bir taç yapmasını ve unvanını pekiştirmesini sağlamalıyız."

O pürüzsüz, özlü ses kalbimi ikiye böldü ve donakaldım. Yavaşça arkamı döndüğümde, bir çift uzun kirpikli yeşil gözle karşılaştım, altın ve ela ile benetlenmiş, hepsi de ağaçlara rakip olan uzun, ateşli saçlarla çerçevelenmişti.

krallığında sonbahar.

Dorian, Meşe Diyarı'nın Kralı.

"Majesteleri," diye sevinçle haykırdı Shaya, ona alçak bir reverans yaparak. "Nasılsınız? Bölgeniz nasıl?"

Dorian gülümsedi ve hafifçe çenesine vurdu. "Evimin sensiz dağılmasından mı korkuyorsun? İtiraf ediyorum, eskisinden biraz daha az sorunsuz işliyor ama katlanmamız gereken şeylere katlanıyoruz. Yeni hanımının senin hizmetlerine benden daha fazla ihtiyacı olduğundan hiç şüphem yok, bu yüzden onun iyiliği için daha uzun süre acı çekeceğim."

Bana sert bir bakış attı. Ben bir şey söylemedim. Shaya ikimizin arasına baktı, mutlu yüzü gerginleşmişti. "İzninizle majesteleri, biraz içecek bir şeyler bulmaya gidiyorum. Hemen döneceğim."

Bundan içtenlikle şüpheliydim ama itiraz edemeyeceğim kadar çabuk ayrıldı. Onu takip etmek istedim ama şimdi kapana kısılmıştım.

Şovmenliği biraz azalmıştı ama Dorian'ı sürekli gizleyen zekâ ve tembel eğlence devam ediyordu. Hem tavırlarında hem de melodramatik -ve genellikle alaycı- yorumlarında her zaman bir sahnedeymiş gibi davranırdı. Sanırım bir kral olarak hayatı boyunca sahnedeydi.

"Evet, Eugenie, işte geldik." Dorian cüppesinin siyah kadifesini dikkatsizce düzeltti. Altın ve kırmızı desenler etek uçlarında dans ediyordu. "Her zamanki gibi muhteşem bir güzelliğe sahipsin."

"Hadi ama," diye haykırdım. "O kadar insan arasından senden değil. Bu odadaki en pejmürde giyinen kişi benim."

"Hayır. Neredeyse o kadar kötü giyinmiş bir hizmetçi gördüm. Bir taç gerçekten de itibarınızı yükseltmek için çok iyi olurdu. Ama bunu bir kenara bırakırsak, elbiseniz sade olsa bile aslında çok hoş ve iyi yapılmış. Bekleyin ve izleyin: yakında bunun kopyalarını giyen kadınlar göreceksiniz. Bunu giyerken hala gözleri üzerinize çekebiliyor olmanız güzelliğinizin ve duruşunuzun bir kanıtı. Bu uydurma, boyalı kadınların çoğunun yapamadığını başarıyorsunuz, onları kaç kat ağır, zengin kumaş kaplarsa kaplasın."

Bornozunu işaret ettim. "Sen de epeyce ağır ve zengin bir kumaşa bürünmüşsün."

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Eğer seni rahatsız ediyorlarsa, bu katmanları istediğin kadar kaldırabilirim."

Gözlerimi devirmiştım ama olan olmuştu. O birkaç kelimeyle, bir kez daha onun çıplak vücudunu gördüm, ay ışığında pürüzsüz ve mükemmel, yatağına bağlı olarak yatarken benimkinin üzerinde geziniyordu. Bir geceydi, sadece bir geceydi, ama son üç aydır unutmakta çok az şansımın olduğu bir geceydi. Dorian'ı görmek her şeyi yeniden canlandırdı, vücudumun böyle bir tahakküme verdiği tepki karşısında kafam karıştı.

O geceden çok önce, Dorian Öteki Dünya'daki ilk müttefiklerimden biriydi. Storm King'i desteklemişti -ve beni hamile bırakmayı çok isterdi- ama her türlü tecavüz fikrine karşı çıkmıştı. O benim

kendi özgür irademle. Sonunda, Aeson'u yenmeme yardım etmiş ve bana büyü kullanmanın temellerini göstermişti.

"Maiwenn'e bir şey verdin mi?" Bizi başka bir yere yönlendirerek aniden sordum.

Cevap vermeden önce bir an beni inceledi. "Evet, tabii ki. Neydi o? Ah. Evet. Eminim çok güzel bir şeyler yapabileceği güzel kumaş parçaları. Kâhyam seçti. Sizinlike kıyasla önemsiz bir hediye, ya da ben öyle duydum." Gözleri odada Maiwenn ve Kiyo'nun tanımadığım bir kadınla gülüştükleri yere kaydı. "Şunlara bak. Çocukları görülmeye değer olacak, sence de öyle değil mi? Çok çarpıcı bir çift olmuşlar. Bebek doğduğunda bir ressama aile portresi yaptırmalıyım. Yıllarca saklayabilecekleri bir şey."

Sertleştim. "Demek bu yüzden benimle konuşmak istedin, ha? Hiç değişmemişsin Dorian ve beni yemlemeye çalışacaksan burada kalıp oyun oynamayacağım. Zaten seninle konuşmak istemiyordum."

Dorian uzun uzun iç çekti. "Beni her zaman çok az düşünüyorsun, Eugenie. Seninle konuşmak istedim çünkü nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Seni çok özledim. Kraliçe olmak nasıl bir şey? Ülkeniz yok olmadı... henüz... bu yüzden bunu iyiye işaret olarak alıyorum."

Kiyo'nun şakasına hâlâ sinirlenmişken ona ters ters baktım. "Kraliçe olmayı hiç istemedim. Bu işe bulaşmam *senin* suçun. Eğer beni kandırıp toprak talep etmemiş olsaydın, şu anda Tucson'da ve tüm bunlardan uzakta olurum." Yaptığı şeyin, beni Thorn Land'e bağlamasının acısı hâlâ içimi kaşındırıyordu. Bunun için onu affedip affedemeyeceğimden emin değildim.

"Doğru değil. Tıpkı şu anda yaptığın gibi, sevgilin çocuğu için hediyeler alırken sen hâlâ burada, etrafta dolanıyor olurdun. Ve genç Rowan prensi gibi adamlar seni istemeye devam edecekler çünkü diğer unvanlar gelip geçse de sen her zaman Fırtına Kralı'nın kızı olacaksın."

"Ben de gerçekten öyle olmak istemiyorum."

Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde çaresizlik jestiyle açtı. "Bunu değiştiremem. Bu konuda yapabileceğim tek şey sana miras kalan güçleri geliştirmene yardımcı olmak, ama sen zaten bu konudaki yardımımı reddettin."

Başka tarafa baktım. "Yardıma ihtiyacım yok." Ona karşı beslediğim kin bir yana, daha fazla "yardımının" beni tekrar onun yatağında bulacağı hissinden kurtulamıyordum.

Bana doğru bir adım attı. "Kendi kendine mi öğretiyorsun?"

Cevap vermedim.

"Öyleydin, değil mi? Ya da en azından deniyorsun. Garip, eğitimim sayesinde ulaştığın büyü seviyesinden memnun olduğunu söylediğini hatırlıyorum." Gülümsedi. "Nasıl gidiyor? Belki yine yardımımı istersin?"

Başımı tekrar ona doğru salladım. Bu partide çok fazla şey beni topraklamıştı.

ve yılan dili beni kırmakla tehdit eden bir noktaydı. "Hayır. Senin yardımına ihtiyacım yok. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok, tamam mı? Kendi kendime öğrendiklerimden memnunum. İlerlersem ne âlâ. İlerlemezsem de sorun değil. Benim için fark etmez."

Güldü, üzerime bal gibi akan yumuşak ve ölümcül bir ses. "Eugenie, Eugenie. Diğer insanlara yalan söyleyebilirsin, kitsune'lerine yalan söyleyebilirsin ve hatta kendine bile yalan söyleyebilirsin. Ama bana yalan *söyleme*. Sana büyüünü kontrol etmeyi ilk öğreten bendim. Onu nasıl arzuladığımı, o gücün verdiği heyecanla nasıl parladığını gördüm. Sana nasıl hissettirdiğini biliyorum çünkü ben de hissettim. O güzel menekşe gözlerinde bu sihirden daha fazla yararlanmak için nasıl tutkulu bir istek duyduğunu görebiliyorum. Seni tüketiyor."

"Her zamanki gibi," dedim alçak bir sesle, "gerçekte olduğundan daha fazlasını hayal ediyorsun."

"Ve sen, her zamanki gibi, orada *olanı* inkâr ediyorsun, kendi doğandan bahsetmiyorum bile. Sen neysen osun Eugenie ve bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar çabuk harika şeyler yapmaya başlayabilirsin."

"Bu konuşma bitmiştir," diye tersledim ve arkamı döndüm.

Dorian'ın eli bileğime dolandı ve beni beklenmedik bir sertlikle kendine doğru çekti. Bunu bu kadar sert yapmak istediğini sanmıyorum. Parmakları tenimde sıkılaştığında küçük bir nefes verdim. Hayal gücümün hiçbir sınırında kapana kısılmamıştım ama yarım anlığına öyle olduğuma inanabilirdim. Bileğimdeki acı verici kısıtlama vücudumda şok dalgaları yarattı ve ona bu kadar yakın dururken tarçın kokusu etrafıma yayıldı. Nefes alışım ağırlaşmıştı ve yavaşlamasını diledim.

Bu tepkiyi beklemiyordu. Gözlerini hafifçe aralayarak nadiren şaşkınlığını ifade etti. Yüzünü benimkine doğru eğerek başparmağıyla kolumun derisini okşadı, diğer parmakları ise tutmaya devam etti.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi, hmm? Görünüşe göre kısıtlama zevkinizi tamamen kaybetmemişsiniz. Yine de, diğer her şey gibi, eminim bunu da kendinizden esirgirsiniz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" İğrenç bir şekilde sordum. "Kiyo'yu becermeyi denemelisin. Orada çok fazla kısıtlama var."

Gözlerindeki karanlık arzuyla tezat oluşturan bir eğlence yüzünü aydınlattı. "Sonunda ona bir tasma aldığınızı kastetmediğinizi tahmin ettiğime göre, basitçe şunu söylememe izin verin: Bir hayvanın sizi tahrip etmesine izin vermekle kendinizin tahrip edilmesine izin vermek arasında büyük bir fark vardır. Biri yaygındır. Diğeri ise sanattır. Planlanmıştır. Hatta zanaattır. Sadece bir usta tarafından yapılabilir." Sonraki sözleri o kadar sohbet havasında geldi ki, hava durumunu tartışıyor da olabilirdik. "Bir dahaki sefere seviştiğimizde ne yapmak istediğimi planlıyordum. Sanırım yüzüstü yatmanı istiyorum, ellerin yatağın ön tarafına bağlı olacak. Kalçalarınızı biraz yukarı kaldırmamız, sizi biraz dizlerinizin üzerine koymamız gerekecek, ancak bunun dışında secde kalacaksınız, neredeyse ben arkanızda diz çöküp sizi alırken alçakgönüllülükle boyun eğiyormuşsunuz gibi." O

durakladı. "Başka bir öneriniz yoksa?"

Elinden kurtuldum ve geri çekildim, titrediğimi fark edince şaşırdım.

Bu Dorian'dı. Aylar önce ilk kez tanıştığım tehlikeli, küstah ve entrikacı Dorian'ın ta kendisiydi. Benimle bu şekilde konuşmaya hakkı yoktu, hele ki Diken Diyarı'yla yaptığı oyun yüzünden yollarımızı ayırdıktan sonra, hele ki ona Kiyo'yla kalmak istediğimi söyledikten sonra.

Oysa o bir zamanlar benim arkadaşım, öğretmenim ve savaştaki müttefikimdi... ve sevgilimdi. Ve orada durup ona bakarken, az önce anlattığı her şeyi hayal edebiliyordum. Hissedebiliyordum. Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu istiyordum. Sözlerinin yarattığı tahrikle tüm vücudum karıncalandı.

"Gitmem gerekiyor," dedim. Kuruyan ağzımdan kelimeleri çıkarmak için iki deneme yaptım. "Shaya'yı bulmalıyım."

Başını kibarca eğdi. "Elbette."

Döndüm ve uzaklaştım, ama arkamdan seslendiğini duymadan önce değil.

"Eugenie? Unutmayın, fikrinizi değiştirirseniz, teklifim hâlâ geçerli. Çünkü her şeyi."

Karşılık vermemek için dudağımı ısırđım ve kontrolü sağlamaya o kadar odaklanmıştım ki az önce geldiğim yöne doğru giden bir kadına neredeyse çarpıyordum. Açık teninde parlak alevler gibi göze çarpan kızıl saçlarıyla muhteşemdi. Uzun kirpikli gözlerinin gök mavisıyla uyumlu ve bana biraz Sindirella'nın balo elbisesini hatırlatan puf kollu bir elbise giymişti. Tabii ki Disney bu kadar dekolteye asla izin vermezdi. Kadın zarıfçe kenara çekildi ve çarpışmaktan kıl payı kurtuldu. Ve sonra, tam anlamıyla şok olmuştum ki, Dorian'a doğru yaklaştı ve dudaklarını yanaklarına bastırarak ona sarıldı.

"Ah, işte buradasın," dedi mutlulukla. Öpücüğe karşılık verdi, ama bu öpücük onun dudaklarındaydı. Ve bir süre sürdü. Diliyle.

Orada donmuş bir şekilde durdum, onları görmezden gelip yoluma devam etmek için kendimi zorladım. Ama yapamadım. Dorian, beni hâlâ orada görünce, bana o büyük gülümsemelerinden birini verdi. "Kraliçe Eugenie, bir dakika. Benim büyüleyici genç arkadaşımınla tanıştınız mı?"

Elbette bu Dorian'ın en sinir bozucu alışkanlıklarından biriydi. Onunla hiç tanışmadığımı gayet iyi biliyordu ama masum rolü oynamaktan zevk alıyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sert bir şekilde "Yapmadım," dedim.

"Kraliçe Eugenie, Meşe Diyarı'ndaki tebaalarımın biri olan Ysabel'i takdim edebilir miyim? Kalede biraz zaman geçiriyor." Alt metinden, söz konusu zamanın özellikle onun yatağında geçirildiği anlamını çıkardım.

Ysabel eğildi ve bana kibarca "Majesteleri" dedi. Ancak doğrulurken gözlerindeki bakışın hiç de kibar olmadığını gördüm. Orada belirgin bir düşmanlık vardı ve bu düşmanlık bana yönelikti. Ne olduğunu anlayana kadar biraz şaşırmıştım. Kıskançlık. Bu kadın beni delicesine, inatla kıskanıyordu. Kendini Dorian'a yaklaştırdı, neredeyse sahiplenircesine.

Elleri, kendi türleri arasında çok yaygın olan bir şekilde vücudunun üzerinde geziniyordu.

"Memnuniyetle," diye cevap verdim. Tekrar gitmek için arkamı döndüm, Ysabel'in Dorian'ı ellemesini izlemek istemiyordum. Beni kıskandırmak istiyorsa, çabalarını boşa harcıyordu. Dorian ve benim işimiz bitmişti. Artık aramızda hiçbir şey yoktu, bundan sonra da olmayacaktı.

Shaya daha sonra, "Dorian'ın son sevgilisi," diye açıkladı. "Evet, ben de bunu anlamıştım."

"Anladığım kadarıyla, o zamandan beri eşi olmadan şaşırtıcı derecede uzun bir süre geçirmiş..." Sözüünü bitirmedi. Dorian ve benim birlikte olduğumuz zamanlardan bahsediyordu.

"Ne kadar uzun bir süre?" diye sordum. "Mmm... birkaç hafta."

"Ayrıldıktan birkaç hafta sonra mı? Bu uzun bir süre mi?"

"Kral Dorian için mi? Evet. Sanırım o zamandan beri onun dördüncü kızı, ama diğerlerine çok benziyor." Shaya bana anlamlı anlamlı baktı.

"Yani?" Ne demek istediğini anlamadığım için sordum.

"Her zaman açık tenli. Her zaman kızıl saçlılar. Menekşe gözleri bulmak daha zor, o yüzden mavide karar kıldı."

A n l a y a b i l m e m için birkaç dakika daha geçmesi gerekti. "Bir dakika. Dorian'ın *bana* benzeyen sevgililer edindiğini mi söylüyorsun?"

"Bu sadece bir tesadüf olabilir," dedi diplomatik bir şekilde.

"Tanrım," dedim, aniden çıldırmıştım. Gerçekten de onun üzerinde bu kadar büyük bir etki bırakmış mıydım?

Shaya bir an durakladı, yüzü düşünceliydi. "Ysabel'in senden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Bunu ben de anladım. Beni kıskandırmaya çalışıyordu." Sonra, herhangi bir soru olursa diye ekledim, "Ama ben değilim."

"Dediğiniz gibi olsun," diye yanıtladı Shaya, sesi ve yüzü son derece hoştu.

Bana inanıp inanmadığını anlayamadım ama bunun bir önemi yoktu. Gerçeği biliyordum. Ysabel ve Dorian'ı gerçekten kıskanmıyordum.

En azından fazla değil.

Dördüncü Bölüm

Görgü kurallarına göre en kısa sürede ayrıldık. Shaya'nın eksantrik kraliçelerin ne isterlerse onu yaptıkları argümanını kullanmayı denedim ama işe yaramadı. Belli bir süre kalmadığımız takdirde Maiwenn'in gözünü korkutmuş gibi görüneceğimi söyledi. Bu yüzden, diğerleriyle resmi olarak vedalaşmadan önce istediğimden biraz daha uzun süre kaldık. Kiyo bir grup iyi dilekçiyle meşguldü ama benim ayrılışımla başını kaldırıp gülümsedi. *Yakında* diye mırıldandı.

Grubum sakın bir ruh hali içinde geri döndü. Aciliyet ortadan kalkmıştı ve sanırım benim asık suratlı tavrım herkesin üzerine bir bulut gibi çökmüştü. Maiwenn ve Kiyo'yu görmek beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız etmişti ve Dorian... şey, bu başka bir hikayeydi. Şimdilik kendi dünyama geçmek, pijamalarımı giymek ve akılsızca televizyon izlemekten başka bir şey istemiyordum. Muhtemelen dondurma yerken.

Yolculuğumuz devam ettikçe, Diken Diyarı'na geri döndüğümüzde dondurma kulağa daha da çekici geliyordu. Güneş batıyordu ama sıcaklık hâlâ kum ve kayalardan yayılıyordu. Birkaç saat daha dağılmayacaktı ve gece yarısı bile sıcaklık muhtemelen yetmişin altına düşmeyecekti. Maiwenn'den ayrılmadan önce şortumu ve güneş gözlüklerimi giymiştim, bu yüzden sıcaklık beni diğerleri kadar rahatsız etmiyordu. Dorian sundress elbisemin moda olacağını söylemişti; acaba şort da moda olacak mıydı?

"İleride bir köy var," diye mırıldandı Rurik.

Hayallerimden sıyrıldım ve el hareketini takip ettim. Ufku küçük bir bina kümesinin kararttığından emindim. Kalem gibi, bu da çölden çok Ortaçağ Britanya'sına yakışan bir şeydi. Krallığımı ne kadar seyrek ziyaret ettiğimi düşünürsek, bu kale dışında gördüğüm ilk yerleşim yeri idi. Yolumuzun doğruca kasabanın içinden geçtiğini görmek beni biraz tedirgin etti ve rahatsızlığım arttı. Lanet olası kıvrımlı Öteki Dünya. Bu köy daha önceki yolculuğumuzda burada değildi.

Ve bu nedenle, etraftan dolaşmamızı önermekten daha iyisini biliyordum. Bu dünyanın işleyişine göre, ufak bir sapma bizi Rowan Diyarı'na fırlatabilir ya da yolculuğumuza saatler ekleyebilirdi. Kendimi çelikleştirerek dizginleri sıkıca kavradım, buranın küçük görüldüğüne ve temizlenmesinin uzun sürmeyeceğine karar verdim.

Ancak şehrin dış mahallelerine girdiğimizde, kararlılığımı kaybetmeme neden olan bir şey keşfettim. Yol insanlarla doluydu. Sanki kasabadaki herkes bizim geçişimizi görmek için dışarı çıkmış gibiydi. Kenarlarda durmuşlardı,

partime bakıyorlardı ve yine bir ortaçağ filminin figüranları gibi görünüyorlardı. Düşük bütçeli bir film olması dışında. İnsanların kıyafetleri yırtık pırtık ve kirliydi, yüzleri zayıftı. Herkes çok zayıf görünüyordu, ebeveynlerin kucağındaki çocuklar ve bebekler bile.

Köyün kalbine doğru ilerledikçe tedirginliğim arttı. Kalabalıktan ve gözlerin üzerimde olmasından nefret ederdim. Bu özel grupta rahatsız edici bir şey vardı. Yüz ifadeleri ya tamamen boştu ya da... yani, dehşete düşmüşlerdi. Her şey ölüm sessizliğindeydi.

"Neden korkuyorlar?" Rurik'e fısıldadım. Bana eğlenen bir bakış attı. "Senden tabii ki."

"Ben mi?" diye ciyakladım. Kıyafetlerime bakarak burada ne kadar yersiz göründüğümü hayal etmeye çalıştım. Yabancılığım bu kadar korkutucu muydu?

"Sen onların kraliçesisin. Aeson'u nasıl katlettiğini herkes biliyor ve bu pek de iç açıcı bir hikâye değil. Aynı şekilde, Fırtına Kralı'nın terör mirası da bunca yıl sonra bile devam ediyor. Sen de onu miras aldın."

"Ne yani, beni bir tür tiran olarak mı görüyorlar?"

Omuz silkti. "Sen onların kraliçesisin," diye tekrarladı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Hiçbir zaman kraliçe olmak istememiştim. Kesinlikle bir tür despot kraliçe olarak görülmek de istemiyordum. Üzerimdeki bu gözleri, ilgisizlik, yargılama ve bir tür yorgun yenilgiyle dolu gibi görünen bu gözleri istemiyordum. Yolun yarısına geldiğimizde rahat bir nefes aldım. Birden önümüze bir adam çıktı ve bizi durdurdu.

Uzun boylu ve kır saçlı, yaşlı bir soyluydu. Sıskaydı ve diğerlerinden biraz daha iyi giyinmişti ama yine de onu öne çıkaran bir asalet ve otorite havası vardı. Dikkatimizi çektiğini anlayınca bana öyle bir selam verdi ki, yüzü neredeyse tozlu yola değecekti.

"Diken Diyarı'nın büyük kraliçesi Eugenie'ye, hizmetkârınız Davros'un en mütevazı selamlarını sunuyorum."

En azından ben öyle söylediğini düşünüyorum. O kadar eğilmişti ki sözleri boğuk çıkıyordu. Ne yapacağımı bilemez bir halde huzursuzca grubumdaki diğerlerine baktım. Hepsi sessiz kaldı ve beklentiyle bana baktılar. Tabii ya. Maiwenn'in evinde tavsiye üstüne tavsiye veriyorlardı ama iş yolda sürünen köylülere gelince ne yapacaklardı? Görünüşe göre bu tamamen bana aitti.

"Lütfen, ayağa kalkın," dedim sonunda. "Davros."

Ayağa kalktı, ellerini önünde kavuşturdu, onun adını kullandığım iç i n tamamen bunalmış görünüyordu.

"Teşekkür ederim, majesteleri. Ben bu köyün belediye başkanıyım. Aramızda olmanızın ne büyük bir onur olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez."

Rurik'in az önce bana buradaki itibarımla ilgili söylediklerini göz önünde bulundurduğumda, Davros'un sözlerine inandığımdan pek emin değildim. Zorla gülümsedim.

"Teşekkürler. Sadece kaleye dönerken buradan geçiyorduk."

Davros ellerini iki yana açtı. "O halde, evimde kısa bir süre dinlenmeyi ve ferahlamayı düşüneceğinizi umuyorum."

"Bu gerçekten çok hoş ama-"

Shaya yüksek sesle boğazını temizledi. Ona doğru baktım. Bana ne yapmamı istediğine dair hiçbir soru işareti bırakmayan sivri bir bakış attı. Yüzümü buruşturarak zavallı, sürünen Davros'a baktım. Lanet olsun. Şu anda Öteki Dünya'dan çıkmaktan başka bir şey istemiyordum. Çay saati için durmak istemiyordum. Yüz ifadem korkutucu görünüyor olmalıydı çünkü Davros beyazladı ve uysalca başını eğdi.

İçimi çektim. "Çok isteriz."

Belediye başkanı olsun olmasın, Davros'un çok büyük bir evi yoktu. İçeride sadece Shaya, Rurik ve ben ona katılırken, grubumun geri kalanı dışarıda dolaşıyordu. Davros köyden birkaç önemli yetkilinin yanı sıra karısını ve iki yetişkin oğlunu da davet etmişti. Yuvarlak bir meşe masada otururken karısı bize kırmızı şarap ve bana baklavayı hatırlatan bir şey ikram etti. Bu havada susuz kalma riskini almak istemediğim için şaraptan sadece biraz yudumladım.

Burada sohbet etme konusunda Maiwenn'in evindekinden daha iyi değildim ama neyse ki bir şey yapmama gerek yoktu. Davros ve ortakları konuşmayı sürdürdüler, konuşmanın çoğu uğradığım için ne kadar memnun oldukları, benimle tanışmanın ne kadar büyük bir onur olduğu, bir şeye ihtiyacım olursa onları arayacağımı umdukları vesaire vesaire üzerine odaklanıyordu.

Bu yüzden Davros'un karısının aniden, "Ama lütfen majesteleri, sizi gücendirecek ne yaptığımızı bize söyleyin. Telafi etmek ve bir kez daha iyiliğinizi kazanmak için her şeyi yaparız. Her şeyi."

Neredeyse ballı keki yerken boğuluyordum. "Ne demek istiyorsun... beni memnun etmemek mi?"

Köylüler karşılıklı bakiştılar. "Şey..." dedi Davros sonunda. "Bir şeyler olmalı. Bu topraklara bir felaket getirdiniz, bizi suyumuzdan ve yiyeceğimizden mahrum bıraktınız. Şüphesiz sizin en haklı hoşnutsuzluğunuzu haklı çıkaracak bir şey yaptık."

"Bize sadece ne olduğunu söylemeniz yeterli," diye araya girdi bir başkası. "Bu laneti üzerimizden kaldırmak için ne gerekiyorsa yapacağız."

Bu, bütün gün başıma gelen en şaşırtıcı şeydi - ki bu da bir şey ifade ediyordu. Yardım için Shaya ve Rurik'e baktım, buna nasıl karşılık vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bir an için beni bir kez daha kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakacaklarını düşündüm, ta ki Shaya nihayet konuşana kadar.

"Bölge sakinleri hayatlarını, Aeson'un hüküm sürdüğü, Kızılağaç Diyarı olduğu zamanki toprakların şekline göre kurmuşlardı. Kendini size dönüştürdüğünde, eski yöntemleri artık işe yaramadı. Ekinleri bu havada yetiştiriyor. Kuyular kurudu."

Şok içinde ona baktım. Böyle bir şey hiç ama hiç aklıma gelmemiştir ama Diken Diyarı'nı düşünmek için çok fazla zaman harcadığım da söylenemezdi. Çoğu

Enerjimin çoğunu bundan nasıl kaçınacağımı bulmaya harcıyordum. Shaya'yı incelerken, bunu ne kadar zamandır bildiğini merak ettim. Burada onun bilmediği pek bir şey olduğundan şüpheliydim. Rurik'in bakışlarını kaçırmamasına bakılırsa o da bu sorundan haberdarmış gibi görünüyordu. İkisi de kraliçelikle ilgili herhangi bir meseleyle uğraşmak zorunda kaldığımda ne kadar üzüldüğümü biliyordu. Bu yüzden bu insanlar acı çekerken ikisi de beni ayrıntılardan uzak tutmuştu.

Davros'a döndüm. "Bu bir lanet değil... bu, bilmiyorum, bu sadece toprağın şekli. Olmasını istediğim gibi."

Şaşkın bakışlar beni karşıladı ve nasıl bir ucube gibi göründüğümü ancak hayal edebiliyordum. Aeson hüküm sürdüğünde bu topraklar yemyeşil ve bereketliydi, ormanlar ve verimli tarım arazileriyle doluydu. Akli başında kim burayı çöle çevirebilirdi ki? Davros da bunu doğruladı.

"Ama bu topraklar... bu topraklarda hayatta kalmak imkansız," dedi.

"Benim geldiğim yerde öyle değil," dedim ona. "Burası benim büyüdüğüm topraklar gibi.

İnsanlar orada yaşıyor ve gelişiyor."

İnsanlar ayrıca su getirmek ve ihtiyaç duyabilecekleri diğer şeyler için alışveriş yapmak için modern yöntemlere sahipti. Ve bu, klimayı hesaba katmıyordu bile.

"Nasıl?" diye sordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Dünyamın altyapısının mahrem ayrıntılarını gerçekten anlamıyordum. Bir musluğu çevirdim ve su geldi. Markete gidip süt ve Pop-Tarts aldım. Çaresizce beynimi yokladım ve Arizona'nın tarihi hakkında ilkokul derslerini çıkarmaya çalıştım.

"Sulama," dedim beceriksizce. "Kabak, sanırım. Ve mısır." Yerliler mısır mı yetiştiriyordu? Yoksa stereotipler kafamı mı karıştırıyordu? Kahretsin. Çok cahildim. Emin olduğum tek şey Pop-Tarts'ın Arizona'da yerel olarak yetiştirilmediği idi. Diğerlerinin bana bakışları bu duruma hiç yardımcı olmadığını gösteriyordu.

Shaya ve Rurik'e baktım ama bu sefer yardım gelmedi. Yaptığım şeyin tüm ağırlığı içime çökmeye başladı. Belki de bu toprakları ben istememiştim. Belki de kasten vahşi Tucson'ın aynası haline getirmemiştim. Mesele suydı: Olan olmuştu. Diken Diyarı olduğu gibiydi ve bu yırtık pırtık ve açlıktan ölmek üzere olan insanlara bakınca hepsinin benim hatam olduğunu anladım. Ama bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ben de modern inovasyonun bir ürünüydüm. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Boşver onu. Yapabileceğim tek bir şey vardı.

Aniden masadan kalkarak herkesi şaşırttım. Geleneklere uygun olarak hepsi aceleyle ayağa kalktı. Hiçbir açıklama yapmadan dışarıya, köyün içine doğru yöneldim. Arkamda, Davros'un bir şeyler gevelediğini duyabiliyordum, anlaşılan yine gücendirdiklerini düşünüyorlardı. Muhtemelen gökyüzünden şimşekler göndermek üzere olduğumu düşündüler.

Aslında bu kötü bir fikir olmayabilirdi - eğer gerçekten o güce sahip olsaydım. Bu insanlar kesinlikle yağmuru kullanabilirdi. Ama bir yağmur fırtınası işleri düzeltmezdi ve bunu her gün yapamazdım. Bunun yerine caddenin ortasına kadar yürüdüm ve durdum. Muhafızlarım emirlerimi bekleyerek doğruldular ve diğer sakinler de neler olduğunu görmek için durdular. Davros'un toplantısından gelenler kısa sürede evden dışarı döküldü ve diğer herkese katıldı.

Gözlerimi kapattım ve kendimi etrafımdaki dünyaya açtım. Çölün temiz, taze kokusunu ve içinden esen hafif, hafif esintiyi kokladım. Batan güneş tenimi ısıttı. Sonra daha derine indim, içimdeki büyüün içgüdüsel olarak bağlandığı şeye uzandım. Havadaki minicik su buharını hissettim ama istediğim bu değildi.

Daha ileri gitmem gerekiyordu. Büyülü duyularımı toprağa göndererek köyün her yerinde su aradım. Hiç su yoktu. Shaya'nın kuyuların kurumasıyla ilgili söylediklerini hatırladım, bu da yüzeyden bir şey çıkmayacağı anlamına geliyordu. Bu da daha derine inmem gerektiği anlamına geliyordu. Oraya.

Kasabaya girdiğimiz yöne döndüğümde bir darbe hissettim. Gözlerimi açtım ve suyun beni çağırdığı yöne doğru yürüdüm. Beni takip eden bir kalabalığın belli belirsiz farkındaydım ama onlara aldırmadım. Hedefim sadece suydı. O noktaya ulaştığımda, kasabanın hemen dış sınırında olduğunu gördüm.

Yakınlarda bir mesquite ağacı büyüyordu, bu da bir ipucu olmalıydı. Onlar nem aramak için toprağa nüfuz eden derin hissedicileri vardı.

Ben de gücümü toprağa göndererek suyu yukarı çekmeye çalıştım. Suyu aramda çok fazla toprak vardı ve şu anda suyu yüzeye çıkarmanın bu insanlara uzun vadede bir faydası olmayacağını fark ettim. Arkamı döndüm ve Davros'u tam arkamda, endişeli bir yüz ifadesiyle buldum. Yere işaret ettim.

"Burayı kazmanız gerekiyor. Hemen şimdi. Burada su var."

Ağzı açık bir şekilde bana baktı. Bir an sonra kendine geldi ve en yakınındakilere döndü. "Kraliçeyi duydunuz! Hemen kürekleri getirin. Ve toprakla çalışabilecek birilerini bulun."

Dünya büyüü. Akıllıca bir fikir. Gentry'nin buldozerleri ya da matkapları yoktu ama etraflarına devasa toprak yığınları atabilen insanları vardı ki bu da bu tür şeyler için oldukça iyiydi. Muhtemelen Öteki Dünya'daki en güçlü toprak kullanıcısı olan Dorian depremlere neden olabilir ve binaları yerle bir edebilirdi.

Birkaç dakika içinde bir grup toplanmıştı. Bir kürek alıp yardım etmeye çalıştım ama bu neredeyse Shaya ve Davros'un kalp krizi geçirmesine neden oluyordu. Kraliçeler bu tür işler yapmazdı. Bunun yerine geri çekildim ve diğer köylülerin gösterdiğim yeri kazmak için büyü ve el emeği kullanmalarını izledim. Çukur kürekle kazılamayacak kadar derinleştğinde, köyün iki toprak büyüü kullanıcısı işi devraldı. Birlikte bile, güç olarak Dorian'ın yanına bile yaklaşamıyorlardı, ama kesinlikle süreci hızlandırdılar, kenarlarda topraktan kuleler yükselttiler. Sonunda büyük bir tezahürat duydum. Diğer herkes ve ben deliğin kenarlarına toplandık ve

Aşağıya. Toprağın derinliklerindeydi ama çamurlu su yavaş yavaş dibe doluyordu.

Davros'a baktım. "Bunu bir kuyuya dönüştürebilir misiniz?" Kesinlikle öyle umuyordum çünkü nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Taşlar ve bir kovayla yapılabileceğini hayal etmişim ama belki de bu sadece benim saf peri masalı imgelerimdi.

Başını hevesle salladı. "Evet, evet, majesteleri. Teşekkür ederim, majesteleri."

Ondan sonra ayrılmak neredeyse imkansızdı. Mucizevi bir işçi olarak görülüyordum. Artık zorba kraliçe değildim. Ben onların kurtarıcısıydım, topraklarına hayat getiren cömert ve harika bir hükümdardım. Kalıp kutlama yapma ricalarını reddettim ama onlara kasabalarını kurtarmak için başka yollarla geri döneceğimi söyledim. Kuşkusuz, bunun neleri gerektireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak böyle küçük bir ayrıntıdan bahsetmek herkesin ruh halini ciddi şekilde bozabilirdi.

Nihayet binip yola koyulduğumuzda, birden ayakkabımda bir çekiştirme hissettim. Şaşırarak yere baktım ve orta yaşlı bir adamın bana baktığını gördüm. Yanında da benzer yaşlarda bir kadın duruyordu.

"Kraliçeye dokunmaya nasıl cüret edersin!" diye haykırdı Davros. Yüzünden kasabayı yerle bir edeceğimden ciddi ciddi korktuğu anlaşılıyordu.

Ona el salladım. "Sorun yok."

Bacağımı çeken adam yalvarırcasına bana baktı. "Lütfen, majesteleri. Karım ve benim sizden bir isteğimiz var!"

"Bu bir iyilik ya da rica," dedi Rurik yardımsever bir şekilde.

"Nimetin ne olduğunu biliyorum," diye tersledim. Henüz herhangi bir söz vermek istemediğim için tekrar çifte baktım. "Neymiş o?"

Adam kolunu kadına doladı. "Sizin hem büyük bir savaşçı hem de büyük bir büyü kullanıcısı olduğunuzu duyduk."

"Ve açıkça nazik ve şefkatli," diye ekledi karısı. "Ve?"

Ben sordum.

"Ve çok güzel ve-"

"Hayır," diye haykırdım. "Yani, senin nimetin ne?"

"Kızımız kaçırıldı," dedi kadın, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu geri almamıza yardım etmeniz için size yalvarıyoruz."

"Vay be. Bu benim boyumu biraz aşabilir," dedim onlara. "Alınmak derken, kaçırılmak gibi bir şey mi demek istiyorsunuz?"

İkisi de başını salladı ve ben garip bir déjà vu hissine kapıldım. Bu Öteki Dünya karmaşasına ilk kez insan dünyasında kayıp bir kızı bulmak için işe alındığımda düşmüştüm. O kızın Jasmine olduğu ortaya çıkmıştı ama o zamanlar bırakın kız kardeşimi, onun yarı-gentry olduğuna dair bile hiçbir fikrim yoktu. Hayatımın kaderi kayıp kızlarla mı dolu olacaktı?

Davros bir adım öne çıktı, üzgün ve mahcup görünüyordu. "Majesteleri, sizi bu kadar anlamsız bir şeyle rahatsız ettikleri için lütfen onları görmezden gelin. Kızları kimse tarafından kaçırılmadı. Sevgilisiyle birlikte Highmore'a kaçtı.

komşu bir köyden."

Shaya ve Rurik'e baktım. "Highmore nedir?"

"Gerçekten mi?" diye sordu Rurik kuru bir sesle. "Zaten her şeyi bildiğini sanıyordum." Ona ters ters baktım.

"Burası bir şehir," dedi Shaya. "Bu krallıktaki en büyük şehir."

"Bekle, ne? Benim şehirlerim mi var?" Gözlerimin büyüdüğünü hissederek sordum. Perişan haldeki çift yeni keşfimi yarıda kesti.

"Davros yanılıyor," dedi kadın. "Kızımız kaçmadı. Geçitlerde yaşayan haydutlar tarafından kaçırıldı."

"Herkes onların orada olduğunu biliyor," diye ekledi adam. Davros'a baktı. "Onlar ve canavarları. Sen bile onların varlığını inkâr edemezsin. Yıllardır oradalar ve bu kız ortadan kaybolan ilk kız değil."

Davros'a döndüm. "Bu doğru mu?"

Bakışlarımın altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Evet, majesteleri, ama bu tür haydutlar Kral Aeson gibi sizin de endişelenmenizi gerektirecek şeyler değil."

"Bekle. Aeson peşinizde haydutlar olduğunu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı mı?"

Davros, "Böyle küçük kaygılar ona yakışmazdı," dedi. Şaşkınlığıma rağmen buna inanıyor gibiydi.

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Bir hükümdar bu tür şeylerle ilgilenmiyorsa, ne yapmaları gerektiğinden gerçekten emin değilim."

Doğrusu, diğer Diken Diyarı sorumluluklarıyla uğraşmak istemediğim kadar bununla da uğraşmak istemiyordum. Ama Aeson'dan bahsedilmesi kanıma dokunmuştu. Aeson kendine hizmet eden bir pislikti ve bu insanları kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakması beni kızdırmıştı. Bir hükümdar olmaktan daha az istediğim tek şey onun gibi bir hükümdar olmaktı.

Dahası, Yasemin'in kaçırılmasının içimde uyandırdığı öfke alevlendi. Belki de her zaman saldırgan erkekler tarafından kovalanma deneyimimden kaynaklanıyordu ama herhangi bir kızın tecavüze uğraması ya da kaçırılması düşüncesinden nefret ediyordum. Bunların insan değil de soylu kızlar olması önemli değildi. Prensip aynıydı. Genç kızlardan faydalanan, daha zayıf olanları avlayan haydutlar ve hırsızlar durdurulmalıydı.

"Bu haydutların icabına bakmaları için adam göndereceğim," dedim sonunda. Arkamda Rurik garip bir ses çıkardı. "Ama kızınız hakkında herhangi bir garanti veremem."

Çiftin yüzleri aydınlandı ve minnettarlık içinde yere kapandılar. "Teşekkür ederim, majesteleri!" diye bağırdı kadın.

Kocası da söze karıştı. "Gerçekten cömert ve yüce gönüllüsünüz ve-" "Evet, tamam, buna gerek yok," dedim aceleyle. "Ya da diz çökmek için. Sen kirlenecek."

Tam uzaklaşmaya başlamıştık ki Shaya bana doğru eğildi. "Sen

bugün bir sürü söz verdi."

Bunu düşündüm. O haklıydı. Onlara yiyecek bulmaları, altyapılarını yeniden inşa etmeleri ve kendilerini avlayanlardan kurtulmaları için yardım edeceğime söz vermiştim. "Evet. Sanırım verdim."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Peki tüm bunları nasıl başaracaksın?"

Etrafımıza bakındım ve kasabadan ayrılışımızı izleyen yüzlerin artık boş ve korkmuş olmadığını fark ettim. Minnettar ve hayranlık doluydular. İçimi çektim.

"Bu," dedim ona, "mükemmel bir soru."

Beşinci Bölüm

Verdiğim sözleri yerine getirmeye niyetliydim ve ertesi gün Tucson'da, Diken Diyarı'nın durumunu iyileştirebileceğini umduğum tuhaf bir ürün yelpazesi edinmeye başladım. Kuşkusuz, bunlar biraz yetersizdi, ama bir yerden başlamam gerektiğini düşündüm ve bitirdiğimde girişimlerimden oldukça gurur duydum.

Kiyo beyaz veteriner önlüğüyle içeri girdiğinde o gece erken bir akşam yemeğiyle televizyonun karşısında oturuyordum. Doğal olarak, tüm hayvanlar başlarını kaldırdı ya da selamlamak için ona doğru yürüdü. Kucağımda bir tabak mantıyı dengelemiyor olsaydım, ayağa fırlar ve kollarına koşardım. Bunun yerine ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdim, bir buket çiçek taşıdığını görünce gülümsemem daha da büyüdü.

"Daha erken gelebilirdim," dedi paltosunu bir sandalyenin üzerine atarak. "Ama öğleden sonra vardiyam vardı."

"Hey, seni gördüğüme sevindim. Hâlâ bebek işleriyle meşgulsündür diye düşünmüştüm."

"Hayır." Karşımdaki sandalyeye oturdu ve elindeki buketi sehpanın üzerine bıraktı. "Orada harikaydın, biliyorsun."

"Şaşırtıcı derken, pejmürde giyimli ve kentsoylu prensleri kastediyorsanız -O zaman, evet. Evet, öyleydim. Bunlar ne için?" Çatalımla çiçekleri işaret ettim - parlak renkli gerbera papatyalarından oluşan bir aranjman.

"Bir nedene ihtiyacım var mı? Senin harika olman dışında mı?"

Az önce çiğnediğim mantı parçasını yuttum. "Elbette bir nedeni var. Her zaman bir nedeni vardır. Bunu daha önce de konuşmuştuk."

Bana tembel, tehlikeli bir gülümseme verdi, karanlık gözleri beni değerlendirirken başını dirseğine dayadı. "Doğru. Kur yapma ve çiftleşmede standart uygulamalar. Hediyeler ince öneriler olarak verilir. 'Al, bu bitki seks organlarını al. İpucu, ipucu." Bu aramızdaki eski bir şakaydı.

"Neyse ki, senin durumunda, bu kadar ince olmana gerek yok. Seks istediğini zaten biliyorum."

"Doğru, ama şüpheleri gidermek istedim. Ayrıca, son zamanlarda çok iyiydin... Bilmiyorum. Sadece güzel bir şey yapmak istedim. Eğlenceli bir gece geçirebileceğimizi düşündüm - gerçi o mantıyı mideye indiriş şeklinle seni yemeğe çıkarma hayallerimi suya düşürüyorsun."

"Özür dilerim," dedim bir lokma yemeğin içinden. "Bu akşam bir işim var, o yüzden erken yemek zorundayım."

Kaşları kalktı. "Bu ne biçim bir anlaşma böyle? Seni şehre götürebilmek için işten çıkıyorum ve sen şimdi işe gitmek zorunda mısın? Neden

Lara'ya günlük işlerinizi mi planlatıyorsunuz?"

"Çünkü bugün Thorn Land işleriyle meşguldüm." Kiyo bana temkinli bir bakış attı.

"Hey, beni yargılama," diye uyardım. "Aslında orada değildim. Ama son zamanlarda insanların açlıktan ve susuzluktan öldüğünü öğrendim."

"Evet. Bunu duymuştum."

Şimdi kuşkulu bakışlara sahip olan bendim. "Biliyordun ve bana söylemedin mi?"

"Üzerime atlama! Bununla ilgilenecek birilerinin olduğunu düşünmüştüm. Ve muhtemelen o insanların da insanları vardı."

"Evet, o insanların hepsinin başı biraz dertte. Aslında, bazı haydutların yakalanmasına yardım etmek için yarın geri dönmem gerekiyor."

"Az önce 'haydutlar' mı dedin? Bu çok... Bilmiyorum. Çok 1683." "Şey, her ne iseler, baş belasındırlar ve muhtemelen

kızlar." Ona kısa bir özet geçtim. "Benimle gelip yardım etmek ister misin?"

Başını hüznle salladı. "Biliyor musun, buraya seninle vakit geçirmeyi umarak geldim. Onun yerine, bu gece bir işin olduğunu ve yarın şerifçilik oynayacağını öğrendim."

"Kovboy kıyafeti giysem yardımı olur mu?"

"Olabilir." Gelip yanıma oturdu ve yanağımdan öptü. "Ve evet, yarın gideceğim. Eğer eşlik etmemi istersen bu gece bile giderim."

"Gördün mü? Birlikte kaliteli zaman geçiriyoruz."

"Umarım tüm bunları telafi etmek için daha sonra yatakta biraz kaliteli zaman geçiririz."

"Şey," dedim kibirli bir şekilde, tabağımı masaya koyarken, "bu sana bağlı, ha? Kalitem konusunda hiçbir şüphem yok."

Bir elini bacağıma koydu ve dudaklarını boynuma değdirdi. "Oh, Eugenie. Burada şansını zorlama," diye homurdandı, "yoksa işe geç kalabilirsin."

Sırttım ve randevum bu kadar yakın olmasaydı muhtemelen daha fazlasına dönüşecek olan uzun, derin bir öpücükle cevap verdim. Bir de Tim'in arka kapıdan girdiğini duyduk. Kiyo'yla beni uygunsuz bir pozisyonda bulduğunda bunu hiç hoş karşılamazdı.

İkimiz arabayla üniversitenin yakınlarındaki, müstakil evler ve öğrencilerin paylaştığı kalabalık evler arasında eşit olarak bölünmüş sakin bir yerleşim bölgesine gittik. Yeni bir boyaya ihtiyacı olan iki katlı dar bir evin önünde durduğumuzda Kiyo kaşlarını çatı.

"Şu mikrobüs gerçekten tanıdık geliyor," dedi, araba yoluna bakarak.

"Gerçekten mi?" Masumca sordum.

Arabadan indik ve eve yaklaştık. Mikrobüsü geçtikten sonra Kiyo durup tamponundaki bir sürü çıkartmaya baktı. *Question Authority* ve *Roswell or Bust!* bunlardan sadece birkaçıydı. Bana keskin bir bakış attı,

suçlayıcı bir bakış.

"Eugenie, Wil Delaney taşındı mı?"

"Hayır," dedim yavaşça. "Ama bu onun bir arkadaşı."

Kiyo inledi. "Bunu bilseydim evde kalırdım. Bu adam delinin teki. Az önce gerçekten bir arkadaşı olduğunu mu söyledin?"

"Meşru bir sorunu olan bir arkadaş. Ve her zaman gidip arabada bekleyebilirsin."

Kiyo hiçbir şey söylemedi, sadece biz kapıya yaklaşırken kendini çelikleştirdi. Wil Delaney benim eski bir müşterimdi. Neredeyse evinden hiç çıkmayan ve tek geliri hükümet, uzaylılar, zihin kontrolü, genetik manipülasyon ve diğer bir dizi tuhaf önermeyle ilgili fikirlerini ilerleten bir bloga bağlı olan bir komplo teorisyeniydi. Muhtemelen tanıdığım en paranoyak insandı.

Aynı zamanda Jasmine'in üvey kardeşiydi. Bu şekilde tanışmıştık. Fırtına Kralı ve kehanet hakkında hiçbir şey bilmeden çok önce, onu Öteki Dünya'da bulmam için beni tutan oydu. Görünüşe göre Wil ve Jasmine'in annesi o kadar da erdemli değilmiş ve Bay Delaney'i çok aldatmış, hatta soylu savaş lordlarıyla bile.

Eve girmemize izin verilmeden önce yaklaşık bir düzine kilit açıldı, bu neredeyse Wil'in kendi evindeki kadar çoktu. Bizi karşılayan kişi bir kadındı, çok genç bir kadın. Kısa boylu, dolgun yanaklı, kırılmış kahverengi saçlı ve pembe kedi gözü gözlüklüydü. "Bu o mu?" diye sordu.

Bir an sonra Wil'in kafası kapının yanından içeri baktı. Geçen seferkiyle aynı görünüyordu: kesilmesi gereken soluk sarı saçlar, gözlükler ve hiç güneş görmemiş bir cilt. "Evet."

"Kim bu adam?" diye sordu kadın kuşkuyla. "Erkek arkadaşı. Havalı biri. Cairo."

"Kiyo," diye düzelttim. Ona elimi uzattım. "Sen Trisha olmalısın."

"Ladyxmara72 olarak anılmayı tercih ediyorum," dedi. "Çünkü gerçekten de, hükümet söz konusu olduğunda hepimiz bu toplumda sadece isimsiz yüzleriz. Ayrıca Ladyxmara72 benim World of Warcraft karakter isimlerimden biri. Böyle bir sanal toplumun bizimkinden daha dürüst ve eşitlikçi olabilmesi ironik. Ya da belki..." Dramatik bir şekilde durakladı. "O kadar da ironik *değil*."

Wil ona hayranlıkla baktı. Yanımda Kiyo boğuk bir ses çıkardı.

Bizi neredeyse Wil'inki kadar karanlık bir eve götürdüler. Sanırım Trisha -Ona Hanımefendi demeyi reddediyordum, her neyse, onunla aynı radyasyon sorunlarından endişe ediyordu. Ancak onun evi daha düzenliydi ve uyumlu mobilyalar ve birkaç kokulu mum gibi biraz daha kadınsı dokunuşlar taşıyordu. Mumlar ev yapımı gibi görünüyordu, kuşkusuz havayı yapay kokularla zehirlemesinler ya da hükümetin Trisha'nın konuşmalarını dinlemek için kullanabileceği izleyicilerle dolu olmasınlar diye.

"Evet," dedi Trisha oturma odasına girdiğimizde. *Gizli Dosyalar*'ın bir bölümü

televizyonda duraklatılmıştı. "Uzaylı sorunuyla ilgilenmek için buradasınız."

"Buraya ne için geldim, ne dedin sen?" Wil ve onun arasında bir ileri bir geri baktım.

"Uzaylılar," dedi. "Evimi istila ettiler."

Etrafa bakındım, yarı yarıya E.T.'yi koltukta takılırken görmeyi bekliyordum. Her şey boş ve hareketsizdi. "Gerçekten anlamıyorum. Wil sana ne iş yaptığını söylemedi mi?"

"Uzaylı olduklarından emin değiliz," dedi aceleyle. "Ama burada bir şey var."

"Tabii ki öyle!" diye bağırdı. Adam onun bakışları altında biraz sinmişti. "Onları pencerelerden bakarken gördüm - tıpkı o belgeseldeki gibi."

Üzüntüsü hemen öfkeye dönüştü. "Oh, hadi ama! Bunun bir aldatmaca olduğunu biliyorsun. Kanıtlar çok fazla."

"Lanet olsun! Kimsenin böyle bir şeyi taklit etmesine imkan yok-"

"Hey, çocuklar?" Dedim ki. "Şu işi halledebilir miyiz? Bana ali-her neyse ondan biraz daha bahset. İkiniz de onları gördünüz mü?"

Başlarıyla onayladılar. Trisha muzaffer bir edayla, "Kısa boylu ve iri gözlüler," dedi.

"Ama şal desenli takım elbise giyiyorlar," diye ekledi Wil. "Ve geceleri ev işi yapıyorlar."

"Bana o kadar da kötü gelmiyor," diye mırıldandı Kiyo. "Neden onlardan kurtulalım ki?" "Koboldlar," dedim bir an düşündükten sonra.

"Koboldlarınız var." "Bu isimde bilinen bir gezegen yok," diye karşı çıktı Trisha.

İçimi çektim. "Beni bodrumuna götür."

Trisha bizi evin içine doğru götürdü ve Wil yanıma geldi. "Harika değil mi?" Yemin ederim bayılmanın eşiğindeydi.

"İlk kız arkadaşın mı?" diye sordum.

"Nereden biliyorsun?"

"İçgüdü." Wil'le sohbet etmek her zaman tehlikeliydi ama evden hiç çıkmadığı ya da fazla sosyal etkileşime girmediği için bir sonraki soruyu sormak zorundaydım. "Siz nasıl tanıştınız?"

"Bir forumda. İkimiz de bu başlıktaydık ve Marilyn Monroe ile Heath Ledger'ın aşırı dozdan ölmeleri arasında hükümet bağlantısı olup olmadığını tartışıp duruyorduk ve sonra biz-"

"Tamam," dedim yüzümü buruşturarak. "Bu kadar yeter. Gerçekten."

Bodrum kapısına vardık ve Trisha aşağı inmeye başladı. "Yapma," diye uyardım. "Sizin burada kalmanız gerekiyor." Wil'e sert bir bakış attım. "İşimiz bitene kadar onun aşağı inmesine izin vermeyin. Hepiniz biliyorsunuz ki ben dalga geçmiyorum."

Wil daha da kızardı -eğer bu mümkünse- ve aceleyle başını salladı. Wil benimle birlikte Öteki Dünya'ya seyahat etmişti ve işimin tehlikelerini tamamen anlamıştı. Kiyo ve ben merdivenlerden inerken Trisha'nın onunla tartıştığını duyabiliyordum.

Wil bir şekilde işini yapıp onu uzak tutmayı başardı.

"Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Kiyo, biz kulak kesildikten sonra. "Tam olarak kendisine benzeyen birini bulmuş ve ona aşık olmuş. Sanırım gerçekten de herkes için birileri var."

"Sanırım ondan biraz daha iddialı." "Güzel. Buna ihtiyacı var."

"İyi tarafından bakarsak, bu çok kolay olacak. Koboldlar sorun olmaz."

Kiyo başıyla onayladı ama merdivenlerin dibine vardığımızda burnunu kıristirdi. "Yine de kötü kokuyorlar."

Bodrum bitmemişti ve bu tür yerlerde bulunan olağan dağınıklığı taşıyordu. Koboldlar için bir sürü saklanma yeri vardı. Asılı bir zinciri çektim ve çıplak bir ampul yetersiz bir aydınlatma sağladı. Asamı çıkarıp kolumu uzattım ve tüm bodrumu süpürdüm.

"Hizmet ettiğiniz toprağa ve ateşe andolsun ki, size kendinizi göstermenizi emrediyorum."

Şamanik büyü benden, asadan ve mücevherlerinden geçerek odaya yayıldı. Bir an sonra, üç form cisimleşti. Yaklaşık bir metre boyundaydılar, erkekler ve modern kültürde popüler olan büyük gözlü uzaylılara pek benzemiyorlardı. Bu adamlar zayıflamıştı ve sarı saçları vardı. Wil'in desenli paltolar hakkındaki yorumu da tam olarak doğru değildi. Bir tanesi ekose giyiyordu.

"Bizi neden çağırdınız?" diye sordu ekoseli olan tiz bir sesle. "Biz size hiçbir şey yapmadık. Kimseye bir şey yapmadık."

"Çocuklar, burada kalamazsınız," dedim. "Bu evde olmaz. Bu ev sizin değil. Bu dünya senin değil." Dünyayı sahiplenme konusunda çok titizdim.

"Yardım ediyoruz," diye karşı çıktı şallılardan biri. "Bu insanların ne kadar dağınık olduğunu biliyor musunuz? Her yerde kitaplar ve kağıtlar var."

Eğer Trisha'nın evi koboldlar gelmeden önce Wil'inkine benziyor olsaydı, bunu hayal edebilirdim. Koboldlar iyi huylu goblinler gibiydiler, Kuzey Avrupa kökenliydi ve kışkırtılmadıkları sürece nadiren kötü niyetli davranırlardı. Umudum, gitmeleri için ikna edilebilecekleriydi.

"Bu gerçekten çok hoş, ama ciddiylim: burada kalamazsın. Seni Öteki Dünya'ya geri göndermek zorundayım. Bu konuda bana zorluk çıkarırsan, seni Yeraltı Dünyası'na gönderirim."

Ekoseli olan kaşlarını çatı. "Söyledikleri kadar zalimsin, Eugenie Thorn Kraliçesi.

Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadık."

Ben de kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Soylu kanımı öğrenmeden önce, şamanlık işlerini genellikle Odile Dark Swan takma adıyla yürütürdüm. Öteki Dünya sakinleri beni bu şekilde tanıyor ve korkuyorlardı. Kimliğimin hiçbir kısmının artık sır olmadığını bilmek beni heyecanlandırmıyordu.

"Çocuklar, ben dalga geçmiyorum. Kim olduğumu biliyorsunuz. Ne yapabileceğimi biliyorsunuz, o yüzden zaman kaybetmeyin." Asa hâlâ elimde, Öteki Dünya'ya doğru bir kanal açmaya başladım. "Birimizi bırak, ikimizle birden başa çıkamazsın."

"Hayır," diye onayladı diğer şal desenli olan.

"Ama yapabilir." "He-ahh!"

Kiyo'nun "Eugenie!" diye bağırmasından birkaç saniye sonra tüylü eller arkamdan uzandı.

Kiyo normalde yüksek alarmdaydı ama koboldlarla başa çıkma konusunda benim kadar ukala davranmıştı. Dikkati onların üzerindeydi ve bodrumda gizlenen diğer tehdidi fark etmemişti. Bu tam olarak doğru değildi. Ellerinden ve kollarından yayılan koku herhangi bir gösterge ise, Kiyo bu yaratığın kokusunu almıştı. Sadece bağlantıyı kuramamıştı.

Hâlâ ellerinden kurtulmaya çalıştığım için, tüylü kollu esirimi tam olarak göremiyordum. Kiyo kendi kaba kuvveti dışında hiçbir silaha ihtiyaç duymadan bir anda onun üzerine atladı. Elleri yaratığın kollarının etrafına dolandı ve onları, benim yaratığın pençesinden kurtulmama yetecek kadar gevşetmeyi başardı. Serbest kalınca iyice bakabildim. Bu bir...

Huh.

Tam olarak emin değildim. Tüylü, kahverengi ve uzun boyluydu; fare ya da ayı gibi yuvarlak kulakları, geyik gibi toynakları ve bir sürü rastgele hayvan parçası vardı. Boğuk bir hoşnutsuzluk kükremesi çıkardı ve bana geri dönmesi için hazırlandım. Genelde işler böyle yürürdü. Peşimden gelen yaratıkların genellikle iki amacı vardı: ya oracıkta bana tecavüz etmek ya da kehaneti gerçekleştirmemi engellemek için beni öldürmek.

Ama Ayı Smokey ya da her neyse, koboldlar neşeyle izlerken beni görmezden gelerek Kiyo'nun peşinden gidiyordu. Kiyo yaratığın göğsüne sert bir yumruk indirdi ve içinden hızla kaybolan belli belirsiz bir ışık dalgasının yayıldığını fark ettim. Ardından Smokey, Kiyo'nun suratına sert bir yumruk indirdi ve onu duvara doğru savurdu. Çok da sertti; bu yumruk öldürmek içindi. Ancak Kiyo'nun refleksleri çok hızlıydı ve kafatası sert betona çarpmadan önce kendini yakaladı.

Sonra Glock'umu çekerek kavgaya atıldım. Daha önce gümüş mermilerle doldurmuştum ve bunu yaptığım için memnundum. Canavara birkaç el ateş ettim. Her seferinde şeklinin dalgalandığını gördüm ama yine de peşimden gelmedi. Kiyo'yu öldürmeye çok niyetliydi. İkisi daha fazla boğuştu ve ben onu zayıflatıyor olmam gerektiğini bilerek ateş etmeye devam ettim. Yine de şanslı bir darbe Kiyo'nun ayaklarını yerden kesip sırt üstü yere düşürdü. Kıpırdamadan durduğunda koboldlar alkışladı.

Ben, diye öfkeyle bağırdım, asamı diğer elime aldım ve tüylü canavarla yüz yüze geldim. Bana öldürücü darbeler indirmeye çalışmadı ve ben ateş edip sürgün sözlerine başlarken beni yakalamaya çalışmayı sürdürdü. Birden Kiyo tekrar ayağa kalktı ve aramıza girdi.

"Ondan uzak dur!" diye hırladı. Vücudundaki tüm kasların gerildiğini gördüm ve şekil değiştirmenin eşiğinde olduğunu hissettim.

Smokey kızgın görünüyordu ve tekrar tam saldırı moduna geçti. "Çık dışarı

Yolda," dedim. "Onu yakaladım."

"Sana elini sürmesine izin vermeyeceğim," diye karşılık verdi Kiyo, gözlerini düşmanına dikerek. Kiyo'nun gözlerinde bir altın parıltısı belirdi. Bir tilkininki gibi altın.

Kiyo bir başka ezici darbeyi savuştururken, "Beni öldürmeye ya da tecavüz etmeye çalışmıyor," diye karşı çıktım. "Bana boyun eğdirmek istiyor, seni öldürmek istiyor."

Ama Kiyo beni korumaya kararlıydı ve sonunda onu korumaya çalışmak yerine acele edip sürgünü bitirirsem daha güvende olacağına karar verdim. Gücümü sıkıca asaya yönlendirerek tekrar Öteki Dünya'ya bir kapı açmaya başladım. Bunu yaparken, canavara saldırdığımda gördüğüm dalgaları düşünmeye devam ettim, sanki bir arada duramıyormuş gibi. Aklıma bir fikir geldi ve kovma büyüsünü bu dünyanın dokusunu yırtmaya yönlendirmek yerine, Smokey'ye, daha doğrusu Smokey'yi bir arada tutan Öteki Dünya büyüsüne yönlendirdim. Kiyo ne yapacağımı anlayarak kavgadan uzaklaştı.

Yeterince eminim. Bir örümcek ağı aniden canavarı kapladı ve şeklini parçaladı. Asayla büyülü bağları yok ettim ve aniden patladı.

Ama Aeson patlamış gibi değildi. Daha çok parçalara ayrılmış gibiydi. Büyük, iri yarı, kürklü formu gitmişti. Onun yerine yerde bir sürü orman yaratığı vardı: fareler, tavşanlar, bir geyik ve birkaç ördek. Fareler ve tavşanlar hemen bulabildikleri kuytu köşelere kaçıştılar. Ördekler şaşkın görünüyordu. Geyik merdivenlerden yukarı koştu.

Sürgün büyüsü çoktan başladığına göre, Öteki Dünya'ya asıl açılışı tamamlamak ve koboldları göndermek kolaydı. Yok olmadan hemen önce Kiyo onlara doğru eğildi -büyünün yolundan çekilerek- ve karanlık, öfkeli bir ifadeyle onlara baktı. Dövüşten dolayı yüzüne bulaşan kan, korkutucu görünümünü daha da arttırıyordu.

"Seni buraya her kim gönderdiyse söyle onu rahat bıraksın, yoksa peşinden kendim gelir ve onu lime lime ederim. Ve bunu yaparken size de aynısını yapacağım. Hiçbiriniz bir daha ona elinizi süremeyeceksiniz," diye hırladı.

Koboldlar bu dünyadan kaybolurken yüzlerinde gerçek bir korku vardı. Hala ne yapacaklarını bilemeyen ördeklerin sessiz ve şaşkın vaklamaları dışında sessizlik çöktü.

"Şey," diye soluk soluğa kaldım. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en karmaşık planlardan biriydi." Tecavüzcüler genellikle sıradan görünen bir sürgünle dikkatimi dağıtmaya çalışır ve sonra beklenmedik bir şekilde üzerime çullanırlardı. Bu kişi koboldları beni tuzağa düşürmek için göndermiş, sonra da o orman topluluğunu beni gerçekten zapt edip bir savaş ödülü olarak geri getirmeleri için göndermişti. Bu planın önündeki bir engel olarak Kiyo'nun önce ortadan kaldırılması gerekiyordu. Yırtık gömleğine ve kanına baktım. "İyi misin?"

"İyi, iyi," dedi yüzünü silerek. "Bu yüzeysel. Ne oldu da

Bu mu?"

"Bir soylunun büyüyle bir araya getirdiği bir canavar. Tüm o hayvanları daha güçlü bir forma soktu ve peşimden gelmesini emretti."

"Tekrar bir araya gelecek mi?"

"Hayır. Bağları kopardım ve zaten hepsi dağılıyor."

"Eugenie?" Wil'in sesi aniden merdivenleri çınlattı. "Aşağıda her şey yolunda mı? Az önce oturma odasından bir geyik geçti...."

Kiyo ve ben daha sonra Smokey'nin dağılmasının iyi bir şey olduğuna karar verdik. Aksi takdirde, onun tam halini görselerdi, Trisha ve Wil'in forumları için gelecek yüzyıla kadar yetecek kadar Kocaayak malzemesi olurdu. Sadece bu olayın bile ne tür konu ve söylentilere yol açacağını Tanrı bilirdi.

Geyiği evden çıkardıktan sonra Trisha bana nakit ödeme yaptı ve ona bodrumdaki diğer hayvanlar için tek başına olduğunu söyledim. Ayrılırken Wil beni kısa süreliğine yalnız yakaladı, aptal ve paranoyak ifadesi yerini çok daha sert bir ifadeye bırakmıştı. Çok yumuşak bir sesle "Jasmine'i bulabildin mi?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım. Wil'in ne kadar saçma olduğunu düşünsem de, Jasmine'in kayboluşunun onu ne kadar üzdüğünü her gördüğümde kalbim kırılıyordu. Ona mirasıyla ilgili gerçeği hiç söylememiştim. Ona verdiğim tek bilgi kaçmakta olduğu ve kaçırılmadığıydı. Kendi isteği dışında tutulmadığını bilmek onu rahatlatır sanmışım ama onunla birlikte olmak istemediğini düşünmek onu incitmişti. İnsan dünyasından ne kadar nefret etse de kız kardeşini gerçekten seviyordu. Bu gerçekten çok üzücüydü.

"Hayır, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

Yüzü daha da düştü ve zayıf bir şekilde başını salladı. "Evet. Tahmin etmiştim. Yine de aramaya devam edeceğini biliyorum. Onu bulursan bana haber verir misin?"

Ona güven verici bir gülümseme vermeye çalıştım. "Elbette."

Gerçek şu ki, ona söyleyip söylemeyeceğimi bilmiyordum. Her şey onu ne durumda bulacağıma bağlıydı. Eğer onu hamile ve dünyaları fethetmeye kararlı bir halde bulursam... o zaman ne yapacağımdan tam olarak emin değildim ama emin olduğum bir şey varsa o da onun bu dünyaya dönmesine asla izin vermeyeceğimdi.

Altıncı Bölüm

Kiyo her zaman çabuk iyileşirdi ve o gece eve döndüğümüzde, yatakta kimin en kaliteli performansı sergileyeceğini görmek için gayet iyi durumdaydı. Sonuç olarak, ertesi gün çok neşeli bir ruh haliyle uyandı, ancak yine de bizi takip ettiği için biraz homurdanmaktan kendini alamadı. Yine de tüm bunların huysuzluk olduğunu biliyordum. Güvende olduğumu bilmek hoşuna gidiyordu ve bu içimde bir şeyleri ısıtıyordu.

"Beni kandırdın," dedi o sabah Öteki Dünya'ya geçtikten sonra. Küçük hayvanların doğal olmayan melezleri bir yana, bu haydutların da koboldlar kadar kolay alt edilebileceğini umuyordum. "Yatakta yaptığın o şeyden sonra..." Dün gece ağzımın özellikle ustaca sergilediği bir beceriyi hatırlayınca mutlulukla iç geçirdi. "Artık her şeyi yapmayı kabul edeceğimi biliyorsun."

"Hadi ama," dedim, hâlâ biraz gururlu hissediyordum. "Bununla hiçbir ilgisi yok. Tebaama eziyet etmeye cüret edenlere adaletin yerini bulduğunu görmek istemiyor musun?"

"Dikkatli ol. İnsanlar gerçek bir kraliçe gibi davrandığınızı düşünebilir."

Yırtık kot pantolonuma ve zehirli tişörtüme baktım. "Kendimizi fazla kaptırmayalım. Dorian'ın dediği gibi bir taç taktırsam belki faydası olur."

Şaşkınlığım karşısında Kiyo'nun alaycı ifadesi bir anda sertleşti. "Hayır. Bu yapman gereken son şey."

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Neden olmasın? Çok mu Miss America?" "Seni daha resmi gösterecek."

Ortaya çıktığımız goblenlerle kaplı kale odasını işaret ettim. "Lanet olası bir şatodayız, Kiyo. Bundan daha resmi ne olabilir anlamıyorum."

"Anlamıyorsunuz. Yani, sen bir kraliçesin, evet ve bunu herkes biliyor... ama çoğu seni sadece savaşçı bir vekil olarak görüyor. Bir naip gibi. Bir taç al... Bir sürü insanın karşısına onunla çıkmaya başla ve bilmiyorum. Bu seni meşru kılar. Gerçek kılar. Bundan kurtulmak senin için şu anda olduğundan daha zor olacak."

Ne kadar sık bu topraklara sahip olmamayı dilediğimi ve ne kadar sık bundan kaçınmaya çalıştığımı düşündüm - ama yine de geri gelmeye devam ettim. "Daha da zorlaşabileceğini sanmıyorum."

Baskına çıkmadan önce Shaya'yı bulduk. Diken Diyarı'nın kuraklığına ve kıtlığına yardımcı olacağını umduğum bazı şeyler getirmiştım. İlkini ona verdiğimde, birkaç dakika boyunca sadece sessizce bakabildi.

"Majesteleri... Bu nedir?"

"Joe'nun Tex-Mex restoranından aldığım bir çocuk yer paspası." Joe'nun çocuk menüsünün yanı sıra, yer minderinde çocukların yemeklerini beklerken boyayabilecekleri bir Arizona haritası da vardı. Haritadaki çeşitli sembolleri işaret ettim. "Bakın, bu Arizona'nın doğal kaynaklarını gösteriyor. Orada yetişen ve bulunabilen şeyler. Pamuk. Bakır."

"Bu nedir?" diye sordu, bir bardak sıvıya benzeyen bir şeyi işaret ederek.

Kaşlarımı çattım. Kesinlikle su değildi, bundan kesinlikle emindim. "Sanırım bir çeşit narenciye ürünü. Portakal. Greyfurt." Omuz silktim. "Bence bu havada ikisini de yetiştirebilirsin. Mesele de bu zaten. Bu topraklar Tucson'ı yansıtıyor, yani oradaki her şey burada da olmalı. Sizin bulabileceğiniz bakır yatakları olmalı. Bu ticarete değerlidir, değil mi?" Bakır, soyluların işleyebileceği birkaç metalden biriydi. Teknolojinin habercisi olan demir bunun dışındaydı. Onu en ölümcül silahlarımdan biri yapan da buydu. "Eğer tohum bulabilirsen geri kalanı da burada yetişir. Bu dünyada bile birilerinin bir yerlerde tohumları olmalı."

"Hâlâ suya ihtiyaçları var," diye belirtti.

"Doğru. Bu da onun için." Ona bir sonraki ödülümü uzattım: bir kitap. "Antik ve Ortaçağ Avrupa'sından kuyu ve su kemerleri mühendisliğinin tarihi. Suyun taşınmasında yardımcı olacaktır." Hâlâ şaşkın görünüyordu, ben de rahatlatıcı bir şeyler düşünmeye çalıştım. "Ben de daha fazla su kaynağı bulmaya yardım edeceğim." Sonra ona Güneybatı mimarisi, kerpiç ve alçı evler hakkında başka bir kitap uzattım.

Kitapları aldı ve sayfalarını çevirerek yoğun bölümleri ve şemaları inceledi. "Bunu yapmak için doğru kişi olduğumu sanmıyorum. Bunun için gerekli zihne sahip değilim."

"Olmayabilir. Ama eminim bu işi yapabilecek birine devredebilirsin." Onu cesaretlendirmek için kolunu okşadım. Gerçek şu ki, kitap beni de en az onun kadar şaşırtmıştı. Yapbozları rekor sürede bir araya getirebilirdim. Mühendislik diyagramlarını okumak? O kadar da değil. "Onlara dikkat et, onlar kütüphane kitapları."

O zaman gitmek zorunda kaldım ve onu bıraktığım için biraz kötü hissettim. Yine de, şu anki kafa karışıklığına rağmen, bunu uygulayacak insanları ve yolları bulacağımı biliyordum. O kadar becerikliydi. Belki de bu işte benim daha fazla payım olmalıydı, ama hey, yer paspasını kazanmak için Joe'nun boktan Tex-Mex yemeğini mideye indirmek zorunda kalan bendim. Bu da bir şey sayılmalıydı.

Elimde olsaydı, Kiyo'yu alıp bu haydutları kendimiz avlamaya giderdim. Onların sadece ayak takımı olduğunu ve bizim için pek bir engel teşkil etmediklerini düşünmek zorundaydım. Dün gecenin de gösterdiği gibi Kiyo oldukça sert bir savaşçıydı ve silahlarım ve büyülerim sayesinde ben de ona denktim. Ancak Rurik bu plana itiraz etmiş, kendisinin ve neredeyse iki düzine muhafızın da gelmesinde ısrar etmişti. Bunun bize gizlilik açısından pek bir şey sağlayacağını düşünmüyordum ama bana

Haydutların yaşadığı geçitlere ulaştığımızda attan inip yaya olarak devam ettik.

Ayrılmadan önce, maiyetimize bir kişi daha ekleyebileceğimize karar verdim. Odadaki mumların ışığından uzak, karanlık bir köşeye çekildim ve asamı çıkardım. Muhafızlar hemen benden uzaklaştı. Ne yapacağımı biliyorlardı ve bundan hoşlanmamışlardı. Büyülü bir şey soyluları tedirgin ettiğinde, bunun kötü bir şey olduğunu bilirdiniz.

Çağırma sözcüklerini söyledim ve büyü'nün içimde hareket ettiğini hissettim. Bu bana miras kalan fırtına büyü'sü, suya ve havaya olan çekim değildi. Bu öğrenilmiş bir insan büyü'süydü, öteki dünyalara ulaşmanın bir yoluydu. Odadaki sıcaklık düştü, az önce içinde bulunduğumuz kuru sıcağa kıyasla ani bir şoktu. Sonra soğuk kalktı ve Volusian önümde durdu.

Volusian benim kölemdi, daha iyi bir kelime bulamadım. Hayatında korkunç eylemlerde bulunduktan sonra sonsuza dek dinlenmeden dolaşmakla lanetlenmiş lanetli bir ruhtu. Onunla savaştım ve onu kendime bağlayarak bana hizmet etmeye zorladım. Volusian bu durumdan pek memnun değildi ve kontrolümden çıkarsa beni nasıl yok edeceğini sık sık hatırlatmaktan hoşlanıyordu. Bu tür şeyleri tekrar tekrar duyduktan sonra, neredeyse tanıdık bir his aldı, tıpkı yeterince sık duyulan bir pop şarkısının kalbinize girmesi gibi. Öteki dünyadan gelen ruhlar insan dünyasında genellikle cisimsiz formlara sahipken, Volusian'ın şu anda sahip olduğu şekil, onu eve çağırdığımda alacağı şekille tamamen aynı görünüyordu: siyah derili, sivri kulaklı ve kırmızı gözlü, kısa boylu, şeytana benzer bir yaratık.

"Hanımım çağırıyor," dedi düz bir sesle. "Ve cevap veriyorum. Üzülerek."

"Oh, Volusian," dedim neşeyle. "Etrafta olman her zaman bir keyif.

Kasvetli bir günde güneş ışığı gibi parlıyorsun."

Volusian sadece baktı.

Kraliçe gibi ve otoriter göründüğümü umarak diğerlerine döndüm. "Pekâlâ. Hadi gidip birkaç kanun kaçağını kasabadan kovalım."

Muhafızlardan oluşan bir çevrem olmasına hâlâ alışamamıştım. Hayatımın büyük bir kısmı tek başıma savaşılar geçmişti... yani, arkamda bu kadar çok insan varken ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Hedefimize doğru ilerlerken, sadece Kiyo'ya odaklanıp yalnızmışız gibi davranırsam muhafızlarla başa çıkmanın çok daha kolay olduğunu fark ettim.

"Shaya'ya bir yer paspası verdiğiniz ve şimdi ondan buranın tüm altyapısında devrim yapmasını beklediğinize inanamıyorum," dedi.

"Başka ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Az önce buraya fazla karıştığım şikâyet ediyordun. Bir paspası teslim etmek en fazla dahil olabileceğim şey - tabii şimdi daha aktif bir rol almam gerektiğini söylemiyorsan?"

"Hayır," diye cevap verdi hızla, yüzü biraz kararmıştı. "İnanın bana, eğer

Burayı terk etmen için kolay bir yol olsaydı, bunu yapmanı sağlardım." Ona bir bakış attım. "Beni zorlardın, ha?"

"Cesaretlendirmek," diye düzeltti. "Ne yazık ki bu tartışmalı bir konu. Bir krallığı kaybetmenin tek yolu gücünüzün düşmesi ya da... yani öldürölmenizdir."

"Eminim Volusian bu konuda yardımcı olmaktan memnuniyet duyacaktır."

Dalkavuğum yanımda yürüyordu, hızlı hareket etmek için ata ihtiyacı yoktu. Adını duyunca, "Bu işi büyük bir zevkle ve sizin açınızdan çok acı çekerek yapacağım, hanımefendi," dedi.

Kiyo'ya ciddiyetle, "Bu tür bir sadakate paha biçemezsiniz," dedim. "Taç bile gerekmez."

Kiyo kayıtsızca homurdandı. Dorian'la aralarında çok fazla gerginlik vardı ama ikisinin de hemfikir olduğu tek şey Volusian'ın baş belası olduğuydu. İkisi de ondan kurtulmam için beni teşvik etmişti. Onu tamamen Yeraltı Dünyası'na sürgün edecek gücüm yoktu ama muhtemelen başka bir büyü kullanıcısıyla halledilebilirdi. Yine de, tehlikeli olsun ya da olmasın, ruhun hizmetlerini almaya devam ettim.

"İşimiz bittiğinde burada kalacak mısınız?" diye sordum. Bu, Kiyo'nun Maiwenn'i görmeye gidip gitmeyeceğini sormanın ince bir yoluydu.

Koyu renk gözleri düşünceli bir şekilde yola dikilmişti. "Hayır. Tucson'a dönüp tanıdığım seksi bir hatunu benimle çıkmaya ikna etmeye çalışacaktım. Gerçi çok talep gördüğünü duydum. Ne zaman romantik bir şeyler planlamaya çalışsam beni erteleyip duruyor."

"Evet, belki iyi bir güzergah bulursan onu dışarı çekebilirsin."

"Joe'nun yerinde akşam yemeği düşünüyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Eğer durum buysa, belki de kendini reddedilmeye hazırlasan iyi olur."

"Red Pepper Bistro?"

"Tamam. Şimdi tam havandasın." "Ardından saunada uzun bir masaj." "Bu da oldukça iyi."

"Ve sonra saunada uygunsuz şeyler."

"Umarım uygunsuz şeyler yapacağınızı kastediyorsunuzdur - çünkü ben dün gece payıma düşeni fazlasıyla yaptım."

Kiyo muzip bir sırıtışla bana baktı. "Senden bahsettiğimi kim söyledi?"

Ulaşabilseydim ona vurabilirdim. Onun yerine sırttım, ruh halim mutlu ve hafifti. Onunla bu şekilde şakalaşmak tıpkı eski günlerdeki gibiydi, Maiwenn ve bu bebek meselesi sorun olmadan önceki gibi. Kendimi yine onun kız arkadaşı gibi hissediyordum. Dün gece daha yeni seks yapmış olmama rağmen gerçeği inkâr edemiyordum. Onunla saunada seks yapmayı düşünmek vücuduma rahatsız edici - hoş olmayan rahatsız edici - şeyler yapıyordu, özellikle

Bacaklarım olduğu gibi açılmıştı. Bakışlarımız buluştu ve gözlerinde cevap veren bir sıcaklık hissettim. Dün gece kendini önüme atarken ne kadar sert olduğunu hatırladım ve aynı sertliğin yatakta tutkuya dönüştüğünü mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum. Vücudunun hatları ve kasları birden çok daha güçlü göründü ve ellerini üzerimde hayal edebildim....

Rurik tırsıyla yanıma geldi ve pornografik düşüncelerimi böldü. "Artık yürüyerek gitmeliyiz. Yaklaşıyoruz."

Saguaro kaktüsleri ve cılız ağaçlardan oluşan bir "ormanın" kenarında durduk. Önümüzde, kayalarla süslü kumlu kırmızı uçurumlara dönüşen arazideki bazı keskin yükseltilere doğru yayıldılar. Atları bağlarken Kiyo önden gidip tilki kılığında keşif yapmaya karar verdi.

"Eğer eski haline dönemezsen, bu randevumuzu ciddi şekilde sekteye uğratacak," dedim ona.

Elini çıplak kolumda gezdirerek her yerimin karıncalanmasına neden oldu. "Hayır, hiçbir şey buna engel değil. Küçük tilki formunda gideceğim - beni asla görmeyecekler."

Yavaşça şekil değiştirdi, büyük, kaslı gövdesi küçüldü, sonra orta boy bir köpek kadar büyük bir kızıl tilkiye dönüştü. Bacağıma süründü ve sonra ilerideki bitki örtüsünün içinde kayboldu. Gidişini izledim. Bir yanımda sevdiklerim için her zaman endişelenirdi ama genel olarak tehlikeli durumlar söz konusu olduğunda Kiyo'ya güvenirdim.

Geri kalanımız öğlen sıcaklığında etrafta dolaşp su dağıttı. Yaklaşık yirmi dakika sonra Kiyo geri döndü. Yaklaşan her adımda, sevimli tüylü bir yaratıktan sevdiğim adama dönüşüyordu. Onu tilki olarak da sevmediğimden değil.

"Tam düşündüğümüz gibi oradalar," dedi Kiyo. Yürürken tilki formundan arta kalan bir tür topallama vardı. Aynı anda hem sevimli hem de seksiydi. "Görünüşe göre kamp kurmuşlar ve gün için dinleniyorlar."

"Gözcü var mı?" diye sordu

Rurik. Kiyo sırttı. "Artık yok."

Gözlerimi devirdim. "Hiç kız gördün mü?"

Gülümsemesi soldu. "Hayır. Sadece haydutlar. Bizden daha az adamları var."

"Bu iyi," dedim kaşlarımı çatarak. Kız yok. Bu ne anlama geliyordu? Köydeki çift yanılıyor muydu? Belki de kızları gerçekten erkek arkadaşıyla kaçmıştı. Yine de, eğer bu grup insanları taciz ediyorsa, onlardan kurtulmak kesinlikle iyi bir iş olurdu.

Kiyo ve Rurik kampa nasıl gizlice yaklaşılacağına dair bir strateji belirlediler ve grubumuz haydutların etrafına yayılmayı planlayarak yola çıktı. Gözcüleri olmadığından, çeteyi yaklaştığımız konusunda uyaracak kimse yoktu ve onları ilk gördüğümüzde tamamen habersiz görünüyorlardı. Çoğunluğu erkekti, birkaç tane de kadın vardı. Kadınların esir alınmış kızlar olmadığı açıktı. Daha yaşlılardı.

ve sert yaşamdan dolayı sertleşmiş. Aslında tüm grup zor zamanlar geçirmiş gibi görünüyordu. Onlarda dişe diş mücadele edeceklerini gösteren bir sertlik vardı.

Daha önceki bir tartışmaya dayanarak, tüm grubumuzun bir anda saldıracağını düşünmüştüm. Bunun yerine, muhafızlarımdan biri aniden dışarı çıktı ve "Kraliçe adına teslim olun!" diye bağırdı.

Tanrım, diye düşündüm. *Öyle demedi.*

Partim ileri atılırken bunu daha fazla düşünecek zaman yoktu. "Unutma," diye tısladım Volusian'a. "Zapt et. Öldürme."

Bu konuda mutlu görünmüyordu. Elbette, hiçbir zaman mutlu görünmezdi. Muhafızlarımdan geri kalanı ellerinden geldiğince öldürmekten kaçınma emri almışlardı ama söz konusu olan kendi hayatları ya da bir haydutun hayatı ise tereddüt etmemeleri gerekiyordu. Daha sonra sorgulayabileceğimiz mahkûmlar istiyordum ve elimden gelse zalim imajımı daha da ileri götürme fikrinden pek hoşlanmıyordum.

Beklediğim gibi, haydutlar karşılık verdi. Burada teslim olmak yok. Geleneksel soylu silahlarının yanı sıra bazı zayıf dövüş büyülerine de sahipti. Esir almanın öldürmekten biraz daha zor olduğu erken anlaşıldı. Öldürmek hızlıydı. Birini indirip bağlamak biraz daha karmaşıktı. Sizi diğerlerinin saldırılarına maruz bırakıyordu. Yine de muhafızlarımdan haydutlardan ikisini hemen bağladığını gördüm. Kısa süre sonra birkaç haydut daha öldürüldü ama adamlarımın boğazına bıçak dayamışlardı ve bize başka seçenek bırakmamışlardı. Kiyo ve ben çırpınan bir adamı bağlamak için birlikte çalışıyorduk ki aniden havada bir büyü dalgası hissettim.

Yaptığım şeyi bıraktım. Soylu büyüsü değildi. Aslında, diğerlerinin hiçbirini bunu hemen fark etmedi. Bir şaman olarak, farklı dünyalardan gelen yaratıklara ve güçlere karşı bir duyarlılık geliştirmiştim. Bu güç derimi karıncalandırıyor ve sümüksü, yağlı bir his veriyordu. İnsan dünyasından ya da Öteki Dünya'dan bile değildi. Burada Yeraltı Dünyası yaratıkları vardı.

"İblisler," dedim, tam da kampın içinde cisimlendikleri sırada. "Burada lanet olası iblisler var."

Yedinci Bölüm

Tam olarak beş taneydiler ve her biri yaklaşık bir metre boyundaydı. Derileri bana semender derisini anımsatıyordu, pürüzsüz ve hafif nemli bir görünümü vardı. Mermer gibi kırmızı ve siyah benekliydiler. Kılıç dişli kaplanlar gibi dişleri vardı ve gözlerinin oyuklarında alevler parlıyordu.

"Ateş iblisleri," diye düzelttim. Türü çok da önemli değildi. Yeraltı Dünyası'ndan gelen diğer yaratıklarla savaşmıştım ama tam teşekküllü iblisler? Onlar kötüydü. Türü önemsizdi. Bu adamlar dün gece Rocky Raccoon'la yaptığım dövüşü ısınma hareketleri gibi gösteriyordu.

Bizimle aktif olarak çatışmayan haydutlar hemen iblislerin arkasına çekilmeye başladı. Savaşıklarımız ise iblislerin onları koruyacağını bildikleri için kaçmaya çalıştılar. Adamlarımdan biri cesurca bir iblise saldırdı. İblis ellerini birleştirdi ve kocaman bir ateş küresi belirdi. İblis daha sonra bunu adama fırlattı ve onu anında çılgın atan, canlı bir meşaleye dönüştürdü.

"Kahretsin!" Bağırdım.

Hiç düşünmeden havadaki tüm nemi çektim ve muhafıza doğru fırlattım. Su etrafında cisimleşti ve onu bir gelgit dalgasıyla ıslattı. Havanın geri kalanını bunaltıcı bir şekilde kuruttu ve birkaç ağaç kuruyup yıkıldı. Dalgayı oluşturmak için onların da suyunu emmiştim. Yine de alevler dağıldı ve adam ıslak, için için yanan bir bilinçsizliğe düştü. En azından ölmediğini ve baygın olduğunu umuyordum.

Muhafızlarım gruplar halinde saldırdı ve bu şekilde iblislerin dikkatini dağıtarak biraz daha başarılı oldular. Volusian da iyi dövüştü ama bunun bizim için iyi sonuçlanmayacağı hızla anlaşılıyordu. En iyi mücadeleyi veren iblisi seçerek asamı çıkardım ve enerjimi ona odakladım. İrademi iblise doğru gönderdim, zihnimle onu yakaladım ve duyularımın benim ve bu dünyanın ötesine yayılmasına izin verdim. Kolumdaki siyah beyaz kelebek dövmesi yanmaya başladı. Bu, Yeraltı Dünyası'nın tanrıçası Persephone'nin sembolüydü ve onun gücünü o bölgenin kapılarını açmak için kullandım.

Yamacın aşağısında, iblis aniden bana doğru baktı ve etrafını saran bağı hissetti. Çok güçlüydü ve onu bu dünyadan öbür dünyaya sürgün etmek beklediğimden daha fazla güç ve kuvvet gerektiriyordu. Saldıran muhafızları görmezden gelerek bana doğru devasa bir ateş topu fırlattı. Hemen Yeraltı Dünyası ile bağlantımı kestim ve çekebildiğim kadar suyu kendime çektim. Yoldaşlarımdan dışında -ki onlara dikkat ettim

bitki örtüsü hızlı bir su kaynağı sağladı. Bitkiler ve kaktüsler etrafımızda geniş bir yay çizerek buruştu ve öldü, ama ihtiyacım olan şey buydu. Önümde bir su duvarı belirdi ve ateş topunu engelledi.

"Lanet olsun, Eugenie," diye bağırdı Kiyo. "Bunu yapmaya devam edemezsin." "Onları kovabilirim," dedim. "Sadece dikkatlerini dağıt."

Kiyo yüzünü buruşturdu ve ardından "süper tilki" formuna, ilkel güç ve kudrete sahip devasa bir canavara, tüm tilkilerin Öteki Dünya'daki atasına dönüştü. Bana saldıran iblisin üzerine atladı ve ben de bir kez daha bağlama girişiminde bulundum. Volusian da ona katıldı. Bu ikisi ve muhafızlar arasında iblis bu sefer beni engelleyemedi. Sürgün sözleri söyleyerek onu bu dünyadan öteki dünyaya ittim, bu sırada kendimi de içine çekmemeye dikkat ettim. İblis kıvılcımlar saçarak patladı ve hızla sönüp kayboldu.

Neredeyse düşüyordum. Bunu yapmak için harcadığım efor dayanılmazdı ve bir daha yapamayacağımdan emindim. Oradan çıkmalı ve iblislerin bizi takip etmemesi için dua etmeliydik. "Rurik," diye bağırdım, büyük savaşçının beni duymasını umarak. "Geri çekilmeliyiz!"

Hızlıca başını salladı, gözleri saldırdığı iblisin üzerindeydi. Büyü ve kılıçlar arasında, grubu onunla savaşmak için iyi bir iş çıkarıyordu, ancak savaş bitmekten çok uzaktı. Bazı emirler verdi. Grubum geri çekilmeye başladı, geri çekilme yolunda savaşıyorduk. Beni rahatlatmak için, iki adam daha önce yanmış olan adamı aldı ve onu dışarı sürüklemeye yardım etti. Kiyo ve Volusian geri çekilmemizi korumak için kaldılar ve ben bir kez daha bir iblisi kovmaya çalıştım. Ama olmadı. Ben de eski bir yöntemle Glock'u çıkardım ve gümüş mermileri ateşlemeye başladım. Hedefi vurdular, bazı iblisleri zayıflattılar ve kaçışımıza izin verdiler. Belli bir noktaya ulaştığımızda, artık bizi takip etmediklerini gördüm. Şüphelendiğim gibi kampın etrafında konuşlanmışlardı. Bunun gibi iblisler çağrılmak zorundaydı ve çağıran kişiye yakın kalırlardı.

Sonunda bölgeyi temizledik ve atlarımıza geri döndük. Çok geçmeden, Kiyo - hala bir tilki olarak - ve Volusian bize katıldı. İç çekerek Kiyo'ya baktım, iyi olduğu için rahatlamıştım ve tekrar insan olabilmesi için bir süre geçmesi gerekeceği için hayal kırıklığına uğramıştım. Bunu onunla tartışmak istiyordum. Bunun yerine, biz uzaklaşırken Rurik'e döndüm.

"Bu da neydi böyle?" "Ateş iblisleri," diye yanıtladı.

"Bunu biliyorum! Burada ne yapıyorlardı?"

"Çağrıldılar." Kaşlarını çattı. "Böyle kabadayılar için beklenmedik bir şey. Bu tür bir büyüyü kullanabilen birinin bu tür bir hayat yaşamaya ihtiyacı olmazdı."

Adrenalin yüklü kalp atışlarım yavaşlamıştı ve artık grubumuza iyice bakabiliyordum. İki mahkûmu taşımayı başarmıştık -diğerlerinden birkaçı iblis kaosunda arkadaşları tarafından serbest bırakılmıştı- ki

Daha sonra sorgulama yapabileceğimiz anlamına geliyordu. Şimdilik, asıl endişem onlar değildi. Muhafızlardı. Birçoğu yanmış ve yaralanmıştı ama hiçbirini kurtardığım adam kadar kötü değildi. Yaralılardan bazıları kendi başlarına at sürerken, diğerlerinin yardıma ihtiyacı vardı.

"Şifacılar ihtiyaçları var," dedim Rurik'e endişeyle. Yanmış ve kesilmişti ama çoğunlukla yara almadan çıkmıştı. Atları bağladığımız yere varmak neredeyse bir saat sürmüştü ve yaralıların o kadar beklemesini istemiyordum.

Rurik hemen cevap vermedi. Beni sinirlendiriyordu ve sosyal olarak olabildiğince zarif değildi ama askeri konuları biliyordu ve iyi bir stratejistti. Sonunda, "Batıya yönelirsek, on beş dakika içinde Westoria'da olabiliriz," dedi.

"Westoria?"

"Dün geçtiğimiz köy."

"Bu nasıl-" Soruyu bitirmedim. Öteki Dünya'nın nasıl olup da kendi üzerine katlandığını, Westoria'nın dün kaleden bir buçuk saat uzaktayken şimdi nasıl olup da hemen köşeyi döndüğünü asla anlayamayacaktım. Benden başka herkesin nasıl olup da her zaman ne yöne gideceğini biliyor gibi görüldüğünü de anlamıyordum.

Rurik köyde şifacılar olduğuna dair bana güvence verdi, ben de onu takip ettim. Döndüğümüz anda kendimizi Rowan Diyarı'nda bulduk. On dakika sonra Diken Diyarı'na geri döndük ve beş dakika sonra da Westoria'ya vardık.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandım. Gerçekten de bu toprakların düzenini asla öğrenemeyecektim. Sadece tilki Kiyo küfürlerimi duyacak kadar yakınındaydı ve anlayıp anlamadığını bilmiyordum.

Yaklaşmamız daha önce olduğu gibi fark edildi ve Volusian'ı şimdilik uzaklaştıracak sözleri söylemek için köye girmeden önce durakladım. Kasaba halkını zaten korkuttuğumdan daha fazla korkutmak istemedim.

Elbette, geçen sefer ayrıldığımızda, korkularının yerini umut ve inanç almıştı. Bugün, hikayemizi anlattığımızda, bu iyimserlik yerini hayal kırıklığına ve farklı türden bir korkuya bıraktı - kraliçelerinin onları koruyamayacağı korkusu. Korunmak için harika yeni hükümdarlarına bakamıyorlarsa, ne umutları vardı? Elimden geldiğince o hayal kırıklığına uğramış yüzleri görmezden gelmeye çalıştım. Aksi takdirde, ateş iblislerinin bir kral ya da kraliçe için her gün karşılaşılabilir bir durum olmadığını söyleyebilirdim. Dorian ya da Maiwenn'in çok daha iyisini yapabileceğinden şüpheliydim.

Bunun yerine dikkatimi benim için savaşmış ve bu uğurda yaralanmış olanlara yönelttim. Yanmış adam hâlâ hayattaydı ama durumu çok kötüydü. Belediye başkanı Davros, muhafızı stabil bir duruma getirebilecek bir şifacıları olduğunu söyledi. İyileşme biraz zaman aldı, bu yüzden Davros'un evinde bir kez daha oturup bir şeyler içme davetini kabul ettim. Çoktan sağlığıma kavuşmuşlardı.

kalkıp çalışıyordu ve bana su ikram edebildiği için çok memnun görünüyordu.

"Orada hiç kız yoktu," dedim ona. Düz tahta bir sandalyeye oturdum. Kiyo ayaklarının dibinde yerde yatıyordu, tüylü vücudu bacağıma yapışmıştı.

Davros homurdandı. "Elbette hayır, majesteleri. Size o kızın kaçtığını söylemiştim. Aksine inanmak ailesi için daha kolay. Yine de o kötü adamları temizlemek için gösterdiğiniz çabayı kesinlikle takdir ediyoruz."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, ateş iblisleri beklenmedik bir şeydi."

"Bir süredir aralarında çok güçlü ateş kullanıcıları olduğuna dair söylentiler var majesteleri. Baskınlarını bu kadar sorunlu yapan şeylerden biri de bu."

Gözlerimi açtım. "Oh? Bu daha önce faydalı bir bilgi olabilirdi." Sesimin tonundan korktu. "Özür dilerim, majesteleri.

Hiçbirimiz güçlerinin *bu kadar* büyük olduğunu hayal bile edemezdik."

Ona haydutların şimdi nereye gidebileceklerini ve büyü kullanıcıları hakkında başka hikâyeler duyup duymadığını sordum. Eğer bu adamlarla tekrar karşılaşsak, daha fazla sürprizle karşılaşmak istemiyordum. Rurik beni almaya gelene kadar konuştuk, bana yaralıların çoğunun seyahat halinde olduğunu ama ağır yaralı adamın daha fazla iyileşmesi için geride kalacağını söyledi. Bundan sonra kalmanın bir anlamı yok gibi görünüyordu, bu yüzden kaleye doğru yola çıktık.

Dönüş yolculuğumuz Westoria'dan yaptığımız son yolculuktan çok farklı değildi. Grubun üzerinde karanlık bir hava vardı ve muhtemelen en kötüsü bendim. Kolay bir zafer kazanacağımıza güvenerek yola çıkmıştık ve az ya da çok dayak yemiştik.

Nihayet vardığımızda geç olmuştu, güneş batmış ve havayı rahat bir seksen dereceye kadar soğutmuştu. Tucson'da zaman buradan biraz daha geç işliyordu, bu da eve döndüğümüzde gecenin epey ilerlemiş olduğu anlamına geliyordu. Kiyo ile randevumuz buraya kadarmış. Bu beni daha da üzdü ve kalenin ötesine uzanan bir bahçeye -kayalar ve kaktüsleri kastediyorum- doğru yürüdüm. Shaya'nın özenle yetiştirmeye çalıştığı bir çim parçasının üzerine yerleştim. Bitkileri kontrol eden ve onlarla konuşan biri olarak, sanırım bu çorak manzara bazen onu öldürüyordu.

Kiyo bana katıldığında yaklaşık bir saattir orada oturmuş düşünüyordum. Tilki formu nihayet kalkmıştı.

"Bu kadar üzülme," dedi, kolunu bana dolayarak ve beni endişelendiren şeyin ne olduğunu tahmin ederek. "Farklı yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Sanırım. Sadece şu an kendimi kötü hissediyorum. Hâlâ burayı istemiyorum. Hem de hiç. Ama işte buradayım ve sonra kendimi korkunç ve suçlu hissediyorum çünkü denesem bile bunun için hiçbir şey yapamıyorum. Düşünme işini Shaya'nın üzerine yaktım ve genelde yapabildiğim tek şey olan savaşma kısmında da başarısız oldum. Ahh." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bu çok kafa karıştırıcı. Bununla uğraşmayı hiç istemedim."

Kiyo beni kendine çekti ve başımı göğsüne yasladım. "Sorun yok," dedi. "Bunu da atlatacağız."

"Biz mi? Bu olmadan da endişelenecek yeterince şeyin var." Ben bir tanesindeydim

Her şeyin umutsuz görüldüğü o asık suratlı ruh halleri. Yeni bir bebek doğmak üzereyken bana nasıl zaman ayırabilirdi ki?

"Biz," dedi kararlılıkla. "Ve her ne kadar bunu söylemekten nefret etsem de... burada olmanız bile bu topraklara yardımcı olacak."

"Nasıl?"

"Bu sizin hayatınıza bağlı, değil mi? Sadece varlığınızla onu etkiliyor, güçlendiriyorsunuz. Bu yüzden yaptığınız meditasyon onu rahatlatıyor."

"Olabilir. Ama aylardır meditasyon yapıyorum ve hala kuraklık ve kıtlık var."

"Farkında olsanız da o l m a s a n ı z da hala ona yardım ediyorsunuz.

Düşünceleriniz, ruh haliniz... hepsi birbiriyle bağlantılı."

"Harika. O zaman bu gece çok iyi gidiyor olmalı," diye mırıldandım.

Ay ışığında, etrafımızda el kol hareketleri yaptığını gördüm. Gökyüzü açıldı ve hiç esinti yoktu. Havada kuru, durgun bir his vardı. Sağlıksız görünüyordu. Sanki her şeyden enerji çekildiğini hissedebiliyordunuz.

İçimi çektim ve çimlerin üzerine uzandım. "Gece kalsam faydası olur mu?" "Muhtemelen." Yanıma uzandı. "Red Pepper Bistro yok o zaman."

"Evet. Salmonella Burrito Spesiyallerini dört gözle bekliyordum. Sanırım her zaman yarın vardır."

"Mmm, şey..."

Ona doğru döndüm. "Bundan hoşlanmadım."

"Maiwenn'e söz verdim..." Bitiremedi.

"Sorun değil. Anlıyorum." Anladım. Sadece bundan hoşlanmadım. Hiç normal bir flört hayatımız olacak mıydı?

"Oh, Eugenie." Kiyo bana sarıldı ve yüzümdeki saçları taradı. "Sen tek kişisin. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu dünyada istediğim tek kişi." Durakladı. "Ya da başka bir dünyada."

Güldüm ama dudaklarını dudaklarıma bastırdığında gülmem bastırıldı. Kiyo'nun tutkusunda neredeyse hiç ısınma olmazdı. Her zaman aç ve güçlü bir şekilde gelirdi ve beni şaşırtacak şekilde, her zaman aynı yoğunlukta karşılık verirdim. Ağzımı onunkine açtım, dilinin itişini ve dişlerinin dudaklarıma sürtünüşünü hissettim.

Bir elini tişörtümden yukarı kaydırarak sütyenimin ince danteli arasından göğsümü sıktı. Diğer eli kalçam boyunca ve kıkımın arkasından aşağı doğru kayarak beni ona yaklaştırdı, böylece yan yana yatarken kalçalarımız birbirine yapıştı. Benim ellerim onun saçlarına dolanmış, öpüşürken yüzlerimizi yakın tutuyordu. Sonra sabırsızlanarak gömleğinin kenarına uzandım ve başının üzerinden yukarı doğru çektim. Bu öpüşmemizi bir anlığına bozdu ama göğsünün sıcak, harika teninin ortaya çıkmasına değdi. Ellerimi üzerinde gezdirdim, her yerini öpmek istiyordum ama onun başka fikirleri vardı ve karşılığında gömleğimi çıkardı. Gömleği fırlatıp attığında dikenli bir armudun üzerine düştüğünü gördüm.

Elleri aynı hızla kot pantolonuma gitti ve ben de arkama yaslanıp

tek bir hareketle onları ve iç çamaşırımı çıkarırken bacaklarımı düz bir şekilde uzattı. O anda altımda Shaya'nın yetiştirdiği çimler için minnettar oldum. Çakıllı kum çıplak tenime biraz sert gelebilirdi.

Yine de, onu sırtını yere yaslamaya zorlayarak aşağı ittiğim kişi oydu. Onun üzerine oturdum ve hâlâ dantelli sütyenimi giyiyordum, kemerini çözdüm ve kot pantolonunu ve boxer'ını yarıya kadar indirdim, sadece ihtiyacım olanı ortaya çıkarmaya yetecek kadar. Üzerine eğildim, bizi ve çıplak tenimizi birbirine bastırdım, onu içime almadan kalçalarımı kışkırtıcı bir şekilde ovuşturdum. Bunu yaparken onu öptüm ve elleri uzanıp sütyenimi çözdü ve son giysimi de çıkararak beni tamamen çıplak bıraktı. Yine de o acımasız sıcakta bunu fark etmedim bile.

Altımda sertleşmişti ve kalçalarımı kıvırmaya devam ettim, ıslanırken onunla daha fazla alay ettim ve alay ettim. Gözlerindeki şehvet içimi yakıyordu, daha önce olduğu hayvanın kalıntılarıyla doluydu. Elleri hâlâ göğüslerimin üzerindeydi, onları ovuyor ve sıkıyordu. Her dokunuş vücudumda şok dalgaları yaratıyordu. Ara sıra beni öne doğru çekerek bir göğsümü ağzına alıyor, emiyor ve diliyle meme ucunu okşuyordu.

O bunu yaparken, ben de ellerimden birini kalçalarımın arasına götürdüm ve kendime dokunmaya başladım, o beni almadan önce kendi doruk noktama ulaşmak istiyordum - ve yakında ulaşacağını biliyordum. Arzu ve sabırsızlığı her yerinde görebiliyordum. Seksi uzatmak onun doğasında yoktu. Bir erkeğin klitorisime dokunmasını çok tercih ederdim -dünyada buna benzer bir şey yoktu- ama bu geceki görüntüsüyle meseleyi tam anlamıyla kendi ellerime almak zorunda kalacağımı hissediyordum. Ayrıca, vücudumu yeterince iyi tanıyordum ve kendimi çok çabuk boşaltabileceğimi biliyordum.

Yeterince hızlı değil. Kiyo'nun elleri kalçalarımı kavradı, beni hafifçe yukarı kaldırdı ve sonra vücudumu kabaca aşağı çekti. Üstte olan ben olduğum için beklemediğim bir güçle içime girerken elimi yoldan çektim. Çekilmeye çalıştım ama kalçalarını yukarı doğru savurmaya başladığında beni sıkıca kavramıştı.

"Çok erken," dedim, bedenim onun içimdeki hissinden zevk alırken bile.

"Asla çok erken değil," diye karşılık verdi.

Kendimi uzaklaştırmayı başardım ve o da içimden kaydı. Bunu nasıl uzatabileceğimi ve ona nasıl eziyet edebileceğimi severek zaferle sırttım. İçime girdikten sonra ereksiyonu daha sert ve daha büyüktü, elim onu sertçe kavrayıp ileri geri okşamaya başladığında vücudumdan ıslak ve kaygandı. Elimden aldıklarını geri almak için vücudunu yukarı kaldırarak inledi.

Beni tekrar yakaladı, bu sefer beni sırtüstü çevirdi, böylece şimdi onun tüm gücüyle savaşmak zorunda kalacaktım. "Çok seksisin," diye soluyarak bedenini bedenime doğru indirdi. Sert zemin tenimi çiziyordu. "Bütün gün sadece seni becermeyi düşünüyorum."

Tekrar içime girdi ve o kadar yüksek sesle bağırdım ki, kaleden birinin beni duyup koşarak gelip gelmeyeceğini merak ettim. Eğer öyleyse, muhtemelen bu onlar için büyük bir mesele olmazdı. Onu tutacak hiçbir şeyi olmayan Kiyo, tüm gücüyle içime pompalıyor ve her hamlede daha da derine iniyordu. Kendime dokunduğum yerden hala yanıyor ve ıslanıyordum ve her vuruşta bu zevki artırmayı başardı ve beni giderek daha da çılgına çevirdi.

Vücudundaki kaslar güçlü ve sertti, öfkeyle hareket ederken dinlenmeden çalışıyordu, beni derinden ve zorla içine alırken gözleri benimkileri yakıyordu, içindeki hayvanın istediğini yapmasına izin veriyordu. Orgazma gittikçe yaklaştığımı hissettiğimde, coşkuyla karışık sertlikten zevk alarak tekrar haykırdım. Kendini tutmaya çalışırken çenesinin sıkıldığını ve içindeki gerginliği görebiliyordum.

"Tanrım, boşalmak istiyorum..." diye zorlukla nefes alıp vermeyi başardı. "İçine boşalmayı o kadar çok istiyorum ki..." Bekliyordu, önce benim gelmem için dayanmaya çalışıyordu.

Ellerimi sırtında kenetledim, tırnaklarımı derisine geçirdim. "Yap şunu," diye tısladım. "İçime gel. Şimdi... hissetmeme izin ver...."

Onu devirmek için ihtiyacı olan tek şey buydu. Ağzı yarı inilti yarı kükreme gibi bir şeyle açıldı. Hâlâ içime girip çıkmaya devam ediyordu ama boşalırken ve vücudu serbest kalırken hareketleri daha yavaş, daha noktalydı. Sonunda ürperdi ve çekildi, ancak sonra üstüme yığıldı. Kollarımı ona doladım. Orgazm olmasam bile bedenim yenilenmiş ve canlı hissediyor, az önce bedenlerimize yaşattığımız şeyin yoğunluğu karşısında zevkten yanıyordu.

Başını göğsüme yasladı, ben de ona sarılmaya devam ettim, ikimiz de tek kelime etmedik. Bir süre sonra bu şekilde uykuya daldım, ancak yaklaşık bir saat sonra uyandırıldım. Yüzüme ıslak bir damlanın düştüğünü hissedene kadar ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Kıpırdandım ve doğrulup gözlerimdeki suyu sildim.

"Sorun ne?" diye mırıldandı Kiyo uykulu uykulu, hafifçe kıpırdanarak.

Gökyüzüne baktım, hem yıldızlarla hem de çok ihtiyaç duyulan bulutlarla dağılmıştı. "Yağmur yağıyor."

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah Kiyo gitmişti, tahmin ettiğim gibi. Yağmur yağmaya başladığında az kullandığım yatak odama girmiştik ve yatağın onun tarafının soğuk olması bana bir süre önce gittiğini söylüyordu. Maiwenn'le birlikte olduğu bilgisinin beni üzmesine izin vermemeye çalışarak iç geçirdim ve Kraliçe Eugenie'nin alanında neler olup bittiğini görmek için dışarı çıktım.

İlk fark ettiğim şey, herkesin yağmur yağdığı için çok heyecanlı olduğuydu. Bu sabah normal güneşli koşullara dönmüştük ama dün geceki yağmur araziye hayat vermişti. Kaktüsler çiçek açmıştı. Ağaçlar daha güçlü görünüyordu. Ve görünürde fazla su belirtisi olmasa da, toprakta ve hatta biraz da havada bunu hissedebiliyordum.

Seks yapmak buna sebep olmuş muydu? Belki de. Belki de değildir. Ne olursa olsun, yaptığım iyilikten memnundum. Gitmek için hamle yaptım ama Rurik beni durdurdu.

"Mahkûmları sorgulamak istemiyor musunuz?"

Durakladım. Tek istediğim eve gitmek, duş almak ve temiz kıyafetler giymekti. "Bunu yapamaz mısın?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Şey, kesinlikle, ama..."

Ama bu benim işim olmalı. Söylenmeyen mesaj buydu. Aeson'un asla böyle bir şey yapmayacağından şüpheleniyordum. Bu işi haydutlara bırakırdı. Bu işi Rurik'e devredersem, hiç şikâyet etmeden yapacağını biliyordum. Yine de gözlerinde, benden sıradan bir hükümdardan daha fazlasını beklediğini gösteren bir şey vardı. Ondan böyle bir saygı görmeyi ya da bu konuda bu kadar huzursuz hissetmeyi hiç beklemiyordum. Rurik geçmişte beni çok kızdırmıştı ama birdenbire onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

"Tamam," dedim. "Hadi yapalım şu işi."

Zamanında pek çok canavarı, soyluyu ve hatta insanı sorgulamıştım. Ama *mahkûmları* sorguya çekmenin tuhaf bir yanı vardı. Kalede gerçekten bir zindanım olduğunu öğrenmek yeterince garipti. Duvarda prangalar bile vardı ama neyse ki iki mahkûmumuz bağlı değildi. Bir erkek ve bir kadındı, ikisi de yırtık pırtık ve asık suratlıydı. Adam benim yaşlarımda görünüyordu; kadın ise daha yaşlı.

Bronz parmaklıklı hücreye girdim, Rurik ve başka bir gardiyan da arkamdaydı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kuşklarımı yuttum. Ben Eugenie Markham'dım, belalı şaman ve öteki dünyadan gelen kötülerin avcısı. Bunun diğer işlerimden hiçbir farkı yoktu.

"Tamam," dedim mahkûmlara, sesim sertti. "Bunu kolaylaştırabilir ya da zorlaştırabiliriz. Sorularına cevap verirseniz, herkes için çok daha hızlı ve sorunsuz geçecektir."

bize."

Kadın bana ters ters baktı. "Size cevap vermiyoruz."

"Komik olan da bu," dedim. "Biliyorsun. Benim topraklarımdasınız. Benim yönetimim altındasınız, benim yetki alanımdasınız."

Yere tükürdü. "Sen bir gaspçısın. Toprağı Aeson'dan çaldın." Öteki Dünya'da gücün sürekli yer değiştirdiği düşünüldüğünde, bu ifadeyi gülünç buldum.

"Burada herkes gaspçıdır. Ve eğer sen Duyduğuma göre araziye ondan çalmamışım, onu havaya uçurmuşum."

Yüzü sertliğini koruyordu ama adamın yüzünde ufak bir korku titreşimi gördüm. Ona döndüm. "Peki ya sen? Mantıklı olacak mısın? Kaçırdığın kızların nerede olduğunu söyleyecek misin?"

Gergin bir şekilde arkadaşına baktı. Ona sert bir bakış attı, mesajı kolayca yorumlanabilirdi: *Konuşma*.

İç çektim. İşkenceye başvurmak istemedim. Her şeye gücü yeten bir hükümdar olsun ya da olmasın, bu sadece ellerimi kirletmek istemediğim çirkin bir şeydi. Boğazlarına doğrulttuğum demir athame'imın iletişim kurmalarını sağlamak için uzun bir yol kat edeceğine dair bir his vardı içimde. Bunun yerine, başka bir çözüm seçtim.

Asamı çıkarıp diğerlerinden uzaklaştım ve Volusian'ı çağırmak için gerekli kelimeleri söyledim. Üzerimize anlık bir soğuk çöktü ve sonra ruh önümde durdu. Rurik ve muhafızlar buna alışmaya başlamıştı ama mahkûmların nefesi kesildi.

"Volusian," dedim. "Senin için bir görevim var." "Hanımımın emrettiği gibi."

Mahkûmları işaret ettim. "Onlara güç vermeni istiyorum. Onları konuşturun."

Volusian'ın kırmızı gözleri hafifçe genişledi, mutlu görünmeye en çok yaklaştığı andı.

"Ama onları öldüremezsin," diye ekledim aceleyle. "Ya da onlara çok zarar veremezsin." Sözde mutluluk kayboldu.

"Adamla başla," dedim.

Volusian hücrenin karşısına geçti ve adam çatladığında tam elini uzatıyordu. "Pekâlâ! Pekâlâ! Konuşacağım," diye bağırdı.

"Dur, Volusian."

Ruh geri çekildi, yüzündeki asık ifade giderek büyüyordu.

"Kızların kaybolması hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi adam. "Onları almayacağız."

"İnsanları avlıyordun," diye belirttim. "Ve operasyon üssünüzün yakınlarında kızlar ortadan kayboluyor. Biraz şüpheli görünüyor."

Başını telaşla salladı ve Volusian'a ihtiyatla baktı. "Hayır, biz değiliz."

"Ortadan kaybolduklarını hiç duydun mu?"

"Evet. Ama biz değiliz." Sözleri kararlıydı.

"Evet, hepsinin kaçtığına inanmakta zorlanıyorum. Eğer sen değilsen,

kim o zaman?"

"Sen bir aptalsın," diye tersledi kadın. "Bir grup kızla ne yapacağız ki?"

"Erkeklerin kızları genellikle kullandıkları şeyle aynı," diye cevap verdim.

"Kendi insanlarımızı zar zor besleyebiliyoruz! Neden besleyecek daha fazla boğaz bulalım ki?"

Bu iyi bir soruydu. "Bana hala başka bir açıklama yapmadınız."

"Bunu bir canavarın yaptığını duyduk," diye ağzından kaçırdı adam.

"Bir canavar," diye tekrarlardım. Omuz silkmekle yetinen Rurik'e baktım.

Mahkûmlara geri döndüm. "Bu canavar hakkında herhangi bir detay var mı?"

İkisi de cevap vermedi. Garipti, özellikle de önyargılı bir yanımın hâlâ çoğu soyluyu sahtekâr olarak gördüğünü düşünürsek, ama kızları almadıkları konusunda onlara inandım. Canavar açıklamasının saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama bunun doğru olduğuna gerçekten inanmış olabiliirlerdi. Volusian ben emir vermeden bir adım öne çıktı ve adam aceleyle konuştu.

"Canavar bizim topraklarımızda yaşıyor. Ald-Thorn Ülkesi'nde yani." "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü sadece Diken Diyarı'ndan kızlar kayboldu," dedi kadın. "Westoria, Rowan Ülkesi'yle sınır komşusu ve köylerinden ikisi birbirine çok yakın. Skye ve Ley. Ama onlarda hiç kimse kaybolmadı."

"Sözde bu işin içinde olmadığınız halde bu konuda çok şey biliyor gibisiniz."

"Bizim bu işe karışmamıza gerek yok. Sınırın her iki tarafına da baskınlar düzenliyoruz.

etrafta dolaşıyor." Yağmacılığından bir gurur meselesi olarak bahsediyordu ve ben gözlerimi devirmemeye çalıştım.

"Tamam. Kızları beklemeye alalım. Ateş iblisleri nereden geldi?" Cevap yok.

Tekrar iç çektim. "Volusian."

Volusian hızla tekrar ilerledi ve elini adamın boğazına doladı. Çoğu ruhun özü pek yoktur ama Volusian gücüyle hepimiz kadar sağlamdı, dokunuşu soğuk ve ölümcüldü. Adam çığlık attı ve yere yığıldı.

"Dur! Dur!" diye bağırdı kadın. "Sana söyleyeceğim."

Volusian'ı durdurdum ve beklentiyle ona baktım. Adam yerde yatıyor, boğazını ovuşturuyor ve inliyordu. Boynundaki deri parlak kırmızı izler taşıyordu. Kadın her zamankinden daha öfkeli görünüyordu.

"Onları çağıran liderimiz. Cowan."

"Bir serserinin böyle bir güce sahip olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordum. "Neden bir soylu için çalışmıyor?"

"O bir soyluydu, Aeson'un danışmanlarından biriydi. Sizin gibi biri için çalışmaktansa zor bir hayat yaşamayı tercih etti."

"Aeson'un Cowan adında bir soylusu vardı," dedi Rurik. "Onun hikâyesi

mantıksız."

Birden kendimi yorgun hissettim. Bunların hiçbirisi istediğim cevaplar değildi. Kızlarla ilgili hiçbir ipucu yoktu ve şimdi elimde iblisleri çağırabilen haydut bir soylu vardı. "Tamam," dedim. "Şimdilik elimdeki tek şey bu."

"Bizimle ne yapacaksın?" diye sordu kadın. "Harika bir soru daha," diye mırıldandım.

"Aeson onları öldürürdü," dedi Rurik. "Ve benim Aeson olmadığımı biliyorsun."

Onları serbest bırakmak bir işe yarayacak mıydı? Yaptıklarının çoğu açlık ve çaresizlikten kaynaklanıyordu, bu soygun yapmayı, potansiyel olarak öldürmeyi ve adam kaçırmayı haklı çıkarmazdı. Eğer onları suçluluk duygusuyla serbest bırakırsam, derslerini alacaklarından ve dürüst vatandaşlar olacaklarından şüpheliydim. Yine de onları kesinlikle öldürmeyecektim. Onları bu hücrede daha fazla tutmak bile istemiyordum.

Rurik'e eşlik eden muhafız boğazını temizledi. "Majesteleri, onlara iş cezası verebilirsiniz."

"Bir iş detayı mı?"

"Onlar gibi başka suçlular da var, yaptıklarının cezası olarak bir süre işçilik yapıyorlar."

"Akik kazmak gibi... her neyse," dedi Rurik.

Kulağa o kadar da kötü gelmedi. Ve hey, gerçekten işe yarayabilirdi. Emri verdim ve iki mahkûmun çalışma alanlarına götürüleceği konusunda teminat aldım. Her şey biraz garip hissettiriyordu. Burada yargıç, jüri ve -eğer istersem- infazcı bendim. Kimse kararına itiraz etmedi. Kimse belirlediğim zamanı sorgulamadı - altı ay. Yine de Rurik'in kaşlarını kaldırması bana onları ömür boyu hapse mahkûm edeceğini düşündürdü.

"Tamam," dedim kalenin alt katlarından çıktığımızda ve Volusian'ı gönderdiğimde. "Şimdi eve gidiyorum."

Shaya aniden köşeyi döndü. "İşte buradasın," dedi endişeyle. "Ben de seni arıyordum."

"Ben gidiyorum."

Kadının yüzü karıştı. "Ama Prens Leith sizi görmek için burada." "Kim...oh."

Görüntü bana geri geldi. Şu orta derecede yakışıklı adam parti. Rowan Kraliçesi'nin o kadar da sinir bozucu olmayan oğlu. "O neden burada?"

"Son ziyaretinizden sonra, metale yakınlığı olanları bakır aramaya gönderdim. Çok fazla buldular, çıkarması zor olsa da -Yakında bunun için ticaret yapabilecek durumda olacağımıza dair haber gönderdim. Leith annesi adına pazarlık yapmak için burada."

"Dostum," dedim. "Hızlı hareket ediyorsunuz."

Bakışları alaycı bir hal aldı. "Evet, ama bir de onu bir ara ziyarete davet ettiğin gerçeği var. Teklifini kabul ediyor. Aslında, sanırım

Sizi görmek ticaret müzakerelerinden daha önemli."

"İyi bir şey. Çünkü pazarlık konusunda pek iyi değilimdir." Hiç saat takmazdım ve cep telefonumu Tucson'da bırakmıştım. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece Öteki Dünya'da giderek daha fazla zaman geçiriyordum. Leith'i görmek beni daha da geciktirecekti. "Onu göreceğim. Ama çok hızlı olacak."

Shaya rahatlamış görünüyordu. Sanırım kaçacağımdan korkmuştu, ki bu da korkmak için çok iyi bir sebepti. Leith'in beklediği odaya doğru yürürken bana meraklı bir bakış attı. "Belki de... önce üstünü değiştirip temizlenmek istersin?"

Kıyafetlerime baktım. Oldukça kötü kırıışmışlardı ve dün gecedan kalma saçlarımda çimen olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Hayır," dedim. "Beni ne kadar az çekici bulursa o kadar iyi."

Ne yazık ki bu imkansızdı. Odaya girdiğimizde Leith ayağa fırladı, yüzü sevinçle parlıyordu. "Majesteleri! Sizi tekrar görmek çok güzel." Bana yarım bir selam verdi ve elimi öptü. "Harika görünüyorsun." Görünüşe göre grunge görünümünü seviyordu. "Umarım bu şekilde gelmeme kızmazsınız. Annem bulduğunuz haberi duyunca, bir an önce bu işe dahil olabileceğimizden emin olmak istedi."

"Elbette," dedim elimi geri çekerek. "Sorun değil."

Oda, Aeson'un dekorasyon zevkinin izlerini hâlâ taşıyan rahat bir salondur. Goblenler, bolca kadife ve koyu renkler. Herkes pelüş kanepelerden birine oturmamı bekledi ve ardından benimle birlikte oturdu. Ben de kendiminkine yayılır gibi yaptım. Leith'in gelip yanıma sokulması soylu görgü kurallarının dışında olmazdı. Hal böyleyken, hâlâ bana gülümsüyordu ve Shaya hemen atladığında biraz sinirlenmiş görünüyordu.

"Evet, majesteleri. Buğdayınız karşılığında bakırımızı takas etmeyi görüşmek istiyoruz."

Onlar konuşmaya başladığında, annemin bana oynattığı o iğrenç masa oyunu Pit'e geri döndüm. İkisi tam olarak anlamadığım konuların en ince ayrıntılarını konuşurken zihnimin dağılmasına izin verdim. Düşüncelerim yaklaşan bazı işlerime, iblislerin ve kayıp kızların gizemine ve tabii ki Kiyo'ya kaydı. Her zaman Kiyo.

Leith ve Shaya görüşmelerini oldukça hızlı bir şekilde tamamladılar. Yüzündeki mutlu ifadedan ekibimizin kazançlı çıktığını anladım. Shaya bana doğru kıbarca eğilerek ayağa kalktı ve göğsünde bazı kâğıtlar tuttu. "İzin verirseniz, prensin ayrılmadan önce imzalaması için bunları yazılı hale getirip resmileştireceğim."

Bunu onu eğlendirmek için bir işaret olarak kabul ettim ama aklıma hemen hiçbir şey gelmedi. Onunla reality TV ya da Amerikan siyaseti hakkında konuşamazdım. Sonunda, beceriksizce, "Yardımanın için teşekkürler. Yani, ticaret ve her şey için."

Sırıttı. "Biz de en az senin kadar faydalaniyoruz. Belki daha fazlasını."

"Shaya öyle düşünmüyor gibiydi," dedim düşünmeden konuşarak.

Bu onu güldürdü. "O iyi bir müzakereci. Ona sahip olduğunuz için şanslısınız." Öne doğru eğildi. "Özellikle de bunun senin... şey, diyelim ki normal eğlencelerinden biri olmadığını tahmin ettiğim için."

Açık sözlülüğü beni şaşırttı. Buralarda bana asılmak isteyen çoğu erkek gibi onun da şaşkın ve aptal kalmasını bekliyordum. Leith'in şu anki ifadesi şehvet düşkününü ya da hayranlık dolu değildi, sadece bilgili ve sempatikti.

"Hayır, gerçekten değil. Bu bir tür büyük hayat değişikliği."

"Yine de, Aeson'u yendiğinizde bunu üstleneceğinizi biliyordunuz."

Tereddüt ettim. Hem Shaya hem de Rurik bana birkaç kez kraliçeliğimin tamamen beklenmedik ve istenmeyen doğası hakkında detay vermem gerektiğini ima etmişlerdi. Aeson'la onun yerini almak gibi özel bir niyetle savaşmamış olsam bile, şu anda bu durumla baş başa kalmıştım. Yakın çevrem dışındakilere zayıf ve mızımız görünmek daha fazla sorun yaratabilirdi.

"Evet," dedim neşeyle. "Sadece arazi değiştiğinde bu kadar sorun çıkacağını tahmin etmemiştik."

"Ama sizin dünyanız böyle mi?"

"Benim yaşadığım kısım. Ama buraya alışmak, hayatta kalmanın ve su getirmenin yollarını bulmak için uzun zamanımız oldu. Shaya'ya bazı şeylerin nasıl inşa edileceğine dair kitaplar verdim, umarım bunu yapacak birini bulur."

Kaşları çatıldı. "Bir göz atmamın bir yolu var mı? Yardımcı olabilirim."

Bir an için bunun beni kandırmak için yeni bir taktik olup olmadığını düşündüm; ta ki Shaya'nın onun teknoloji konusunda soylular kadar parlak bir zekâya sahip olduğunu söylediğini hatırlayana kadar. Eğer diyagramları falan ayırtılabiliyorsa, ona yaklaşmaya değer olabilirdi.

"Elbette," dedim. "Kesinlikle işimize yarayabilir."

Tekrar gülümsedi ve gülümsemesi yüzünü aydınlattığında, ben bile onun oldukça yakışıklı olduğunu kabul edebildim. Kiyo gibi değil elbette. Hatta Dorian gibi de değil. Ama oldukça sevimliydi.

"Elimden geldiğince çabuk halledeceğim. Bunu sizin için kolaylaştırmak için yapabileceğim başka bir şey varsa yaparım." Yüzünde mest olmuş bir ifade vardı. Evet, kesinlikle hoşlanıyordu ama beni diğer iğrenç talipler gibi rahatsız etmiyordu. Aklıma tuhaf bir düşünce geldi.

"Leith... işte sana yardımcı olabileceğin bir şey. Rowan Ülkesi'nde kaybolan kızları hiç duydun mu? Benim topraklarımla sınır olan bölgelerde?"

Yüzündeki ifadeden bunun benden beklediği son soru olduğu anlaşılıyordu. "Affedersiniz?"

"Sınırlarınızın hemen yakınındaki topraklarımda kızlar kayboluyor."

Neydi o isimler? "Skye ve Ley. Ama konuştuğum insanlar kızlarınıza bir şey olmadığını söylüyor. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Kafası tamamen karışmış bir halde başını salladı. "Hayır... Korkarım o insanların hayatları hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Leith'in sözleri hiçbir şekilde aşağılayıcı değildi, ama köylülerin onun ilişki kurduğu insanlar olmadığına dair bir ima vardı. Bu bana Rurik'in, Aeson'un kendisini doğrudan etkilemedikleri sürece haydutları ya da kayıp kızları araştırmak için kendini asla rahatsız etmeyeceği hakkındaki yorumlarını hatırlattı. Leith, Aeson kadar pislik biri değildi ama muhtemelen o ve annesi de diğer soylular kadar halktan kopuktu.

Sanırım yüzümdeki hayal kırıklığı belli oluyordu çünkü birdenbire kendimi daha iyi hissetmem için heveslendi. "Ama yemin ederim, döndüğümde bunu araştıracağım. Anneme soracağım ve rapor vermeleri için haberciler göndereceğiz. Senin için öğrenebileceğim her şeyi öğreneceğim."

Onun coşkusuna gülümsedim. "Teşekkürler, Leith. Yardım etmen gerçekten harika." "Güzel bir kraliçeye yardım etmek hiç de zor değil. Bu arada, daha önce hiç

taç taktırmayı düşündün mü?"

Biraz daha konuştuk ve onun gerçekten iyi bir adam olduğunu, esprili ve zeki anlar yaşadığını fark ettim. Onunla yatağa atlamam için yeterli değildi ama Öteki Dünya'da bağ kurabileceğim başka birini bulduğum için minnettarım. Shaya sonunda elinde parşömenlere basılmış evraklarla döndü ve Leith imzalarırken biz de onun için mühendislik kitaplarını aldık. Gözleri sevinçle açıldı ve yemin ederim, muhtemelen o anda yere oturup okumaya başlayabilirdi. Bunun yerine, yapacak başka işlerim olduğunu anladı ve daha birçok iltifat ve el öpmeden sonra ayrıldı.

Shaya, "Ona bir açık davet daha verdin," diye belirtti. "Evet, biliyorum. Ama zararsız biri. Ondan hoşlanıyorum."

"Hiçbiri zararsız değil majesteleri." Şaka yapıp yapmadığını tam olarak anlayamadım.

"Su sorunumuzu çözebilir ve kızlara yardım edebilirse bu zahmete değecektir."

"Kızlar mı?"

Ona mahkûmlarla yaptığım sorgunun kısa bir özetini verdim. Sözlerimi değerlendirirken yüzü düşünceli bir hal aldı.

"Skye ve Ley..."

"O kasabaları biliyor musun?"

Başını salladı. "Onlar ve Westoria bir geçide eşit uzaklıkta olacak şekilde yapılandırılmışlar. Bir kavşak."

"Ne, benim dünyama mı?" Tekrar başını salladı. "Huh. Acaba bu bir tesadüf mü? Acaba... Acaba bu mümkün mü..." Çılgın fikirlerimden biri aklıma geldi. "Sence o kızlar ayrılıp benim evime gidiyor olabilirler mi?"

dünya?"

"Bilemiyorum. Parlayanlar sık sık diğer tarafa geçer. Bu duyulmamış bir şey değil." "Evet, biliyorum. Bela çıkarmak için. Ya da kadın çalmak için."

Kaşlarımı çatmakla savaşmak zorunda kaldım.

Bu konuda. Kendi annem de böyle bir kadındı, kaçırılmış ve babamın metresi olmaya zorlanmıştı. "Sence bu kızlar çocuk sahibi olabilmek için erkek mi kaçıracak?" Bu kadar çok insanın kaçırılmasının nedeni kolay gebe kalma becerisiydi. Genellikle soylu erkekler insan kadınları kaçırdı.

Shaya'nın gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "İşin o noktaya geleceğinden nedense şüpheliyim. Kadınların karşı tarafa geçtiği, sizin dünyanızda zaman geçirdiği ve hamile olarak geri döndüğü biliniyor. Erkekleri geri getirmelerine gerek yok."

Haklısın. Bu kesinlikle garip bir gelişmeydi. Leith'in raporunu bekleyip görmem gerekiyordu ama eğer bu kızlar gerçekten kaçırılmadıysa... benim yapabileceğim pek bir şey yoktu. Kuşkusuz, soyluların insan dünyasına gizlice girmesine her zaman şiddetle karşı çıkmışımdır ama bu durumun doğrusu ve yanlışının nerede yattığından emin değildim.

"Sanırım bununla başa çıkmak bir canavarın onları almasından daha kolay olurdu. Geriye hâlâ o aptal iblis sorunu kalıyor." İçimi çektim. "Her seferinde bir sorun, sanırım."

"Şimdi mi gidiyorsun?"

"Evet. Sonunda. Bugün bu işi hallettiğiniz için teşekkürler."

"Elbette," dedi. Sesi gerçekten de ciddi gibiydi. Memnun ifadesi bir anlığına tereddüde dönüştü. "Yine de... bilmeniz gereken bir şey var. Başka biri takas teklifine hemen yanıt verdi."

"Bu iyi haber." "Bu

Dorian."

"Oh." Tabii ki Dorian cevap verecekti. Beni kendi merhametine bırakma fırsatından nasıl uzak durabilirdi ki? "Bununla başa çıkabilirsin, değil mi?"

"İşte bu kadar. Onunla konuşmanızı özellikle istedi. Evinde."

"Ne?" Gözlerimi diktim. "O... o bunu yapamaz."

O alaycı gülümsemesi geri döndü. "O bir kral. İsteddiği her şeyi yapabilir."

"Evet, ama Leith *buraya* geldi! Dorian sadece benimle alay edebilmek için ona gitmemi istiyor." Ve şüphesiz Ysabel'i benim önümde teşhir edecek.

"Leith'in krallığının bakıra Dorian'ınkinden daha çok ihtiyacı var. Dorian'ın bunu size kişisel bir iyilik olarak yaptığından şüpheleniyorum."

"Ben tam olarak öyle demezdim."

Başını iki yana salladı, neşesi şimdi kızgınlıkla savaşıyordu. "Aranızda bir gerginlik olduğunu biliyorum ama Kral Dorian'a iyi davranırsanız bize çok cömert bir anlaşma yapabileceğinden şüpheleniyorum. Bize son derece yardımcı olabilecek bir anlaşma."

Cömert bir anlaşma. Meşe Diyarı geliyordu. Hepsine sahip olduklarından şüphem yoktu.

Kullanabileceğimiz her türlü yiyecek ve diğer eşyalar. Westoria'daki o fakir insanları ve hatta besleyecek çok fazla boğaz olduğundan bahseden mahkûmlarımı düşündüm. İçimi çektim.

"Tamam. Onunla konuşacağım. Ve hatta nazik olacağım." Kendi evime dönmeye her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyarak arkamı dönmeye başladım. Sonra arkama baktım. "Ama Shaya? Güvende olmak için daha fazla ticaret ortağı aramaya devam etmek isteyebilirsin."

Dokuzuncu Bölüm

Eve dönmek harikaydı. Zihinsel ve fiziksel olarak çok yorgundum ve beni karşılayan kedi ve köpeklerin saldırısına aldırış bile etmedim. Tim mutfakta durmuş bir çeşit hamur karıştırıyordu. Ayrıca sırtına kadar inen tam bir Kızılderili tüyü başlık takmıştı.

"Bu bir Sioux olayı değil mi?" Ben sordum. "Ee, Lakota?"

"Yerel kabilelerden biriymişim gibi davrandığımda başım belaya giriyor," diye açıkladı. "Bu yüzden, şehir dışından olduğumu iddia edersem, kimsenin ayrıntıları zorlayamayacağını düşündüm. Ayrıca, görünüşü yargılayan birisin. Yağmurda falan mı uyudun?"

İronik bir şekilde, öyleydim ama bunu ona söylemeyecektim. "Uzun bir gün oldu.

Günler. Her neyse."

"Lara seksen kere falan aradı. Gerçek bir tavrı var, biliyorsun."

"İşte bu yüzden büyük paralar kazanıyor," dedim esneyerek. "Ben gidip biraz kestireceğim. Ararsa beni uyandır."

"Bu gece beni dinlemeye gidecek misin?" diye seslendi koridorda ilerlerken.

Donup kaldım. "Oh, um, gee. Planlarım var...." "Hayır yok!"

"Var." Arkamı döndüm. "Ben anneme gidiyorum."

"Okuma gecikti," dedi. "Dokuza kadar başlamayacak. O zamana kadar bitirmiş olursun."

Tim'in sahte Kızılderili rolünü çoktan kabullenmiştim ama bunu kabullenmek ve buna tanık olmak -mutfağında tam bir kıyafet içinde durması dışında- tamamen farklı iki şeydi.

"Yeni materyaller bile yazdım," diye ekledi fazla ilerleme kaydedemediğini gördüğünde.

"Bunun bir satış noktası olduğundan emin değilim."

Brownie karışımının olduğu kaseyi kaldırdı. "Cevizli yapacağım."

İçimi çektim ve yatak odama doğru döndüm. "Adil oynamıyorsun."

Sevinçle kükredi. "Bayılacaksın, Eug. Söz veriyorum."

Oldukça kolay bir şekilde uykuya daldım ve iki hoş sürprizle uyandım. Biri havada uçuşan taze pişmiş kek kokusuydu. Diğeri ise Kiyo'nun odamdaki sandalyede oturmuş, bahsi geçen keklerden birini yemesiydi. Son zamanlarda odama girip çıktığı için onu ne zaman bekleyeceğimi bilemiyordum.

"Güzel sürpriz," dedim doğrulup.

"Aynı şekilde," dedi çıplak bacaklarıma bakarak. Tişörtle uyumaya gitmiştim. "Öteki Dünya'da yeni bir şey var mı?"

"Pek bir şey yok. Maiwenn doğum konusunda gerginleşiyor ama bunun olacağını tahmin etmiştim."

"İyi şifacıları var," dedim, Maiwenn'in bende yarattığı tüm sıkıntılı duygulara rağmen onu rahatlatmak istiyordum. O zaman beyaz önlüğünü giydiğini fark ettim. "İşe mi gidiyorsun?"

"Yeni çıktım." Lanet olsun. Maiwenn'le takılıp iş yerinde vardiyaya kalsa düşündüğümde daha geç bir saatti.

"Benimle ailemi görmeye gelmek ister misin?"

Kiyo yüzünü buruşturdu. "Roland benden nefret ediyor."

"Nefret güçlü bir kelime."

Ama bu tamamen yanlış bir tahmin değildi. Şaman üvey babam Roland, Öteki Dünya'da bu kadar çok zaman geçirmemden hoşlanmadığını gizlemiyordu. Kiyo da benim gibi yarı insan olmasına rağmen eve Öteki Dünyadan bir erkek arkadaş getirmem de onun onayını kazanmamıştı. Yine de Roland her zaman az çok kibar davranırdı. Kiyo'nun mirasını bilmeyen annem onu ne kadar övse azdı. Sanırım benim biriyle çıkmamdan neredeyse ümidini kesmişti, bu yüzden bir veteriner bulmam ona göre büyük bir başarıydı. Harika bir aşçıydı ve bu yüzden Roland onu huzursuz etse de Kiyo yine de gitmeye razı oldu.

O gece onlarla yemeğimizi bitirdikten sonra "Yeterince yediğinden emin misin?" diye sordu. Benim yetersiz beslenmenin eşliğinde olduğumu, Kiyo'nun da başkası yemek yapmazsa kendini besleyemeyeceğini varsayarak hareket ediyordu. Gerçekte, Kiyo benden çok daha iyi bir aşçıydı.

"Harikaydı," diye güvence verdi ona. "İnanın bana, gereğinden fazlasını yedim." "Peki, daha fazlası için geri dönmekten korkma. Ya da kalan yemekleri eve götürmekten."

"Tanrım, anne. Üç porsiyon yedi. Onu öldürmek için şişmanlatıyor musun?" Ben sordum.

"Daha kötü kaderler de var," diye düşündü Kiyo iyi huylu bir şekilde.

Annemin yüzü gülüyordu. Onun son derece güzel olduğunu düşünüyordum ama belki de sadece önyargılıydım. İnsanlar benzer görünümlere sahip olduğumuzu söylerdi, yapı ve yüz hatları olarak da öyleydik. Farklı olan renklerimizdi. Onun gözleri masmaviydi ve koyu renk saçları ağarmıştı. Benim kızıl saçlarım ve menekşe mavisi gözlerim Storm King'in mirasıydı.

Yemekten sonra Roland'ı iş konuşmak için çalışma odasına kaçırardım ve annemi eğlendirmesi için Kiyo'yu bıraktım. Ne yaptığımızı biliyordu ama Öteki Dünya'daki kendi deneyimlerinden sonra şamanik tartışmalarımızdan kaçınmayı tercih ediyordu.

"Hâlâ onunla birliktesin, ha?" diye sordu Roland, rahat koltuğuna yaslanarak. "O iyi biri ve bunu sen de biliyorsun. O da benim gibi."

Roland düşünceli düşünceli başını kaşıdı. Saçlarına aklar düşmüştü ve her yıl yeni kırıksıklıkları oluyor gibiydi. Görünüşte emekli olmuş olsa da Öteki Dünya'dan gelen düşmanların çoğuyla başa çıkabilecek güçteydi ve kollarındaki haçlar, çemberler, balıklar ve diğer Hristiyan dövmeleri benim tanrıça temelli dövmelerimle aynı gücü çağırabiliyordu.

"O da senin gibi," diye kabul etti. "Tamamen Öteki Dünya'ya ait değil ama oraya bağlı. Hayatının daha büyük bir bölümünü orada geçirmiş, oranın onun bir parçası olmasına izin vermiş. Ve senin de böyle biriyle birlikte olman, senin de oraya çok daha bağlı olacağın anlamına geliyor. Orada olup bitenlere bakılırsa, uzak durman gerçekten daha iyi olur."

"Her şey" derken elbette Öteki Dünya'nın kurtarıcısını taşıyacağıma dair kehaneti kastediyordum. Genelde Roland'a şamanik işlerimin çoğunu özetlesem de son zamanlardaki birkaç faaliyetimden bahsetmeyi ihmal etmişim; mesela yanlışlıkla bir krallığı fethedip kraliçe olmak gibi. Bana deli diyebilirsiniz ama bu konuda bilgisiz kalırsa ilişkimizin daha iyi olacağını düşünmek zorundaydım.

"Şey, orada bir şeylere bulaştım sayılır. Bana öyle bakma," diye uyardım, kaşlarının çatıldığını görünce. "İhtiyacı olan bazı insanlara yardım ediyorum ve geri çekilmek için artık çok geç. Ama geçen gün ateş iblisleri gördüm."

Bu onun dikkatini çekti. "Öteki Dünya'da demek istiyorsun, değil mi?"

"Tanrım, evet." Bizim dünyamızda iblisler oldukça korkunç olurdu. "Onlardan beş tane vardı."

Kısıp bir ısıldı. "Bu onlar için bile önemli. Bunu yapmak için güçlü bir çağırıcı gerekir."

"Diğerleriyle birlikteydin ve biraz hasar vermeyi başardılar ama çoğunlukla işe yaramazdık. Birini sürgün ettim ve bu beni neredeyse yok etti."

"Evet, yapılabilir ama kolay değil. Bunu birkaç şamanla birlikte yapabilirsin ama tek başına..." Başını iki yana salladı. "Bu işe karışmaktan gerçekten hoşlanmıyorum."

"Biliyorum, biliyorum, ama dediğim gibi, artık çok geç. Onlardan nasıl kurtulacağımızı biliyor musun? Bir şaman ekibi toplamak dışında?"

"En kolay yol -ve bu terimi gevşekçe kullanıyorum- su iblislerini çağırabilecek bir soylu bulmak olurdu. Onları ateş iblislerinin yanına koyun, hepsi birbirine düşecektir."

"Nedense böyle birini bulma konusunda pek iyimser değilim." Yine de, bunu söylerken bile, bunu yapıp yapamayacağımı merak ettim. Bildiğim kadarıyla bu benim fırtına büyümün bir parçası değildi. Suyu çağırabiliyordum ve bir zamanlar havayı kontrol ederek bu güçleri isteğime göre bük müştüm. Elemental yaratıkları çağırmak menzilimin dışındaydı. Fırtına Kralı'nın bunu yapabildiği iddia ediliyordu. Jasmine su yaratıklarına da hükmediyordu ama buna iblislerin dahil olup olmadığını bilmiyordum. Bu beni rahatsız etti.

Ailemin geri kalanının yapabildiği şeyleri yapamadığım için.

"Doğru," diye onayladı Roland. "Bu durumda tek yol kaba kuvvet olabilir. Bırakalım iblislerden kurtulmak için kendi güçlerini bir araya getirsinler. Bu sizin sorunuz değil. Bu soyluların ve onların liderlerinin sorumluluğu."

"Doğru," dedim tedirginlikle. "Peki, ne olacağını göreceğiz." Bana attığı bakış, bu işin peşini bırakacağıma inanmadığını gösteriyordu. Ayrıca söyleyebileceği hiçbir şeyin beni ikna edemeyeceğini de biliyordu. "Başka bir sorum daha var. Ley ve Skye adlı öteki dünya şehirlerini hiç duydun mu?" Şamanlar genellikle o dünyaya geçmekten kaçınırlardı ama Roland oraya birçok kez gitmişti ve oralar hakkında çok şey biliyordu.

"Ley tanıdık geliyor... Alder Land'de, değil mi? Yoksa Rowan mı?" Kraliçe olduğumu bilmemesinin yanı sıra Rowan, Kızılağaç Diyarı'nda tam bir kargaşa yaşandığını da bilmiyordu.

"Rowan," dedim. "Ama Alder'a çok yakın. Oraya yakın bir kavşak olduğu söyleniyor. Nereden çıktığını biliyor musun?"

"Hayır... eminim buralarda bir yerde değildir." "Öğrenmenin bir yolu var mı?"

"Bu iblislerle bağlantılı mı?"

Bir an tereddüt ettim ve gerçeği söylemeyi seçtim. "Hayır, bu başka bir şey. Onlara yardım ettiğim farklı bir şey."

"Eugenie!" Roland nadiren kendini kaybederdi ama şimdi gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. "Ne yapıyorsun sen? *Bunu* yapamazsın. Onların işlerine karışamazsın. Senin işin *bu* dünyayı korumak, onları ve diğer canavarlarla hayaletleri buradan uzak tutmak."

"Hepsi kötü değil," dedim, kelimeler ağzımdan çıkarken şaşırmışım. "Sana annenin kaçırılmasını ve çeşitli olaylarını hatırlatmama gerek var mı? sana tecavüz etmeye mi çalışıyor?"

Bu sözleri söylediğini duymak canımı yaktı ama kendimi tuttum. "Ben bununla uğraşıyorum. Bu bir sorun değil."

"Bu *her zaman* bir sorun olacak," diye karşı çıktı. "Ve onlarla başını daha fazla derde sokmana yardım etmeyeceğim."

"Ne yani, beni bilgiden mahrum bırakmakla mı tehdit ediyorsun?"

Haykırdım. "Olabilir. Eğer bu seni güvende tutacaksa."

"Öyle olmayacak. Oraya bilgisiz gitmeye devam edersem yapacağın tek şey beni daha fazla tehlikeye atmak olur!"

Gözleri kısıldı. "Şimdi de beni tehdit eden sen mi oldun?"

"Neler oluyor?"

Annem kafasını çalışma odasının kapısından içeri uzattı, yüzünde endişe vardı. "Her şey yolunda mı? Bağışmalar duyduğumu sandım."

Ayağa kalktım. "Roland'ın kulakları ağır işitmeye başladı, ben de ona yardım ediyordum."

Kiyo'nun beni merakla izlediği diğer odaya kadar onu takip ettim.

İnsan formunda bile bir tilkinin duyma yetisine sahipti ve tüm tartışmayı duymuş olsaydı şaşırmazdım.

"Kalkmak zorundayız," dedim. "Tim'i şiir okurken dinleyeceğiz."

Kiyo'nun kaşlarını kaldırması akşam planlarımıza şaşırdığının tek işaretiydi. Ona daha önce söylemeyi ihmal etmişim çünkü benimle evden asla çıkmayacağından emindim. Anneme kibarca gülümsedi. "Yemek için teşekkürler. Harikaydı."

Annem gitmemize çok üzüldü. "Gelecek hafta sonu tekrar gelmelisiniz. Lazanya yapacağım. Ve vişneli turta."

Yanağından öptüm. "Gelmemiz için bize rüşvet vermene gerek yok." "Hayır, ama zararı olmaz."

Kızgın ya da değil, Roland'a ben de sarıldım. O kısacık anda kulağıma, "Bill'le konuşacağım," diye mırıldandı.

Sesi yorgun ve yenilmiş geliyordu ve ona daha sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim." Bill, Flagstaff'ta şaman bir arkadaşıydı.

Nihayet ayrılabildiğimizde, Kiyo konuya girmek için hiç vakit kaybetmedi. "Ev cephesinde sorun mu var?"

"Sanki bilmiyorsun," dedim.

"Benden nefret ettiğini söylemiştim."

"Sanırım Öteki Dünya'ya yaptığım tüm bu yolculuklardan daha çok nefret ediyor." "Ama yine de benim kötü bir örnek olduğumu düşünüyor."

"Sen kötü bir etkensin."

Birkaç dakika sessizlik içinde sürdük. Sonra Kiyo evime doğru gitmediğimi fark etti. Şehir merkezine gidiyorduk. "Hayır," diye inledi. "Aslında Tim'i dinlemeye gitmiyoruz, değil mi? Bunun sadece gitmek için bir bahane olduğunu sanıyordum."

Başımı salladım. "Özür dilerim. Söz vermiştim." Kiyo iç çekti ama bir erkek gibi kabul etti.

Tim'in düzenli gittiği mekanlardan birine gittik, Fox Den adında bir yer. Kiyo'nun bunu komik bulacağını düşünmüştüm ama bulmadı. İçeri girdiğimizde sahnede varoluşun kasveti ve otoyol kenarındaki çöpler hakkında şiir okuyan bir kız vardı. Kiyo etrafına bakındı, müşterileri ve masaları inceledi ve sonra bir barda değil, bir kafede olduğumuzu fark etti.

"Burada alkol servisi yok mu? Sert içki olmadan bunu yapmanın imkanı yok."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak, "Oh, sadece sus," dedim. Kalabalık kafenin ortasında küçük yuvarlak bir masa bulduk ve ben sıcak çikolata almaya giderken onu orada bıraktım. Kahve içmeyi çok isterdim ama gecenin bu saatinde kafein almadan uyumakta yeterince zorlanıyordum. Döndüğümde üç ziyaretçinin masamıza sandalye çektiğini gördüm.

"Hey, çocuklar," dedim.

"Seni tekrar görmek güzel, Eugenie."

Konuşmacının adı Barbara'ydı. Pascua Yaqui kabilesine mensup yaşlı bir kadındı. Dini inançları, komşu kabilelerin doğa odaklı görüşleriyle bazı benzerlikler taşısa da, yıllar içinde pek çok Hristiyan etkisi almıştı. Gerçekten de boynunda bir haç taşıyordu ama yine de pek çok kişi tarafından bir tür kutsal kadın olarak görülüyordu. Diğer Kızılderili kabilelerinin bazen yaptığı gibi benim de kendime şaman dememle bir sorunu yoktu. Torunları Felix ve Dan bu gece onunla birlikteydi ve onların da benimle bir sorunu yoktu. Ancak Tim'in durumu farklıydı.

"Lütfen bana şerefsiz oda arkadaşının bu gece sahneye çıkmayacağını söyle," dedi Felix.

"Sözlerine dikkat et," dedi Barbara çok büyükannemsi bir tavırla.

Rahatsızca yer değiştirdim. "Şey... bu gece yukarıda olabilir...."

"Tanrım," dedi Dan, bisküvilerini yerken. Bana dönmeden önce özür dilercesine Barbara'ya baktı. "Ona bunu yapmamasını yüzlerce kez söyledik."

"Hadi ama çocuklar. Yine bir şey başlatmayın - son mor gözün geçmesi çok uzun sürdü," diye hatırlattım.

Felix başını salladı. "Bak, bizi taklit etmek o kadar da kötü olmazdı.

kötüdür - eğer şiirleri bu kadar boktan

olmasaydı." "Felix!" diye uyardı

Barbara.

Utangaç bir ifadeye büründü. "Üzgünüm büyükanne. Ama haklı olduğumu biliyorsun."

"Yapmayı bildiği tek şey bu," dedim beceriksizce. "Ayrıca, bu gece Lakota'ya gidiyor - eğer yardımı olacaksa."

"Bunun şiiri geliştireceğini sanmıyorum," dedi Kiyo, sandalyesinde geriye doğru uzanarak.

"Katılıyorum," dedi Felix. "Şiirlerinin berbatlığı tüm kültürleri aşıyor." Kendini beğenmiş bir ifadeyle büyükannesine baktı, bu kez küfür etmemiş olmasından memnundu.

Onu görmezden gelerek bana döndü. "İşler nasıl?" "İyi," dedim. "Tuhaf."

Şaman olmamla ilgili bir sorunu olmasa da, bazen Öteki Dünya yaratıklarıyla savaştığım düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Onların kutsal olup olmadıkları konusunda kararsız görünüyordu, ancak kötü olanlardan payına düşeni görmüştü ve yaptığım şeyin bazen gerekli olduğunu biliyordu. Bana daha fazla soru sormak üzereydi ki Tim aniden sahneye çıktı. Başında tüylü bir başlık vardı, gömleği yoktu ve deri pantolon giymişti.

"Aman Tanrım. Hayır," diye inledi Felix.

Tim dağınık alkışları susturmak için ellerini kaldırdı. "Teşekkür ederim dostlarım," dedi derin ve düz bir sesle. "Büyük Ruh sizi ve bu gece kutsal çemberimize katılmanızı memnuniyetle karşılıyor."

"Şaka bile yapmıyorum," dedi Dan. "Oraya kadar yürüyüp onu arkaya sürüklememe ramak kaldı."

"Lütfen," diye tısladım. "Bu gece olmaz."

"İlk şiirim için," diye devam etti Tim, "size dışarıda otururken ve bir kelebeğin kanat çırpışlarının tıpkı bu geçici dünyada kalplerimizin atışı gibi olduğunu düşünürken yazmaya ilham aldığım bir şey okumak istiyorum." Ellerini iki yana açarak okudu.

*"Kelebek kardeş rüzgarda
Kanatları çok sarı
Seninle uçalım masmavi gökyüzüne
Ruhlarımız süzölsün bembeyaz bulutlarda
Uçmayı hayal eden ama çok korkanlara
tepeden bakarken
Ve dünyaya bağı kalmalı
Beetle Kardeş gibi kahverengi."*

Seyirciler alkışlarken Kiyo, "Dan'e yardım edeceğim," dedi. "Tim'i süröklemesine yardım edeceğim."

"Ciddi misin?" dedi Dan heyecanla.

Barbara ve ben hep bir ağızdan

"Hayır," dedik.

Tim'in bir sonraki şiiri Oniata adında mitolojik bir kadın hakkındaydı; dünyaya gelen ve her yerdeki erkeklerin onun için savaşmasına neden olan ilahi güzellikte ve gençlikte bir kız. Hikaye ilginçti, ancak tüm şiirleri gibi dizeler oldukça kötüydü ve korkunç metaforlarla doluydu.

"Bu gerçek bir hikâye," diye meydan okudum arkadaşlarıma. "Bunu daha önce de duymuştum." "Evet, ama Lakota değil," dedi Felix. "Sanırım Iroquois ya da öyle bir şey." "Dürüst olmak gerekirse, şu noktada bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedi Dan, yorgun görünüyordu.

"Ayrıca, herkesin olağanüstü güzel kadınlarla ilgili bir hikayesi vardır."

Kiyo elini benimkiyle birleştirdi ve mırıldandı: "Neyse ki benim de kendi elim var."

"Sinsi adam," dedim ben de. "Bir tilki kadar kurnaz."

Şiir dinletisi sona erdiğinde Tim kendi yayınladığı şiir kitaplarını sattı. Sanırım en dikkat çekici kısım buydu - her zaman bir sürü satardı. Ve kadınlar... kadınlar onu sevdi. Bazıları daha şimdiden ona sokulmuştu, şüphesiz daha sonra dışarı çıkmak istiyorlardı. Kadınları izleyen Dan, bilgisayar destek teknisyenliği işini bırakıp Tim'in işine başlayacağını söyleyerek hepimizin gülmesine neden oldu.

Tim ve hayranlarını izleyen Kiyo'ya, "Ne istersen söyle," dedim. "Tüm bunlar Tim'in muhtemelen bu gece eve gelmeyeceği anlamına geliyor."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" "Saunanın tamamen bizim olduğunu."

Gerçi içine başka biri de sığamazdı. Islak saunam o kadar büyük değildi, bu da Kiyo ve ben eve gittiğimizde

birbirimize çok daha yakın olacaktık. İkimizin de pek umurunda değildi.

Koridorda kıyafetlerimizi çıkardık ve beni kendine çekti, elleri belimde gezindi ve dudakları boynumu sıyırdı. "O şiire katlanmamı sağladığın için bana çok şey borçlusun," diye kulağıma hırladı.

"Her neyse. Bu resmen ön sevişmeydi. Tim'in Ağaçkakan Kardeş'in gagasını ağaca daldırmasıyla ilgili şiirinin seni tahrik etmediğini mi söylüyorsun? Biliyorsun o tamamen bir metaforu."

Kiyo'nun tek tepkisi, yapabileceğim diğer esprili yorumları sona erdiren boğucu bir öpücük oldu, dili benimkini ararken dudakları sıcak ve sertti. Öpüşmeyi kesmeden, bir şekilde saunanın kapısını açmayı başardık ve tökezleyerek içeri girdik. Hemen etrafımızı sıcaklık ve buhar sardı. Herkes Arizona'nın sıcaklığını kuru olduğu için överdi ama ben nemi ve vücudumu sarmasını seviyordum.

Ayrıca nemin Kiyo'nun koyu renk saçlarını nemlendirip boynuna doğru daha da kıvrılmasını sağlamasını da sevdim. Hâlâ o öpücüğe tutunarak beni saunanın ahşap duvarına yasladı, elleriyle kalçalarımı kavradı. Kısa bir süre içinde sıcaktan ikimiz de kayganlaşmış ve terlemiştik. Parmaklarımı saçlarına doladım ve sonra kollarında ve göğsünde gezdirdim. Yağ ve ter ellerimin teninde zahmetsizce kaymasını sağlıyordu. Meme uçlarının etrafında daireler çizmek için durakladım, basıncı yavaşça artırdım ve sık sık benimkilere yaptığı gibi sıktım.

Küçük bir şaşkınlık ve zevk homurtusu çıkardı ve sonra dudaklarını boynuma götürdü. Boynumu geriye yatırarak ona daha fazla erişim sağladım. Öpüşleri sertti, sanki beni sadece ağızyla tüketmeye çalışıyordu ve hatta birkaç dişi bile vardı. Tenim ne kadar açık olsa da, seksten sonra ara sıra bende morluklar bırakırdı. Ertesi gün kendimi hep on altı yaşında ve aptal gibi hissederdim, ama o anda? Buna tamamen değirdi.

Dudakları boynumdan omzuma doğru hareket ederken, elleri kalçalarımın göğüslerime doğru kayıyor, yine tüm o ter ve nemle kolayca hareket ediyordu. Onları ovuşturdu ve avuçladı, parmakları ıslak tenimde ileri geri kaydı ve ara sıra tüm vücuduma ihtiyaç dalgaları gönderecek şekilde meme uçlarımı okşamak için durakladı. Kendi arzum tarafından sabırsızlığa sürüklenerek ellerimi karnından aşağıya, bana doğru bastıran ereksiyona doğru kaydurdım. Onu kavradım ve içime doğru çekmeye başladım.

Beklenmedik bir şekilde beni çevirdi ve hâlâ duvara yaslanmamı sağlıyordu. Güçlü parmakları sırtımı ovarken, son zamanlarda hep ağrıyan kaslarıma masaj yaparken ellerimi destek için duvara dayadım. Nefesim kesildi, masajı neredeyse diğerleri kadar tahrik edici buldum. Ancak bu kısa sürdü. Elleri kısa süre sonra tekrar kalçalarıma gitti, beni hafifçe eğdi, böylece duvara düz bir şekilde bastırmak yerine eğildim. Bir an sonra bedenimi itti ve içime girdiğini hissettim. Kendi ıslaklığım, itişimi neredeyse ellerimizin birbirimizin etinde olduğu kadar zahmetsiz hale getirdi. O anda haykırdım.

Beni doldurduğunu, içime daha da sert girdiğini hissediyordum. Kontrolümü saunanın duvarına dayadım, kendimi destekledim ve beni daha derinden almasına izin verdim.

İçime girip çıkmaya devam ederken göğüslerimi kavradı ve dokunuşu tenime şok dalgaları gönderirken inledim. Hem içeride hem dışarıda vücudumun her parçasını kontrol altına almış gibi görüldüğü için aşırı his yüklüydüm. İtişleri daha acil ve şiddetli hale geldi; göğüslerimi tutuşu daha da sıkılaştı. Onun içimde olması, kalçalarımın arasında vücudumun geri kalanına yayılan ve etrafımızdaki havanın ısisına rakip olan bir ısı oluşturdu. Bu mutluluk büyüdükçe büyüdü ve dayanılmaz boyutlara ulaştı, sonunda orgazm içimde patladı, bacaklarımın güçsüzleşmesine ve neredeyse altımdan çıkmasına neden oldu. Her yerim karıncalanıyor ve yanıyordu ve onun hala vücuduma çarpma hissi, sular altında kalan duyularım için neredeyse çok fazlaydı. Yine de, daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde bile, içimde bir kez daha yoğun bir zevk oluştuğunu hissettim ve bir kez daha boşalmam için bunun sadece biraz daha süreceğini biliyordum.

O sırada Kiyo'nun elleri kalçalarımın geri dönmüş, daha da sert itebilmek için kendini sabitlemişti. Tüm bu güçle, bükülmeye devam etmek ve sadece duvara düz bir şekilde bastırılmamak bir mücadeleydi. Sonra vücudunun gerildiğini hissettim ve boşalmak üzere olduğunu anladım. Gırtlaktan, ilkel bir ses çıkardı, boşalırken ve kendi orgazmının içimde patlamasına izin verirken itişleri uzun ve derinleşti. Yüzünü omzuma bastırdı, vücudu kendini doyurdukça hareketleri yavaşlıyordu.

İşi bittiğinde ellerini kalçalarımın omuzlarıma kaydırıp, beni döndürdü ve kendine doğru çekti. Kollarımızı birbirimize doladık, duvara yaslanırken nefes nefese kaldık. Hiçbir şey söylemedi ama nazikçe yanağımdan öptü. Gülümsedim, ona yaklaştım ve terinin ve teninin kokusunda boğuldum.

"Şiir okumaya katlanmaya değer mi?" diye sordum. "Evet," dedi. "Kesinlikle."

Ertesi sabah telefon beni uyandırdı. Kiyo yatakta yanımda çıplak bir şekilde uyukluyordu ve cep telefonuma ulaşmak için neredeyse onun üzerinden sürünerek geçmek zorunda kaldım. Arayan Roland'dı.

"Kavşağınızı öğrendim. Teksas'ta Yellow River adında bir kasabayla kesişiyor."

"Teksas, ha?" Bu beklenmedik bir şeydi.

"Evet. Zaten orada yaşayan iki şaman da oraya göz kulak oluyor."

"İki mi?" Bizim meslekte bu kadar çok kişi yoktu. Çok dağınıktık, bu yüzden bir bölgede birden fazla olması (Roland ve benim gibi bir baba-kız ekibi dışında) şaşırtıcıydı.

"Görünüşe göre büyük bir kapı. İçinden geçmek için çok fazla güç ya da çaba gerekmiyor, bu yüzden çok fazla dikkat gerektiriyor."

İlginç. Kavşaklar erişilebilirlik açısından çeşitlilik gösterir. Neyse ki çoğu ortalama bir insanın ve hatta soyluların kullanabileceğinden daha fazla güç gerektiriyordu. Yılın belirli günlerinde -Beltane ve Samhain gibi- dünyalarımız arasındaki alanlar incelik ve geçişler kolaylaşırdı. Bunlar Roland ve beni meşgul eden tehlikeli zamanlardı. Yılın geri kalanında kullanılabilen bir geçit daha da tehlikeliydi.

Ama eğer kolayca erişilebiliyorsa, o zaman bu kızların karşıya geçip çocuklarına baba olacak insanları bulmaları çok da zor olmazdı. Bütün bu düşünce beni kıvrandırdı. Yarı Teksaslı, yarı şehirli çocuklardan oluşan bir nesil. Tanrı hepimize yardım etsin.

"Eugenie?" diye sordu Roland ihtiyatla. "Ne düşünüyorsun?"

"Şu şamanların isimlerine ihtiyacım olduğunu düşünüyorum."

Benim bu işe karışmamdan hâlâ rahatsız görünüyordu ama sanırım başkalarıyla, özellikle de insan olan başkalarıyla temasa geçmem konusunda kendini daha iyi hissediyordu. Neler olup bittiği konusunda beni biraz zorladı ama ben yine de bu konuda konuşmayı reddettim. Verdiği bilgiler için teşekkür ettikten sonra nihayet bağlantıyı kestik.

Kiyo telefon görüşmesi sırasında yataktan kalkmış ve duşa girmişti. Onu beklerken, nasıl ilerlemem gerektiğini merak ettim. Muhtemelen bu şamanlarla iletişime geçmeli ve son zamanlarda soylu kızların akınına uğradıklarını fark edip etmediklerini öğrenmeliydim. Bunu doğrulayabilirsem, haydutların (ya da canavarların) onları kaçırmaları konusundaki endişelerim azalacaktı, ancak yine de bu kızları kendi dünyalarına geri gönderip göndermemem gerektiği konusunda ahlaki bir ikilem ortaya çıkacaktı.

Sıcaklığın düşmesi ve tenimin karıncalanması Volusian'ın ani gelişini işaret ediyordu. Odamın en karanlık köşesinde belirdi, yüz ifadesi her zamanki gibi asık suratlı ve kötü niyetliydi.

"Bu bir ikram," dedim. "Sabahları senin neşeli yüzünü görmeyi çok seviyorum. Ne var ne yok?" Öteki Dünya'dan son kez ayrıldığımda, Volusian'ı bana gelecek her türlü mesajı iletmesi için sürekli emir altında tutmuştum. Şaka bir yana, onu gördüğüme pek sevinmemiştim çünkü bunun ilgilenmem gereken bir şey olduğu anlamına geldiğini biliyordum.

Volusian, "Hanımımın muhafızlarına komuta eden iri yarı embesil onun gelmesini istedi," dedi.

"Rurik'i mi kastediyorsun?"

"Evet, tabii hanımım muhafızlarına komuta etmesi için başka bir hantal embesil atamıyorsa."

"Nedenini söyledi mi?" Daha ticari bir iş olsaydı, beni soracak kişi Shaya olurdu.

"Size kayıp kızlardan birinin geri döndüğünü söylemek istedi."

"Ne?"

Yataktan fırladım ve aceleyle üzerime bir şeyler giydim. Kiyo odaya döndü.

ıslak saçlarıyla şaşırtıcı derecede seksiydi ve bana şaşkın bir bakış attı. "Ne oldu?"

"Kızlardan biriyle ilgili bir ipucu buldum. Benimle gelmek ister misin?"

Başını salladı. Beyaz önlüğünü kaldırdı. "Gelemem. Çalışmak zorundayım."

Hayal kırıklığına uğramıştım. Onun yanımda olmasını isterdim ama içimdeki o küçük parça Maiwenn'le tekrar takılmaktansa onun çalışmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Böylece vedalaştık ve uzun bir öpücükle, gerçekten uzun bir öpücükle ayrıldık. Sonunda kendimizi birbirimizden uzaklaştırdığımızda, Volusian sanki varlığının yok edilmesine aldırmayacakmış gibi görünüyordu.

Onu önümden gönderdim ve kısa bir süre sonra karşıya geçtim. Nia her zamanki gibi kendini kaybetti ama Rurik'i bulma hevesimle onu kibarca başından savmak zorunda kaldım. Shaya'yla birlikte onun odasının bitişiğindeki salonda oturmuş, derin bir sohbete dalmışlardı. Beni görünce ikisi de ayağa fırladı.

Shaya kibarca, "Majesteleri," dedi.

"Nerede o?" diye haykırdım. "Kız. Onunla konuşmak ve bu işi halletmek istiyorum."

Rurik yüzünü buruşturdu. "Ah. Bu konuda."

"Sorun nedir? Volusian onu bulduğunu söyledi."

"Evet, bir bakıma konuştuk. Westoria'dan gelen kızdı, ailesinin sizinle konuştuğu kız. Dün gece köyde ortaya çıktı, histerik bir halde nasıl kaçtığını ve her şeyin ne kadar korkunç olduğunu anlatıp duruyordu."

"Gerçekten bir canavar mı vardı?" Şaşıarak söyledim. "Yoksa haydutlardan mı kaçtı?" Onların bu işe karışmış olma ihtimalini hâlâ göz ardı etmemiştim.

Başını iki yana salladı. "Kimse bilmiyor. Mantıklı konuşmuyordu ve çoğunlukla ailesi onu sakinleştirmek istedi. Bu arada, onunla konuşmak isteyeceğinizi bildikleri için bize haber gönderdiler ve... işte sorun o zaman başladı."

"Sanki geri kalanı zaten sorun değilmiş gibi?"

"Kız senin geldiğini duyunca daha da histerik oldu." "Benim için bir canavardan ya da her neyse ondan daha mı histerik?"

Rurik omuz silkti. "Öğrendiğimize göre, itibarınız bazıları için biraz... endişe verici."

"Yüce Tanrım. Ateş iblislerinden dayak yediğimi duymadı mı?" İçimi çektim. "Ne oldu?"

"O kaçtı. Bu sefer gerçekten."

İnledim ve sandalyeye geri çöktüm.

"Duyar duymaz bir arama ekibi gönderdik," diye ekledi biraz da umutla.

"Sanırım bu da bir şeydir. Tek bir kız... Onu bulmak o kadar da zor olamaz, değil mi?"

Rurik ve Shaya şüpheli bakışlar attılar. Tekrar inledim. Buralarda arazi böyle olduğu için isteyen herkes ortadan kaybolabilirdi. Son üç aydır Jasmine'i aramak için partiler düzenliyordum ama nerede olduğuna dair hiçbir ipucu bulamamıştım.

"Süt kutularının üzerine yüzler koymaya başlamalıyız," diye

mırıldandım. "Anlayamadım?" diye sordu Shaya.

"Boş ver. Bilmem gereken başka bir şey var mı? Leith'ten haber var mı?" Meditasyonumu yapıp toprakla bağlantı kurduktan sonra Tucson'a geri döneceğimi düşündüm.

"Henüz bir şey yok," dedi Shaya. "Ancak... Dorian'dan haber aldık."

Doğru. Sorunlarımdan biri daha. Devam etme konusunda biraz gergin görünüyordu.

"Takas konusunda kendisiyle neden hâlâ iletişime geçmediğinizi merak eden bir mesaj gönderdi. Ve..."

Gözlerimi devirdim. "Devam et. En kötüsünü bekliyorum."

Utanmış görünüyordu. "Eğer zamanında gelme zahmetine katlanamazsan teklifini geri çekeceğini söyledi."

"Bu korkunç olmayabilir," diye belirttim. "Yani, diğer insanlara söyledin, değil mi? Bakırı satın almak isteyen başka krallıklar da var, değil mi?"

Yüzündeki rahatsızlık ifadesi büyüdü. "Şey, çok fazla değil." "Ne kadar çok değil?"

"Rowan Toprakları dışında mı? Hiçbiri."

"Orospu çocuğu." Gerçekten mi? Dorian'ın sırf bu oyunları oynayabilmek için başkalarını benimle ticaret yapmamaları konusunda etkilemesine ihtimal *vermezdim*. Kendimi toparladım ve Shaya'nın yalvaran bakışlarıyla karşılaştım. "Sanırım 'zamanında'nın ne olduğunu belirtmedi?"

"Öyle aslında," dedi Shaya. Rurik gülümsüyordu, bunu kötüye işaret olarak algıladım. "Bugün."

Onuncu Bölüm

Dorian'a gitmek üzere yola çıktığımda, kalçama kadar uzanan yırtmaçlı bir etek giymiş olmam daha da kötüleştirmişti beni. Hem Shaya hem de Nia onu görmeye elbise giyerek gitmemi istemiş, bunun mevkime yakışacağını ve beni Dorian'a sevdireceğini savunmuşlardı. Ben elbiseyle gidemeyeceğimi savunmuştum ve bu yırtmaç olayı onların çözümü olmuştu. Ve her zaman olduğu gibi, yanımda bir avuç muhafız vardı. Sürekli varlıkları beni hala çocuk gibi hissettirmeye devam ediyordu. Bu durumda, bir tür sürtük çocuk.

Öteki Dünya'nın tuhaf coğrafyasına uygun olarak başka bir köyden geçtik. Ziyaretim kısa sürdü, sadece nasıl olduklarını görmeye yetecek kadar. Durumları Westoria'ninkinden çok farklı değildi, ancak su kaynaklarını bulmakta oldukça usta bir kadınları vardı. Benim gücümüne sahip olmasa da tekniği, büyü yapma şekli benimkinden daha becerikliydi. Onu gözlemledikten sonra yaptıklarını taklit ettim ve kuyu kazmak için uygun bir yer bulmayı başardım. Elbisem oraya gidip onlarla birlikte kürek çekmemi engelledi ama bunun bir önemi yoktu. Bir kez daha kurtarıcı olarak görüldüm.

Dorian'a ulaşmak Maiwenn'e ulaşmaktan daha kısa sürdü. O yolculuğun aksine, bugünkü yolculuğumuzun büyük bir kısmı daha ılıman krallıklardan birinde mola vermeden, öncelikle kendi topraklarımdan geçti. Sıcak üzerimize çökmüştü ve elbisemin menekşe rengi ipeği içinde bolca terlemiştim. Bir esinti için her şeyimi verirdim, o durgun havayı hareketlendirecek herhangi bir şey. Benim Tucson'ım genellikle rüzgârlıydı; Öteki Dünya versiyonunun neden öyle olmadığını anlamıyordum.

Babam fırtınalarla bağlantılı her şeyi kontrol edebiliyordu: su, hava, yüklü parçacıklar, sıcaklık, vesaire. Şimdiye kadar sadece suyu kontrol edebiliyordum ama arada bir suya dokunup onu kontrol edebildiğim duyularımınla havayı da *hissedebiliyordum*. Şimdi elimi uzattığımda aynı deneyimi yaşadım: Havayı hissedebiliyordum. Bana mırıldandı. Beni çağırdı. Ama ben karşılık verdiğimde hiçbir şey olmadı. Tekrar tekrar denedim, suyla kullandığım tekniğin aynısını denedim, onu eğilmeye, karıştırmaya ve beni serinletmeye çağırdım. Hiçbir şey olmadı. Sonunda Dorian'ın kalesi görüldüğünde pes ettim. Benimki gibi taştandı ve bir şekilde hem heybetli hem de zarif olmayı başarmıştı.

Bir zamanlar düşmanlık ve şüpheyile karşılanırken, şimdi saygı ve bir miktar yalvarma ile karşılanıyordum. Ve evet, biraz da ihtiyatla. Muhafızlarım götürüldü ve Dorian'ın hizmetkârları başıma üşüşerek istediğim her türlü içeceği ikram ettiler. Ben reddettim. Tek istediğim bu görüşmeleri bir an önce bitirmekti.

Bir hizmetçi beni zengin bir şekilde dekore edilmiş bir odaya götürdü ve unvanlarımla birlikte beni takdim etti. Dorian uzun kollu, krem rengi bir gömlek giymiş, satranç tahtasının üzerine eğilmiş, rahat bir şekilde oturuyordu. Karşısında sakalı yere kadar uzanan yaşlı bir adam oturuyordu. Dorian'ın yeşil-altın gözleri benim adımla açıldı ve göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı. Dürüstçe. Adam bazen fazla yakışıklı oluyordu ve o da bunun farkındaydı. Bir an sonra Dorian satranç partnerine onaylamayan bir bakış attı.

"Tanrılar adına, Kasper. Hiç terbiyen yok mu senin? Diken Kraliçesi burada. Seni kırbaçlatmadan önce biraz saygı göster."

Yaşlı adam ayağa kalkarken itiraz etmeye başladım. Sandalyedeki kambur duruşu kalıcı gibi görünüyordu ve gerçekten ayağa kalkması sonsuza kadar sürdü. Selam verir gibi bir şey yaptı -gerçekten de normal duruşuyla arasındaki farkı anlamak zordu- ve bana ciddi bir "Majesteleri" dedi.

Yaşlı adamın sırtı tahtaya dönükken Dorian eğildi ve taşlardan bazılarının yerini değiştirdi.

Ağzımı açtım, herhangi bir itirazda bulunmaktan çok şaşkınlık içindeydim. Dorian susturma hareketiyle bir parmağını dudaklarına götürdü. Yorumlarımı yuttum ve Kasper'a gülümsedim. "Teşekkür ederim. Lütfen tekrar oturun."

"Ve sen, canım," dedi Dorian. "Gel bize katıl."

Beni içeri sokan hizmetçi aceleyle kadife minderli bir sandalyeyi satranç masasının yanına çekti. Ona teşekkür ettim ve oturdum, alışkanlıktan dolayı bacak bacak üstüne attım. Eteğimin yarısının döküldüğünü ve bacağımın neredeyse tamamını ortaya çıkardığını görünce aceleyle bacak bacak üstüne attım. Dorian bacağımı gördü elbette. O her zaman her şeyi görürdü.

Kasper'ın gür gri kaşlarının altındaki gözleri tahtaya sabitlenmişti. Dorian'ın taşlarından birini ele geçirerek bir hamle yaptı. Dorian kısa bir süre kaşlarını çattı, sonra bana dönerken gülümsemesini tekrar takındı.

"Her zamanki gibi ıslıl ıslılın," dedi. "Bu elbise özellikle çok güzel. Kasper, ona bak. Bu gölgenin gözlerine nasıl uyduğunu görüyor musun?"

Kasper tahtayı incelemek ister gibi görünüyordu ama itaatkâr bir tavırla bana döndü ve başını hızlıca salladı. "Evet, majesteleri. Çok yakışıyor." Dorian hızla birkaç taş daha değiştirdi ve Kasper arkasını döndüğünde derin düşüncelere dalmış gibi bir ifade takındı.

Dorian iç çekerek filini oynattı. "En iyi oyunum değil ama idare eder." Kasper'ın taşlarından birini ele geçirdi.

Bu hamlenin Kasper'ı şaşırttığı açıktı ama taşların en son baktığı yerde olmadığı düşünüldüğünde o kadar da şaşırtıcı değildi. Neredeyse bir dakika boyunca tahtayı inceledi ve sonra bir atı hareket ettirdi, ancak bu bir ele geçirme getirmedi.

"Eugenie, sanki bir çölde mahsur kalmış gibi görünüyorsun," diye düşündü Dorian. "Ama sanırım durum bu, değil mi? Ne yazık, bütün o

Songwood gibi kasabalar acı çekiyor ve açlıktan ölüyor."

Yaşlı adam sertçe başını kaldırdı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Songwood?" "Songwood mu?" Ben de aynı şaşkınlıkla sordum. Dorian gizlice daha fazla hareket etti

parçalar.

"Ben Songwood'da doğdum," dedi Kasper. "Orada insanlar açlıktan ölüyor mu?"

"Ah, bekle," dedi Dorian. "Songwood Söğüt Diyarı'nda, değil mi? Korkuttuğum için özür dilerim. Aeson'un krallığının bir parçası olduğunu sanıyordum. Songwood'un gayet iyi olduğuna eminim." Bir süre tahtayı inceledi ve sonra vezirini ustalıkla hareket ettirdi. "Şah mat."

Kasper ağzı açık kaldı. "Bu..." Gözleri tahtada geziniyor, şüphesiz Dorian'ın hamlesine karşı koymanın olası bir yolunu arıyordu.

"Kraliçeye karşı savaşılamazsın," dedi Dorian kibarca. "Kralı almaya karar verdiğinde, teslim olup tadını çıkarabilirsin." Gözlerimi devirdim. Kasper iç çekti.

"Mükemmel bir oyun, majesteleri."

Yaşlı adam ayağa kalkarken Dorian onu rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Bu kadar üzülme. Sen de gayet iyi oynadın. Arada bir dikkatsiz davrandın ama kim bilir? Her zaman bir sonraki sefer vardır."

Kasper bir kez daha başıyla selam verdi ve sonra bizi yalnız bıraktı. Dorian'a kınayan bir bakış attım.

"Sen kötü bir adamsın. Kendinden utanmalısın."

"Pek sayılmaz," dedi. "Bu adam yedi krallığın büyük satranç şampiyonu. Biraz alçakgönüllülük ona iyi gelecektir. Alçakgönüllülüğünden bahsetmişken, işimize devam edelim mi?"

Ayağa kalktı ve bana bir el uzattı. Elini tutmadım ve odanın diğer tarafına doğru yürürken onu takip ettim. O fildişi saten bir kanepeye uzanırken ben de elbisemle aynı renkte kadife bir loveseat seçtim. Kendimi mor bir denizin içinde sürükleniyor gibi hissediyordum. Dorian yakındaki bir masadan bir yığın parşömen çıkardı.

"İşte buradasınız. İmzalayın ve bu işi aradan çıkaralım."

Hayretler içinde gazetelere göz gezdirdim. Çoğunu anlamamıştım. Çeşitli malların miktarları ve sevkiyatları ayrıntılı olarak belirtilmiş, faiz oranları listelenmiş ve bir çeşit program hazırlanmıştı. Dorian'a inanmaz bir bakış attım.

"Pazarlığa ne oldu?"

Masanın üzerinde duran sürahidenden iki kadeh beyaz şarap doldurdu. "Oh, hadi ama. Bunu gerçekten yapmak istemezsin. Bunu yapmak istemiyorum. Öyleyse neden zamanımızı boşa harcayalım? Sizi temin ederim, şartlar çok ama çok cömert. Muhtemelen hak ettiğinden daha cömert, sevgimle oynama şeklini düşünersek. Halkınız henüz gerçekleşmemiş bir bakır karşılığında bir sürü mal alacak."

"O zaman neden beni buraya getirdin?"

"Sormak zorunda mısın?"

"Hayır," diye homurdandım, adımın bir tüy kalemle imzaladım. Bir tüy kalem. Gerçekten. "Sen kötü bir adamsın."

"Denerim. Şarap?" Benim için doldurduğu kadehi işaret etti.

Başımı salladım. "T kenmeni istemem. Sanırım burada oturmam krallığımın yiyeceği için  dediğim bedelin bir parçası. Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Gözleri Şarap kadehinin üstünden benimkilere takıldı. "Bu kontrattan daha uzun bir yapılacaklar listesi hazırlayabilirim."

Evet. Kendimi buna hazırlamıőtım. "Tamam o zaman. Ne hakkında konuşmak istersin?"

"Sen," dedi. "Ve neden beni görmeye hiç gelmediğini."

"Nedenini biliyorsun. Çünkü beni kullandın ve o krallıkla baş başa bıraktın." "Kesinlikle kin tutuyorsun. Bu bir insan özelliği mi?"

"Bu bir Eugenie  zelliği."

Gülümsedi. "Elbette. Biliyorsun, Rurik sana tecavüz etmeye çalıştı ama şimdi onu kollarını açarak karşılıyorsun."

"Ben tam olarak öyle demezdim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Onu affedip beni nasıl affetmezsin?"

Kucağıma baktım ve elbisenin kumaőıyla oynadım. Buna verecek iyi bir cevabım yoktu. Rurik tanıőtıėımızda gerçekten de tam bir pislikti ama şimdi onu evimin normal bir demirbaőı olarak kabul ediyordum. Dorian'a karşı neden böyle bir düşmanlık besliyordum? Çünkü aramızdaki şeylerin düşmanca baőlamadıėını fark ettim. Elbette, başlangıçta ona g venmemiőtim ama bana hiçbir zaman gerçek bir zarar vermemiőti.

Ondan hoőlanmaya başlamıştım -hatta onu  nemsiyordum- ki bu da yaptığı şeyin canımı daha çok yakmasına neden olmuştu. Aeson'u oldukça korkunç bir savaşta öldürdükten sonra Diken Diyarı'nı ele geçirmem için bana rehberlik eden kiőı Dorian'dı. Çok geç olana kadar ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadan Dorian'ın yönlendirmesini takip etmiştim. Neye saplanıp kaldığımı anladığımda, Dorian'la olan her etkileőimin büyük bir tuzak olduğunu hissettim. Sanki tüm bu zaman boyunca son oyunu Aeson'u devirmek ve bana o araziyi vermekmiő gibi görünüyordu, böylece Dorian sonunda onu kontrol edebilecekti. Bu yüzden ona kızmıştım.

Bu kadar olduğuna emin misin?   imden sinsi bir ses bilmek istiyordu. Hayır, daha fazlası olabilir. Bunu kendime bile itiraf edebilirdim. Gerçek şu ki Dorian'a karşı fiziksel ve duygusal bağlar geliştirmiştim ve bunları istemiyordum. Onun gibi birine, tam bir soylu olan ve kontrolümü kaybetmeme neden olacak kadar sinir bozucu bir eğilime sahip birine bağlanmak istemiyordum. Aramıza düşmanlık duvarları örmek kendimi korumanın bir yoluydu.

"Ne düşünüyorsun?" Dorian beni diğer sorusundan kurtararak sordu.

"Acaba o sözleőmede cinsel iyilikler için k r  k r ne imza mı attım?"

"Kahretsin," dedi. "Keşke bunu düşünseydim." Sesinin tonundan bunu kastettiğini anladım. "Oh, pekala. Belki bir dahaki sefere, çünkü bunun krallıklarımız arasındaki pek çok anlaşmanın ilki olacağına eminim."

"Umarım değildir."

Bir an için neredeyse incinmiş gibi göründü. "Buraya gelmek bu kadar acı verici mi?"

Kendimi kötü hissettim. "Hayır, özür dilerim. Öyle demek istemedim. Yani... Umarım daha fazla yardıma ihtiyacım olmaz. Umarım Diken Diyarı'nda işler kendiliğinden yoluna girer."

Şarabını bitirdiğinde rahat gülümsemesi geri döndü. El değmemiş bardağıma uzandı. "Söylentilere göre, her şeye kadir Diken Kraliçesi sayesinde işler yoluna girmiş. Geçen gün hendek kazıp yetimleri beslediğini duydum. İnsan dünyasında kendi tebaanızla savaşmak gibi ikiyezli bir işiniz varken buna zaman ayırmanız şaşırtıcı."

"Benim deneklerim insan dünyasına geçmez," dedim büyük bir edayla. Tabii ki ironik olan, bu kızların etrafındaki kanıtlar bir gösterge değilse, bunun doğru olmayabileceğiydi. "Ve o diğer şeylerin hiçbirini yapmadım. Sadece su buldum."

Gözleri keyifle parlayarak kıkırdadı. "Evet, bu çoğu hükümdarın yaptığından yüz kat daha fazla. Halkınla birliktesin, belki tam olarak yanlarında çalışmıyorsun ama yeterince yakın. Senin bir tür mesih olduğunu düşünüyorlar. Sanırım bu oğlunuz için iyi bir örnek teşkil ediyor, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "O yola girme bile. Hem zaten ben mesih olmaya çalışmıyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Aman Tanrım," dedi ve bardağı bir dikişte mideye indirdi. "Korkutucu olan şey gerçekten ciddi olman. Bugün buraya gelmeden önce onlara yardım ediyordun?"

"Şey, biraz. Bir köyde durduk ve biraz su bulmaya yardım ettik."

"Anlayabiliyorum. Sihrini kullandığında, bir çeşit parıltı gibi seni sarıyor. Çok... yaklaşıyor."

Konuşma ve bana bakma şekliyle ilgili bir şey, kollarımı ve bacaklarımı koruyucu bir şekilde çaprazlama isteği uyandırdı - ta ki bacaklarımı çaprazlamanın bana hiçbir faydası olmayacağını hatırlayana kadar. Lanet olası elbise.

"Su üzerindeki kontrolünüzün çok faydalı olmaya başladığını söyleyebilirim," diye ekledi. "Derslerine bununla devam etmemiş olman çok kötü."

"Artık senin yardımına ihtiyacım yok. Kendi başıma çalıştım, çok daha güçlendim."

"Hmm. Anlıyorum. Peki ya sana miras kalan diğer güçler? Mesela hava ile pratik yapıyor musun?"

Yarım saniyeliğine beni gözetlediğini düşündüm. Hayır, bu onun tarzı değildi. Hava büyüsü yapmaya çalışacağımı tahmin etmişti çünkü... beni tanıyordu. Ve çünkü o Dorian'dı ve bu tür konularda kurnazdı.

"Aslına bakarsanız var," dedim kibirle. İşte. Al bakalım.

Dudakları kıpırdadı. "Anlıyorum. Peki başarılı oldunuz mu?"

Cevabımda yeterince hızlı değildim. Güldü ve yanıma oturmak için hareket etti. Kenara kaymaya çalıştım ama fazla yer yoktu.

"Eugenie, Eugenie. Bununla savaşmayı ne zaman bırakacaksın - benimle savaşmayı bırakacak mısın? Yeteneklerini tam olarak kullanmayı öğrenmezsen ileride daha fazla sorun yaratacaksın."

"Doğru," dedim, onu her zaman saran elma ve tarçın kokusunu fark etmemeye çalışarak. Onu çoğu zaman bu kadar sinir bozucu bulurken neden bu çekiciliği üzerimden atamıyordum? "Bu benim yararıma, değil mi? Öteki Dünya'ya hükmetme ve kehanetin gerçekleştiğini görme arzun yüzünden değil mi?"

"Tabii ki bu nedenlerden dolayı," diye alay etti. Dorian'ın sevilmesi gereken bir yönü de gözü kara dürüstlüğüydü. "Ama bu senin de faydalanamayacağın anlamına gelmez. Havayı kontrol etmenin faydalı olacağını düşünmüyor musun? Bunun, kontrolünüz altındaki zavallı acı çeken ruhlara yardım etmenize yardımcı olacağını düşünmüyor musunuz?"

"Lanet olsun. Onları bu işe karıştırma."

"Onlar zaten işin içinde. Fırtınaları kontrol etmeyi öğrenirseniz bir daha asla kuraklık olmaz." Sesi alçaktı, vaat ve ayartmayla doluydu.

Gördüğüm şeyleri, çoraklaşan tarlaları ve aç yüzleri düşündüm.

Başımı salladım. "Bana tekrar öğretmenlik yapmana izin vermeyeceğim." "Ya sana başka bir öğretmen bulursam?"

"Ne?" Birbirimize göz göze bakabilmek için yer değiştirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Kulağa tam olarak öyle geliyor. İnanması ne kadar zor olsa da, buralarda sihir kullanmayı bilen tek kişi ben değilim. Doğru, en şaşırtıcı derecede çekici ve göz kamaştırıcı derecede zeki olan benim, ancak yardımına karşı çıkıyorsanız, yararlanabileceğiniz başkaları da var."

Arkamı döndüm ve odanın diğer ucuna baktım. Bugün birlikte çalıştığım su bulucu kesinlikle faydalı olmuştu. Aslında bana bir şeyler öğretebilecek kadar benimkiyle uyumlu bir büyüye sahip olan ilk soylu kişiydi. Dorian'ın büyüü aslında benimkinden tamamen farklıydı ama yine de temel prensipleri aktarabilecek kadar yetenekliydi. Ama ya bana ders verecek başka biri olsaydı? Güçlerimle daha uyumlu, beni sürekli yatağa atmaya çalışmayan biri?

Hayır. Anında kendini azarladı. Büyü tehlikeliydi. Daha fazlasını arzulamanıza neden oluyordu ve kullandıkça soylu tarafımı daha çok benimsiyor ve insanlığımın bir kısmını kaybediyordum. Kiyo defalarca buna karşı çıkmıştı ve Roland'ın ne diyeceğini düşünmek bile istemiyordum.

Ve yine de...

"Aklında gerçekten biri mi var?" Dorian'a dönerek sordum. Başını salladı. "O senin güçlerine tam olarak uymuyor -doğrusu, kimse uymuyor- ama çok yakın ve mükemmel bir eğitmen."

O. Bu umut vericiydi. Benden çocuk yapmak isteyecek kimse yok.

Tereddütümü anladı. "Eugenie, buna neden direniyorsun? Daha fazlasını öğrenmek istediğin çok açık, ellerini parlayanların işlerine bulaştırmak konusunda ne kadar kibirli davranırsan davran. Pezevenkliği bırak ve bunu bir hediye olarak kabul et."

"Bu hediye karşılığında ne yapmam gerekiyor?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Öğrenmek dışında hiçbir şey. Eğer öğretmenimi Diken Diyarı'na götürürsen, ona adil bir şans vereceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

"Bu kadar mı?"

"Evet. Bunu yapmak için diğer tüm motivasyonlarımı zaten biliyorsun, yani burada bir numara yok. Gerisi sana kalmış."

Doğru. Benim üzerimdeki büyük emelleri ve megalomanisi konusunda açık sözlüydü. "Tamam..." Kiyo çıldıracaktı. "Ona bir şans vereceğim."

"Söz veriyor
musun?" "Söz
veriyorum."

Nedense Dorian'la ne zaman bir şey kabul etsem, ruhumu teslim ediyormuşum gibi hissediyordum.

"Mükemmel," dedi. "Senden çok güçlü bir kraliçe yaratacağız." Elini uzattı ve elbisemin kumaşının bir kısmının yırtmacın yakınında kırıştığı yeri düzeltti. Parmakları tenime değse de bu hareketi aslında bacağımı etekle daha fazla örtüyordu. Kısa ve tehlikeli bir an için parmaklarını elbisenin altından geçirmesini diledim. Bunun yerine elini kalçamın üzerinde bıraktı.

"Dorian," dedim
uyarırcasına. "Hmm?"

Dikkatle aşağıya baktım.

Bakışlarımı takip etti. "Oh, şuna bak. O kadar doğal görünüyordu ki fark etmedim bile," dedi neşeyle ve suçlu elini çekti. Neredeyse... hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. "Yeni öğretmenini getireyim, zira akşam yemeğine kalmaya ikna olmayacağını tahmin ediyorum."

"Doğru tahmin ettin. Gerçekten de göz kamaştırıcı derecede zekisin," dedim alaycı bir ifadeyle. Ayağa kalktı ve bana bir sırtış fırlattı. "Ve şaşırtıcı derecede çekici?"

"Git getir onu."

Odadan çıktı ve ben de onun uzun, zayıf vücudunun nasıl hareket ettiğini ve pencereden süzülen güneş ışığının saçlarını nasıl kırmızı, turuncu ve altının her tonuna dönüştürdüğünü izledim. Dorian bir belaydı. Evet, gerçekten de şeytanla bir anlaşma yaptığımdan şüpheleniyordum.

Özellikle de eğitmeninin kim olduğunu
gördüğümde. "O mu?" diye haykırdım.

Sandalyemden fırladım. Dorian az önce odaya girmişti ve yanında Ysabel duruyordu - partideki Eugenie klonu fahişe. Onun mavi

Beni gördüğünde gözleri büyüdü. Görünüşe göre hazırlıksız yakalanan tek kişi ben değildim.

"Nedir bu?" diye sordu. "Birine talimat vermemi istediğinizi söylemişsiniz."

"Biliyorum," dedi sakince. "Eşyalarını toplayacak ve Diken Kraliçesi'yle birlikte geri döneceksin. Ona sihrini en iyi şekilde kullanmayı öğreteceksin."

"Hayır," dedi buz gibi bir sesle. "Yapmayacağım."

Hoş tavrı değişti. "Evet, *yapacaksın*. Bu bir rica değil. Sen benim tebaamsın, dolayısıyla emirlerime uyacaksın. Ve ben de sana onunla gitmeni *emrediyorum*. Tabii bana açıkça meydan okumuyorsan?"

Titrememe engel olamadım. Dorian'ın bu sert tarafını ara sıra görürdüm ve bu beni hep tedirgin ederdi. Her zamanki lakayt halinden, şakalaşan ve bana yakınlaşmaya çalışan halinden çok ani bir değişimdi... ve bu değişimi dehşet verici bulmuştum.

"Dorian," dedim huzursuzca. "Ona yapmak istemediği bir şeyi yaptıрма."

Bana ters ters baktı. "Burada yardımına ihtiyacım yok."

"Onun ne istediği önemli değil," dedi Dorian. Ona bu kadar rahat emir verebilmesi ve onu nesneleştirebilmesi beni biraz şaşırtmıştı. Herhangi bir zamanda kiminle yatıyorsa, ona karşı bir şeyler hissettiğini varsaymışım. Kim bilebilirdi ki? Belki de onu çok önemsiyordu ama yine de ona bir özne gibi davranabiliyordu. Ya da belki beni daha çok önemsiyordu.

"Evet, ama ben *onu* istemiyorum," diye karşılık verdim.

"Konuyla da ilgisi yok," diye cevap verdi, gözleri hâlâ Ysabel'e sabitlenmişti. "Öğretmenine adil bir şans vereceğine dair söz verdin - tabii insan olup sözünden dönmeyeceksen?"

"Beklediğim bu değildi!"

"Fark etmez. Ya sözünü tutacaksın ya da tutmayacaksın. Ve sen," dedi Ysabel'e, "ya itaat edeceksin ya da etmeyeceksin."

Ysabel'in gözleri öfkeyle parlıyordu ve nefes alış veriş i ağırlaşmıştı. Milyonlarca küfür savurmak istediği hissine kapıldım ama sanki onları fiziksel olarak geri çekmeye çalışıyormuş gibi dudağını ısırды. Sonunda yutkundu ve derin bir nefes aldı. Konuştuğunda sözleri Dorian'a yönelikti ama bakışları benim üzerimdeydi. Uzun zamandır böyle bir kötü niyet görmemişim, hayır, bekleyin. Bu tam olarak doğru değildi. Bakışları Volusian'ın bana sık sık attığı bakışlara çok benziyordu.

"Elbette itaat edeceğim majesteleri. Büyük bir zevkle."

On Birinci Bölüm

Dorian, Ysabel'le birlikte beni de veresiye bazı yiyecek sevkıyatlarıyla geri gönderdi. Neredeyse onunla sıkışıp kalmamın yarattığı darbeyi yumuşatmaya çalıştığını düşünecektim, ancak Dorian rahatsız bir yolculuk geçirdiğimiz düşüncesinden gerçekten hoşlanacak bir tipti. Ne kadar sinirli olduğumu bilmekten zevk alırdı ve muhtemelen orada olup etkileşimlerimize tanıklık edemediği için pişman olurdu. Yine de, grubumun başında at sürerek ve Ysabel'i muhafızlarımın ve Dorian'ın hizmetkârlarının arkasında en arkaya yerleştirerek rahatsızlığımı hafiflettim.

Geri döndüğümüzde Shaya anlaşılır bir şekilde şaşırmıştı. Yiyecekleri dağıtması ve Ysabel'le ilgilenmesi için onu yalnız bıraktım. "Onu bir yere koyun. Herhangi bir yere," dedim. "Benim için fark etmez."

"Ama neden... neden burada ki? O Dorian'ın metresi."

"Ah, evet," dedim, çatık kaşlı Ysabel'in şatomun içine doluşan maiyetin geri kalanı için kenara çekilmesini izlerken. Diğer hükümdarlarınkine kıyasla darmadağınık olduğunu bilmeme rağmen malikânemi küçümsemesi biraz gücüme gitmişti. "İnanın bana, öyle olduğunu biliyorum."

Shaya, Dorian'ın hediyeleriyle yeterince yatışmış ve dikkati dağılmış görünüyordu ki fazla tartışmadan sıvışabildim. Kendi dünyama geri döndüm, gitmeden önce kıyafetlerimi değiştirme zahmetine bile girmedim. Sonunda kendi evime döndüğümde, Kiyo'yu kanepede yatarken bulmanın hoş sürprizini yaşadım. Üç kedi kanepenin sırtında uyurken, biri de kolunda dinleniyordu. Beşincisi Kiyo'nun karnına yayılmış yatıyordu.

"Bu," dedi, "harika bir elbise. Gerçi biraz at gibi kokuyor."

Mor ipek elbiseme baktım, bugün maruz kaldığı onca toz ve tere rağmen oldukça iyi duruyordu. "Diplomatik bir sosyal yardımın parçasıydı."

"Dorian, ha?"

"İlk ipucunuz neydi?"

"Yarık."

Oturma odasını geçip evin diğer tarafına açılan koridora yöneldim. "Ben duşa giriyorum. Sonrasında benimle Teksas'a gelmek ister misin?"

Kiyo doğruldu ve birkaç kediyi ürküttü. "Bu yeni bir restoran gibi bir şey mi? Yoksa eyaleti mi kastediyorsun?"

"Durum. Roland'ın bana bahsettiği o iki şamanla konuşmam gerekiyor." Saate bir göz attım. "Muhtemelen bir gece kalmamız gerekecek."

Düşündü. "Yarın öğlene kadar dönebilirsek, bunu yapacağım."

Ona yapabileceğimizi söyledim ve günün kirinden arınmak için duş almaya gittim. Mucizevi bir şekilde -ve biraz da hayal kırıklığıyla- ben temizlenirken Kiyo gelip beni taciz etmedi. Ben duş alırken gelip beni temizlemeye "yardım etmeyi" teklif etme eğilimi vardı.

Zamanımızın bilincinde olarak beni rahat bıraktı ve yarım saat sonra yola çıkmaya hazırдық. Yellow River Teksas sınırının hemen üzerindeydi, hız sınırını biraz aşarsak yaklaşık dört saatlik bir yolculuk olacaktı. Kiyo araba kullanmayı seviyordu - sanırım bu erkeksi bir içgüdüydü - ben de ona izin verdim. Gündelik konulara takıldık, bu da aklımın tabağımdaki Öteki Dünya işlerine kaymasına izin verdi.

Bir krallığı yönetmenin ve ona bakmanın tüm stresi hâlâ üzerimdeydi ama elimden geleni yaptığımı ve Shaya'nın gerisini halledeceğini bilmenin rahatlığını yaşıyordum. Bu onun işiydi. Bunu ikimiz de biliyorduk ve o da görevlerini mükemmel bir şekilde yerine getirecekti. Bu konuda stres yapmayı bırakmalıyım. Kayıp kızlar... onlar benim sorunumdu. En azından ben kendi sorunum haline getirmiştım. Sarı Nehir'de bu şamanlarla buluşmak umarım bu durumu aydınlatırdı, bu yüzden onları görene kadar bu konuda da endişelenmenin bir anlamı yoktu.

Ysabel... evet, bu endişelenmeye değer bir şeydi. Az önce bir engereğin evime girmesine izin vermişim ve geceyi şatomda geçirme konusundaki isteksizliğimin beni muhtemelen uykumda boğulmaktan kurtaracağını fark ederek biraz rahatlardım. Elimde olsa onu paketleyip doğruca Meşe Diyarı'na geri gönderirdim. Aptalca sözüm beni bağladı. Belki bana öğretecek faydalı bir şeyleri vardı ama gerçekten yardımcı olmaya çalışacağına dair elimde hiçbir kanıt yoktu. Muhtemelen Dorian'ın yanına taşınmak istediğime dair paranoyakça bakışlar atacaktı....

Dorian.

İçimi çektim. O bir sorundu, sürekli geçeceğini düşündüğüm ama geçmeyen bir sorun. Ona ihtiyacım vardı ve bunu ikimiz de biliyorduk. İhtiyacım olduğu sürece, bunu beni görmeye ve benimle alay etmeye devam etmek için bir koz olarak kullanacaktı. Çoğunlukla bu beni rahatsız ediyordu. Onun oyunlarının bir parçası olmaktan nefret ediyordum. Ama aynı zamanda Dorian'da her zaman karşı konulmaz bir şey vardı, sık sık neden olduğu bıkkınlığa rağmen beni güldüren bir şey.

Ve evet... Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama Kiyo'yu ne kadar seversem seveyim ve Dorian'la aramızdaki romantizmden ne kadar elimi eteğimi çekmiş olursam olayım, bir yanım hâlâ ona ilgi duymaya devam ediyordu. Birlikte geçirdiğimiz gece hâlâ rüyalarımın girişiyordu. Bugün erken saatlerde elini üzerimde tutması bu duyguların çoğunu uyandırmıştı ve elini bacağımdan yukarı kaydırmanın onun için ne kadar kolay olacağını bir kez daha hayal etmekten kendimi alamıyordum....

"Eugenie?"

"Ha?" Kiyo'nun sesi beni uygunsuz düşüncelerimden uyandırdı.

"Ne düşünüyorsun? Yüzünde çok tuhaf bir ifade var."

"Oh, şey, ben..." Bir sonraki sözcükler ağızından döküldüğünde tamamen şaşırılmışım. "Nasıl oluyor da hiç ön sevişme yapmıyoruz?"

Kiyo'nun direksiyonu tutuşu bir an için sekteye uğradı ve refüje çıkacağımızdan korktum. Hemen kontrolü yeniden ele aldı. "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki ön sevişme yapacağız. Geçen hafta balla yaptığım şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet, sanırım. Ama bu normdan çok istisnai bir durum. Biz her zaman hemen işe koyuluruz."

"Hiç aldırıyor gibisin."

Haklıydı. "Hayır... Yani, her zaman iyidir. Sadece güzel olurdu... Bilmiyorum. Ufkumuzu genişletmek."

Düşünceli birkaç dakikanın ardından, "Benim için sorun değil," dedi. "Ben her şeye hazırım. Sadece benim... yani içgüdülerim, sanırım, beni doğrudan ana cazibeye yöneltme eğiliminde."

Ne demek istediğini biliyordum. Hayatınızın bir bölümünü hayvan olarak geçirmenin sorunu, onların bazı özelliklerini kapmış olmanızdı. Vahşi doğadaki tilkiler ön sevişmeye pek zaman ayırmazlardı.

"Gerçekten umurunda değil. Sadece biraz sarsılmak istediğimi söylüyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Bunun Dorian'la bir ilgisi var mı?" diye sordu.

"Neden böyle söylüyorsun?" Kibarca sordum.

"Bilmiyorum. Daha çok içgüdü." Koyu renk gözleri yola odaklanırken kısıldı. "Ben aptal değilim, biliyorsun. Onunla yattığını biliyorum."

Şaşkınlıkla başımı salladım, herhangi bir inkar girişiminde bulunamadım. Dorian'la olanlar hakkında Kiyo'ya teknik olarak hiçbir zaman yalan söylememiştim ama o zamanlar ayrıldığımız için ayrıntıya girme ihtiyacı da hissetmemiştim.

"Nasıl..." Soruyu bitiremedim.

Kiyo bana alaycı bir gülümseme verdi. "Dorian eskiden seni et isteyen aç bir adam gibi izlerdi. Şimdi ise sana ikinci kez yemek istiyormuş gibi bakıyor."

Hiçbir şey söylemedim. Aklıma hiçbir cevap gelmedi.

"Sorun değil," diye devam etti Kiyo neredeyse dostça. "Biz ayrıyken böyle olduğunu biliyorum. Geçmiş geçmişte kaldı - bugünümüzü etkilemediği sürece."

Bu onun için oldukça cömert bir davranıştı ve kendimi hem minnettar hem de suçlu hissettim. "Geçmişte kaldı," diye kabul ettim. "Artık hiçbir şeyle ilgisi yok."

Roland'ın bizi yönlendirdiği ilk şaman Art adında bir adamdı. Roland ve benim gibi Art da kendi banliyösünde, ruhlarla ve soylularla savaşıyor birine aitmiş gibi görünmeyen büyük bir evde yaşıyordu. Kenarları güneşli bir sarıya boyanmıştı ve günlük bakımın izlerini taşıyan avlu beyaz bir çitle çevriliydi. Duyabiliyordum

Sokakta oynayan çocuklar.

Aslında, öğleden sonra ışıǒı turuncuya dönerken Art'ın kendisi de bahçede çiçek tarhlarını ayıklıyordu. Yaşının otuz civarında olduğunu tahmin ediyordum. Kollarından birine kırmızı bir yılan dövmesi dolanmış, diğesinde ise stilize edilmiş bir kuzgun görölüyordu. Gömleğinin altında daha fazlası olduğuna şüphe yoktu. Evin kaldırımında onun yanında durduğumuzda başını kaldırıp gülümsedi.

"Sen Eugenie olmalısın," dedi ayağa kalkarak. Eldivenlerindeki kiri temizledi ve özür diler gibi baktı. "El sıkışmak isterdim ama..."

Ben de gülümsedim. "Sorun değil. Bu Kiyo."

İki adam başlarıyla selamlaştı ve Art bizi evin yan tarafına yönlendirdi. "Roland sohbet etmek istediğınızı söyledi, değil mi? Arka tarafa oturmaya ne dersiniz? Ben ortalığı toplayayım, sonra da içecek bir şeyler getireyim."

Kiyo ve ben onun yönlendirmesini takip ettik ve kendimizi ön bahçeden bile daha yemyeşil bir arka bahçede şemsiye kaplı sevimli bir masada otururken bulduk. Biraz daha nemli olsa da, Yellow River'in iklimi Tucson'dan çok da uzak değildi, bu yüzden bu yeşilliği korumak için ne kadar su ve emek gerektiğini ancak hayal edebiliyordum. Aklıma komik bir düşünce geldi ve gülmekten kendimi alamadım.

"Ne?" diye sordu Kiyo. Evin etrafını saran kırmızı çiçekli bir çalının etrafında dans eden bir sinek kuşunu izliyordu.

"Art'ın gelip Diken Diyarı'nda çevre düzenlemesi yapmasına ihtiyacım olduğunu düşünüyordum." "Bence bu kimliğini açığa çıkarabilir."

"Muhtemelen. Çok fazla geçiş yapıp yapmadığını bile bilmiyorum."

"Eğer biliyorsa, muhtemelen öğrenip Roland'a söylemesi an meselesi. Aslında bunu *herhangi birinin* yapması da an meselesi."

Yüzümü buruşturdum. Roland ülkenin dört bir yanında pek çok şaman tanıyordu. "Evet, biliyorum."

Art arka verandadan dışarı çıktı, eldivenlerini çıkarmış ve yeni bir gömlek giymişti. Küçük bir soğutucuyu yere koydu, camı ve perdesini dikkatlice kaydırarak tekrar kapattı. Verandanın diğtarafında asılı olan perdeler, benimkiler istemeden sebep olduğum bir fırtınada yırtıldıktan sonra imrendiğim gümüşi ipliklerle bağlanmış mavi ve mor suluboyalardı. Onun mükemmel dekoru ve bahçesi arasında kendimi ezik bir ev sahibi gibi hissediyordum.

Soğutucuyu açtı. "Ne istediğini bilmiyordum, o yüzden birkaç seçenek getirdim."

Soğutucudan gazoz ve bira çeşitleri çıktı. Kiyo ikincisini seçti; ben de birincisini aldım. Sıcak yaz öğleden sonrası hoş bir dereceye kadar serinlemişti ve ağaçların oluşturduğu gölgeler de buna yardımcı oluyordu. Yine de Dorian'a yaptığım sıcak yolculuğun anısı hâlâ aklımdaydı ve kolamı minnetle içtim.

"Burası harika bir bahçe," dedim. "Keşke benim de sabrım olsaydı. Benimki bir tür kaya bahçesi."

Art sırtıttı ve gözlerinin etrafındaki çizgileri kırıştırdı. Masmavi bir renktheydiler.

Güneşten yıpranmış teninde göze çarpan mavi. "Ama orada moda bu, değil mi?"

"Evet, sayılır. Ama kum ve kayalardan oluşan şık bir düzenleme ile... sadece bir kum ve kaya yığını arasında ince bir çizgi var."

Tekrar güldü. "Eminim yapacak daha iyi işlerin vardır. Roland emekli olduğu için meşgul olduğunuzu söyledi."

"Emekli' şüpheli bir terim. Dışarıda tek başıma iş yaptığımı bildiği için yerinde oturması çok zor."

"Ve duyduğuma göre bana sormak istediğin bazı iş soruların varmış?" Direkt konuya girdi. Bunu sevdim. "Burada büyük bir yol ayırımındasın." "Öyle," diye kabul etti. "Beni meşgul ediyor."

"Buraya çok fazla soylu geliyor mu?"

Birasından uzun bir yudum aldı ve düşündü. "Eh, her zaman karşıdan karşıya geçen soylular vardır."

"Son zamanlarda olağandışı bir miktar var mı? Özellikle kızlar?"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Fark ettiğim kadarıyla hayır. Neden sordunuz?"

"Bir işi takip ediyorum," dedim belli belirsiz.

"Kadınlar her zaman karşıya geçiyor elbette," diye düşündü. "Ama erkeklerin sayısı onlardan fazla. Bir artış görmek dikkat çekici olacaktır. Son zamanlarda zamanımın çoğunu şeytan çıkarma ayinlerine harcıyorum."

Başımı salladım. Soylular ve Öteki Dünya yaratıkları çocuğuma babalık yapmak istediklerine karar verene kadar, ruhlar da işimin büyük bir kısmını oluşturuyordu. Bu normal bir şaman iş yüküydü.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," diye ekledi Art nazikçe. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüş olmalıyım. "Yine de Abigail'i kontrol etmelisin."

"Buradaki diğer kişi o, değil mi?"

"Evet. Bazen birlikte çalışıyoruz. Belki benim fark etmediğim bir şeyi fark etmiştir."

Art'a verdiği bilgiler için teşekkür ettim ve sonraki bir saati çeşitli konularda sohbet ederek geçirdik. Art, Kiyo'nun geçmişi hakkında sorular sordu. Roland, Kiyo'nun Öteki Dünya doğasını hissedebiliyordu ama Art'ın mülayim ve kibar tarzı, bunun onun sahip olduğu bir yetenek olmadığından şüphelenmeme neden oldu. Art ayrıca işlerim hakkında da bilgi almak istedi, şüphesiz soylu kızlara olan ilgimi merak ediyordu. Cevaplarımı muğlak tuttum, hiçbir şekilde tebaamı koruduğum gerçeğine yaklaşmadım.

Vedalaştıktan sonra Roland'ın bana verdiği ikinci adrese doğru yola çıktık. Abigail, Yellow River şehir merkezinde, Art'ın evinden çok farklı bir dairede yaşıyordu. Şehir merkezi aslında beklediğimden daha gelişkindi. Yellow River günün sonunda küçük bir kasabaydı ama yine de çok sayıda ilginç dükkân ve restoran vardı. Abigail'in dairesi bir antika dükkanının üzerindeydi ve ona ulaşmak için iki kat çürük merdiveni tırmandık. Her şeyin gizemli, tozlu doğası klişeleşmiş şaman imajlarına çok daha uygundu.

Gerçekten de, kapıyı açtığına, çoğu insanın şaman imgesini karşılayacağından şüpheleniyordum. Yaşlı bir kadındı, gri saçları uzun bir örgü şeklinde sırtına dökülüyordu. Bol köylü bluzu leylak rengi ve sarı çiçeklerle desenliydi ve boynunda kristal boncuklar asılıydı. Bizi gördüğünde yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi.

"Eugenie! Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Bizi içeri buyur etti, ben de Kiyo'yu tanıştırdım. Daire güzel inşa edilmişti ve dışarıdan görüldüğünden daha güzeldi ama mumlar ve çeşitli heykellerle doluydu. Art'ın tertemiz evinden sonra bu bana kendimi daha iyi hissettirdi. Daire ayrıca kedilerle doluydu. En az yedi tane saydım ve hepsi de Kiyo'nun girişine baktı. Dördü ayağa kalktı ve bacaklarına sürtündü.

Abigail, "Hayvanlarla aranız kesinlikle çok iyi," dedi.

"Ben bir veterinerim," diye açıkladı ona, kadınları dizlerinin üzerine çöktürmeye meyilli bir gülümsemeyle.

Art gibi Abigail de bizi oturttu ve bu kez bitki çayı şeklinde zorla içecek ikram etti. Her zamanki havadan sudan konuşmalarla başladık. Abigail Roland'ın büyük bir hayranıydı ve yaptığı iş hakkında yeterince güzel şeyler söyleyemiyordu. Birazcık üvey kızlık gururu duymaktan kendimi alamadım. Sonunda soylu kızlar konusuna geldiğimizde Abigail'in Art'tan daha fazla söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Çalışmalarımın çoğu aslında şifa ve ruh çağırma üzerine" diye açıkladı. Ruh çağırma başlı başına bir şifa biçimiydi ve genellikle bir varlık bir insanı ele geçirme gibi bir şekilde rahatsız ettiğinde yapılırdı. Bunu birkaç kez yapmıştım ama uzman değildim. "Dışarı atma konusunda pek bir şey yapmıyorum. Bu Art'ın uzmanlık alanı, ama o kavşak o kadar büyük ki bazen başa çıkabileceğinden fazlasını alıyor. Ben de arada bir yardım ediyorum."

"Ama soylu kızlarda bir artış fark etmediniz mi?"

Abigail başını sallayarak kristal boncukların birbirine çarpmasını sağladı. "Hayır, ama dediğim gibi, kesin bir şey söyleyecek kadar sahada değilim. Ve soyluları dışarı atmak genellikle o kadar zor değildir.... Art bunları kendi başına halletme eğiliminde ve kurtulması daha zor olan varlıklar için beni çağırıyor." Bana alaycı bir sırıtişla baktı. "İkimiz de senin ya da Roland kadar güçlü değiliz."

Çay poşetle oynadım, bu yeni bilgiyi nasıl ayrıştıracağımı merak ediyordum. Soylu kızların buraya gizlice gelmesiyle ilgili teorim tamamen iflas mı etmişti? Yoksa fark edilmemek için yeterince kurnaz mı davranıyorlardı? Soylu kızları genellikle radarıma takılmalarına neden olacak rahatsız edici bir şey yaptıkları için dışlardım. Soylu kızların insanların arasına sızması çok fazla dikkat çekmezdi.

Çayımızı bitirdiğimizde Abigail'e teşekkür ettik ve otelimize doğru yola çıktık. Şehrin hemen kenarında bir yer ayırtmıştım. Arabamı sokağa park ettiğimiz yere doğru yürürken Kiyo arabayı devralmak istediğini söyledi.

hem benzin hem de lastiklere hava almak için köşedeki benzin istasyonuna gitti. Ona oraya kadar yürüyeceğimi ve onunla buluşacağımı söyledim. Geceyi sonlandırmadan önce birkaç dükkâna göz atmak istedim.

Kafamı küçük dükkânlara sokmak bana soylu kızlardan ve bugünün hayal kırıklığı yaratan istihbaratından uzaklaşma şansı verdi. Dükkânların çoğu küçük bir kasabadan beklenecek türdendi. Antikalar. Vintage kıyafetler. El sanatları. Ancak bir tanesi seks oyuncakları satan bir dükkândı ve kaşlarımı kaldırmaktan kendimi alamadım. Bu kasabada şaşırtıcı bir şeydi. İçeri girip bir şeyler satın almam da aynı derecede şaşırtıcıydı.

Kısa bir süre sonra benzin istasyonunda Kiyo ile buluştum. Otele doğru yola çıkarken "Fazla bilgi yok," dedi.

"Evet. Gitmeden önce sabah kavşağı kontrol etmek istiyorum." Sorularım için telefon etmek yerine Yellow River'a bizzat gelmeyi seçmemin ana nedeni buydu. "Eğer bundan bir sonuç çıkmazsa, bu teoriden vazgeçmek zorunda kalabiliriz."

Kiyo başını salladı, güzel dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bazen senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Tüm bu kraliçe meselesinden o kadar rahatsızsın ki, yine de buradasın, bu kızlara yardım etmek için bir sürü zahmete giriyorsun." Otele vardık ve bir park yeri bulduk. Arabayı kapattı.

"Dur tahmin edeyim. Her şeyden uzak durmamı mı istiyorsun?"

"Sadece seni güvende tutacağı sürece. Ama doğruyu söylemek gerekirse? Yaptığın şey harika."

Bana bakışı bunun ne kadar harika olduğunu düşündüğünü gösteriyordu - ve benim ne kadar harika olduğumu düşündüğünü. Gözlerinde hayranlık vardı ve bu hayranlığın altında ateşli, tehlikeli ve harika bir şey yatıyordu. Onun hayvani yoğunluğu hakkında şakalar yapabilirdim, ama seks ve tutkuya kanalize olduğunda... gülünecek bir şey yoktu. Tüm vücudum bakışlarının sıcaklığını hissediyor, her bir sinirim canlanıyordu.

"Hadi içeri girelim," dedim usulca.

"Evet," diye kabul etti. "Olmak istediğim başka bir yer yok."

Otel odasının kapısından çıkar çıkmaz elleri üzerimdeydi ve bana birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlattı. Beni yatağın üzerine itti ve kıyafetlerimi yırtarak çıkardı. Orada yayılmak ve beni almasına izin vermek istedim ama zar zor kaçacak kadar aklım başımdaydı.

"Daha önce söylediklerinde ciddi miydin?" Nefesim zorlanarak sordum.

Koyu renk gözleri aç ve sabırsızdı. "Eğer giysilerinizin geri kalanını hemen çıkaracaksa, evet, daha önce söylediklerimin arkasındayım."

"Ufkumuzu genişletmek hakkında mı?"

Bu onu duraksattı. "Aklında ne vardı?"

Ondan sıyrılıp çantamı ve içine sakladığım şeyi çıkardım: seks oyuncakları dükkanından aldığım çantayı. Bir çift kelepçe çıkardım.

"Ciddi misin sen?" Kiyo, karşı çıkmaktan çok merak eder gibi bir ses tonuyla sordu.

"Şu yatak başlığında bileklerini kilitlemek için güzel bir yer var." Dorian'ın beni zapt ettiğini hayal edebilirdim, ama şu anda beni tahrik eden Kiyo'nun tutsağı olma düşüncesi idi.

"Ben mi?" Bu onun için de sürpriz oldu. Yine de sadece bir an tereddüt etti. Ondan yayılan bir arzu ve şehvet vardı ve her zamanki gibi atlayıp benimle birlikte olmayı tercih etmiş olsa da, sonuçta beni istiyordu, nokta. Öyle ya da böyle. "Tamam."

Giysilerinin geri kalanını çıkardı ve ellerini yukarı kaldırarak yatağın örtüsüne yaslandı. Böylesine güç ve kuvvetle dolu vücuduna hayranlıkla bakmak için durakladım. Kendi giysilerimi çıkardıktan sonra üzerine eğildim ve bir bileğimi yatak başlığına bağladım. Bunu yaparken nefesinin kesildiğini duydum, göğüslerim yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Diğer eli hemen kalçama uzandı ve vücudumun yan tarafı boyunca ilerledi. Uzaklaştım, ulaşamayacağı bir yere.

"İzin yok," diye uyardım. "Burada kararları sen veremezsin."

Bana arsız bir sırıtış attı. Bağlı olmak onun doğasında yoktu ama tek eli bağlıyken kendini daha cesur hissediyordu. Hâlâ kontrolün onda olduğunu hissedebiliyordu.

"Bir elim ve iki ayağım daha var," diye belirtti.

Tatlı tatlı gülümsedim ve çantaya geri uzandım. Üç çift kelepçe daha çıkardım. Gülümsemesi yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Merak etme," dedim. "Ben hallederim."

Tüm ellerinin ve ayaklarının yerine kilitlendiğinden emin oldum, onu merhametime bıraktım ve istemediğim hiçbir şeyi yapmayacağından emin oldum. Kalçalarımı yüzünün yanına indirip, kalçalarımı açarak ağzının ve dilinin sıcaklığının istediğim kadar yalamak ve emmek dışında bir seçeneği olmamasını sağladığımda, bu gece ilk boşalan kişinin ben olacağımı kesin olarak bilmenin verdiği kendini beğenmiş bir tatmin hissettim.

On İkinci Bölüm

Kiyo, Tucson'a döner dönmez işe gitmesi gerektiğini söyleyerek ayrıldı. Ayrıca Maiwenn'e ziyarete geleceğine dair söz verdiği için o gece onu beklememem gerektiğini de ekledi. Normalde, bu benim ruh halimi dibe vurdururdu - ve yalan söylemeyeceğim, zaten heyecanlı değildim - ama dün gecedan sonra, şu anda onunla olan konumumda kendimi üstün ve güvende hissediyordum. Her nasılsa, dün gece onu yorgunluktan bitap düşürdükten sonra Maiwenn'e bana baktığı gibi huşu içinde bakacağından şüpheliydim. Kasabadan ayrılmadan önce uğradığımız Sarı Nehir'deki kavşakta bu sabah bazı cevaplar bulmuş olsaydık, bu yolculuğu büyük bir başarı olarak değerlendirebilirdim.

Duştan çıktığımda Tim bana "Burada biraz zaman geçirmen ne güzel," dedi. Her zamanki gibi bir şeyler pişiriyor gibi görünüyordu.

"O da ne?" Hamur açmasını izlerken sordum.

"Tarçınlı çörekler," diye yanıtladı. "Soğudukları sırada mutfağı basan *biri* sayesinde yapmak zorunda kaldığım ikinci parti." Masanın altında yatan köpeklerden birine -Yang, diye düşündüm- doğru bir bakış fırlattı. Yang kendinden son derece memnun görünüyordu.

"Özür dilerim," dedim, tam olarak benim hatam olmasa da.

Tim hamuru açmayı bitirdi ve üzerine tarçın ve esmer şeker karışımı serpti. "Ve hiç ortalıkta olmamakla ilgili konuyu değiştireceğini sanma."

Buzdolabında bir kola buldum ve azarlanmaya biraz sinirlenerek oturdum. "Arkadaşlığımı özlediğin için üzgünüm ama bunun ne önemi var anlamıyorum. Anlaşmamıza göre yemek ve temizlik karşılığında burada kira ödemedan yaşayacaksın. Benim burada olmamam senin daha az iş yapman anlamına geliyor. Ayrıca benim de yapacak işlerim var."

Kaşlarını çattı. "Evet, sanırım. Ama 'işleriniz' gerçekten işinizi, yani ipoteğin ödenmesini sağlayan işinizi içeriyor mu? Sekreteriniz dün gece aradı ve bir randevuyu kaçırdığınızı söyledi. Ve biliyorsun, onunla uğraşmak kira sözleşmemin bir parçası değil."

Hiç tanışmamış olmalarına rağmen Tim ve resepsiyonistim Lara arasında telefonda düşmanca bir ilişki vardı. Yine de bugün onların dramasına ayıracak vaktim yoktu. Diğer haber çok şaşırtıcıydı. "Ne yapmışım?"

Ajandam olarak da kullandığım telefonumu çıkardım. Lara'dan gelen iki cevapsız aramaya ek olarak, dün gece gerçekten de bir sürgün randevusunu kaçırdığımı fark ettim. Sarı Nehir'deki görevime o kadar odaklanmışım ki

Bende olduğunu tamamen unutmuşum.

"Kahretsin," diye mırıldanarak Lara'nın numarasını çevirdim. Kayıp kızlar konusunda ne kadar hevesli olsam da, Tim'in haklı olduğu bir nokta vardı - faturalarımı insan işleri ödüyordu. Soylularınki değil.

"Ne oldu?" diye sordu Lara cevap verir vermez. Merhaba yok.

"Başka bir şey dikkatimi dağıttı," dedim. "Gerçekten özür dilerim. Sence yeniden planlayabilir miyiz? Onlara indirim falan yapabilir miyiz?"

"Muhtemelen," diye kabul etti. "Yani, bir hayaletten kurtulmak için başka pek fazla seçenekleri yok gibi. Bu arada, bekleyen başka müşterilerim de var."

Tereddüt ettim. Normalde olabildiğince çok işi kabul etmek için iki kere düşünmezdim. Banka hesabım için iyi ve dünya için hayırlı bir işti. Ancak Öteki Dünya beni bu kadar meşgul ederken, şu anda zaman kaybetmeyi ya da muhtemelen başka bir randevuyu kaçırmayı göze alamazdım.

"Kaçırdığımı yeniden planlayın ve diğerlerinden sadece birine rezervasyon yapın. Geri kalanlara bekleme listesine almamız gerektiğini söyleyin."

Lara birkaç saniye sessiz kaldı. "Ciddi misin sen?" "Korkarım öyle."

İç çekti. "Tamam. Yine de maaşımı ödeyebilirsin, değil mi?" "Evet," diye güldüm. "Henüz iflas etmedim."

"Tamam o zaman." Sesi sadece kısmen sakinleşmiş gibiydi. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum. Oda arkadaşının biraz terbiye öğrenmesi gerekiyor. Dün gece aradığımda tam bir pislikti."

Bağlantıyı kesmeden önce Lara bana o gün yapmam gereken iki işi hatırlatmayı ihmal etmedi. Saatleri ve yerleri ona tekrar edene kadar telefonu kapatmadı. Ben de en az onun kadar bu işleri halletmeye hevesliydim, dün gece kaçırdığım bir işin zihinsel intikamını alıyordum. Daha önce hiç bir işi unutmamıştım. Kariyerim alışılmadık bir kariyer olabilirdi ama yine de kendimi bir profesyonel olarak görüyordum ve tüm bu Thorn Queen işinin bir sonucu olarak kötü alışkanlıklar edinmek istemiyordum.

Ve yine de... o işleri bitirir bitirmez kendimi Öteki Dünya'ya geri göndermek zorunda kaldım. Yine de bunun sadece kısa bir ziyaret olmasını planlamıştım. Sadece Shaya'nın durumunu kontrol etmem ve kaçak kızın yerinin tespit edilip edilmediğini öğrenmem gerekiyordu. Onu sorgulamak tüm bu arama ve kurtarma işini çok daha kolay hale getirecek ve insan hayatıma devam etmeme izin verecekti.

Ancak haberler iyi değildi.

"Hiçbir iz yok," dedi Rurik, onu kalede yakaladığımda. Onu aşçılardan biriyle uygunsuz bir pozisyonda bulmuştum. "Bölgeyi araştıran adamlarımız var ama şansımız yaver gitmedi. Ancak haydutların yer değiştirdiği yeri bulduk. Peşlerinden gitmemizi ister misin?"

Tereddüt ettim. Onları bir araya toplamak istiyordum, hem köylerin üzerindeki baskıyı azaltmak hem de tutsaklarımın kızları hakkında bir şey bilip bilmediklerini görmek için.

yoktu. Sonunda başımı salladım. Eğer hâlâ o ateş iblisi çağırıcısına sahiplerse, ezici bir güç gösterisi yapana kadar peşlerinden gitmek istemiyordum.

"Hayır. Henüz değil. Sadece kaçağı aramaya devam et." Az önce elini eteğine attığı kadının kaybolduğu mutfağa doğru yan gözle baktım. "Bilirsin, eğer çok fazla rahatsızlık vermeyecekse."

En azından Shaya'dan gelen haberler iyiydi. Dorian'ın beni eve gönderdiği malzemeler yola çıkmıştı ve görünüşe göre Leith onunla iletişime geçerek sulama kitabını inceledikten sonra bizim için bazı fikirleri olduğunu söylemişti. Doğal olarak benimle tekrar görüşmek istiyordu. Gizli bir amacı olduğundan şüpheleniyordum ama yemek gelmeye devam etsin diye seve seve katlanacağım bir şeydi bu. En azından Leith'in niyetini Dorian'inkinden daha kolay anlayabileceğimi ve yol boyunca günaha girme olasılığımın çok daha düşük olduğunu hissediyordum. Genç prence bir mesaj göndererek onunla görüşmek istediğimi söyledim. Dürtüyle, su iblislerini çağırabilecek biri olup olmadığını da sordum. Bu iş bittikten sonra Tucson'a dönmek için harekete geçtim.

"Eee? Bu işi bitirecek miyiz, bitirmeyecek miyiz?"

Arkamı döndüğümde Ysabel'in koridorda elleri kalçalarında dikildiğini görünce şaşırdım. Eve dönmeden önce toprakla küçük bir komünyon yapmak için avluya doğru gidiyordum. Sıcak her zamanki gibi bunaltıcıydı ve buradaki kadınların çoğu, Maiwenn'in partisinde giydiğim elbiseden farklı olarak, genellikle kısa kollu ya da kolsuz, hafif, tüllü elbiseler giymeyi tercih etmişti. Ysabel böyle bir taviz vermemiş ve uzun çan kollu yeşil kadife bir elbise giymişti. Bu renk saçlarına çok yakışmıştı ama mutsuz olması gerektiğini biliyordum.

"Neyi halledeyim?"

Bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı. "Bu... eğitim. Ya da lordum beni buraya her ne yapmam için gönderdiyse."

Doğru ya. Ysabel'i tam olarak unutmamıştım. Sadece yokmuş gibi davranmaya çalışmıştım, zayıf (ve nafile) bir umutla ortadan kaybolabileceğini düşünmüştüm. Öyle bir şansım yoktu.

"Üzgünüm," dedim sert bakışlarına karşılık vererek. "Gerçekten zamanım yok."

"Dorian'a söz verdin," diye uyardı Ysabel. "Ve sen bunu yapana kadar, bu Tanrı'nın unuttuğu yerden ayrılamam. Eve gitmek istiyorum."

Omuz silktim ve arkamı döndüm. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz. Tıpkı o şarkıdaki gibi. Tanrı biliyor ki ben elde edemedim."

Daha bir adım atmıştım ki büyük bir rüzgâr sırtıma doğru eserek saçlarımı önüme savurdu ve duvardaki halıları hışırdattı. Hemen durdum ve ona dönüp baktım. Yüzünde hem kendini beğenmiş hem de düşmanca bir ifade vardı.

"Sorun nedir? Bana ayak uyduramayacağından mı korkuyorsun?"

Büyüleyici. Eski yemleme taktiği. O oynayarak onun yolunu elde etmeyi umuyordu

gururumu okşuyordu. Kitaptaki en saçma numara gibiydi... ama işe yarıyordu. Tamam, burada gururumdan daha fazlası vardı. Günaha boyun eğiyordum. Ysabel neredeyse hiç çaba harcamadan beni devirmişti. Bu benim yapabileceğimden çok daha fazlasıydı -çok daha fazlası- ve onun gücü benimkinin yanına bile yaklaşamazdı. Eğer o tür bir ustalığa sahip olsaydım, kasırgalar yaratabilir ve binaları havaya uçurabilirdim. Sihrime tam anlamıyla sahip olmak beni bir tanrı yapardı.

Bu önemli olmamalıydı. Bunu istememeliydim... ama gizli bir parçam istedi. Tanrı kısmı değil. Ama kesinlikle geri kalanı. Böyle bir güç halkıma yardım edebilirdi, kendimi ikna etmeye çalıştım.

"Tamam. Şu işi bitirelim o zaman." Ondan kurtulmak tek kaygımmış gibi davrandım - gerçi bu büyük bir motivasyon faktörü değildi.

Bu kalenin, çoğu pek kullanılmayan odalarla dolu olduğunu fark ettim. Hizmetkârların ve muhafızların çoğunun kendi odaları vardı ama yine de bir sürü oda boş duruyor ve tozlanıyordu. Oradayken sadece toplantı odama ve salonuma ihtiyacım vardı ve geri kalanı şimdiye kadar kullanılmamıştı.

Görünüşe göre salon temizleniyordu, ben de içimden gelen bir dürtüyle Ysabel'i terk edilmiş odalardan birine götürdüm. Yakın zamanda kullanılmayacak olan nehir taşından bir şöminesi vardı ama çizgili brokar mobilyalar çok fazla tozlanmamıştı. Kollarımı kavuşturup savunmacı bir tavırla bir sandalyeye çöktüm.

"Tamam. Çabuk ol."

Ysabel koltuğunu dikkatle inceledikten sonra aşağı doğru gevşeyip hacimli eteklerini etrafına yaydı. Ellerini kucağında kavuşturdu ve yüzündeki beni parçalamak istediğini söyleyen ifade olmasa, zarif ve hanımefendi görüldüğünü söyleyebilirdim.

"Dorian sana hava ile gücünü geliştirmeyi öğretmem gerektiğini söylüyor." "Onun gibi bir şey."

Bana eleştirel bir gözle baktı. "Başlamadan önce, bunu kendi isteğimle yapmadığımı açıkça belirtmek isterim."

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim."

Alaycılığım karşısında dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Dorian sende ne buluyor bilmiyorum. Kendini çok zeki ve esprili sanıyorsun ama aslında sadece basit, görgüsüz bir insansın."

"Yarı insan," diye düzelttim. "Ve sade ya da değil, erkek arkadaşın -ve buradaki diğer tüm erkekler- beni yatağa atmak için sağ kolundan vazgeçebilir." Onu gerçekten böyle kışkırtmamalıydım. Sadece kaba değil, aynı zamanda tüm bu sihir dersini muhtemelen daha da çekilmez hale getirecekti.

"İnan bana, bu senin kendi cazibenden kaynaklanmıyor. Sadece kehanet ve sözde üreme yeteneğiniz var ve bu da bir kez yoluna girdiğinde..." Eteğindeki kırıksıklıkları nazikçe düzeltti, aslında öyle bir şey yoktu.

Herhangi bir şey. "Herkes sadece senin çocuğunla ilgilenecek, seninle değil."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama çocuk olmayacak." Doktorum bana doğum kontrol hapı yazmaya devam ettiği sürece olmayacak.

Ysabel kafasını kaldırdı, yüzü kuşkuyla doluydu. "Öyle mi? O zaman neden... kitsune ile birliktesin?" *Kitsune*'yi ayıp bir kelimeymiş gibi söylemişti. Dorian da sık sık söylerdi ama bunu daha çok beni kızdırmak için yapardı. Bence Ysabel, Kiyo'ya haklı olarak tepeden baktı. "Eğer gerçekten bir kraliçeyisen..." O da bu konuda şüpheci görünüyordu. "...o zaman neden onu eş olarak kabul ederek kendini alçaltıyorsun? Bunun tek nedeni, Maiwenn'e yaptığı gibi, onun da senden bir çocuk sahibi olma umudu. Belli ki erkekliğini kanıtlamış... Bu da seni özellikle ilgilendiriyor olabilir. Gebe *kalmamaya* çalıştığınızı iddia ediyorsunuz ama belki de bu, *yapamayacağınız* gerçeğini gizlemek için bir yalandır."

"Ne? Bu delilik!"

"Oysa ben..." Ellerini gururla kalçalarının yanlarında gezdirdi. "... şimdiden iki çocuk doğurdu."

Vay be. Bu ürkütücüydü ve soyluların doğurganlık sorunu düşünüldüğünde şüphesiz onun için bir gurur kaynağıydı. "Kime?" Nedense Dorian olabileceği düşüncesi beni rahatsız etti.

"Kocam. Yıllar önce bir savaşta öldürüldü." Hafifçe kaşlarını çatı, bu onda gördüğüm ilk yumuşak duygu belirtisiydi. Bir anda normal şirret ifadesi geri geldi. "Şu anda ailemle birlikte yaşıyorlar, sağlıklı ve güçlüler. Lordum Dorian şüphesiz daha fazlasına sahip olabileceğimi biliyor. Bu yüzden seni benim için bir kenara attı ve kısacık yavru şansın için seni kitsune'ye dönmeye zorladı."

"Dorian ve ben böyle düşünmüyoruz. Bak, son kez söylüyorum, Kiyo'yla hamile kalmak için birlikte değilim, tamam mı? Onunla birlikteyim çünkü onu seviyorum."

Burnunu çekti. "Bunu pek olası bulmuyorum. Eğer sadece zevk için bir sevgili isteseydiniz, lorduma özlem duyardınız. Başka hiçbir erkek onun yatak odasındaki yetenekleriyle boy ölçüşemez. Ellerimi iplerle bağladığında ya da etimi boyadığında, ondan daha büyük bir haz bulamıyorum."

"Dur bakalım," dedim iki elimi havaya kaldırarak. Tüm bu konuşma sinirime dokunuyordu. "Dorian'la olan seks hayatın hakkında hiçbir detay duymak istemiyorum, tamam mı? Bu anlaşmanın bir parçası değil. Hem de hiç. Beklemek istemiyorum. Resim hakkında bir şey mi söyledin?"

Yüz hatları sinsî bir gülümsemeyle aydınlandı. "Lordumun sanata karşı büyük bir takdiri var. Çoğu zaman sevişmeden önce önünde çıplak uzanır ve vücudumu bir tuval gibi kullanmasına izin veririm. Bedenimi renk ve desenlerle süslemek için saatler harcar, genellikle boya fırçasını beni memnun etmek için bir araç olarak kullanır ve-"

"Tamam, tamam. Sorduğum için özür dilerim."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, anlattığı şeyi mükemmel bir şekilde hayal edebildiğimi görmek beni şok etti. Dorian'ın büyü dersleri sık sık beni bağlamayı içeriyordu - bunun gerekliliğinden asla yüzde yüz emin değildim - ve

bu zamanın büyük bir kısmını beni bağlayan ipek kordonları örerek geçirirdi. Onları ilginç desenler ve renk oluşumları halinde düzenler, sürecin kendisi tarafından tüketilirdi. Her nasılsa, onun da boyayla aynı şeyi yaptığını hayal ettim. Çiçekleri, güneşleri ya da her neyse onu boyarken düşüncelere dalmış yüzünü, vücuduma hafifçe dokunurken acele etmeyen zeki ve şehvetli ellerini görebiliyordum....

Hayır, benim bedenim değil. Ysabel'in. Bunun bir parçası değildim.

"Hadi şu işi bitirelim," dedim sertçe, düşüncelerimi tahmin etmemesini umarak. "Sonra ikimiz de eve gidebiliriz."

"Çok iyi o zaman. Demek zayıf olduğun için yardımına ihtiyacın var."

"Bu tam olarak doğru değil." Yüce Tanrım. Her şey böyle olacaktı, değil mi? "Çok fazla gücüm var. Su büyüsünü nasıl kontrol edeceğimi ve kullanacağımı biliyorum.

-Gerçi sanırım daha iyi olabilirim. Herkes bana da rüzgar büyüsünün miras kaldığını düşünüyor ama şimdiye kadar... şey, onu sadece bir kez kullanabildim."

"Sadece eksik olabilirsin," dedi hafifçe. Gözleri göğsüme kaydı. "Diğer pek çok konuda olduğu gibi. Ama göreceğiz."

Bir süre böyle devam etti. Her cümlesi bir iğnelemeydi. Yine de bana açıkladığı şeylerin çoğu Dorian'ın söylediklerine benziyordu, bu da en azından bana palavra sıkmadığına dair biraz güven verdi. Özellikle de, tıpkı Dorian'ın beni suyla yapmaya teşvik ettiği gibi, nasıl uzanıp farklı hava türlerini hissedebileceğimi anlatmaya çalışıyordu. Ne yazık ki bunu suyla yapmam çok uzun zaman almıştı ve tarihin tekerrür edeceği konusunda biraz karamsar hissediyordum.

"Farklı türleri var," deyip duruyordu. "Hepsini hissetmeye çalışma. Küçük odaklanın."

"Ne demek farklı hava türleri?" Bu noktada yaklaşık bir saat geçmişti ve ben artık yorulmaya ve Tucson'u özlemeye başlamıştım. "Hava havadır," diye karşı çıktım.

"Bir vahşi gibi konuştun," dedi. "Belki de buna bir son vermeli ve lorduma deneme sözümüzü yerine getirdiğimizi söylemeliyiz."

Dişlerimi sıktım. "Sadece bir kez daha açıkla."

Omuz silkti. "Farklı hava türleri vardır."

Daha fazlasını teklif etmediğinde, ona hak vermeye başladım. Bu işten vazgeçmek en iyisi olabilirdi. Ancak birkaç dakika sonra konuyu detaylandırdı.

"Bitkilerin etrafında farklı bir hava vardır. Nefes verdikten sonra farklı hava. Toprak sisli olduğunda farklı hava. Gerçi bu sefil yerde bunu anlayamazsınız."

Gözlerim büyüdü. "Gaz. Moleküller. Demek istediğin bu."

Şimdi kafası karışmış bir ifade takınan oydu.

"Farklı hava türleri," diye devam ettim, kendime rağmen heyecanlıydım. "Büyünün her bir türü hissetmeye bağlı olduğunu söylüyorsun... oksijen, hidrojen, karbondioksit...."

Yabancı bir dil konuşuyordum. Ysabel her zamanki gibi şaşkın görünüyordu.

Bu noktada, onsuz kaçıyordum. Mantıklı gelmişti. Dorian'ın tüm öğretme yöntemi bebek adımları üzerine kurulmuştu. Benim bir kova suyu hissetmemle başlamış ve Aeson'un vücudundaki suyu kullanarak onu parçalamamla sonuçlanmıştı. Moleküler düzeyde hava ile başlamak ürkütücü görünüyordu ama içimdeki insan bilime sarıldı.

Ve orada otururken, su büyüsu kullanmaya hazırlanırken yaptığım gibi zihnimi genişletmeye başladım. Hava her zaman boş ve dokunulmaz kalmıştı, ancak sadece küçük bir parçasına odaklanmaya başladığımda, daha yönetilebilir hale geldi. Ysabel'in nefes alışımı düşündüm - oksijen içeri, karbondioksit dışarı. Dünya bir kalp atışı kadar yavaşladı, her seferinde bir nefes....

Ne kadar süre öyle oturduğumu bilmiyorum. Nerede olduğumu ya da bana başka bir şey söyleyip söylemediğini bile unuttum. Sadece nefes alıp vermesi önemliydi. Sonunda, giren ve çıkan havadaki farklılıkları, değişiklikleri hissedebiliyordum. Nefes verirken, zihnim dudaklarından çıkan havayı - karbondioksiti- topluyor ve bir top atar gibi fırlatıyordu. Kontrolüm kesin değildi; gerçek bir hedefim yoktu. Hava omzunun üzerinden geçerek saçlarını karıştırdı.

"Sen... sen ona dokundun," dedi isteksizce, açıkça şaşırmıştı.

Şu anda canlıydım ve enerjiyle yanıyordum, yaptığım şey beni ona cevap veremeyecek kadar tüketmişti. Büyü yapmak her zaman duyularımı harekete geçirir, dünyanın daha canlı ve gerçek görünmesini sağlardı. Numarayı tekrar yapmak istedim ama tam tersini yapıp farklı bir hava-oksijen türü üzerinde kontrol sağlayıp sağlayamayacağımı görmeye karar verdim. Nefes alışımı hissetmek için tekrar bekledim, zihnimin havadaki farklı parçacıkları gerçekten hissetmesine izin verdim. Oksijeni kavrayabileceğimden emin olduğumda, tam nefes almak üzereyken yaptım.

Ysabel öksürmeye başladı, nefes almaya çalışırken elleri boğazına gitti. Oksijeni emmek, onu içine çekemeyeceği anlamına geliyordu. Bu bariz ama pek de mantıksız olmayan sonuç karşısında şaşkınlıktan donakaldım, öyle ki yaptığım şeyi durduramadım. Sadece... afallamıştım. Havayı kontrol ediyordum. Büyü beni yakıp geçti ve oksijeni akıp gitmeye devam etti. Emirlerime itaat ediyordu ve onu kesecek tutarlı bir mantığa sahip değildim.

Yıllar gibi gelen birkaç saniyeden sonra, yaptığım şeyin farkına varmam aniden yüksek mantığıma nüfuz etti. Sonunda büyüyü kestim ve oksijenini tutmaktan vazgeçtim. O sırada Ysabel çaresizce hava almaya çalışarak dizlerinin üzerine çökmüştü ve muhtemelen o da bilincini kaybetmeye başlamıştı. Sonunda, büyüden kurtulmuş bir halde, yüzü solgun ve dehşet içinde, titreyerek geniş bir nefes aldı. Birkaç dakika sonra kendini toparladığında suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı.

"Beni boğmaya çalıştın!"

"Hayır!" Şaşkınlıkla haykırdım. "Ben... Ben yapmadım. Özür dilerim. Düşünmüyordum. Sadece havayı kontrol etmeye çalışıyordum...."

Ayağa kalktı ve bir zamanlar solgun olan yüzü şimdi kızarmıştı

Öfkeyle. Titriyordu. "Dorian'ı kandırdın. Bu tür bir büyüü nasıl kullanacağını zaten biliyorsun. Bunların hepsi ayrıntılı bir komplonun parçası."

"Hayır, hayır," dedim, ben de ayağa kalkarak. "Daha önce hiç kullanmadım - bir kez ve sadece birkaç saniye dışında."

"Sana inanmıyorum. Az önce yaptığın şey... Eğer iddia ettiğin kadar deneyimsiz olsaydın bunu yapamazdın!"

Yaptığım şey -onu öldürebileceği gerçeğini bir kenara bırakırsak- o kadar da büyük bir şeymiş gibi görünmüyordu. Havayı hissetmiş ve hareket ettirmiştım. Bu bir kasırğa değildi ve çok fazla konsantrasyon gerektirmişti - o kadar ki bunu yakın zamanda tekrarlayabileceğimi sanmıyordum. Onun rüzgâr üzerinde uyguladığı zahmetsiz kontrole sahip değildim.

"Özür dilerim... Gerçekten özür dilerim. Seni incitmek istememiştım. Bir kazaydı." Ysabel'in tek cevabı kaşlarını çatmak oldu, hışımla odadan çıkmadan hemen önce.

Yanımdan geçerken gözlerinde hem korku hem de gözyaşı gördüğümü sandım. Kabadayılığına rağmen, içinde daha çok öfke gibi görünen şeyin aslında dehşet olduğunu fark ettim. Rakip olarak gördüğü, savaşçı ve *zorba* olarak ün yapmış birinin evindeydi ve bu kişi az önce onu öldürmeye çalışmıştı. Dorian'ın emriyle burada kapana kısılmıştı.

"Korkunç bir başarı, majesteleri," dedi kapıya yakın bir ses.

Birkaç adım öne çıktım ve Shaya'nın koridorun hemen dışında durduğunu gördüm, güzel yüzü asıktı.

"Bir kazaydı," dedim, sesimdeki titremeye şaşırarak. "Ondan hoşlanmıyorum ama onu incitmek de istemiyorum."

"Biliyorum." Shaya'nın ifadesi hem nazik hem de üzgün bir hal aldı. "Ama korkusu temelsiz değil. Bunu çok çabuk ve çok iyi öğrendin."

"Çok kolaydı! Suyu ya da başka herhangi bir hava türünü hareket ettirmekle aynı şey."

"Anladığım kadarıyla, birinin nefesini çalmak -hava almasını engellemek- basitçe esinti yaratmaktan daha zor. Yaşamın kendisine karşı savaşıyorsunuz. Başkalarını bu şekilde boğanlar genellikle büyük bir güç ve dayanıklılık gerektirir. Senin bunu şimdiden yapabiliyor olman... bu senin gücünün bir kanıtı ve bu da neredeyse eylemin kendisi kadar korkutucu."

Tüm etkisi beni vurdu. "Bekle... Bunu bilerek yapan insanlar mı var? Nefes alamasınlar diye birinin havasını çalmak mı?"

Omuz silkti. "Eh, becerisi olanlar için boğmak etkili bir silahtır."

"Bu iğrenç... Ölmek için insanlık dışı bir yol."

"Katılıyorum. Ve çoğu insan bu tür bir güce sahip değil, bu yüzden bu bir sorun değil. Bu güce sahip olanların çoğu da, düşman olsun ya da olmasın, bunu başka birine yapmayı asla düşünmez."

İnledim. "Eğer bu doğruysa, bunu ona bilerek yapmayacağımı da anlaması gerekir. Bunun bir kaza olduğuna inanmak zorunda."

"Bu konuda pek şanslı olacağınızı sanmıyorum." "Neden olmasın?"

"Çünkü çoğu kişi bu tür işkenceleri alışılmadık derecede zalimce bulsa da, birini nefessiz bırakmaktan zevk alan ve bunu sık sık bir infaz ve eğlence biçimi olarak kullanan biri vardı." Shaya'nın bakışı anlamlıydı. "Tirigan Fırtına Kralı."

On Üçüncü Bölüm

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım Ysabel'i odasından çıkarmaya ikna edemedim. Benden biraz daha cana yakın olduğu için Shaya'yı bile gönderdim. Hiç şansım yoktu. Ysabel odasından çıkmıyor ve sadece efendisine benden bahsedip bu lanetli yerden nasıl kaçacağını anlatıp duruyordu.

Akşam ilerledi ve ben kendimi Tucson'a geri sürükleyemedim. Duygularım karmakarışık. Ysabel'le ilgili herhangi bir konuda kendimi suçlu hissetmeyi hiç beklemezdim ama işte oradaydı. Ve zaman geçtikçe, sadece onu istemeden boğduğum için kendimi kötü hissetmiyordum. Ne yaptığının farkına varır varmaz, bu tür büyüler yapmayı derhal bırakmam gerektiğini biliyordum. Fırtına Kralı bunu düşmanlarını korkunç şekillerde öldürmek için kullanmıştı. Kiyo, güçlerimi daha da derinlemesine incelememin beni geri dönemeyeceğim bir yola sokacağı konusunda uyarmıştı.

Ve yine de... sorun buydu. Durmam gerektiğini biliyordum... ama durmak istemiyordum.

Elbette, öldürmek için hava büyüğü öğrenmek istemiyordum. Ama o güce dokunduktan sonra... Bunu düşünmeden edemedim. Zihnimin döndüğünü, etrafımdaki havayı ve onu manipüle etmenin ne kadar kolay olacağını analiz ettiğimi fark ettim. Ysabel'den küçük gibi görünen bir ders olarak başlayan şey, havanın kalıplarını ve nasıl çalıştığını daha fazla kavradıkça hızla daha büyük ve daha büyük sonuçlara doğru ilerliyordu. Sanki bir öğretmene bile ihtiyacım yokmuş gibiydi. Kendi doğam ve büyüye olan çekimim kaçıyor ve kendi derslerini yaratıyordu.

Karmaşık düşüncelerim, Pony Express'in Öteki Dünya'daki eşdeğeri aracılığıyla gelen bir mektupla kesildi. Leith'ten geliyordu. Tahmin ettiğim gibi, mühendislik kitaplarını yalayıp yutmuştu. Beklemediğim şey ise bazı sulama sistemlerinin nasıl uygulanacağına dair bir plan geliştirmiş olması ve işe başlamak için sabah Westoria'ya giden bazı işçilere eşlik edecek olmasıydı - tabii benim bir itirazım yoksa. Eğer itirazım yoksa, onlarla buluşmaya gelmemden onur duyacaktı.

Mektubunda ayrıca Sarı Nehir kavşağı yakınındaki kasabaları araştırdığını da ekledi. Hiçbirinde kayıp kızlarla ilgili bir rapor yoktu. Öyle düşündüm. Ya kaçak kızları olan tek hükümdar olacak kadar şanssızdım ya da özellikle beni hedef alan bir düşmanım vardı. Yönetimime içerleyen soyluların sayısı düşünüldüğünde, ikincisi beni şaşırtmazdı.

Ne olursa olsun, yarın Leith'i görmeye gitmem gerektiğine karar verdim. Bana kur yapmak için ayrıntılı bir girişim olsa bile, yine de çok fazla

bu konuda sorun. Ayrıca, geceyi burada geçirirsem Ysabel'in sonunda ortaya çıkabileceğini umuyordum.

Ben de burada kaldım, böylece toprakla meditasyon yapma fırsatı buldum. Sabahları görünürde bir farklılık fark etmesem de.... garip.... soyut bir his vardı. Daha sağlıklı görünüyordu. Her zamanki gibi nedenini tam olarak ifade edemiyordum. Belki de en rahatsız edici olanı, evde kalmanın eskiden olduğu kadar acı verici bir çile olmadığını fark ettim.

Leith'i görmek için yola çıkmaya hazırlanıyordum ki bir muhafız bir atlının yaklaştığını duyurdu. Acaba bir haberci mi, yoksa Leith'in kendisi mi diye düşündüm. Onun yerine, hiç beklenmedik biriydi.

Dorian.

Şato hizmetkârları Meşe Kralı'nı karşılamak için birbirleriyle yarıştılar ve o da sanki buna tamamen hakkı varmış gibi içeri daldı. Sanırım öyleydi de. Yine de bugün onun maskaralıklarına ayıracak vaktim yoktu ve onu ellerim kalçalarımın karşıladım.

"Bugün olmaz, Dorian. Yapacak işlerim var."

"Ben de öyle," dedi. Sesinde her zamanki özlü tonu vardı ama gözlerinde tuhaf bir ciddiyet ve sabırsızlık ifadesi vardı. Bu çok sık gördüğüm bir ifade değildi. "Konumu görmeye geldim. Onu kollarını açarak karşılamayacağını biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, canım, cinayet girişimlerin beni bile şaşırtıyor, bu az bir başarı değil."

Hem onun varsayımı hem de kızın bir şekilde ona mesaj göndermiş olması nedeniyle çenem neredeyse yere düşecekti. "Ne? Dorian, bu doğru değil! Bu bir kazaydı. Ne yaptığının farkında değildim."

"Onu görebilir miyim?" diye sordu, ricamı kabul etmedi.

Bunu ona pek inkar edemezdim ve başka bir şey söylemeden aceleyle odasına gitti. Onu kabul etti -bunda şaşılacak bir şey yoktu- ve birlikte oldukları süre boyunca kendimi volta atarken buldum. Ysabel'in bana saldırabileceğini düşünmesi yeterince kötüydü. Ama bir şekilde... Dorian'ın benim hakkımda kötü düşünmesi fikri? Bu beni daha çok etkiledi. Onun ne düşündüğünü umursamamalıyım -Tanrı biliyordu ki ona çoğu zaman kızgındım. Yine de içten içe onun iyi düşünmesini istediğimi fark ettim. Onu kaybetmiş olabileceğim için midemin bulandığını hissettim.

Ortaya çıktığında yüzü hâlâ ciddiydi. "Niyetinizin canice olmadığına onu ikna ettiğime inanıyorum."

Rahatlayarak sarktım - sanırım daha çok bana inanmış görüldüğü için. "Teşekkür ederim."

"Şimdi soru şu: Kalmasını istiyor musun?"

"Kalacak mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bana itaat ediyor," dedi basitçe. "Kalmasını söylersem kalacak ve öğretmeye devam edecek."

"Kimsenin burada kendi isteği dışında kalmasını istemiyorum..."

"Ona güvende olduğuna dair güvence verdim. Senden korkarak yaşamayacak. Yani artık mesele bu değil. Bunun yerine mesele, onun öğretilerine devam etmek isteyip istemediğiniz."

"Yapamam, bundan sonra olmaz..." Dudaklarımdan çıkan kelimelerden emin olmadığımı fark ederek durdum. Fırtına Kralı gibi olmak istemiyordum. İnsanları öldürmenin yollarını öğrenmek için doğal bir eğilimim olsun istemedim. Yine de... bu tür bir gücü kullanırken nasıl hissettiğimi düşünmeden edemiyordum. Suyu kontrol etmek bana heyecan vermişti; hava ise bunu ikiye katlamıştı.

Dorian'ın altın yeşili gözleri beni dikkatle izliyordu. "Anlıyorum," dedi. "O zaman ona biraz daha kalacağını söyleyeceğim."

İtiraz etmeye başladım ama edemedim. Ona döndü, birkaç dakika daha kaldı ve sonra volta atmaya devam ettiğim salonumda bana katıldı.

"Peki o zaman," dedi hızlıca, "hepsi bu kadar." Yüzündeki asık surat gitmişti ve her zamanki halinin geri döndüğünü gördüğüm için kendimi minnettar hissettim. "Gitmek üzere olduğunuzu fark ettim. İnsanları tebaanızdan kurtarmaya mı gidiyorsunuz?"

"Tebaamı benden kurtarmaya gidiyorum."

Görevimi açıkladım ve yüz hatları ilgiyle aydınlandı. "Aynı yöne seyahat ediyor olmam ne kadar da uygun. Tabii siz dönene kadar burada beklememi istemiyorsanız?"

Hayır, Dorian'ı şatomda kendini evinde hissetmesi için cesaretlendirmek isteyeceğim son şeydi. Bu yüzden, kısmen Ysabel olayına müdahalesinden dolayı hâlâ kendimi suçlu ve minnettar hissettiğim için, istemeyerek de olsa benimle gelmesine izin verdim. Onun benimle gelmesinin bir iyi tarafı da Rurik'in yolculuk için bütün bir maiyete ihtiyacım olmadığına karar vermesiydi. Bize tek başına eşlik etti ve Dorian'ın maiyeti olmadan istediği yere gitmeyi nasıl başardığını merak ettim. Onun benden daha otoriter bir hükümdar olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyordu.

"Şu hava meselesi konusunda bana zorluk çıkarma," diye uyardım. "Mirasımı nasıl kucakladığıma ve kaderime nasıl yaklaştığıma dair nutuklar istemiyorum."

Dorian gülümsedi, gözleri önümüzde uzanan yoldaydı. "Zaten bildiğin şeyleri sana söylememe gerek yok."

"Elbette... Sanırım sihrimi daha iyi kavrayabilseydim, şu lanet olası ateş iblislerinden kurtulabilirdim."

"Gördünüz mü? Sana bir şey söylememe gerek olmadığını söylemiştim. Büyü kullanımını rasyonalize etmenin yollarını kendin buluyorsun."

"Hey, bu ciddi bir tehdit. Krallığınızda başıboş dolaşan iblisler olsa bu kadar rahat davranacağınızı söyleyemezsiniz." Kaşlarımı çattım. "Yoksa olur muydun?"

Pek çok hükümdarın bu tür şeylerle uğraşmadığı izlenimini edindim. "Dorian'ın gözleri, yüzündeki küçük gülümsemeye rağmen yine o ciddi ışıltıyı aldı. "Aeson

zahmet etmedi. Hepimiz için genelleme yapma. Sen daha iyi bilirsin. Eğer topraklarımda iblisler olsaydı, onları yok etmek için bir grubu kendim çıkarırdım."

Dorian yapabilir mi diye merak ettim. Benim potansiyel gücüm onunkinden daha fazla olabilir,

Ama Şu anda, kontrolü ve becerisi onu benden daha tehlikeli bir güç haline getirdi. Öteki Dünya'da bir hükümdar güçlü olmak zorundaydı, yoksa topraklar onları kabul etmezdi. Buna layık görülmem bir mucizeydi.

Sessiz kaldığımda "Sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu. "Bir dahaki sefere saldırdığında seninle geleceğim."

"Bu bana neye mal olur?" Göz devirerek sordum.

"Neden yaptığım her şeyin bir art niyeti olduğunu varsayıyorsun? Sana yardım etmek istemem yeterli değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim, sözlerinin beni kötü hissettirmesinden hoşlanmamıştım. Ona hak ettiğinden daha sinsi nedenler mi atfediyordum?

"Buralarda kimseye güvenmiyorum." Westoria uzakta belirliyordu. "Leith'in mühendislik cömertliğine bile güvenmiyorum. Bunu ticaret uğruna yapmıyor."

Dorian'ın gözleri yaklaşmakta olan köye kaydı. "Bu konuda ikimiz de hemfikiriz," dedi. O iblisler yüzünden kendini ne kadar hırpalarsan hırpala, toprağı sana bağlayacak güçten fazlasına sahipsin." Düşüncelerimi tahmin etme konusundaki esrarengiz yeteneğinden nefret ediyordum. "Katrice öldüğünde, Rowan Toprakları ya bütünüyle onu kontrol edebilecek güce sahip birine geçecek ya da

Kendini böler ve başka krallıklara dahil olur."

"Shaya da aynı şeyi söyledi ve Leith benimle birlikte olmanın aile içinde kalmasına yardımcı olacağını düşünüyor." Başımı salladım. "Bir toprak yeterince kötü. İki tanesini kontrol edecek gücüm yok."

"Şaşıracaksın," dedi uğursuzca.

Varışımız, iblis olayından önce yaşadığım aynı şaşkınlık ve huşu ile karşılandı. GörünüŶe göre çünkü yiyecek sevkıyatı ve Leith'in bugünkü varlığı müthiş itibarımı yeniden tesis etmişti. Dorian'ın da etkisi var gibi görünüyordu. Attan inip köyün içinde yürürken, köy sakinlerinin hayranlık ve merak dolu gözleri ikimizi de takip ediyordu. Dorian'a bakınca onların duygularını anlayabiliyordum. Tıpkı şatomda olduğu gibi tozlu kasabada da kendinden emin ve heybetli bir şekilde ilerliyordu, sıcak ve yorucu bir yolculuktan sonra bile. Bir kral gibi görünüyordu ve ben bile onun yakışıklılığına hayran kalmaktan kendimi alamadım. Onun yanında kendimi rüküş ve önemsiz hissediyordum.

Sonra asık suratlı düşüncelerimden sıyrılıp bu insanlara nasıl görüldüğümüzü hayal etmeye çalıştım, ikimiz de uzun boylu ve kızıl saçlıydık. Birlikte iyi görüldüğümüzü biliyordum. Kot pantolon giymiştim ama bu sabah temizlenmişim ve saçlarım açıktı. Göz ucuyla güneşin saçımı aydınlattığı yeri görebiliyordum, kızıla Dorian'ın gerçek kırmızısını tamamlayan altın rengi bir ton vermişti. Atletim maviydi, benim için iyi bir renkti ve her zamanki değerli taşı mücevherlerimi takmıştım. Belki de en önemlisi, kral ve kraliçe unvanlarımızı taşıyorduk ve bu insanlar için muhtemelen kırmızı halıdaki bir Hollywood çiftine eşdeğer olduğumuzu fark ettim.

"Majesteleri! Gelebilmene çok sevindim-" Leith koşarak yanımıza geldi ve Dorian'ı görünce tamamen durdu. Birkaç şaşkınlıktan sonra

Meşe Kralı'nın önünde kibarca eğildi. "Majesteleri. Benim için de bir zevkti."

Dorian'ın Leith'in romantik bir ara verme planını bozduğu için çok mutlu olduğu belliydi. "Bu sabah Eugenie'den ayrılmak hiç hoşuma gitmedi, ben de gelip ne var ne yok bir bakayım dedim."

Ona dirsek atmamak için kendimi zor tuttum. İfadesi birlikte uyandığımızı ima ediyordu. Eski ilişkimiz bir sır değildi ve Dorian toplanan köylülerden bazılarının duyması için sözlerini yüksek sesle söylemişti. Hiç şüphe yok ki bu gece tüm Öteki Dünya'da duyulacaktı. Leith öncekinden daha da dehşete düşmüş görünüyordu ve ben işleri yoluna koymaya çalıştım.

"Neden bize projeyi göstermiyorsun?" diye sordum. "Yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Leith parladı ve hevesle bizi ileriye doğru götürdü. Yürürken Dorian kulağıma mırıldandı, "İnan bana, ona yeterince teşekkür *edebileceğinden* çok daha fazla emin."

"Nasıl oluyor da sen benim için sözde art niyetsiz bir şeyler yapabiliyorsun da başka kimse yapamıyor?" Ben de tıslayarak karşılık verdim.

Leith köyün kenarına doğru ilerleyip bize yaptığı işi gösterirken Dorian sadece sırtıttı. Bu noktada sulama sistemine dair görülecek çok az şey vardı. Çoğunlukla insanlar kazıyor ve temel atıyorlardı. Leith sistemin neye dönüşeceğini açıklamak için elinden geleni yaptı ve hatta bize parşömen üzerine yazılmış planları gösterdi. Onları biraz takip ettim ama kibar ve kendinden emin gülümsemesine rağmen Dorian için anlamsız olduklarını söyleyebilirdim.

Gayretli olsun ya da olmasın, Rowan Ülkesi'nin bir prensi el işi yapacak değildi ve tur bittikten sonra Dorian ve benimle belediye başkanının evinde oturdu. Davros, evini benim takılacağım yer olarak sunmaya devam etmekten çok mutlu görünüyordu ve kraliyetin konuştuğu her neyse onu tartışmak için değerli misafirlerini terk etmeden önce bize hevesle şarap ikram etti.

"Bu yapabileceklerimizin sadece başlangıcı," dedi Leith, Dorian görüş alanında olmayacak şekilde pozisyon alarak. "Ziyarete gelmeyi ve bu konuda daha fazla nasıl çalışabileceğimizi tartışmayı çok isterim. Işığı daha iyi yansıtabilecek binaların nasıl inşa edilebileceğine dair bazı fikirlerim var. Kalenizi yeniden tasarlamayı hiç düşündünüz mü?"

"Eyvah," dedim. "Hayır. Bu büyük bir başarı olurdu."

"Sandığınız kadar büyük değil. Doğru yardımla olmaz."

Gülümseyerek başımı salladım. "Önce insanlara odaklanalım."

Leith gülümseyerek karşılık verdi. "Elbette. Ama fikrini değiştirirsen diye bir gün sana bazı saray fikirleri göstermek için uğrayacağım. Ya da daha iyisi, bizi ziyarete gelmelisin. Annem sana Rowan Ülkesi'nin misafirperverliğini göstermeyi çok ister."

"Ya da daha iyisi, Diken Kraliçesi'ne bir parti vermelisin," dedi Dorian, soğukkanlılıkla. "Eminim buna bayılacaktır."

Bu sefer Dorian'a dirsek attım. Leith fark etmedi. Dorian, Öteki Dünya'daki sosyal etkinliklerden -özellikle de odak noktası ben olduğumda- korktuğumu gayet iyi biliyordu.

"Gerçekten mi?" diye başladım. "Bu değil-"

"Elbette!" dedi Leith. "Uzun zamandır büyük bir balo yapmamıştık. Yüzlerce kişiyi davet edebiliriz...."

O zaman dirsek atmanın yeterince sert olmadığına karar verdim. Dorian'ı gerçekten tekmelemem için kendimi çok zor tuttum. Kendi dirseğini masanın üzerine koydu, çenesini eline dayadı ve oldukça eğlenmiş görünüyordu.

Dorian, "Eugenie'ye gerçekten onur göstermek için Maiwenn'in partisini geçmeniz gerekir," dedi. "Bunu yapmak zor olacak. Elbette Maiwenn'in annelik ışıltısıyla haksız bir avantajı var, değil mi? Eugenie buraya gelirken bana tüm bu bebek muhabbetinin kendi özlemlerini nasıl körüklediğini anlatıyordu."

Şarabım boğazımda kaldı.

"Ben de çocukları seviyorum," dedi Leith bana. "Doğru kadını bulduğumda çocuk sahibi olmak için sabırsızlanıyorum."

Leith'in işçilerinden biri bir aksilik yüzünden endişeli bir şekilde içeri girdiğinde bundan daha fazla kurtuldum. Leith beni terk etme düşüncesiyle yıkılmış görünüyordu.

-ve aynı zamanda büyük planlarındaki bir kusura tanık olduğum için utandı. "Özür dilerim," dedi. "Seni terk etmekten nefret ediyorum. Eminim bu sadece bir dakika sürecektir."

"Aslında," dedim, ayağa kalkarak. "Biz de gitsek iyi olacak." "Gitmek zorunda mısınız?" diye sordu, yüzü daha da düşerek.

"Eminim yakında görüşeceğiz."

"Evet," diye onayladı Dorian. "O topun üzerinde hareket etmelisin. Ya da belki ben onun için bir tane atmalıyım...."

Leith tamamen tuzağa düştü. "Hayır, hayır. Bundan büyük onur duyarım." Bana bir selam verdi, ben de elimi öpmesine izin verdim. "Yakında sana haberlerim olacak, söz veriyorum."

Gülümseyerek teşekkürlerimi sundum ve ısrar edince elimi *tekrar* öpmesine izin verdim. O gider gitmez Dorian'a döndüm. "Beni onun kollarına mı itmeye çalışıyorsun yoksa uzaklaştırmaya mı?"

"İronik bir şekilde, birini yapmak diğerine neden oluyor." Gerindi ve bir esnemeyi bastırdı. "Doğruyu mu söylüyorsun? Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, sanırım öyle-

" "Majesteleri?"

Davros her zamanki özür dileyen bakışıyla kafasını odaya uzattı. Gözleri gergin bir şekilde Dorian'dan bana kaydı. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim... Meşgul olduğunuzu biliyorum ve..."

"Ne oldu?"

"O bulundu, majesteleri. Kayıp kız mı? Ailesi dün gece izini bulmuş ama size söylemeye korkmuşlar... Çok perişan görünüyordu. Ben de yeni öğrendim. Onlara bilmek isteyeceğinizi söyledim-"

"Tabii ki biliyorum." Kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım bile, Dorian da peşimden geliyordu. "Neredeler?"

Hâlâ başını saygıyla sallayan Davros bizi aceleyle Leith'in inşaatının karşı tarafındaki küçük bir eve götürdü. Sabırsızca kapıya vurdu. "Açın kapıyı! Kraliçe burada."

Kapı açılana kadar neredeyse bir dakika geçti. İlk ziyaretimde beni karşılayan kadın gözlerini kocaman açarak dışarı baktı. "Majesteleri," dedi alçakgönüllülükle, başını eğerek. Dorian'ı tanıyor gibi görünmüyordu. "Burada olduğunuzu bilmiyorduk."

"Onu görmek istiyorum," dedim sabırsızlıkla. "Bırakın onunla konuşayım."

Kadın tereddüt etti, benden korkuyordu ama belli ki başka bir şeyden de korkuyordu. Davros yılmadı. "Bu Diken Kraliçesi! Onu içeri alın."

Kadın yutkunarak kenara çekildi. Kendimi küçük ama temiz bir kulübede buldum, tüm perdeler çekili olduğu için loş bir ışık vardı, ancak tüm pencereler esintiye izin verecek şekilde açıktı. Mutfaktan geçerken kadının kocası bizi karşıladı, yüzü solgun ve korkmuştu.

"Majesteleri... bizi affedin. Size söylemeye korktuk. Tekrar kaçacağından korktuk."

"Ona zarar vermeyeceğim. Sadece onunla konuşmak istiyorum." Ysabel ve bu aile arasında, herkesin benden korktuğunu bilmek biraz iç karartıcıydı. İronik bir şekilde, soylu mirasımı öğrenmeden önce, Öteki Dünya sakinlerine yaşattığım korkuyla gurur duyuyordum. "Lütfen beni ona götürün."

Dorian'ın elini omzumda hissettim ve kulağıma "Lütfen demene gerek yok" diye fısıldarken nefesi kulağıma ısıttı.

Hızlı bir bakışmayla çift bizi kulübenin arka tarafına, küçük bir yatak odasına götürdü. Orası da karanlıktı ve yatakta yatan zayıf bir kızı seçebiliyordum. Alnında, yaklaştığımızda doğrulduğunda düşen bir bez vardı. Duvara yaslandı.

"Kim o? Sana kimseyi görmek istemediğimi söylemişim...."

"Her şey yolunda Moria," dedi annesi. "Bu kraliçe. Seninle konuşmaya geldi. Sana zarar vermeyecek."

Kız daha da solgunlaştı, sarı saçları yüzünün yarısını kapladı. "Hayır, hayır... O diğerleriyle birlikte geldi, bizi bağlayıp öldürmek için insan kanıyla geldi ve-"

"Moria," dedim nazikçe, ellerimi beyaz bir bayrağın altına uzatır gibi uzatarak. "O haklı. Sana zarar vermeyeceğim. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Uzun sürmez."

"Hepsi böyle söylüyor," dedi Moria, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Hepsi sana zarar vermeyeceklerini söylüyor... tüm insanlar... sen de farklı değilsin... hepsi öyle olmadıklarını söylüyor...." Duyamayacağım kadar alçak sesle mırıldanmaya başladı, elleri yorgana yapışmıştı.

"Sanırım," diye mırıldandı Dorian bana, "yaşadığı deneyim onu... ah, bir

biraz etkilendim. Ondan işe yarar bir şey alabileceğinden şüpheliyim. Maiwenn'in sarayında özellikle zihin hastalıklarında iyi olan bir şifacı var. Onu çağırmalısınız."

İçimde haklı olduğuna dair bir his vardı ama bir kez daha denemek zorundaydım. "Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Seni kimin kaçırdığını. Bunun bir daha olmayacağından emin olmak istiyorum. Bana kim olduğunu söyle, ben de onları durdurayım."

"Hayır," diye nefes aldı. "Sen aynısın... Onunla aynısın... Kızıl Yılan Adam'la."

"Kızıl Yılan..." Aklımda hâlâ iblisler vardı ve onların kırmızı ve siyah benekli derilerinin görüntüsü aklıma geldi. Yılan gibi miydiler? "Moria, iblisler tarafından mı kaçırıldın? Ya da bir çeşit..." Smokekey'nin de bize gösterdiği gibi, Öteki Dünya'da aklınıza gelebilecek her türlü canavar hemen hemen mevcuttu. "...um, yılan canavarı?"

Başını çılginca salladı. "Kendi türümüz bize zarar vermez. Sadece sizinkiler... hepiniz aynısınız... insan kanı... hepsi aynı şekilde işaretlenmiş...." Gözleri yüzümü terk etti ve alçaldı. Şaşırtıcı bir an için göğsüme baktığını sandım, ta ki bakışlarının kolumda olduğunu fark edene kadar. Dalgınlıkla o noktaya dokundum. Kolumun etrafını saran yılan dövmemin olduğu yerd. Moria gözlerini sıkıca kapattı. "Yine de..."

Sertleştim. "O... seni kaçıran kişinin kolunda böyle bir dövme olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kızıl Yılan Adam," diye fısıldadı, hâlâ gözlerini açmayı reddediyordu.

"Seni sürgün mü etti? Seni bu dünyaya zorla mı getirdi? Yoksa kendin mi döndün?"

"Demir... her yerde demir..."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şeye bakmadım. "İşim bitti," dedim ve ailesine döndüm. "Artık dinlenebilir."

İçeri girdiğim gibi hızla evden çıktım, Dorian da benim hızıma ayak uydurdu. "Neler oluyor? Bunun senin için bir anlamı vardı."

Başımı salladım ve Rurik'in atlarımızla birlikte durduğu yere doğru ilerledim. "Sanırım onu ve belki de diğerlerini kimin kaçırdığını biliyorum. Haydutlar ya da bir canavar değil. Bir insandı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Dövme yüzünden." *Kırmızı Yılan Adam*. Daha geçen gün Art'ın üzerinde kırmızı bir yılan dövmesi görmüştüm. Bir kolunda o, diğerinde de kuzgun dövmesi vardı. "Bu başka bir şaman, benim dünyamda buradaki kavşağın açıldığı yere çok yakın bir yerde yaşayan biri." Aynı zamanda yüzüme karşı soylu kızlar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyen şamandı. Atların yanında durdum ve dalgın bir şekilde benimkinin yan tarafını okşadım. Arkasına baktı ve beni kokladı. "Ama neden? Neden soylu bir kızı alsın ki? Ya da birden fazlasını? Onun işi onları bizim dünyamızdan çıkarmak. Onları insan dünyasının dışına sürdüğünü görebiliyorum....Bu onu travmatize edebilir, ama bu kulağa ne gibi geliyor?"

oldu. *Bu* dünyadan kayboldu. İnsanların dünyasında olmak istemiyormuş gibi konuştu."

Dorian homurdandı. "Eugenie, bu saflığı nereden öğrendin? Eğer bir insan bizim kızlarımızdan birini alırsa, bu bizim onlarınkini almamızla aynı nedenden dolayı olur. Herhangi bir erkeğin bir kızı kaçırmamasıyla aynı nedenden dolayı."

İmalarıyla yüzüm kızardı. "Ama birden fazla mı?"

"Tercih eden ilk erkek o olmazdı-ah, nasıl desek? Çeşitlilik."

Art'ta bunu göremiyordum, bahçesiyle mutlu bir şekilde ilgilenen ve bize bira ve gazoz ikram eden Art'ta değil. Roland'ı yıllardır tanıyordu. Birlikte çalışmışlardı. Art gerçekten adam kaçıran ve tecavüz eden biri miydi? Yoksa kız sürgün edildiği için travma mı geçiriyordu? Oldukça korkunç bir deneyim olabilir.

Yüzümü buruşturdum, midemde keskin bir burkulma hissettim. Varsayımsal bir durumu bile hafife almak için hayatımda tecavüze çok yaklaşmışım. Moria bir kurban mıydı? Dışarıda onun gibi başkaları da var mıydı? Belki de gerçekten Sanat değildi... ama yine de sözlerinde karanlık imalar vardı. İnsan kanı. Benimki gibi bir işaret. Kızıl Yılan Adam. Sarı Nehir'e giden kavşak. O da bu işin içinde olmalıydı ama nasıl olduğunu bilmiyordum.

Atı son bir kez okşadım ve sonra bindim. Dorian ve Rurik'e dönerek, "Eve gitmeliyim," dedim. Burada bir hata, bir karışıklık vardı. Art bu işin içinde değildi. Olamazdı, en azından Dorian'ın önerdiği şekilde. "Biriyle konuşmam gerek. Derhal."

Dorian'ın gerekli esprisini bekledim, ama kendi atına binerken hiçbir espri gelmedi. "O zaman farklı yollardan gidiyoruz. Dikkatli ol, Eugenie." Nedense Dorian'dan gelen açık sözlülük ve endişe, her zamanki şakalarından daha rahatsız ediciydi.

"Eğer bu konuda haklıysam, o zaman bu bir insan meselesi. Burada uğraştığım şeylere kıyasla çocuk oyuncağı olmalı."

Dorian başını salladı. "Aynı fikirde değilim. İnsanların hilekârlığı yerine bana her gün iblisleri ve huzursuz ruhları verin. Ama yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım. İstemen yeterli."

Yine, burada bir şaka olmalıydı. Bana bakışından rahatsız olarak bakışlarımı kaçırdım. "Teşekkür ederim. Umarım basit bir mesele olur." Tam olarak nasıl? Bunu bilmiyordum. Art'ı hırpalamanın gerçekten bir işe yarayacağından emin değildim - eğer burada gerçekten hatalı olan oysa. "Sonra görüşürüz, Dorian."

Veda edercesine başını salladı. Sonra: "Ve tabii ki canım, istediğin kadar insan öldürebilirsin ama lütfen tebaamdan kimseye daha fazla zarar vermemeye çalış. Eğer yardım edebilirsen." İşte, sonunda. Şaka.

"Not edildi," dedim. Ters ters bakmaya çalıştım ama bunu yaparken dudaklarımda bir gülümseme vardı.

Kaleme ve beni kendi dünyama geri götürecek geçide doğru hızlı bir adım attım. Sarı Nehir'den karşıya geçmek daha hızlı olabilirdi ama Tucson'daki evime gitmem ve Art'la yüzleşmeden önce kendimi hazırlamam gerekiyordu. Rurik benim hızıma kolayca ayak uydurdu ve merhamet göstererek sessiz kaldı.

Beni ve Dorian'ı, bir çocuğun boşanmış ebeveynlerini izlediği gibi, anne ve babasının bir gün aralarını düzeltebilecekleri umuduyla birlikte izlemişti.

Dönen düşüncelerim yolculuğun hızlı geçmesine neden oldu - tıpkı bugün karanın hızlı rotası gibi - ve kalenin dış sınırlarına ulaştığımızda bir kargaşayla karşılandık. Bir grup muhafız bize doğru koşarak geldi ve kalbim sıkıştı. Şimdi ne olacaktı? Bir kuşatma mı? İblisler mi? Kiyo mu? Yine de yaklaştıkça, muhafızların neredeyse hevesli göründüklerini görebiliyordum.

"Majesteleri! Lordum! Onu bulduk."

Rurik ve ben atlarımızı durdurduk ve aşağı indik. Bacaklarımın çılgılık attığını hissettim ve daha sonra ağrıyacağımı biliyordum. Sonuçları olmadan bu şekilde at sürebilecek kadar deneyimli bir binici değildim. Acıyı görmezden geldim ve muhafızlara döndüm.

"Kim?" Ben talep ettim.

"O elimizde. Kızı. Westoria'dan kaçan kız," dedi muhafız, başarısından memnun olduğu belliydi. Rurik ve ben şaşkın bakışlarla birbirimize baktık.

"Bu mümkün değil. Onu zaten gördük."

Muhafız omuz silkti. "Onu bozkırların yakınında, Rowan Land sınırında bulduk. Eşkâle uyuyordu ve bizden korktuğu belliydi. Kaçmaya çalıştı."

"Beni ona götürün," dedim çaresizce. Muhafızlarım bu kaçırılan kızlardan birini daha mı bulmuştu? Bu kesinlikle daha fazla bilgi sağlayabilirdi.

Bizi içeride az kullanılan odalardan birine doğru götürdü, onu zindana koymak istemediklerini açıkladı - korkusu ve kaçma arzusu bir gardiyan gerektirse de. Yüz ifadesi rahatsız edici bir hal aldı.

"Biz de onu demirle bağlamak zorunda kaldık. Sürekli büyü yapmaya çalışıyordu. Hala onu tam olarak durdurabilmiş değiller."

Böyle bir gardiyan, kendisine şiddetli acı vermeden demir kelepçelerle asla başa çıkamazdı. Yine de bazen mahkûmlar, üzerlerine küçük bir demir parçası yapıştırılmış bronz kelepçelerle bağlanırdı. Tutsakların hassas bir şekilde kullanması gerekirdi ama bu genellikle tutsağın büyüsunü engellemek için yeterliydi.

Odaya ulaştık ve görevli adamlar içeri girmemiz için kenara çekildiler. Orada, odanın karşısında, zayıf, genç bir kadın bize sırtını dönmüştü. Uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve beynim Moria'nın bir şekilde buraya bizden önce gelmiş olabileceği ihtimaliyle boğuşurken bir an için garip, kafa karıştırıcı bir hisse kapıldım. Sonra, kız yavaşça arkasını döndüğünde, meşale ışığı küçük Moria'nın sahip olmadığı altın saçlardaki kıvılcık parıltıları ortaya çıkarmaya başladı. Daha tutsağımın yüzünü tam olarak görmeden neler olduğunu anlamıştım.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim. Arayan Jasmine'di.

Bölüm On Dört

"Sen!"

Elleri bağlı olmasına rağmen Jasmine bana saldırmakta tereddüt etmedi. Yüzü öfkeyle dolu bir şekilde odanın karşısına geçti. Niyetinin beni tekmelemek mi yoksa kendini üzerime atmak mı olduğundan emin değilim ama bana yaklaşmadı bile. Korumalarım bir anda üzerine çullanıp onu geri çektiler. Etrafında büyü parlamaya başladı ama muhafızlardan biri zayıf bir etkisizleştirme büyüyle buna karşılık verdi. Demir kelepçeleri büyüünün kullanılmasını zorlaştırıyordu ama içindeki insan ona daha fazla direnç kazandırıyordu. İnanılmaz bir şekilde hepsine döndüm.

"Bu kayıp kız değil. O benim kız kardeşim! Bunu nasıl bilmezsin? O Aeson'un metresiydi!"

Cevap veren Rurik oldu. "Aeson'un zamanından beri muhafızların çoğu değişti. Buradaki pek çok kişi Kral Dorian'dan hediye olarak geldi." Bu doğrudu. Dorian, Diken Diyarı'nı adil bir şekilde kazanmış olsam da, Aeson'a hizmet etmiş olanların çoğunun bu sadakati sarsmakta zorlanacağı konusunda uyarılmıştı. Rurik de bu yüzden hizmetkârları ve muhafızları eleyerek güvenilmeyeceğini düşündüklerinden kurtulmuştu.

"Yine de," dedim. "Birinin bilmesi gerekirdi. Shaya hangi cehennemde?"

"Dışarıda, idari işlerle ilgileniyor," dedi gardiyan.

Başlangıçta çok heyecanlıydı. Şimdi ise son derece mahcup ve üzgün görünüyordu.

Bu arada Jasmine muhafızlardan kurtulmak için verdiği mücadeleden vazgeçmemişti. Büyüsü olmadan pek bir tehdit oluşturmuyordu ve şu anda büyü kullanmanın beyhude olduğunu anlamış gibiydi. Yaşına göre orta boylu bir kızdı ama ince yapılıydı ve her zaman biraz fazla sıksa görünürdü. Belki de bu sadece ailemizden geliyordu. Gözleri fırtına bulutlarını andıran iri ve mavi-gri renkteydi.

"Beni burada tutamazsın, Eugenie!" diye bağırdı. "Özgür kalacağım ve seni öldüreceğim. O zaman babamızın varisini doğuracak kişi *ben* olacağım!"

"Tanrım," diye mırıldandım. "Şarkı hala aynı."

Dürüst olmak gerekirse, Jasmine'in hâlihazırda hamile olmamasına şaşırmıştım ve hâlâ gelecekteki bir olaydan bahsetmesini olumlu bir işaret olarak algılamıştım. İkimizin de üzerinde dolaşan kehanete göre Fırtına Kralı'nın kızının oğlu insanlığı fethetme savaşına liderlik edecekti. Hangi kızı olduğu belirtilmemişti ve görünüşe göre Jasmine hâlâ benden önce davranmaya kararlıydı.

"Bu olacak," diye devam etti Jasmine. "Bunu durduramazsınız."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Ben talep ettim. "On beş yaşındasın! On beş yaşındasın!"

İnsan dünyasını fethetmeyi bırak, hamile kalmaktan bile bahsediyorsun. Tanrı aşkına, sen orada büyüdün. Wil'in seni ne kadar özlediğini biliyor musun?"

"Onlardan nefret ediyorum," diye tükürdü. Gözlerindeki öfkeli bakışla bir yerlerde gök gürültüsü duymayı bekliyordum. "Hepsinden nefret ediyorum. Ondan bile. Ben asla oraya ait olmadım. *Burası* benim dünyam."

"Seni toplayıp bir Katolik yatılı okuluna gönderirsem olmaz," diye düşündüm, bu fikir beni oldukça eğlendirmişti.

"Beni asla tutamazlar."

"Şaka yapıyordum. Tanrım, alaycılık aileden gelmiyor mu?"

"Sen de beni asla tutamayacaksın. Adamlarının şansı yaver gitti ve sen de bunu biliyorsun. Haftalardır onlardan kaçıyorum, her seferinde beni yakaladıklarını sandılar."

Kendini beğenmiş tavrına gözlerimi deviriyor, içten içe onunla şimdi ne halt edeceğimi merak ediyordum. Bunca zamandır onu arıyordum ve neredeyse temelli gittiği fikrine alışmıştım. Şimdi elimizde olduğuna göre, ne yapacağımı şaşırmıştım. Muhafızlarımın Moria'yı ararken yanlışlıkla ona rastlayacaklarını asla tahmin edemezdim. Şaşkınlığımın ortasında, Jasmine'in sözleri aniden zihnimde yeniden canlandı.

"Adamlarım sizi daha önce hiç bulamadı," dedim. "İnanın bana, çok aradık."

Jasmine bana deliymişim gibi baktı, ki ilaç kullanması gereken kişinin kendisi olduğunu düşünürsek bu da bir şeydi. "Geçen hafta beni neredeyse yakalıyorlardı. Belki de onları nasıl bir gelgit dalgasıyla neredeyse boğduğumu sana söyleyemeyecek kadar utanmışlardır."

Rurik'e sorgulayan bir bakış attım, o da başını salladı. Ona geri döndüm. "Onlar benim adamlarım değildi." Birden aklıma tuhaf bir düşünce geldi. "İnsan mıydılar?"

"Hayır, tabii ki
değil." "Emin
misiniz?"

Jasmine bana kısık gözlerle baktı. "İnsanlar ve parlayanlar arasındaki farkı biliyorum. İnkâr eden sensin, tamamen insanmışsın gibi davranmaya çalışıyorsun."

Son zamanlarda burada nelerle uğraştığımı hakkında en ufak bir fikri olsaydı bunu söyleyeceğinden şüpheliydim. Onun iğrenç ergen tavrı bir yana, söylediği şeyi tekrar düşünüyordum. Neredeyse yakalanacağından bahsetmişti... Kim tarafından? Moria ile buluşmamı ve onun Kızıl Yılan Adam hakkındaki gevezeliklerini düşündüm. Art'ın onu ve diğerlerini kaçırmaktan sorumlu olduğu konusunda büyük bir sıçrama yapmıştım.

Yine, diğer seçenekleri düşünmek için hızla akan zihnimi yavaşlattım. Moria'nın kırmızı yılanının tamamen farklı bir şey olması mümkündü. Ya da belki de ona burada rastlamıştı. Tüm şamanlar gibi o da muhtemelen arada sırada diğer tarafa geçiyordu. Belki de dövmeyi o zaman görmüştü. Ya da büyük ihtimalle

Art'ın onu basitçe geri sürgün ettiğine dair önceki düşüncem. Tüm bunlar daha akla yatkın görünüyordu. Yine de Moria'yı böylesine dehşete düşürmeye yeter miydi? Cevabı olmayan ve tekrarlanan soru buydu.

Ve şimdi Jasmine de kaçırılmaktan bahsediyordu. Diğer genç kızlar ortadan kaybolurken bunun gerçekleşmesi çok fazla tesadüf gibi görünüyordu.

"Haydutlar mıydı?" Jasmine'e sordum. "Yani... kaba ve kirli tipler gibi mi?"

"Onlar muhafız ya da başka bir tür savaşçıydı," dedi. "Bu olayla hiçbir ilgin yokmuş gibi davranmayı bırak. Bir avuç iğrenç dilenci ile eğitilmiş asker arasındaki farkı biliyorum."

"Evet, evet, sen kahrolası bir dahisin," diye mırıldandım. "Sana kıyasla bu hiç de zor değil."

"Oh, şuna bak. Alaycılık genlerimde var." Küçükken tek çocuk olmaktan nefret eder ve kardeş özlemi çekerdim. En çılgın hayallerimde bile sonunda böyle bir şeyle karşılaşacağımı düşünmemiştim. "Bu adamlar neye benziyordu? Üniformalı mıydılar?" Muhafızlarımla üniformaları uyumsuzdu. Hepsinin deri zırhı vardı ama Dorian'ın askerleri onun ordusunun yeşilini giyerken benimkiler Aeson'dan kalma maviyi giyiyordu. Bazıları sadece istedikleri renkte tunikler giyiyordu.

"Sana başka bir şey söylemeyeceğim," dedi. "Şimdi bırak gideyim!"

Emrinde neredeyse bir sızlanma vardı, bu da onu kendi yaşından çok, kelimenin tam anlamıyla dünyayı ele geçirmeye kararlı biri gibi gösteriyordu. Tabii ki onu buradan çıkarmamın hiçbir yolu yoktu, hele ki dengesiz babamızın büyük planlarını gerçekleştirmeye yardımcı olabilecek herkes için bacaklarını açmaya açıkça istekliyken.

Sonra onun genç yüzüne bakarken aklıma yeni bir düşünce geldi. Hamile kalmak istemesi konusunda her zaman o kadar endişeliydim ki, onun da benimle aynı risklerle karşı karşıya olduğu fikrine hiç dikkat etmemiştim. Kraliçelik statüm beni biraz rahatlatmıştı ama yine de bana tecavüz etmekten çekinmeyen pek çok Öteki dünyalı erkek vardı. Jasmine de aynı şeyle karşı karşıya olmalıydı; Fırtına Kralı'nın varisinin babası olmak isteyen herkesin hedefindeydi. Bahsettiği bu askerlerin Moria'yı kaçırانlarla hiçbir bağlantısı olmayabilirdi - eğer kaçırıldıysa. Hay sikeyim. Tüm bunlar beynimi acıtırıyordu. Daha fazla sonuca varmadan önce Roland ve Art'la konuşmam gerekiyordu.

Ve bu arada, tüm bunlar Jasmine'i kilit altında tutmak için iyi bir nedendi.

"Üzgünüm," dedim ona. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Depo-Provera'yı çıkarıp hücreni yoksunluk propagandasıyla doldurmazsam şanslısın."

"Hücre mi? Beni hiçbir hücreye kapatamazsınız." Dudakları büzüşmüştü. Yine sıradan bir asık suratlı genç kıza o kadar benziyordu ki neredeyse gülecektim. Mesajlaşmaktan ceza almış bir kıza benziyordu.

güçlü bir peri kraliçesi olmayı arzulayan biri.

Cevap vermediğimde, etkisi onu gerçekten etkilemiş gibi görünüyordu.

"Yapamazsın... Bunu yapamazsın! Benim kim olduğumu biliyor musun? Ben bir prensesim.

Ben Fırtına Kralı'nın kızıyım! Oğlum dünyalara hükmedecek."

Başımı salladım. "Hayır, sen ciddi anlamda disipline ve danışmanlığa ihtiyacı olan bencil bir veletsin."

"Bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim... yoksa kim olduğumu unuttun mu? Ben bir krallığı yöneten ablayım ve bu kehanetin üzerine atlamana izin vermeyeceğim."

"Beni sonsuza kadar kilit altında tutamazsınız,"

diye uyardı. "O haklı," dedi arkamdan bir ses.

Döndüm ve Ysabel'in kapının yanında durduğunu gördüm. Artık benden korkmuş gibi görünmüyordu, ama artık o ukala kibri de taşımıyordu. Soğukkanlı ve mesafeli görünüyordu.

"Onu sonsuza dek hapsedemezsiniz," diye devam etti Ysabel. "Onu öldürmelisin." "Ne?" Hem Jasmine hem de ben aynı anda konuştuk.

Ysabel sanki

Her şeyden tamamen bıkkın.

"Fırtına Kralı'nın torununu taşımak için en büyük rakibiniz o. O yaşadığı sürece, her zaman bir engel olacak. Özgür olmanızın ve gücünüzü korumanızın tek yolu onun gitmesi."

Kehanet konusunda Jasmine'den önce davranmak istemediğimi söyleyerek itiraz etmeye başladım. Sonra bu kısmın önemli olmadığını fark ettim. Sorun Jasmine'in kendi hamile kalma arzusuydu ve Ysabel bir dereceye kadar haklıydı. Jasmine etrafımda olduğu sürece huzur bulamayacaktım.

Yavaşça başımı salladım. "Kendi kız kardeşimi öldürmüyorum. Ama onu iki kez bağlayacağım. Biri başka bir demir kelepçe getirsin."

Birkaç muhafızın irkildiğini gördüm. Kelepçelerdeki kadar az demir olsa bile, bu hala çoğu soylunun rahatça kaldıracabileceğinden daha fazlaydı. İki katına çıkarmak sihrini daha da köreltebilirdi ama insan kanı yine de başımıza bela olacaktı.

"Hücresinin her zaman korunmasını istiyorum," dedim Rurik'e. "Normalde görevlendirdiğinizden daha fazlasıyla. Ve gerçekten büyü kullanabilen muhafızlarınız olduğundan emin olun." O sırada biri ikinci kelepçe setiyle geri dönmüştü ve Jasmine'in yeni bir çılgılık ve protesto turuna başlamasına neden oldu.

Rurik bana başını salladı ve sonra alçak sesle, "Majesteleriyle özel olarak konuşabilir miyim?" dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. Rurik bana her zaman itaat ederdi ama resmiyete ya da saygıya nadiren önem verirdi, bu da beni rahatsız etmezdi. Yine de toplum içinde her zaman benim unvanlarımı kullanırdı ve aklından ne geçtiğini merak ederdim. Onaylamayan Ysabel'in yanından geçerek odadan çıktık ve koridorun biraz aşağısında durduk.

"Kızı kilitli ve koruma altında tutmak iyi bir fikir olmayabilir," dedi.

İnledim. "Sakın bana onu da öldürmem gerektiğini düşündüğünü söyleme."

Omuz silktilti. "Dorian öyle yapmanı söylerdi. Ama onu burada tutmakta ısrar ediyorsan, o zaman şu iblisin onu korusun."

Bir an için ateş iblislerini düşündüm. Sonra daha genel bir terim kullandığını fark ettim. "Volusian mı demek istiyorsun?"

"Bunu yapacaklarını söylemiyorum...." Rurik tereddüt etti. "Ama onların da yapmayacağını söylemiyorum. O muhafızların çoğu varisin babası olma düşüncesiyle baştan çıkabilir ve eğer o teklif ederse..."

"Aman Tanrım. On beş yaşında."

"Yeterince yaşlı. Bu Aeson'u durdurmadı ve muhafızlardan birini ikna ettiyse yaşının bir önemi kalmaz. Sanırım arkadaşın o kadar kolay ikna olmazdı."

Volusian'ı seks mi etkiledi? Pek sayılmaz. Özellikle de benim emrim altındaysa.

"Tamam. Onu çağıracağım." Volusian ayrıca toplayabileceği her türlü büyüyü de durduracaktı.

"Patlıcangillerden bir tentür yapmak için bir iksir ustası bulmayı da düşünebilirsiniz."

"Bir ne?"

"Büyüsünü kullanmasını engelleyecek bir içecek."

"Patlıcangiller zehirli değil mi?"

"Parlayanlara değil. Doğru malzemelerle karıştırılmazsa. İnsan kanıyla birlikte onu biraz şaşırtır. Ama onu öldürmez."

"Onu uyuşturulmuş bir sersemlik içinde tutmayacağım." Odaya dönmeye başladım ve sonra Rurik'e kurnazca bir bakış atmak için durakladım. "Beni neden uyarıyorsun? Varisin babası olmak istediğin bir zamanı hatırlıyorum. Neden kendi şansını denemiyorsun?"

"Onunla mı?" Rurik homurdandı. "Yine de Fırtına Kralı'nın torununu doğurmakta tereddüt etmezdim ama o doğru kişi değil. Varisin annesi bir savaşçı olmalı ve ne yazık ki geriye sadece sen kalıyorsun."

"Yatağıma asla yaklaşmayacaksın, Rurik."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama ben yine de Fırtına Kralı'nın torununu desteklerim ve lordum Meşe Kralı'nın ona babalık etmesinden neredeyse o kadar mutlu olurum."

"Dorian? Sana göre diğer tek alternatif bu mu?" Rurik'in yüz ifadesi herhangi bir soru sorulabileceğine şaşırmış gibiydi.

"Başka kim olacak?"

Başımı salladım ve kız kardeşimin hapsedilmesi emrini vermek üzere yanından ayrıldım.

Volusian'ı daimi nöbet görevine atamadan önce, ona kısa bir görev verdim. Bu konuda pek mutlu değildi, bu gerçek bir sürpriz değildi.

"Hanımım, her zamanki gibi, ebedi azabımı artırmaya niyetli."

"Genç bir kızı izlemenin senin için ne kadar kötü olduğunu anlamıyorum. Onun için çok daha zor olacak."

"Ben hatırı sayılır güce sahip bir varlığım. Ben ölemem. Eğer beni köleleştirmekte ısrar ediyorsanız, yeteneklerimi ulusları dize getirmek için kullanmalısınız." Volusian'ın kırmızı gözleri hafifçe kısıldı. "Bunun yerine, hanımım beni çocukları denetlemek ve aşk notları dağıtmak için gönderiyor."

"Bu bir aşk notu değil! Sadece ona sor, tamam mı?" Volusian bir kez göz kırptı ve sonra ortadan kayboldu.

Tam olarak ışınlanamasa da, insanlardan ya da soylulardan çok daha hızlı seyahat edebiliyordu. Jasmine'in yakalanmasından ve Moria'nın Art'ı suçlamasından sonra, Kiyo ile oturup konuşmaktan başka bir şey istemiyordum. Bunu konuşmam gerekiyordu. Hayatımda bu tür kargaşalara ve kararsızlıklara alışık değildim. İşimin sadece dışarı çıkmak, canavarı bulmak ve ondan kurtulmak olduğu günleri özlemle anıyordum. Bu tür müzakerelerden çok daha kolaydı.

Bildiğim kadarıyla Kiyo Maiwenn'le birlikteydi ve Volusian'ı Kiyo'nun daha sonra bana gelip gelmeyeceğini öğrenmesi için göndermişim. Öteki Dünya'da telefon görüşmesi yapmaya en çok yaklaşılabildiğim şey buydu ama Volusian'ın bana geri dönmesi yaklaşık yirmi dakika sürdüğü için yine de bundan çok uzaktı.

"Gördün mü?" Yatak odamda belirdiğinde söyledim. "O kadar da kötü değildi." "Kitsune iki saat içinde sana geleceğini söylüyor," dedi Volusian kendi sesiyle

düz bir sesle, yorumumu kabul etmeye tenezzül etmeden.

İki saat. Hiç yoktan iyidir. İçimi çektim. "Tamam. Teşekkürler."

Volusian sadece baktı. Minnettarlığım onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Pekala. Git Jasmine'e göz kulak ol o zaman. Kaçmasına izin verme ve Tanrı aşkına hamile kalmasına izin verme."

"Ne kadar süre için?"

"Ben söyleyene kadar," diye tersledim.

Volusian'dan kötülük yayılıyordu ama onun üzerindeki hâkimiyetim itaatsizlik etmesine izin vermiyordu. Alçaltıcı bir görev olsun ya da olmasın, başka seçeneği yoktu. Ortadan kayboldu.

Yalnız kaldığımda, iki saatin çabuk geçmesini umarak yatağıma uzandım. Kraliyet ailesine ait diğer her şey gibi bana miras kalan yatak da kalın kuştüyü şiltesiyle pelüş ve lükstü. Örtüler ağır brokar kumaştandı ve bu havada neredeyse hiç ihtiyaç duyulmazdı ama uzanmak için harika bir his veriyordu. Dışarıda henüz gün batımı olmamıştı ama ışık azalıyor, odanın ağır taş duvarlarına uzun gölgeler düşürüyordu. Yakında meşaleleri yakmam gerekecekti.

Kapının çalınması beni dik durmaya zorladı. "Evet?"

Nia'ydı. Kibar bir reverans yaptı. "Majesteleri, bir misafiriniz var."

Muhteşem bir an için, Kiyo olduğunu düşündüm. Sonra: hayır. Çok erkendi. Ve Nia onu anons etmezdi. Şimdiye kadar buradaki herkes onu içeri alacak

kadar bilgi sahibiydi. "Kim?"
"Rowan Ülkesi Prensi Leith."

"Leith?" Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde "Leith mi?" dedim. "Onu daha altı saat önce falan gördüm." Nia çaresizce başını salladı. "O burada, tek bildiğim bu."

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve çoraplı ayaklarımı kısa deri çizmelerimin içine sokarak ayağı kalktım. Leith mi? Burada ne işi vardı? İçimde bir panik parıltısı belirdi. Westoria'da bir şeyler ters mi gitmişti? Eğer öyleyse, kendi halkım bana söylemeyecek miydi?

Onu salonuma götürdüler, orada saten kaplı sandalyelerden birinin kenarına oturdu. Yaklaştığımda ayağı fırladı ve ellerimi yakalamak için aceleyle yanıma geldi. Eğildi ve onları öptü.

"Majesteleri. Beni böyle beklenmedik bir anda kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Eminim bir sürü önemli şeyi bölüyorsunuzdur."

"O kadar da değil," dedim ellerimi geri çekerek. "Ve artık bana sadece Eugenie demelisin. Ne oldu? Bir sorun mu var?" Buralarda nelerin ters gidebileceğini kim bilebilirdi ki? Kıtlık, sel, çekirge...

"Bir sorun mu var? Hayır. Westoria'da her şey harika. Bugün inanılmaz bir ilerleme kaydettik."

Rahatladım. "Güzel. Endişelenmişim."

Leith beni rahatlatmak istercesine başını salladı. "Hayır, sorun yok. Ben sadece... şey, bunun garip olduğunu biliyorum ama gelip seni görmem gerekiyordu. Yani sana bir şey sormam gerekiyordu. Yine de kendimi aptal gibi hissediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bana her şeyi sorabilirsin. Neler oluyor? *Sen* iyi misin?"

"Oh, evet." Utancı daha da arttı. "Ama bugünden sonra... Sadece duymak zorundaydım

senden bir şey
isteyeceğim."

"Tamam, sor."

"Meşe Kralı ile bir ilişkin var mı?"

"İlişkiniz... ne, romantik olarak mı demek istiyorsun? Dorian'la mı? Hayır!"

Leith'in yüzü güneş gibi parladı. "Ciddi misin? Bugün sizi birlikte gördüğümde. Konuşma şekli... ve ikinizin etkileşim şekli... söylentilerin doğru olduğundan emindim."

"Ne söylentisi?" Temkinli bir şekilde

sordum. "Hâlâ sevgili olduğunuz."

"Bu söylentileri nereden duyuyorsun?"

"Hemen hemen her yerde."

"Cevabım hayır. Kesinlikle hayır."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Leith hissedilir bir rahatlamayla nefes verdi. Elime uzandı, ben de geri adım atarak aramıza mesafe koydum. Yüzündeki coşku beni tedirgin etti. "O halde hâlâ bir şansımız var."

"Ne için bir şans?" Ben

sordum. "Sen ve ben."

"Sen ve-oh, Leith, hayır." Tıpkı herkesin söylediği gibiydi. "Senden hoşlanıyorum-

Sen gerçekten harikasin ama seninle aramızda hiçbir şey olmayacak."

"Ama..." Tekrar ilerledi ve ben yine uzaklaştım. "Ama sürekli beni görmek istiyorsunuz ve krallığınızın bir parçası olmamı istediniz. Ben sadece..." diye düşündüm.

"Hayır, hayır... Leith, benim zaten biriyle ilişkim var... Kiyo'yu biliyor musun?"

Kitsune? Birlikteyiz."

Kaşlarını çattı ve hâlâ kişisel alanıma çok yakındı. "Ciddi bir aşk ilişkisi olduğunu düşünmemiştim. Onun sadece bir..."

"Kaçamak mı?" Ben önerdim.

"Evet. Yani, senin gibi biri onu gerçek bir eş olarak kabul edemezdi."

İçimi çektim. "Neden herkes böyle söylüyor? Kiyo'yu seviyorum. Birlikteyiz. Çok uzun bir süre birlikte olacağız."

Leith'in az önceki neşesi yerini hızla sıkıntıya bırakıyordu. "Ama... Demek istediğim, geçmişim ve geçinme şeklimizle mükemmel bir uyum içindeyiz. İtiraf et: beni gördüğüne genellikle *seviniyorsun*."

"Elbette öyleyim. Ama bunun nedeni arkadaşın olmak istemem, seni romantik olarak teşvik etmek değil. Senden hoşlanıyorum, seninle takılmak gibi. Ama hepsi bu kadar. Özür dilerim. Seni yönlendirdiysem özür dilerim."

"Arkadaşıktan daha fazlası olmalı. Benim için öyle olduğunu biliyorum." İç çekti. "Biriyle hiç bu kadar kolay konuşamamıştım. Doğal geliyor."

"Çünkü siz her şeyi çok abartıyorsunuz. Resmiyeti bir kenara bıraksanız oturup harika sohbetler edebileceğiniz muhtemelen bir düzine kız var."

"Hayır." Yüzündeki keder beni öldürüyordu. "Bu *seninle* ilgili bir şey. Elimde değil. Sana her geçen gün daha da aşık oluyorum."

"Beni çok az tanıyorsun! Beni sevemezsin."

"Biliyorum," dedi alçak bir sesle ve o parlayan tutkunun bir kısmı geri döndü. "Seni gördüğüm andan beri. Annem senin politik olarak uygun bir eş olacağını söylemişti, ama bu doğru olmasaydı bile seni yine de severdim. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, Eugenie. Çok cesur ve güzelsin... Birlikte bir krallığı yönetmiyor olsak bile seninle olmak isterdim."

"Leith," dedim, sesimi sertleştirmek için kendimi zorlayarak. Allah kahretsin. Neden diğer taliplerimin çoğu gibi sinir bozucu bir pislik olamıyordu? Neden iyi bir adam olmak zorundaydı ki? Büyük bir çabayla, her zamanki sert tavrım yerine onu sakinleştirmeye çalıştım. "Ciddiydim: Senden hoşlanıyorum. Ama hepsi bu kadar. Yardımına ve dostluğuna değer veriyorum ama Kiyo'dan ayrılmayacağım."

"Ama ben seni seviyorum." Zayıf ve ağlamaklıydı. Başımı salladım. "Özür dilerim."

Yüzü düştü ve umutsuzluğa kapılmış bir halde arkasını döndü. Kapıya doğru yürümeye başladı ve sonra aniden döndü, gözleri bir kez daha parladı. "Eğer kitsune ile aranızdaki şeyler biterse... o zaman sırada ben olurum, değil mi?"

"Sıradaki? Şey..." Neden yalan söyleyip evet diyemedim? Ya da neden "Arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum" gibi saçma bir cümle kullanmadım? "Sanmıyorum, Leith. Senin hakkında böyle hissedebileceğimi hiç sanmıyorum."

Leith birkaç dakika boyunca gözlerini kocaman açarak bana baktı ve sonunda yüz hatları gerginleşti. "Anlıyorum. Vaktinizi aldığım için özür dilerim majesteleri. Westoria'daki işçileriniz görevimi anladılar ve artık yardımınıza ihtiyaçları yok." Küçük, kibar bir selam verdi ve sonra aceleyle kapıdan çıktı.

"Leith..." Birkaç adım ileri attım, midem bulanıyordu. Korkunç hissediyordum. Bana aşık olduğumu biliyordum, ama bunun yaşadığım olağan Öteki Dünya cazibesinden çok daha fazlası olduğunu düşünmemiştim. Sonunda yüz ifadesi kalbimi kırmıştı. Onu incitmek istememişim, özellikle de benim için yaptığı onca şeyden sonra.

Moralim bozuk bir şekilde yatak odama döndüm ve şarap sipariş ettim. Mücevherlerle kaplı bir sürahi içinde, ağır bir altın kadehle birlikte geldi. Soyluların oda servisini sevmek zorundaydım. Kiyo gelene kadar kimseyle görüşme talebinde bulunmadım. Yere oturdum, yatağa yaslandım ve o gelmeden önce şarabın ne kadarını içebileceğimi merak ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, hepsi.

Orada saatim yoktu ama iki saatten fazla zaman geçtiğinden emindim. Jasmine, Leith ve Art'ı düşünerek kadeh kadeh içmişim ve hiçbirisi için bir çözüm bulamamışım. Boş sürahinin dibine bakıp zamanı düşünüyordum ki kapımın hafifçe vurulduğunu duydum. Nihayet!

Ayağa kalktım ve dünyanın etrafında sallandığımı hissettim. Destek için yatağa tutundum. "Kiyo?" Ama o değildi. Shaya'ydı.

Rurik gibi o da pek çok formaliteyi bir kenara bırakmış ve reverans yapma zahmetine girmemişti. Yüzü sıkıntılıydı ve zeki gözlerinin beni ve sarhoşluğumu birkaç saniye içinde değerlendirdiğini gördüm. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim... ama az önce Söğüt Diyarı'ndan bir haberci geldi."

Kiyo'nun geç kalmasına karşı içimde tutuşan öfke soğumaya başladı. "Aman Tanrım. O iyi mi?"

Shaya tereddüt etti ve sonra hızlıca başını salladı. "Bildiğim kadarıyla o iyi. Herkesin endişelendiği Kraliçe Maiwenn... Doğuma girdi."

On Beşinci Bölüm

Orada uzun saniyeler boyunca durdum, Shaya'ya baktım ama onu gerçekten göremedim.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda, sesim benim için bile doğal olmayan bir şekilde düzdü.

Tereddüt etti, gözleri endişeliydi. "Sizin için... getirebileceğim bir şey var mı?" *Biraz daha şarap*, diye düşündüm. Ama başımı salladım. Şarap aniden yeterince güçlü gelmedi. O anda eve gidip içki dolabımı yağmalamak, teselliyi kendi evimde ve yatağımda aramak istedim, bu Allah'ın belası Karanlık Çağ kalesinde değil. Yine de şarap dünyalar arası geçişi zorlaştıracaktı. İmkânsız değildi ama her zamanki gibi pürüzsüz olmayacaktı.

Hayır, bir süre daha burada sıkışıp kalacaktım gibi görünüyordu. "Volusian'ı görmem gerek," dedim.

Benim için kenara çekildi ve ben istemediğim halde, aşağıya, kalenin zindanına inerken beni ilgiyle takip etti. Geçen seferkinden daha karanlık ve kasvetli görünüyordu ama belki de şarap yüzündendi. Jasmine'in hücrelerini fark etmek kolaydı çünkü dört muhafız dışarıdaki koridorda duruyordu. Oraya ulaştım ve parmaklıklar arasından Volusian'ın bir köşede, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kıpırdamadan durduğunu gördüm. Jasmine ondan olabildiğince uzakta oturuyordu, yüzünde korku ve somurtkanlık eşitti.

"Şimdi ne istiyorsun?" diye tersledi. Ona bakmadım bile. "Volusian," dedim.

"Senin için bir işim var. Ben Jasmine'e göz kulak olurken sen gittin."

Volusian öne doğru yürüdü, parmaklıkların arasından geçip önümde durdu. "Şüphesiz hanımımın daha acil bir görevi var."

"Orta derecede. Tucson'a geri dönmeni ve içki dolabımda sakladığım tekila şişesini bana getirmeni istiyorum. Ve Tim'i korkutma."

Volusian o şekilde hareketsiz kaldı. "Hanımım bana eziyet etmek için giderek daha yaratıcı yöntemler geliştiriyor."

"Bunu takdir edeceğimi düşündüm."

"Sadece bu bağlardan kurtulabildiğimde ve sonunda seni yok edebildiğimde seni parçalamak için eşit derecede yaratıcı araçlara ilham verdiği ölçüde."

"Gördünüz mü? Her şeyde bir hayır vardır. Şimdi acele et."

Volusian ortadan kayboldu. O gidince Jasmine daha da cesaretlendi. Hücrenin önüne doğru koştu ve bağlı elleriyle bronz parmaklıkları elinden geldiğince tuttu. "Beni ne zaman bırakacaksınız?"

Koridorun duvarına, onun karşısına oturdum. Acaba ben yanımdayken o cılız büyülerinden birini dener mi diye merak ediyordum. "Ne zaman sormayı bırakacaksın?"

"Sen gerçek bir srtksn, bunu biliyor musun?"

"Bak küçük kz," diye homurdandm. "Bu gece benimle uğraşmak istemezsin.

İyi bir ruh halinde değilim."

Jasmine ylmamştı. "Beni burada o şeyle birlikte tuttuğunuza inanamyorum! Bu çok zalimce ve sadistçe."

"Vay canına, sadist biraz büyük bir kelime. Bu tür kelimeleri oğrenecek kadar uzun süre okulda kaldığını sanmyordum."

Bakışları karardı. "Dışarı ıktğımda seni odrecekim."

"O zaman sen ve 'o şey' çok iyi anlaşmalısnız, çünkü o da tüm zamanını benim korkunç omm planlamakla geçiriyor."

Bağlı ellerine doğru başını salladı. "Kendimi zar zor besleyebiliyorum, biliyorsun."

"Zorlukla yapamam aynı şey değil." Ama bu konuda biraz kötü hissediyordum. Gerçekten onu sonsuza kadar kelepçeli mi tutacaktım? Yine de, nasıl yapamazdım? Belki de Rurik'in bana bahsettiği iksiri araştırmalıydım. Hayır... bu da doğru değildi. İçimi çektim ve sonraki yarım saati onun hakaretler ve sızlanmalar arasında gidip gelmesini dinleyerek geçirdim. Yine de Kiyo'yu düşünmekten daha iyiydi. Tüm bu süre boyunca aylıyordum, bu yüzden Volusian sonunda ortaya çıkıp bana dolu bir Jose Cuervo şişesi uzattğında, ekstra büyük bir şişe satın aldığım için sessizce şükrettim.

"Teşekkürler," dedim ayağa kalkarak. Jasmine'in hücresini işaret ettim. "şimdi nöbet görevine geri dn."

İkinci kez bakmadan arkam döndüm, Jasmine'in ofke çığlıkları arkamda yankılanıyordu. Bunca zamandır sessizce bekleyen Shaya, ben yukarı çıkarken benimle aynı hizaya geldi.

"Sizin için yapabilecekim bir şey olmadığına emin misiniz?"

şişeye göz attım. "Bak bakalım bu büyüklükte küçük bardaklar bulabilecek misin?" Parmaklarımı shot bardağı büyüklüğünde uzattım. "Ve yeterince getir... Bilmiyorum. Sana, Rurik'e... benimle sarhoş olmak isteyen herkese. Ysabel bile." Bu gece kendimi yüce gönüllü hissediyordum. Ya da en azından cimri bir ruh hali içindeydim.

Shaya'nn yüzü her zamankinden daha sıkıntılı görünüyordu ama kalenin ortasındaki küçük, dairesel avluya doğru yürürken buna pek aldış etmedim. Bu, çoğu soylu mülkünün demirbaşı gibi görünüyordu. Dorian'ın birkaç tane vardı. Bunun Aeson'un zamanında yeşil olduğu, zambaklar ve leylaklarla dolu olduğu söylenmişti. şimdi ise kumlu ve akll, kaktüsler, mesquite ve hatta araziye adını veren dikenli ağaçlardan bazlarıyla kaplıydı. En azından mesquite havayı kokluyordu ve Oteki Dünya'nn bir avantajnn da bu ağaçların her zaman iek açmış gibi görünmesi olduğuna karar verdim.

Avlunun ortasına bağdaş kurarak oturdum ve birisinin bir tür veranda alan oluşturmak için avluya taş döşemeye başladığını fark ettim. Geçen sefer böyle bir şey olmamıştı ve bunun Shaya'nn işi olup olmadığını merak ettim, tpk

Etrafta yetiştirmeye çalıştığı çim parçalarını. Shot bardaklarını beklemeden tekılanın kapağını açtım ve güçlü likör boğazımı yakarak uzun bir yudum aldım.

Shaya kısa süre sonra döndü, Rurik de onu takip etti. Yüzü alışılmadık derecede ciddiye. Kısa bir süre karşılıklı bakıştıktan sonra fayans döşeli zeminde bana katıldılar. Shaya işlemeli gümüşten yapılmış birkaç küçük fincan koydu. Tam olarak shot bardağı sayılmazlardı ama iş görürlerdi. Şişeyi aldım ve üç tanesini doldurdum.

"Söğüt Kraliçesi'ne ve çocuğuna," dedim fincanımı havaya kaldırarak. Bir yudumda içtim. "Lanet olsun. Keşke biraz tuz ve limon olsaydı."

Shaya ve Rurik bir kez daha bakıştılar -her seferinde fark etmediğimi mi sanıyorlardı gerçekten? Rurik kendi içkisini soğukkanlılıkla içti, ama Shaya kendi içkisini boğuldu.

"Ne... bu da ne?" diye sordu, konuşabildiğinde.

"Tanrı'nın en sevdiği likör. Volusian dışarıdayken markete gidip biraz margarita karışımı almalıydım." Bu düşünceye gülerek durakladım. Bir kadeh daha doldurdum. "Bir tür kaktüsten yapılıyor, biliyorsun."

Shaya şişeye şüpheyile baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Acaba bu şeyi üretebilir miyiz? Etrafta agave görmüştüm. Eminim onunla ciddi bir ticaret yapabiliriz."

"O kadar emin değilim," dedi.

Rurik bir bardak daha dolduruyordu. "Bilemiyorum. Bazılarına çekici gelebilir." "Ah, Rurik. Benzer ruhlara sahip olduğumuzu biliyordum." Boş kadehimi kaldırdım.

yarım ayın ışığının üzerinde nasıl parladığını inceliyordum. Başım yeniden o hoş vızıltısına kavuşuyordu. "Sence Maiwenn'in kız mı yoksa erkek çocuğu mu olacak?"

Shaya birkaç dakika süren sessizliğin ardından, "Bilmiyorum," dedi. "Böyle şeyleri sihirli bir şekilde belirleyebilenler var. Ama Söğüt Kraliçesi'nin bunu yaptığını hiç duymadım."

"Muhtemelen hayır." Kiyo bana söylerdi. Yoksa söyler miydi? Belki de bu haberi Maiwenn'le arasında özel bir sır olarak saklayacaktı. Bir kadeh daha doldurdum ama henüz içmedim. Bok suratlı olmak bir şeydi, hasta olmak başka bir şey. "Benim dünyamda olsa cinsiyetini uzun zaman önce öğrenmiş olurlardı. Ayrıca büyüklüğü, herhangi bir hastalığı olup olmadığı, hatta ikiz ya da üçüz olup olmadığı gibi her türlü şeyi söyleyebilirlerdi. Elimizde bir makine var. Annenin karnında bir kürek gezdiriyorsunuz ve sonra bebeği bu ekranda görebiliyorsunuz. Ya da bazen, daha da önce, aynı şeyleri öğrenmek için bir iğne alıp amniyotik sıvıyı emebiliyorlar."

Rurik ve Shaya gözlerini kocaman açmış bana bakıyorlardı. İnsan teknolojisinden bahsetmeye başladığımda, Öteki Dünya sakinleri arasında yaygın bir ifadeydi bu.

"Bazen dünyanızda hiç gizem ya da merak kaldı mı diye merak ediyorum."

Şatoya doğru baktım ve Ysabel'in silüetini gördüm.

"Oh, elbette. Bir sürü var." Ona işaret ettim. "Gel bir içki iç. Bu gece birini öldüremeyecek kadar sarhoş olduğuma eminim."

Ysabel birkaç saniye tereddüt ettikten sonra yavaşça yürüyerek Rurik ve Shaya'nın yanına, benden saygılı bir şekilde uzaklaşabileceği kadar uzağa oturdu. Akan ipek eteklerini altına sıkıştırırken fayanslara bakarak hafifçe yüzünü buruşturdu. Yerde olmanın onun titiz doğasına aykırı olduğuna şüphe yoktu. Rurik neşeyle ona bir tekila shot uzattı. Tekilayı kokladı ve kaşları yeniden çatıldı.

Aklım hâlâ bebeklerdeydi. "Ultrason sizin işinize yarayacak gibi görünüyor. Yani, çocuk sahibi olmakta ne kadar zorlanıyorsunuz."

Maiwenn'in doğumdan sağ çıkamama ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Ya da çocuğunun yaşayamayacağını. Bu soylular arasında yaygındı, uzun ve sağlıklı yaşamlarının bir tür bedeliydi. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. İkisinin de ölmesini istemezdim... ama yine de Maiwenn ve bebek olmasaydı her şey ne kadar basit olurdu? Şu anda bile Kiyo'yu onun yanında, elini tutarken hayal edebiliyorum. Cesaretlendirici sözler söylerken yakışıklı yüzü endişeyle kaplı olurdu. Elbette, onun insan kanıyla bebekleri sağlıklı ve güçlü olacaktı. Ve Maiwenn bir şifacıydı.... bunun kendisine bir faydası olur muydu? Belki de. Her şeyin yolunda gideceğinden emindim ve şüphesiz güzel bir bebekleri olacaktı; bu bebek aralarında sonsuza dek sürecek bir bağ yaratacaktı, benim asla parçası olamayacağım bir bağ....

Bir sonraki shot'ımı içtim ve Ysabel'in kendisinininkini erkekçe içtiğini fark ettim. "İyi iş," dedim. "Bir tane daha ister misin?"

Başını iki yana salladı. "İnsanın kendini aşırılıklara boğmasını, çekingenliğini ve tüm edep duygusunu kaybetmesini bir hanımefendiye yakışır bulmuyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun," dedim.

"Söğüt Kraliçesi'nin de benimle aynı görüşleri paylaştığına inanıyorum," diye ekledi.

Gülümsedim, fincanımı yerde döndürdüm ve durmadan önce gittikçe daha küçük daireler çizmesini hayranlıkla izledim. Maiwenn'in bebeği düşüncelerimi tüketirken, Ysabel'in yem atması bu gece önemsiz görünüyordu.

Bir süre daha devam ettik, Rurik atışlarda bana ayak uydurdu, Shaya sadece ara sıra şımarttı. Ysabel benden korkusunu kaybetmiş görünüyordu ve iğneleyici sözlerle dolu yorumlarına devam etti. Sanırım Maiwenn'in doğumundan dolayı kırılğan bir durumda olduğumu bilmek onu cesaretlendirmişti. Aslında, Kiyo ve Maiwenn'in ilk kez nasıl bir araya geldiklerine dair bir anekdotun tam ortasıydı ki sözleri durdu ve yüz hatları şaşkınlıkla aydınlandı.

"Lordum!" diye bağırdı, tam hizmetkârlarımdan biri anons etmeye başladığı sırada ayağa fırladı, "Majesteleri, Arkady Hanedanı'ndan Kral Dorian, dünyanın çağırıcısı-"

Dorian, unvanlarının bitmesini beklemeden avluya doğru ilerledi. Ysabel onun önünde diz çöktü, yüzü ıslı ıslıldı. "Lordum!"

Ona kısa bir onay işareti verdi ve sonra yanından geçerek bana doğru ilerledi. Benden başka kimsenin onun yüzünü dolduran yıkımı gördüğünü sanmıyorum. Shaya ve Rurik nezaketen ayağa kalkmaya başladılar ama Dorian hemen onları aşağı indirdi. Pelerinini açtı -ay ışığında lacivert görünüyordu- yere serdi ve yanıma oturdu.

"Şey, şey, bir parti ve kimse beni davet etmedi."

"Biraz doğaçlama oldu," dedim ve ona bir kadeh doldurmak için uzandım. Şişeyi tutarken elim titredi.

Dorian onu benden aldı ve doldurmayı bitirdi. Bana dikkatle baktı. "Ve yine de, bir süredir devam ediyor gibi görünüyor."

"Evet. Söğüt Diyarı'nın bir sonraki kral ya da kraliçesinin doğumuna kadeh kaldırıyoruz."

"Ben de öyle duydum, bu yüzden haberin burada nasıl karşılandığını görmeye geldim." Dorian tekilayı geri fırlattı. Kaşları tadına şaşırarak kalktı ama bu onu bir tane daha doldurmaktan alıkoymadı. "Ve çocuğunun miras alacağını sanmayın. Her şey güç ve kuvvete bağlı."

Onun sözleri bana uzaktan Leith'in kendi miras sorunlarını hatırlattı ve bu da bana Leith'in aşk ilanını hatırlattı. Ugh. Muhtemelen mühendislik yardımı için tek şansımızı öldürmüştüm. Bu başka bir günün meselesiydi. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Dorian'a sordum.

"O kadar hızlı değil. Saatler önce duydum."

Saatler önce. Dorian benden önce öğrenmişti. Muhtemelen herkes öğrenmişti. Sonuçta ben kimdim? Kesinlikle bu doğumla bağlantısı olan biri değil. Bebek doğduğunda mücevherler ya da duvar halıları göndermesi beklenen bir başka hükümdardım sadece. Bir kadeh daha doldurdum ama Shaya ona uzandı.

"Bir tane daha alabilir miyim?" Bu şeyin hayranı değildi ama daha fazla içmemi engellemek istediğine dair bir his vardı içimde. Oh, neyse. Şişede bir kadeh daha varmış gibi görünüyordu ama Dorian onu da benden önce içti.

"Kendini hasta edeceksin," diye uyararak şişeye uzandım. Bardağıma sadece birkaç damla döküldü.

"Şansımı deneyeceğim. Bu büyüleyici bir madde."

"Kaktüslerden geliyor," dedim yardımsever bir şekilde, belki bu onu son atışından caydırır umuduyla. Caydırmadı.

"İlgi çekici," dedi içtikten sonra. "Burada üretmeyi denemelisiniz. Eminim ki birçok insan bunun için ticaret yapardı."

Karanlıkta tam emin olamadım ama Shaya gözlerini devirmiş gibi görünüyordu.

Bir yanım Dorian'ın varlığına içerlese de, konuyu Maiwenn ve Kiyo'dan uzak tutarak iyi bir iş çıkardığını kabul etmek zorundaydım. Elbette bu onları düşünmemi engellemiyordu ama yine de gülümsemekten kendimi alamıyordum.

diğerlerini eğlendirirdi. İster kral olmanın bir parçası, ister Dorian'ın doğasında olan bir şey olsun, herkesi güldürebilen ve büyüleyen güçlü bir karizması vardı. Benim sosyal çekingenliğime rağmen, onun yeteneklerine hayranlık duyuyor ve zaman zaman da imreniyordum.

Gece ilerledikçe tekilanın etkisinin biraz azaldığını hissedebiliyordum. Bu hâlâ zil zurna sarhoş olmadığım anlamına gelmiyordu; şişenin yarısını ben de içmiştim. Ama hâlâ o sayıklama sersemliği içindeyken yatağa gitmek istiyordum. Kiyo için üzülmemi engellemiyordu ama ayık olmanın daha kötü olacağını hayal etmek zorundaydım.

Ben ayağa kalktığımda herkes ayağa kalktı ve bacaklarımın dengede durmak için mücadele ettiğini hissettim. Shaya bana doğru uzanarak, "Sana yardım etmeme izin ver," dedi. O yardım edemeden Dorian araya girdi.

"Hayır, hayır. Diken Kraliçesi'ne odasına kadar eşlik etmeme izin verin. Birkaç kelime konuşmak istiyorum." Bunun üzerine Ysabel'in yüzü karardı ve ona azarlayıcı bir bakış attı. "Oh, kes şunu. Eugenie'nin şatosunda gecelememe izin vermesi koşuluyla, kısa süre içinde yanınıza geleceğim."

"Tabii, tabii," dedim. "Hadi gel. Kendini evinde gibi hisset. Perdeleri seç."

Bana kolunu uzattı ve Dorian'ın bana rehberlik etmesine izin vermenin, hizmetçilerimin önünde düşmemden daha az onur kırıcı olduğuna karar verdim. Ysabel'in gözleri öfkeyle bizi takip ediyordu ve onu suçlayamazdım. Eğer erkek arkadaşım sarhoş bir kadını yatak odasına götürüyor olsaydı, ben de sinirlenirdim.

"Senin manevi desteğine ihtiyacım olduğunu düşünmen çok küstahçaydı," dedim ona diğerlerinin duyamayacağı bir yerdeyken.

"Doğru. Sadece bir şişenin manevi desteğine ihtiyacın var," diye alay etti. "Dürüst ol, Eugenie. Sevgilin eski bir sevgilinin yanında, heyecanla çocuklarının doğumunu bekliyor. Ben de üzülürdüm."

"Seni rahatsız eden bir şey yok," diye homurdandım. Odama vardık ve o da beni davet etmeden peşimden içeri girdi.

"Pek çok şey yapar," dedi. Kaşlarını hafifçe çattı ve aklıma kendisinin de pek ayık olmadığı geldi.

Kolunu bıraktım ve odanın bir tarafında duran, kenarları altın renginde boy aynasına doğru yürüdüm. Saçlarımı daha önce toplamıştım ve şimdi bırakmıştım, Nia'dan gecelik istemekle uğraşmak isteyip istemediğimi ya da kıyafetlerimle uyuyup uyumayacağımı merak ediyordum. Orada durup vücuduma baktım ve annemin çok zayıf olduğuma dair iddialarını bir kez daha düşündüm. Ben her zaman atletik bir yapım olduğunu savunurdum. Ellerimi karnımın yanlarında ve kalçalarımın üzerinde gezdirerek vücudumu inceledim. Nasıl adlandırırırsanız adlandırın, inceydi.

"Bunu onun için asla yapamam," dedim kısık bir sesle. "Ona asla onun gibi bir bebek veremem."

Dorian yanıma gelip arkamda durdu ve aynada gözlerimle buluştu. "İstiyor musun?"

"Bilmiyorum. Çocuklar hiçbir zaman radarımda olmadı... Bu her zaman 'belki bir gün' türünden bir şeydi. Ama şimdi... yapamayacağımı bildiğim için..." Kalçalarım ve karnım aniden annemin her zaman söylediği gibi sağlıklı bir şekilde sıska göründü. Dokunulmamış ve kısır olarak kalacaklar, asla Maiwenn'in sahip olduğu türden bir yaşamla dolmayacaklardı. Bunu Kiyo ile asla paylaşamazdım.

Dorian arkamdan uzanıp ellerini belimin en dar yerine yerleştirdiğinde irkildim. Başını omzuma yasladı ve ben onu kovamayacak kadar yorgundum.

"Kısırlığa mahkum edilmiş biri gibi ya da en verimli çağınıza geçmiş gibi konuşuyorsunuz."

"Olabilirim de."

"Bu doğru değil. Siz gençsiniz. Sağlık ve doğurganlık saçıyorsunuz. Bir düzine çocuğunuz olabilir."

Başımı yavaşça salladım. "Yapamam," dedim üzüntüyle. "*Yapmayacağım.* Sen ve diğer tüm Öteki Dünya yaratıkları ne kadar istesenez de yapmayacağımı biliyorsunuz."

"Belki bir kızın olur."

"Bu riski göze alamam." Ona ayıkken asla güvenemeyeceğimi biliyordum. "Ya Kiyo bunu istemediğine karar verirse, yani hep çocuksuz kalacak biriyle birlikte olmak istemezse? Ya daha fazla çocuk isterse? Belki bu bebek... Belki Maiwenn'e geri döner. Belki... belki beni terk eder...." Gözlerimde yaşlar biriktiğini hissedebiliyordum ve bu zayıflığım için kendimden nefret ediyordum.

Dorian belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "O bir aptal olurdu. Ve eğer yaparsa sen de onun yasını tutacak kadar aptal olursun. Sen çocuk doğuran bir kaptan daha fazlasısın."

"Herkesin konuştuğu gibi değil. Senin konuştuğun gibi değil."

Şok olmuşum, Dorian beni etrafında döndürdü. Hâlâ beni kavrarken alnını alnıma bastırdı, böylece aramızda sadece bir santim vardı. Nefesindeki tekila kokusunu alabiliyordum, şüphesiz benimkini de yansıtıyordu.

"Eugenie, sen eşi benzeri olmayan bir kadınsın ve beni ne kadar kızdırırsan kızdır, seni ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışırsam çalışayım - ki inan bana, her ikisi de düzenli olarak oluyor - senden uzak duramıyorum. Kısır olsan bile, seni anında eşim olarak kabul eder ve hayatımın geri kalanını seninle geçirirdim - çocuksuz, yanımda olacağın anlamına geldiği sürece. Bedeninden zevk almaktan başka bir şey düşünmeden seni yatağıma memnuniyetle getirirdim. Bu yeterli olurdu."

Yutkundum. "Ama sen... Yani, peki ya... Peki ya Ysabel? Çocuk sahibi olabilir...."

"Ysabel," dedi küçümseyerek, "bir hiç. Senin soluk bir taklidin ve hatta iyi bir taklidin bile değil."

Bu onun için sert bir davranıştı ama içimi sıcak, sevilen ve özel bir şeyle doldurdu. O zaman anladım ki, şakalaşmalar, cinsel gerilim ve birçok entrika ne olursa olsun, Dorian gerçekten arkadaşımdaydı. Ayrıca beni öpmesini, bedenini bedenime bastırmasını ve ellerini üzerimde gezdirmesini o kadar çok istediğimi fark ettim ki

çıplak tenim boyunca. Onunla duvara karşı, yatakta, yerde seks yapmak istiyordum... vücutlarımız birleştiği ve onu içimde hissedebildiğim sürece gerçekten fark etmiyordu....

Vay be. Sarsılarak uzaklaştım, kalbim hızla çarpıyordu, pişman olacağım bir şey yapmamak için kendimi zor tutuyordum. Onun arkadaşım olduğuna karar vermek bir şeydi; yatağa atlamak başka bir şeydi. Buna tekilanın ve Kiyo için duyduğum endişenin neden olduğunu biliyordum. Dorian'la tekrar birlikte olmak istemiyordum; olamazdım. Bunun aşk ve zevk için olacağını iddia etse bile, asla bu kadar basit olamayacağını biliyordum. Her zaman politika ve entrikalar olacaktı....

Ben de yapabileceğim en seksi olmayan şeyi yaptım. Volusian'ı çağırdım.

Yardımcımın buz gibi, karanlık varlığı Dorian'ı bile şaşırttı ve bir adım geri çekildi. Bu, soğuk bir düşün Öteki Dünyadaki eşdeğeri idi. Volusian'ın gözleri ona kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

"Hanımımın daha fazla sarhoşluğa ihtiyacı var," dedi.

"Hayır." Ona olan büyülu tutuşum hafifçe titredi. Kontrolümü kaybedecek kadar değildi ama alkol gücümü biraz etkilemişti. "Söğüt Diyarı'na gitmeni ve haber var mı diye bakmanı istedim."

"Daha romantik ayak işleri."

Elimden geldiğince sert ve emredici bir ses çıkarmaya çalışarak, "Git artık," diye bağırdım.

Volusian gider gitmez Dorian öfkeyle bana doğru yürüdü, tüm duygusallık izleri kaybolmuştu. "Bu aptalcaydı, Eugenie. O kadar içtikten sonra onu çağırmamalıydın."

Ondan uzaklaştım. "Neler olduğunu öğrenmem gerek."

"Onu kovmalısın. Bir gün onu tuttuğuna pişman olacaksın." "O yararlı biri," diye itiraz ettim. "Derse ihtiyacım yok. Sen de gitmelisin. Ysabel şimdi. Bugün daha fazla aşk ilanına ihtiyacım yok."

"Öyle mi?" Hafif tonu geri döndü. "Bugün onlardan birkaç tane mi yedin?"

"Leith," diye itiraf ettim. "Bu gece sonsuz bağlılığını itiraf etmek ve benimle bir şans olup olmadığını görmek için geldi."

Dorian'ın yeşil gözleri beni dikkatle izledi. "Ve?"

"Ve tabii ki hayır. Sonunda anlaması için ona birkaç kez hayır demek zorunda kaldım."

Dorian memnuniyetini gizleme zahmetine girmedim. "Zavallı çocuğun kalbini kırdın. Şüphesiz annesinin de. Artık top falan olmayacak. Onun yerine benim atmamı ister misin?"

"Hayır." Üzüntüm sinirliliğe dönüşüyordu. "Gitmeni istiyorum. Ysabel'e git ve onun resmini yap ya da onu bağla ya da birlikte ne yapıyorsanız onu yapın. Yorgunum ve yatmak istiyorum. Yalnız başıma."

Şaşırtıcı bir şekilde, Dorian itiraz etmedi. Hem de çok. "Nasıl istersen. Bana ihtiyacın olursa, nerede olacağımı biliyorsun."

"Sözünüzü kesmem için çok şey gerekir," dedim kuru bir sesle.

Dorian bana o bilmiş, sinsi gülümsemelerinden birini verdi ve sonra da

başka bir kelime. Onun Ysabel'in yatağına gittiği düşüncesi beni istediğimden daha fazla rahatsız etti. Volusian geri döndüğünde gitmesinin üzerinden birkaç dakika bile geçmemişti.

"Eee?" diye sordum. Midem bulanıyordu. Ne duymak istediğimi bilmiyordum.

Eğer Volusian'ın doğasında gülümsemek olsaydı, yemin ederim, gülümserdi. "Söğüt Diyarı'nın hizmetkârları, kraliçelerinin bir kız çocuğu dünyaya getirdiğini sevinçle bildiriyor. Hepsi sağlıklı ve iyi."

Vücudum tamamen hareketsizleşti ve bir an için odada parlayan kırmızı gözlerden başka bir şey göremedim. Sonunda kendime geldim. "Teşekkür ederim, Volusian."

"Hanımım bu neşeli olay hakkında başka bir şey öğrenmemi istiyor mu?" Sesinde alaycı bir ifade vardı.

"Hayır. Jasmine'e geri dön. *Şimdi*."

İtaat etti ve beni yalnız bıraktı. Birkaç dakika boyunca yatakta oturdum, her şeyi ve hiçbir şeyi düşündüm. Kendimi uyuşmuş hissettim. Dünyadaki her duyguyu hissettim. Ve aniden odadaki havayı söküp bir vazoyu duvara çarparak parçaladığımda, bunun Dorian yüzünden mi yoksa Kiyo yüzünden mi olduğunu söyleyemedim.

On Altıncı Bölüm

O gece bir o yana bir bu yana dönüp durdum, umduğum gibi alkol komasına girmedigime şaşırdım. Sonunda güneş doğarken uyandım ve çok fazla insan fark etmeden gitmeye karar verdim. Sadece birkaç hizmetçi ayakta ve etrafta dolaşıyordu, bunun için minnettardım. Shaya'nın endişeli bakışlarını görmek ya da Dorian ve Ysabel'in kahvaltıdaki flörtlerini dinlemek istemiyordum. İkisinin dün gece ne yaptığını ya da bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini düşünmek istemiyordum. Ben Dorian'ın arkadaşıydım. Bu kadarı yeterliydi.

Ayrılmadan önce başımı hapishanenin alt katına soktum. Gardiyanların gece vardiyası hâlâ uyanık ve tetikteydi ve Volusian hücrenin köşesinde duygusuz nöbetini sürdürüyordu. Jasmine top gibi kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı ama yanaklarında kurumuş gözyaşlarını görebiliyordum. Uykuda korunmasızdı, çok genç görünüyordu.

Tucson'a geri döndüğümde hayatımın en kötü akşamdan kalmalarından birini yaşıyordum. Orada sabahın ilerleyen saatleri olmasına rağmen evim kale kadar hareketsizdi. Kedilerin ve köpeklerin beklentiyle beni izlediklerini göz önünde bulundurduğumda, Tim'in henüz onları beslemek için kalkmadığını varsaymak zorundaydım. Köpekleri arka bahçeye saldım ve kedilere beklemek zorunda olduklarını söyledim. Bana gelince, odama yığılmadan önce iki bardak su ve yarım şişe aspirin içtim. Şatonun sağlayamadığı konforu kendi yatağım sağladı ve iki saat boyunca derin bir uyku çektim.

Kalktığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum ve bir duş her şeyi daha da iyileştirdi. Fransız tostunun kokusu burnuma geldi ve işkence gören midem yemek düşüncesini memnuniyetle karşıladı. Tim'e iki porsiyon servis etmesini söylemek için mutfığa gittim ve onun yalnız olmadığını gördüm. Yirmili yaşlarında bir kız masada oturmuş, kıkırdıyor ve onun *İç Güvenlik* tişörtünü giyyordu. Tim, eşofman altı ve birkaç boncuklu kolyeyle çıplak göğüslü, yukarıda bahsedilen Fransız tostuyla ocakta duruyordu.

"Oh, merhaba," diye ciyakladı kız.

"Eug! Nasılsınız-er, sabahın selamları, Rahibe Eugenie." Tim avucunu kaldırdı. "Evde olduğunu fark etmemiştim."

Gözlerimi devirdim, bu sabahki rutinine hiç tahammülüm yoktu. Kendime bir fincan kahve doldurdum. "Umarım gerçek akçaağaç şurubunuz vardır."

Bana ocaktan yeni çıkmış bir tabak Fransız tostı uzattı. Sanırım bayan arkadaşı için hazırlamıştı ama o daha iyi biliyordu. Buzdolabında akçaağaç şurubunu buldum, tostı bolca ıslattım ve ikisine de tek kelime etmeden oturma odasına geri döndüm. Birkaç dakika sonra Tim koşarak içeri girdi, utangaç görünüyordu.

"Onları eve getirmemen gerektiğini biliyorsun," dedim.

"Evet, biliyorum. Sadece... şey, son zamanlarda yaşananlardan dolayı evde olacağını düşünmemiştim."

"Mantıksız değil," diye kabul ettim. "Ama bu kuralları değiştirmez. Onların evinde kalacaksın."

Başıyla onayladı. "Ben onu kovmadan önce en azından kahvaltısını bitirebilir mi?"

Bugün ne yapmam gerektiğini düşünerek kendi yemeğimi çiğnedim. Yutkundum ve iç çektim. "Bütün sabah kalmasına izin verebilirsin. Zaten birazdan çıkıyorum... Muhtemelen günün çoğunda yok olacağım."

Tim beklenmedik bir zevkle parladı. "Gerçekten mi? Oh, çok tatlı. Teşekkürler, Eug. Sen en iyisisin-"

Ona boş tabağımı uzattım. "Bana bir tane daha getir ve ödeşmiş olalım."

Lara'ya programımı açık tutmasını söylediğimden beri, artık plansız günlerim vardı.

-Bu da bugün çok işime yaradı. Abigail ve Art'la konuşmak ve bu kırmızı yılan meselesine bir anlam vermeye çalışmak için tekrar Yellow River'a gidecektim. Her şeyi çevreleyen çok fazla soru ve yarım kalmış iş vardı ve hayatıma devam edebilmek için bunların bir kısmını çözmeye başlamam gerekiyordu.

Böyle bir yolculuğun dezavantajı, bana düşünmek için çok zaman vermesiydi. Çok ama çok fazla zaman. Açık bir gündü ve yol boyunca hiçbir büyük şehir yoktu. Sadece ben, zihnim ve açık yol vardı. Kiyo'yla bu yolu en son nasıl birlikte gittiğimizi ve ardından otelde yaptığımız seksi düşünüp durdum. Şimdi onu ve Maiwenn'i düşündüm, kızlarının doğumunu kutluyorlardı. Dorian'la yaşadığım çöküşü ve Kiyo'nun artık beni istemeyeceğine dair korkularımı düşündüm.

Cep telefonumu yanımda getirmiştim ve sesi sonuna kadar açarak yolcu koltuğunda oturuyordum. Kiyo'dan gelecek bir aramayı kaçırmak istemiyordum... çünkü en kısa zamanda bana kızından bahsedecekti, değil mi? Eğer bir şey duymadıysam, bu hala Öteki Dünya'da olduğu anlamına geliyordu, ki tahmin edebileceğiniz gibi cep telefonları pek iyi çekmiyordu.

Geçen sefer ilk olarak Art'ı ziyaret etmiştik, ancak otoyoldan çıktığımda Abigail'e daha yakın olduğumu fark ettim. Bu yüzden Yellow River'ın mütevazı şehir merkezinden geçtim.

-Seks oyuncakları dükkânının önünden geçip binasının önüne park etti. Artık öğleden sonraydı ve insanlar dışarıdaydı, özellikle de turistler Abigail'in dairesinin altındaki antika dükkânına kafalarını sokuyorlardı. Dükkânın girişindeki küçük kapıyı buldum ve kediler tarafından istila edilip edilmeyeceğimi merak ederek üst kata çıktım.

Ama ben değildim, çünkü daireye hiç giremedim. Kapıyı birkaç kez çaldım ve hatta bir kez Abigail'in adını söyledim. Bu da sonuç vermeyince Roland'ın bana verdiği numarayı aradım. Sesli mesajını aldım ama başka bir şey yoktu.

"Bu kadarı da fazla," diye mırıldandım. Belki de böylesi daha iyiydi. Art tek kişiydi

Zaten dövmesiyle falan dikkatimi en çok çeken oydu. Sorgulanması gereken kişi oydu.

Böylece banliyölere gitmek üzere şehirden ayrıldım ve gün ışığında Art'ın mahallesinin ne kadar şirin olduğunu gerçekten görebiliyordum. Evler onunki gibi büyük ve yeniydi ve komşuları da çimenlerini çok seviyor gibi görünüyordu. Art'ı dışarıda görmedim ama garaj yolundaki büyük kırmızı cip onun buralarda olduğuna işaret ediyordu.

Kapıyı iki kez çaldım ve bir an için onun da dışarıda olduğunu düşündüm. Tam zili çalmak üzereyken nihayet kapıyı açtı. Saçları nemliydi, sanki duştan yeni çıkmış gibiydi ve bir elinde bir çift çit makası tutuyordu.

"Eugenie!" Yüzü bir sırıtışa dönüştü. "Bu bir sürpriz." Gülümsemesi bir an için durakladı. "Her şey yolunda mı? Roland...?"

"İyi, iyi," diye onu temin ettim. "Sadece sana birkaç soru daha sormak istiyorum."

"Bunun için uzun bir yoldan geldin," diye düşünerek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

İnsanlar telefonda daha kolay yalan söyleyebiliyorlardı ama bunu ona söyleyemezdim. "Zamanım vardı ve bunun işleri kolaylaştıracağını düşündüm."

"Elbette. Arkadaşlık için mutluyum... Ben biraz iş yaparken benimle takılmanın sakıncası yoksa?" Açıklama olarak makası salladı.

"Sorun değil."

Önce bana bir şeyler içmeyi teklif etti ama ben hâlâ benzin istasyonundan aldığım kahveyi içmeye devam ediyordum ve reddettim. Evin ön tarafındaki kalın çalılardan bazılarını budamaya başlarken ben de onun ön basamağına oturdum. Kalın ve ağır yapraklıydılar, güzel sarı çiçeklerle doluydular. Evi tüketmek istiyor gibiydiler ve bana Uyuyan Güzel'in kalesini ve onu çevreleyen dikenleri hatırlattılar. Boylarını kesmemişti ama daha çok düzgün görünmelerini sağlamakla ilgileniyor gibiydi.

"Buraya gelirken Abigail'e uğradım ama evde görünmüyordu." "Sanırım birkaç günlüğüne El Paso'ya gitti," dedi Art. Kollarındaki kaslar Tişörtünün kolunu kaldırdı ve bana sarmal kırmızı yılanı gösterdi. "Kız kardeşi orada yaşıyor. Yakınlar, ki bu iyi bir şey, ama geçen gün bir sürgünde onun yardımını kullanabilirdim. O zaman gelmeliydin. Aslında soylu bir kızdı, onları arıyordun, değil mi?"

"Evet," dedim irkilerek. "Sanırım onu kendi başınıza geri göndermeyi başardınız?"

"Evet. O kadar da sert değildi. Her şeyden çok korkmuştu."

Kahvemi yudumlarken bu yeni gelişmeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. Art'ın kaçırılmasındaki rolü konusunda gerçekten de aceleci davranmış olabilirdim. Belki de Moria burada dolaştıktan sonra sürgüne gönderilmişti. "İşlerinizi yapın

seni gerçekten Öteki Dünya'ya götürdü mü?" Ben sordum.

Sert bir kakhaha attı. "Elimde olsa yapmazdım. O kavşakta bile geçişler çok zor oluyor. Aslında oraya hiç gitmedim... Bilmiyorum. Yıllardır."

"Huh," dedim.

Art elindeki kupürde durakladı ve bana şaşkın bir bakış attı. "Neden sordunuz?" "Orada bir insan hakkında hikayeler -yani soylu söylentileri- duydum.

Sana benziyor."

"Benim gibi mi?" Şaşkınlığı daha da arttı. "Bu biraz garip."

"Kırmızı yılan dövmesi olan bir insandı." Suçlayıcı görünmek istememiştim ama ses tonuma bir parça kaçmıştı.

"Karşıya geçme konusunda neden yalan söyleyeyim ki?" diye sordu. Tam olarak kızgın değildi, ama o dostça tavrının bir kısmı biraz soğumuştı.

"Whoa, hey. Senin yaptığını söylemedim." Çok savunmacı görünmemeye çalıştım. "Sadece senin yol ayrımına yakın bir yerde sana benzeyen birinin görülmesi garipti."

"Sürgün ettiğim soyluların muhtemelen kafası karışıyor ve onları bu dünyadan kovduğumda kendi dünyalarında olduğumu düşünüyorlar... Açıkçası herhangi birinin nasıl düşündüğünü anlamak zor. Ve sürgün etmenin ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu bilirsiniz."

"Evet, biliyorum. Sadece duyduğum hikâyenin tuhaf olduğunu söylüyorum." Art soylu bir kızı kovduğunu söylemişti ama Moria'nın sesi kaçmış gibi geliyordu.

Daha önce tavrının soğuk olduğunu düşünmüştüm ama şimdi çok soğuktu. "Bir şamanın soylularla, onların hikâyelerini dinleyecek ve onlar için endişelenecek kadar samimi olmasını da aynı derecede tuhaf buluyorum. İnsanların orada olması seni neden ilgilendiriyor ki?"

"Çünkü o insanlar soylulara zarar veriyor olabilir."

"Ve?"

"Ve bu doğru değil."

Homurdandı ve düzeltme işine geri döndü. "Onlar soylu, Eugenie. Bizim gibi değiller. Ve duyduğuma göre, onlara karşı pek de nazik değilmişsin."

"Onlar *bu* dünyadayken, evet."

"Herhangi bir dünya, Eugenie. Onlar kelimenin tam anlamıyla insan değiller. Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez." Sert sözler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Art tekrar durakladı ve bu kez yüzünü tamamen bana döndü.

"Ve her iki dünyada da nereye gittiğim ve ne yaptığım sizi ilgilendirmez."

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. "Ne, sen olduğunu mu söylüyorsun? Son zamanlarda Öteki Dünya'da olduğunu mu?"

"Bu tartışmayı bitirdiğimi söylüyorum. Burada istenmiyorsun eğer

saçma sapan suçlamalarda bulunacaksınız-önemli bile olmayan suçlamalar."

"Bu onlar için önemli."

"Bence burada yanlış soruları soruyorsunuz. Güdülerinizi gözden geçirmeli ve bize saygı duymayanları savunmaya neden bu kadar hevesli olduğunuzu ve neden kendi türünüzle kavga ettiğinizi anlamalısınız."

Kahveye dikkat ederek ayağa fırladım. "Kavga çıkarmayacağım." "O zaman kavga çıkmadan defol git buradan."

Orada öylece durduk, düşmanca kilitlenmiştik ve işin kavgaya varıp varmayacağını merak ediyordum. Ben silahlıydım, o ise değildi, daha iri ve kaslı olmasına rağmen. Hayır, bu aptalcaydı. Neden kavga etsin ki? Hiçbir şey itiraf etmemişti, sadece onu suç olarak görmediği şeylerle suçlamamı düşmanca karşılamıştı. Bu onu suçlu yapmazdı ama masum da yapmazdı. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Peki," dedim, geri çekilerek. "Seni üzmemek istememiştim. Sadece bir şeyleri anlamaya ve kimsenin haksızlığa uğramadığından emin olmaya çalışıyorum."

Gülümsedi ama bu beni karşılayan o rahat sırtıştan çok farklıydı. "Tanrı aşkına, biri olsaydı ne yapardın? Hadi ama, Eugenie. Yükümlülük ya da önem duygunu fazla abartma. Şaman polisi diye bir şey yok. Benim ya da buradaki herhangi birinin -ya da herhangi bir yerdekinin- ne yapacağını dikte etme yetkisine ya da hakkına sahip değilsin."

"Anlaşıldı," dedim ve arabama doğru yöneldim. Kalırsam pişman olacağım bir şey söylemekten korkuyordum. Bütün bunlarda bir rolü olup olmadığından bağımsız olarak, soylulara karşı takındığı duygusuz tavrıdan hoşlanmıyordum - özellikle de bir zamanlar benim de takındığım tavra benzediği için. "Roland'a selamlarınızı iletirim."

"Emin ol," dedi Art. "Ve belki de hazır başlamışken bu fikirlerden bazıları hakkında onunla konuşmalısın. Roland neyin doğru olduğunu bilir." Dudağımı ısırdım ve başka bir yorum yapmadan arabaya bindim. Yani. Burada gerçek bir cevap yok ama Art'ta bir şeyler yanlış gibi geliyordu. Çok temkinli ve düşmancaydı ve son zamanlarda Öteki Dünya'ya gitmediğini iddia etmesine rağmen, yorumlarının geri kalanı, onun

yalan söylüyorsun.

Yine de beni en az suskunluğu kadar rahatsız eden şeyin soylulara karşı tutumu olduğunu fark ettim. Roland'ınki de o kadar sert olmasa da benzerdi ve beni pek çok kez uyarmıştı. Kiyo da elimden geldiğince kentsoylu işlerinden uzak durmamı istiyordu ki onun da bu işlere karıştığı düşünülürse bu oldukça ikiye bölünmüştü. Hoşuma gitse de gitmese de bu işe bulaşmışım ve eşraf hakkındaki görüşlerimin değiştiğini kabul etmiştim. Tuhaf insanlardı ve onları her zaman onaylamıyordum ama kalplerinde benden çok da farklı olmayan, aynı duygu ve umutlarla dolu insanlar olduklarını biliyordum. Art'ın ya da bir başkasının, kızların ortadan kaybolmasının önemsiz olduğunu düşünmesini anlayamıyordum - soylu olsalar bile.

Arabayla uzaklaşırken Art'ın her iki seferde de beni içeri davet etmediğini fark ettim. Tesadüf mü? Titiz bahçesi kesinlikle içeride olduğu kadar dışarıda da zaman geçirdiğini gösteriyordu. Yine de... orada onun faaliyetlerine daha fazla ışık tutacak bir kanıt bulabilir miydim? Lanet olsun. Art hâlâ oradayken ve benden şüphelenirken yapılacak bir şey yoktu.

Kasabadan otoyola doğru geri dönerken aklıma bir yedek plan geldi. Art ne demişti? Abigail'in birkaç günlüğüne şehir dışında olduğunu mu? Şu ana kadar Abigail'in bu öteki dünya entrikalarına karıştığına dair elimde hiçbir kanıt yoktu ama Art'ın iş arkadaşlarından biriydi. Belki onun evinde ortaya çıkarılacak bir şey vardı.

Bir kez daha dairesinin önüne park ettim ve antika dükkânının önünden geçerek içeri girdim. Athame'im, asam ve silahım her zamanki iş aletlerimdi, ancak enerji okumak için bir kuvars kristali gibi az kullanılan birkaç tane daha taşıyordum. Ayrıca çantamda küçük bir kilit açma kitim vardı. İfritler, troller ve bu türden diğer yaratıklar bazen kendilerini benden uzak tutmaya çalışırlardı. Eğer Abigail'in kilidi son teknoloji ürünü değilse, içeri girebilmem gerekirdi.

Değildi ve bip sesinin olmamasına bakılırsa, içinde alarm sistemi de yoktu. Sahip olduğu en yakın şey kedi sürüsüydü. Tüylü, sürüngen bir kitle halinde etrafımda dolanıyorlardı, aç olmaktan ziyade düşmanca. O yokken onları kimin beslediğini merak ettim. Tedirgin bir şekilde bu aramayı hızlıca yapmaya karar verdim, yoksa şüphelenmeyen bir evcil hayvan bakıcısı etrafta dolaşmaya gelebilirdi.

Ortalık hâlâ kitaplar, tütsüler ve mumlarla dolu olduğu için arama yapmak kolay değildi. Ne aradığım hakkında hiçbir fikrim olmaması görevimi daha da zorlaştırıyordu. Elimden geldiğince eşyaları kaldırdım ve taşıdım, umarım burası yağmalanmış gibi görünmezdi. Dağınıklığa rağmen, dairenin ne kadar güzel olduğuna, nasıl pahalı bir şekilde restore edildiğine bir kez daha hayran kaldım. Yerler gerçek sert ahşaptı - burada laminat yoktu - ve tüm pervazlar ve taç işçiliği özenli ve güzeldi. Burası ucuz bir yer olamazdı ve onun bu alışkanlıklarının en iyisini elde etmesine izin vermesi utanç verici görünüyordu. Konuşacak biri olduğumdan değil.

Arayışımı yatak odasını hızlıca tarayarak sonlandırdım. Daha az dağınıktı ve dolayısıyla göz atacak daha az şey vardı. Yorganı parlak renkli ipeklerden oluşan bir yamalı bohçaydı ve dolap eşarplar ve tüllü elbiselerle doluydu. Şifonyerinin üzerindeki mücevher kutusunda göz alıcı bir kolye ve yüzük koleksiyonu sergileniyordu ve yanında da bir çift kelepçe vardı. Neredeyse gülecektim, Yeni Çağ Abigail'ini sapıkça bir şeyin içinde hayal etmeye çalışıyordum. Belki de seks oyuncakları dükkânını ziyaret eden tek kişi ben değildim. Tabii ki benimkiler ucuz ve hafifken, bunlar polislerin kullandığı gibi endüstriyel güçte çelik kelepçelerdi. Eğer sapıkça şeylerle ilgileniyorsa, o zaman oldukça sertti.

Daha sonra Tucson'a geri döndüm ve akşamın erken saatlerinde oraya vardım. Otomatik pilot yön duygu beni eve götürmeye başladı ve sonra son anda Tim'i aradım.

"Kiyo aradı mı ya da uğradı mı?"

"Hayır. Ama kedilerinden biri oturma odasının zeminine kustu." "Bu tam olarak aynı şey değil."

Bağlantıyı kestik ve yüzüncü kez cep telefonumu kontrol ettim. Bakmadım. Cevapsız arama da yoktu. İç çekerek Saguaro Ulusal Parkı'na ve kolay erişilebilen kavşağına doğru döndüm. Eğer Kiyo Öteki Dünya'dan çıkıp bu dünyaya giremediyse, belki de Diken Diyarı'na bir tür mesaj göndermişti. Telefonun başında bekleyen bir kız gibi aptal ve çaresiz hissediyordum. Ama başka ne yapabilirdim ki?

Ne yazık ki, diğer dünyadan gelen haberler de daha iyi değildi.

"Hayır, majesteleri," dedi Nia. Sesi endişeli ve özür diler gibiydi, sanki suçlusu bizzat kendisiymiş gibi. "Hiç haber gelmedi."

Ona teşekkür ettim ve buraya gelme zahmetine katlandığıma göre Shaya'yı bulup bilgi almam gerektiğini düşündüm. Ancak aramaya çıktığımda hiç beklemediğim bir ziyaretçiyle karşılaştım: Maiwenn'in partisindeki koyu tenli saray mensubu ve metal ustası Girard.

"Majesteleri," dedi her zamanki gibi gösterişli bir selamla. "Ayrılmak zorunda kalmadan önce sizi görmeyi umuyordum."

"Mecbur kalmadan önce... Burada ne yapıyorsun?" Varlığından hoşnutsuzluktan çok şaşkınlıkla sordum.

"Sana bunu getirmeye geldim."

Girard, pelerininin altından tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi, göz alıcı bir kolye uzattı. Zincir, su gibi dalgalanan zarif, kıvrımlı halkalardan oluşuyordu ve üzerinde incilerle çevrili armut biçimli bir safir asılıydı.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa ondan aldım. "Bu inanılmaz. Bunu sen mi yaptın?"

"Evet, majesteleri." Sesi mütevazıydı ama saygımdan memnun olduğu belliydi.

"Kimden?"

Başkalarının onun siyasi hedefleri hakkında yaptığı yorumları hatırlayınca, bunun ondan bir hediye olmasını bekledim. Sonra, aniden ve umutla, Kiyo'nun benden bu kadar uzakta zaman geçirmek zorunda kaldığı için bir sevgi göstergesi olarak gönderip göndermediğini merak ettim. Dorian'a da hak verirdim ama hediye kendisi takdim etmiş olabilirdi.

"Rowan Ülkesi Prensi Leith'ten."

Tabii ki. Bilmem gerekirdi. Leith'in dün gece kaderini kabul etmesi gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Ekselansları, eğer isterseniz size uygun bir taç da yaptıracağını ekliyor. Bunu en büyük sevgi ve bağlılığıyla gönderiyor."

"Eminim öyledir." İçimi çektim ve kolyeyi geri uzattım. "Korkarım bir taç kesinlikle söz konusu değil. Ve aslında... Gerçekten üzgünüm Girard, ama bunu saklayamam bile. Emeginin boşa gitmesinden nefret ediyorum."

Kolyeyi aldı ve ustalıkla birçok cebinden birine yerleştirdi. "Hiç sorun değil. Romantik ilişkilerin nasıl gittiğini, daha doğrusu nasıl gitmediğini anlıyorum. Ekselansları üzülecek ama değişiklik olsun diye yeni bir şey üzerinde çalışma fırsatı yakalamak hoşuma gitti, bu yüzden boynunuzu süslemeyecek olsa bile buna değdi."

Katrice'in sarayında nasıl yaşadığını hatırladım. "Genelde ne üzerinde çalışırsın?"

Küçük bir yüz ifadesi takındı. "Majesteleri Kraliçe Katrice hayvanlara düşkündür ve onları tasvir eden heykelcikler, mücevherler... her şeyi toplar. Geçen hafta kristal bir sincap yaptım. Elbette çok güzeldi ama bu yıl yaptığım beşinci sincap bu."

Gülmekten kendimi alamadım. "Sanırım bunun için mutluyum o zaman. Belki..." Birden aklıma bir fikir geldi. "Belki sana onun hayvanat bahçesinden uzakta başka bir proje verebilirim. Zamanın var mı?"

Girard eğilerek selam verdi. "Elbette."

"Demirle bir dereceye kadar çalışabildiğini duydum. İşte ihtiyacım olan şey...." Yasemin'le yaşadığım sorunu ve onun kaldırabileceği kadar demir içeren daha esnek kelepçelere ihtiyacım olduğunu anlattım. Teorik olarak insan kelepçeleri getirebilirdim ama sadece hareket kabiliyeti için değil aynı zamanda gerektiğinde muhafızlarımın dokunabilmesi için üzerlerinde bronz veya bakır olması gerektiğinden özel kelepçeler istedim.

Girard düşünceli bir şekilde dinledi ve ben konuşurken başını salladı. "Evet, elbette bunu yapabilirim. Onları yarın sizin için hazırlayabilirim."

"Vay, beklemiyordum-"

Başını geriye attı ve güldü. "Majesteleri, bizim insanlar gibi metal dövmediğimizi ve işlemediğimizi unutuyorsunuz. Metale bükülmesini emrediyorum ve bükülüyor. Gerisi beceri ve sabır işidir."

Sanırım haklıydı. Ona bolca teşekkür ettim ve Shaya'nın fiyatı daha sonra kendisiyle halledeceğini söyledim. O gittikten sonra Shaya'yı kendim bulmak için yola koyuldum, hâlâ bir rapora ihtiyacım vardı.

Bunu yapamadan, bu sefer Ysabel tarafından yolum tekrar kesildi. Yalnızdı, bu da Dorian'ın Meşe Diyarı'na döndüğü anlamına geliyordu. En azından bu da bir şeydi. Onun buralarda kamp kurmasını istemiyordum -özellikle de dün geceki gözyaşlarıyla dolu zayıflığımdan sonra.

Kollarını kavuşturmuş bir şekilde önümde durdu. Son dersimizde yaşadığı korku tamamen yok olmuş gibiydi. Belki de Dorian'ın ziyareti onu rahatlatmıştı. Ya da belki de dün geceyi üzüntüsünden içerek geçirmiş birinden korkacak pek bir şeyi olmadığını düşünmüştü.

"Lordum en az bir kez daha birlikte çalışmadan ayrılamayacağımı söylüyor."

"Yazık," dedim ve onu geçmeye başladım. "Shaya'yı bulmalıyım."

Yine yolumu kesti. Bu konuda beni en son sıkıştırdığı zamanki deja vu gibiydi. "Shaya şimdi gitti. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek

Daha iyi. Şu anda senin de yapacak başka bir şeyin olmadığını biliyorum. Sadece kitsune'unun sana bir kemik atmasını bekliyorsun."

Tamam, şimdi beni kızdırmıştı, çünkü büyük ölçüde haklıydı. "Bu doğru değil. Yapacak bir sürü işim var. Ayrıca, artık senin yardımına gerçekten ihtiyacım var mı bilmiyorum. Sanırım bu noktada tek başıma pratik yapmam yeterli olacak."

Zihnimle etrafımızdaki farklı hava türlerini hissederek uzandım. Ondan oldukça uzak durdum ama birkaç grubu bir araya getirdim. Artık bireysel doğalarını anladığıma göre, onları daha büyük rüzgârlar halinde birleştirmek o kadar da zor değildi. Havayı salona doğru püskürterek, ilk gün bana kendini beğenmiş bir şekilde gösterdiğine rakip bir rüzgâr yarattım. Yüzünde küçümseme ifadesi vardı ama yemin ederim gözlerinde yine korku vardı. Shaya'nın ne dediğini hatırladım, çok hızlı ve çok iyi öğrendiğimi.

"Bu... kabul edilebilir," dedi Ysabel sonunda. "Ama çok beceriksizceydi. Ve havayı gerçekten kontrol etmek için henüz suyla birleştiremezsiniz."

Bu konuda haklıydı ama pratik yapmaya devam etmek için her ikisini de yeterince iyi anladığımı hissettim. "Zamanla olacak. Kendi başıma iyi olacağım."

"Lordum bir kez daha söyledi..." O küçümseyici ifade şimdi solmuş, yerini belirsizliğe bırakmıştı. "Başka bir şey var... bir şey... şey, henüz ona yaklaşmadınız bile."

"Fırtına büyüğü bana miras kaldı. Su ve hava. Başka ne var ki?"

"Beni takip edin, size göstereyim, tabii becerebilerseniz." İşte o eski tavır. Neredeyse rahatlatıcıydı.

Beni dün gece bulunduğumuz avluya geri götürdü. Kalenin etrafında gördüğüm bir hizmetkâr özenle toprağa daha fazla kiremit yerleştiriyor, avlu alanını genişletiyordu. Ondan oldukça uzakta durduk ve Ysabel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmaya devam etti, duruşu hala sert ve savunmacıydı.

"Bu iş bittiğinde ve Meşe Diyarı'na dönebildiğimde çok mutlu olacağım. Lordumun beni özlediği çok açık." Gözleri hınzırca parlıyordu. "Dün gece benimle daha önce hiç görmediğim bir tutkuyla sevişti. Çılgılık atmama ve kendimden geçmeme neden oldu."

Gözlerimi devirdim ve "*Evet, çünkü beni düşünüyordu*" demekten kendimi alıkoydum. "Hadi şu işi bitirelim de sen de git ve istediğin kadar çılgılık atıp acı çek. Bilmem gereken başka ne vardı ki?"

"Havada başka bir şey var," dedi. Düşünceli bir şekilde dudağını ısırды, ne demek istediğini ifade etmeye çalışıyordu. "Hissedebiliyorum ama dokunamıyorum. Muhtemelen sen de dokunamıyorsundur."

"Biraz daha açık konuşabilir misiniz?"

"Her zaman orada... Sanki havanın parçaları... dikenli. Dokunulduğunda keskin. Fırtınadan önce onlardan daha çok var."

Bir an aptalca bakakaldım ve sonra insan yanım olayı çözdü. "Yıldırım... yıldırım yapmaktan bahsediyorsun," diye nefes aldım.

Bilimsel terim neydi? "Bunlar yüklü parçacıklar."

Bu terim onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ama şimşekten bahsettiğimde başını salladı. İçimdeki heves alevlendi ve hemen etrafımı yokladım. Tüm hava moleküllerini algılamak artık çok kolaydı. İsimlendirebildiğim sadece iki tanesi oksijen ve karbondioksitti. Diğerlerinin hepsinin kendine özgü bir hissi vardı ama nitrojen mi, hidrojen mi ya da başka bir şey mi olduklarını söyleyemiyordum. Birkaç dakika zihnimi yokladıktan sonra başımı salladım.

"Ben öyle bir şey hissetmiyorum."

Ysabel bundan memnun olmuş görünüyordu. "Dediğim gibi, muhtemelen yeterince güçlü değilsin."

"Açık bir gün," diye belirttim. "Muhtemelen etrafta hiç yoktur." "Hayır, her zaman oradalar. Bugün pek yoklar ama onları hissedebiliyorum."

Dudaklarımı sert bir çizgi haline getirip tekrar denedim. Tıpkı Dorian'la geçirdiğim eski günlerdeki gibiydi: bitmek bilmeyen bir bekleyiş, tek farkı beni bağlayacak olmasıydı. Eğer izin verseydim Ysabel de muhtemelen bağlardı, sadece boğazımı kesme fırsatını kullanmak için.

Hava, hava, hava. Her bir parçacık eşsizdi ama hiçbiri onun tarif ettiği keskin, dikenli hissi vermiyordu. Uzaktan, bir keresinde bir fırtına çağırdığımı hatırladım. Bir element soylusu tarafından yakalanmışım, annem yaralı halde yatarken tecavüze uğramanın eşiğindeydim. Çılgın çaresizliğim ve paniğimle, neredeyse evimi yerle bir edecek bir fırtına çağırmışım. Yine de bunu nasıl yaptığımı dair çok az şey hatırlıyordum. Her şey bulanıktı, bir tür rüya gibiydi.

-

Kollarımdaki tüm tüyler aniden diken diken oldu. İşte orada. Orada, üzerimizdeki diğer havayla karışmış bir şey vardı... açık söylemek gerekirse, elektrik. Tıpkı onun tarif ettiği gibi dikenli bir his vardı. Ona uzandım, diğer parçacıkları kontrol ettiğim gibi onu da kontrol etmeye çalıştım ama kaygandı. Parmaklarımın arasından akan yağ gibiydi ve şimdi onun bunu neden yapamadığını anlıyordum. Bu çok farklı bir fenomendi. Kendimi çelikleştirerek tekrar denedim ve bir kalp atışı boyunca onları bir düğüm haline getirdim. Ozon kokusu havayı doldurdu ve sonra tutuşumu kaybettim. Ne bir ışık parlaması, ne de bir gök gürültüsü.

Ama Ysabel'in yüzü dehşet içindeydi. "Sen... sen yaptın. Bunu yapmamalıydın..."

"Gerçekten hiçbir şey yapmadım."

"Bunu yapmamalıydın...henüz değil.... Onlara dokunamıyorum bile."

Çok hızlı ve çok kolay. Tıpkı babam gibi.

"Henüz oraya varmaya yakın değilim." Umarım sesim güven verici çıkmıştır. "Bu daha zor olacak." Nasıl bildiğimi söyleyemezdim; sadece hissettiğim bir şeydi. Havayı kullanmak, rüzgâr yaratmak... bunlar pratikle gelirdi. Yıldırım farklı bir canavardı. Ama yaptığım da...

Birden ürperdim ve içimden geçen coşku karşısında hayrete düştüm. Yıldırım yaratmayı ve kontrol etmeyi öğrenebilseydim... Tanrım. Böyle bir şey

gücü hayal bile edilemezdi. Fırtına Kralı'nı bu kadar korkulan yapan şeyin büyük bir kısmı buydu. Bunu yapabilmek inanılmaz olurdu. İnanılmaz. Enfes. Bir tanrı gibi olmak.

Kendimi bu düşüncelerden sıyırdım, düşündüklerim karşısında dehşete kapıldım - yine. Megalomaniden bahsediyorum. Ben tanrı değildim. Bu tür bir güç arzulamak yanılttı; herkes böyle söylüyordu. En azından insan dünyasındakiler. Yine de, eğer yıldırım çağırabilirsem, o lanet iblislerin birçoğunu yok edebilirdim. Elbette bu gücümü iyi bir şekilde kullanmaktı. Ne yazık ki Ysabel'e söylediklerim doğruduydu. Bu biraz zaman alacaktı ve ben başka harika bir silah geliştirene kadar, o iblisler geri gelmeye devam edeceklerdi ve-

Birdenbire az önce dokunduğum olağanüstü gücü unutarak donakaldım. Önümde bir silah vardı, bu iblislerden sonsuza dek kurtulmamı sağlayabilecek bir şey. Ne yazık ki, kullanımı kolay bir silah değildi.

"Orospu çocuğu," dedim. "Jasmine."

On Yedinci Bölüm

Hücrelerine giden koridordan hızla geçtiğimde Jasmine neredeyse üç metre havaya sıçrayacaktı.

"Sen!" Ben haykırdım. "Su iblislerini çağırabilirsin."

Gözlerini açtı, bir kez olsun nutku tutulmuştu. Görünüşe göre hiçbir şey yapmıyorken onu rahatsız etmiştim. Suçluluk duygusuyla, zaman geçirmesi için ona birkaç kitap göndermiştim ama gardiyanlardan gelen raporlara göre somurtmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bir de onu dışarı çıkarmaları için kandırmaya çalışıyormuş. Sanırım gardiyanlardan birini çözdükten sonra Volusian'la başa çıkabileceğini düşündü.

Bir an sonra kendini toparlayarak Ysabel'inkini andıran bir alaycı tavır takındı. Bana karşı duydukları ortak nefreti göz önüne alırsak, belki de onu buraya Jasmine'i eğlendirmesi için göndermeliydim.

"Belki," diye kabul etti Jasmine. "Neden? Onları kaçmak için kullanacağımdan mı korkuyorsun?" "Hayır," dedim. "Ama bazı ateş iblislerinden kurtulmak için onlara ihtiyacım var."

Roland bana iblisleri kovmanın en iyi yolunun onların zıtlarını çağırmak olduğunu söylemişti. O zaman bu fikri reddetmiştim, bunun benim yeteneğimin ötesinde olduğunu biliyordum. Aynı zamanda, Jasmine'in bunu yapabileceği ihtimalini de düşünmüştüm... ama nerede olduğuna dair hiçbir ipucum olmadığı ya da bana yardım edeceğini düşünmek için hiçbir nedenim olmadığı için bu gereksiz bir düşünce gibi gelmişti.

Ama şimdi? Şey, işler farklıydı.

Art'ın tavrı beni çaresiz ve etkisiz hissettirmişti. Şimdi, birdenbire kontrolü ele alıp bu krallıktaki bazı yanlışları düzeltme imkânına sahip olduğumu hissettim.

"Yani?" Jasmine hiç de şaşırmış görünmeden sordu. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Doğru değil. Bana yardım edeceksin. Onlarla ve efendileriyle yüzleşeceğiz ve sen de o iblisleri alt etmek için su yaratıklarını çağıracaksın."

Jasmine'in yüz ifadesi neredeyse komikti. "Neden sana yardım edeyim ki?"

Önce iyi polisi denedim. "Çünkü yapılacak doğru şey bu. Masum insanlara zarar veriyorlar."

"Yani? Dediğim gibi, bu beni etkilemez."

"Bencil bir çocuk gibi konuştun." Kızardı. Bebek sahibi olma ve her iki dünyaya da hükmetme takıntısı düşünüldüğünde, yaşıyla ya da yetenekleriyle alay edilmesinden hoşlanmıyordu. "Bir zamanlar bu toprakların kraliçesi olmak istediğini sanıyordum."

Gözleri parladı. "Evet. Ve eğer çalmasaydın kraliçe olacaktım!" "Neden? Hiçbir şey yapmaya niyetiniz yoksa neden kraliçe olasınız ki? Sen mi sadece bir taç takmak ve insanların sürünmesini mi istiyorsun?"

Bunu kabul etmedi ve bunun yerine sert bir şekilde "Sana yardım etmiyorum" diye cevap verdi.

Kötü polis moduna girmek üzere olmama rağmen tatlı tatlı gülümseyerek parmaklıklara doğru adım attım. "Oh, öylesin. Hoşuna gitse de gitmese de."

"Ne yani, beni zorlayacak mısın?"

Birkaç saniye içinde Glock'umu çıkardım ve doğrudan ona doğrulttum. Soluğu kesildi ve duvara doğru geri çekildi, sanki duvarın içinde eriyecekmiş gibi görünüyordu. Arkamda, muhafızlar arasında hafif bir itiş kakış duydum. Silahlar çok insani silahlardı; çelikten, alaşımlardan ve soyluların nefret ettiği diğer maddelerden yapılmışlardı. İnsanlar için de aynı derecede ölümcüldü -ya da Jasmine'in durumunda olduğu gibi, yarı-insanlar için.

"Sen delisin," dedi.

Omuz silktim. "Yapmam gereken bir iş var ve sen de bu işin anahtarı konumundasın. İşbirliği yaparsan belki yaşam koşullarını iyileştirebilirim. Sana hücre yerine bir oda veririm."

Gözlerinin ardında dönen düşünceleri ve planları görebiliyordum. Jasmine genç, deneyimsiz ve benmerkezcidi... ama aptal değildi. Bunun da aileden gelen bir özellik olduğunu biraz neşeyle düşünmek zorundaydım.

"Eğer yapmazsam, beni vuracak mısın?" "Zaten herkes seni öldürmem gerektiğini söylüyor."

Sesim sakın, yüzüm sertti. Bana inanıp inanmayacağını bilmiyordum. Ben de kendime inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Yaptığı onca şeyden sonra ona karşı çok az sevgi beslediğimi biliyordu ve uzun zamandır acımasız bir savaşçı ve -birçok soylunun gördüğü gibi- katil olarak ün salmışım. Jasmine yutkundu. O da sakın görünmeye çalışıyordu ama gözleri ona ihanet ediyordu.

"Kelepçelerimi çıkardıktan sonra onları çağırıp *sana* saldırtmayacağımı nereden biliyorsun? Hem onları takıp hem de böyle bir güce sahip olamayacağımı biliyorsun."

Hâlâ ona doğrultulmuş olan silahın emniyetini açtım. "Çünkü bunu tüm zaman boyunca kafanın arkasına dayayacağım."

Uzun bir sessizlik çöktü. Volusian o kadar hareketsizdi ki neredeyse orada olduğunu unutmuştum.

Sonunda Jasmine, "Senden nefret ediyorum," dedi. "Yani... bu bir evet mi?"

Sessizliğini bir onay olarak kabul ettim ve silahı yerine koydum, emniyeti tekrar açtım ve kalbimin çarpmasına biraz şaşırdım. Gerçekten de az önce on beş yaşında bir kıza silah mı doğrultmuştum? Roland ve Kiyo sihirle uğraşmanın insanı değiştirebileceğine inanıyorlardı. Şimşekle ve havayla uğraşmak beni kolaylıkla büyü yapabilen birine mi dönüştürüyordu?

başkalarını tehdit etmek mi? Hayır, karar verdim. Bunun sihirle hiçbir ilgisi yoktu. Bu bir gereklilikti. O ateş iblislerini kovmam gerekiyordu ve bunu yapmanın yolu da buydu.

"Eugenie?"

Yumuşak bir ses beni çalkalanan duygularımdan çekti. "Kiyo!"

Koridorda öylece duruyordu ve ne kadarını duyduğunu merak ediyordum. Önemli değildi. Onu gördüğüm için delicesine mutluydum. Kalbimdeki ağırlık hafifledi ve o kadar çok tanık olmasaydı kollarına koşabilirdim. İnsan kıyafetleri içinde harika görünüyordu: kot pantolon ve kaslarını mükemmel bir şekilde saran düz gri bir tişört. İpeksi siyah saçları çenesinin etrafında kıvrılıyordu ve teni karamel gibi görünüyordu.

Ama gözleri... gözleri sertti.

Jasmine'e uyarıcı bir bakış attım. "Sonra konuşuruz." "Siktir git, Eugenie," diye seslendi.

Kiyo'nun elini tuttum ve onunla birlikte yukarı çıktım. Onu görmek dün geceden beri içimde biriken tüm gerginliği serbest bıraktı. Çok gerilmiş, çok endişelenmiş ve korkmuştum. Şimdi sanki dünyada her şey yeniden yoluna girmiş gibiydi. Bebek haberi benim için çok zordu ama yine de onu tebrik etmek istedim. Yalnız kaldığımız anda kelimeler dudaklarımdan döküldü ama önce o konuştu.

"Gerçekten mi, Eugenie? İşler bu noktaya mı geldi?"

Onu gördüğüm için başım hâlâ dönüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Az önce içinden çıktığımız zindan kapısını işaret etti. "Şu! Seni genç bir kızın kafasına silah dayamış halde bulmayı hiç beklemiyordum."

"Bu tam olarak onun kafasına göre değildi," dedim. "Ve o iblislerden kurtulmamıza yardım *edebilir*. Kendisi gerçek su iblislerini çağıramasa bile, diğer su yaratıklarını çağırabildiğini ikimiz de biliyoruz." Kiyo ve ben bu tür bazı yaratıklarla savaştığımız; bunlardan biri bizi arabasında uygunsuz bir pozisyonda yakalamış ve neredeyse ikimizi de öldürüyordu. "Bunlar bize avantaj sağlayabilir."

"Ve eğer yapmazsa, onu gerçekten öldürecek misin?"

İçimi çektim ve yürümeyi bırakıp goblen kaplı duvarlardan birine yaslanarak yüzümü ona döndüm. "Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Senin yapacağını düşünüyor gibiydi ve doğruyu söylemek gerekirse ben de öyle düşündüm. Ne kadar korkutucu olabileceğinin farkında olduğunu sanmıyorum." Önümde durdu, aramızda çok az mesafe vardı ve havada cinsel kimya ile düşmanlığın garip bir karışımı vardı. "Sende garip bir his var... büyü mü yapıyorsun?"

Hemen cevap vermedim, bu da suçumu kabul ettiğim anlamına geliyordu. Bana attığı bakış, Jasmine'i vuracağımı düşündüğü andakinden daha dehşet vericiydi. "Birazcık."

"Birazcık! Eugenie," diye tısladı, yaklaşarak. "Bu işlerin arası yoktur. Bunu yapmaya devam edersen, gittikçe daha uzağa düşeceksin."

tavşan deliğinden aşağı."

Güldüm ve kollarımı havaya kaldırarak şatoyu işaret ettim. "Uzun zaman önce Harikalar Diyarı'na düştüm."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Artık yapmayacağını sanıyordum. Bunun kötü olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Kabul ettin," diye düzelttim, kendi sinirlerimin yükselmeye başladığını hissederek. "Daha fazlasını öğrenmek için bir şansım vardı ve bunu kullanmaya karar verdim. Ve dediğim gibi, sadece biraz oldu."

"Kimden öğreneceksin?" diye sordu kuşkuyla.

"Dorian'ın krallığından bir kadın. Havayı kontrol etme konusunda bazı yetenekleri var ve bana bunu nasıl kullanacağımı gösteriyor. Ben de yıldırım çağırmanın eşiğinde olabilirim." Onun öfkeli bakışları karşısında içimden utanmak geliyordu... ama yine de başardığım şeyle gurur duyduğumu hissettim.

"Tabii ki. Dorian. Nedense hiç şaşırmadım."

"Hey, Dorian son zamanlarda bana iyi davranıyor." Soylu kralı savunmam beni şaşırtmıştı -gerçekte olduğu gibi. Son zamanlarda o kadar çok kaos varken, Dorian'ın varlığını neredeyse rahatlatıcı buluyordum.

Kiyo gözlerini devirdi. "Evet, eminim daha da nazik olmak isterdi. Bakın, tüm bu büyüleri unsurları bir araya getirmeye başladığınızda elinizde ciddi bir güç olacak. Şöyle olacaksınız."

"Fırtına Kralı gibi söyleme!" Ben ağladım. "Keşke herkes bunun kaçınılmaz olduğunu varsaymaktan vazgeçse. Zalim savaş lordlarına dönüşmeden büyü kullanan pek çok soylu var. Bana biraz güvenin."

"Sadece senin için endişeleniyorum," diye hırladı.

"Ve ne için endişeliyim biliyor musunuz? Burada açlıktan ölen insanlar, yeterince su bulamayan insanlar için endişeleniyorum. Masumları avlayan haydutlar ve iblisler için endişeleniyorum. Kızların kaybolmasından ve muhtemelen hiçbir hesap verme yükümlülüğü olmayan kişiler tarafından kaçırılmasından endişe ediyorum. Ve tüm bunlar, insan hayatımı yaşamaya ve her lanet olası Öteki dünyalı erkeği pantolonumdan uzak tutmaya çalışmanın üstünde. O yüzden buraya gelip bana emir vermeye kalkma. Hiç buralarda değilsin. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok!"

Bağırıyordum ve hizmetkârlardan hiçbirinin neyin yanlış olduğunu görmek için koşuşturmaması şaşılacak bir şeydi. Nefes alış verişim ağırlaşmıştı ve öfkemden farkına bile varmadan yumruklarımı sıkıyordum.

"Neden buradasın ki?" Ben talep ettim.

Kiyo'nun koyu renk gözlerini okumak zordu ama önceki öfkesinin bir kısmının yatıştığını görebiliyordum. Suçlamalarını yeniden mi gözden geçirmişti yoksa tartışmaya değmeyeceğine mi karar vermişti emin değildim. "Bebeği ziyaret etmek ister misin diye sormaya geldim."

"Oh."

Nedeni ne olursa olsun, geri kalan hayatımın üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibiydi.

Öfke. İçimi çektim. "Kiyo... Özür dilerim. Sana bağırmasaydım."

Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Ve senin üzerine atlamamalıydım." Dudaklarının kenarlarında sinsi bir sırıtış belirdi. "En azından bu şekilde değil. Ama haklısın, ben buralarda değildim. Benim kaçırdığım çok şey yaşıyorsun ve neler olup bittiğini tam olarak bilmiyorum. Yani, bu Jasmine ve büyü hakkındaki hislerimi değiştirmiyor."

Bir elimi kaldırdım. "Yeter. Bunlar hakkında daha sonra tartışabiliriz. Bana bebekten bahset."

Ve böylece Kiyo'nun yüzü tamamen değişti. Yüz hatlarını öylesine saf bir neşe ve şaşkınlık kaplamıştı ki, seyretmek inanılmazdı. Onu neredeyse hiç böyle görmemiştim - hayır, bunu bir kenara bırakın. Onu *hiç* böyle görmemiş olabilirim.

"Oh, Eugenie. O çok güzel. Çok mükemmel. Hiç... Hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor."

Mideme bir şey oturdu, soğuk ve kurşuni bir şey. Neredeyse tekrar sinirlenmesini dileyecektim ki kendi öfkem geri gelsin. Öfke üzüntüden daha sıcaktı.

Gülümsemeye zorlayarak elini uzattım. "Senin adına çok sevindim," dedim. "Onu görmeyi çok isterim. Adı ne?"

"Luisa."

Bu ismi bir dua gibi, dünyanın tüm sorunlarını çözebilecek sihirli bir kelime gibi söylüyordu. Benim adımları da böyle söylediğini duymuştum, genellikle seksin ortasında. Belli ki ikimize karşı tutumu biraz farklıydı ama sevgisinin yoğunluğu benzerdi.

"Güzel bir isim," dedim, hâlâ gülümsemeye çalışarak. Bir anlık huzursuz bir sessizlik oldu. "Gitmeye hazır mısınız?"

Rurik'i refakatçi olmadan gitmeme izin vermesi için ikna etme konusunda giderek daha iyi oluyordum ve Kiyo'yla birlikte Söğüt Diyarı'na iyi bir zaman ayırabildik. Ben ata bindim, o da tilki formunda yanımda koştu ve benim hızıma kolayca ayak uydurabildi. Her ne kadar bu resmi bir devlet ziyareti olmasa da, kraliçelik statümden dolayı homurdanarak bir soylu elbisesi giymiştim. Sade bir elbiseydi, soluk maviydi, kolları kapalıydı ve hafif bir kumaştan yapılmıştı. Aslında bir tür Jane Austen havası vardı. İşin en kötü yanı, yan eyer ya da onun gibi saçma sapan bir şeye binmeyi reddettiğim için eteğin bacaklarıma yapışmasıydı. Sadece Kiyo beni görebildiği için bu çok önemli değildi ve o da kesinlikle aldırımıyordu.

Yol boyunca, krallığımda henüz ziyaret etmediğim başka bir köyün yanından geçtik. Shaya'nın tariflerinden tanıdım. Bakır cevherine sahip olanlardan biri olduğundan oldukça emindim. Dış mahallelerinin yakınında, çalışan ve kazı yapan insanlar görebiliyordum. Eğer Öteki Dünya beni farklı bir rotadan göndermeye karar vermezse, dönüş yolunda durmak için aklıma bir not aldım.

Kiyo'nun tilki formu sayesinde herhangi bir konuşma yapmamıza gerek kalmadı. Biz geldiğimizde Söğütlük'te bahar hızla ilerliyordu. Aslında

Son ziyaretime dayanarak beklediğimden çok daha hızlı geldi. Kar yoktu ve ağaçlarda tomurcuklar patlıyordu. Hava ılık ve piknik için mükemmeldi; çiğdemler, nergisler ve diğer bahar soğanları parlak renkli kümeler halinde filizleniyordu. Bu değişim karşısında irkilmişim, ta ki Öteki Dünya krallıklarının hükümdarlarına nasıl bağlı olduğunu hatırlayana kadar. Enerjimi toprağa akıtabilir ve onu iyileştirmeye yardımcı olabilirdim. Dorian Meşe Diyarı'nı sürekli sonbaharda tutuyordu çünkü bu ona gençliğinin anılarını hatırlatıyor, kendini iyi ve güçlü hissetmesini sağlıyordu. Maiwenn yeni doğum yapmış olsaydı, toprakları bu yeni yaşam patlamasını yansıtmaz mıydı?

Kalenin ana kapısına yaklaştığımızda Kiyo tekrar insan şekline dönüştü. Kapıyı koruyanlar bana meraklı bakışlar attılar ama onu alkışlarla ve içten bir sevgiyle karşıladılar. Gerçekten de koridorlarda yürürken mutlu bir enerji hissediliyordu. Maiwenn'in ambarındaki herkes sanki bir partiye gidiyormuş gibi davranıyordu. Herkesin yüzünde gülümsemeler parlıyordu.

Kiyo bizi koridorlardan hızla geçirip birkaç kat merdiven çıktıktan sonra Maiwenn'in yatak odasına götürürken ne bir refakatçiye ne de bir rehber ihtiyacı duymadı. İçeri girer girmez Shaya ile yeniden dekore etme konusunda konuşmam gerektiğine karar verdim. Aeson'dan bana miras kalan yatak odası bir ortaçağ savaş lordunun yatak odasıydı; blok mobilyalar, az sayıda pencere ve kalın taş duvarlardan yatak takımına kadar her şey koyu, kasvetli renklerdeydi. Maiwenn'in odası aydınlık ve havadardı, pencerelerle çevriliydi ve zarif, narin görünümlü huş mobilyalarla doluydu. Yatağındaki çarşaf lar lavanta ipeğindendi ve tül gibi bir kumaş gölgelikten sarkıyordu. Bir peri prensesine, daha doğrusu kraliçeye yakışır bir odaya benziyordu.

"Eugenie," dedi gülümseyerek. Arkasına yastıklarla desteklenmiş yatakta oturuyordu. "Geleceğini umuyordum."

Öyle miydin? Merak ettim. Bebek sahibi olduktan bir gün sonra her zamanki gibi muhteşem görünüyordu, altın sarısı saçları yumuşak pembe bir geceliğin üzerine dökülüyordu. Yatakta bile incilerden oluşan narin bir taç, o lüks saçları süslüyordu ve ben bir taca olan sözde ihtiyacımı tekrar düşündüm. Kiyo bunun yanlış bir mesaj vereceğini iddia ediyordu ama ben aniden bir tane istedim. Maiwenn'in kollarında küçük bir kundak vardı ama Luisa'ya dair görebildiğim tek şey dantelli beyaz bir başlık ve siyah saçlarından oluşan bir tutamdı.

Ben de gülümsedim ve temkinli bir şekilde yaklaştım. Bu ziyarete çok mu gelişigüzel davranmıştım? Daha da süslenip püslenip altın ve tütsülerle mi gelmeliydim? "Tebrikler. Çok mutlu olmalısın."

Maiwenn'in gülümsemesi daha da ışıltılı bir hal aldı. Kiyo'nun gözleriyle buluştu ve aralarında bir şeyler geçti - tam olarak romantik değil, ama benim bilmediğim güçlü bir duygu. Maiwenn battaniyeye sarılı bohçasını dikkatle kaldırdı ve Kiyo da aynı nezaketle bohçayı ondan aldı.

"Gördün mü?" dedi, yanıma gelerek. "Ne kadar güzel, değil mi?"

Güzel kelimesi benim kullanacağım bir kelime değildi ama Luisa kesinlikle sevimliydi ve bu beni rahatlattı. Çirkin bebekleri olan insanlarla tanışmıştım.

o durumlarda, neredeyse her zaman yalan söylemek ve bebeğin sevimli olduğunu söylemek zorundaydınız. Artık yalana gerek yoktu. Luisa çok sevimliydi -ki anne-babası düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi- ve gerçekten de genlerinin büyük kısmını kimden aldığı belliydi. Siyah saçları ve bronz teniyle Luisa'nın babasının kızı olduğu açıktı.

"İşte," dedi ve ben onu durduramadan kızı bana uzattı.

Daha önce pek bebek kucağıma almamıştım ve onu beceriksizce kucağıma aldım, bir kolum vücudunun uzunluğunu desteklerken diğeri başını destekliyordu. Sıcacıktı, battaniyeler yüzünden neredeyse yuvarlaktı ve uyurken hafifçe kıpırdıyordu. Onunla ilgili her şey minicikti; minicik bir burun, minicik parmaklar, minicik kirpikler. Boğazımın arkasında garip bir his oluştu ve Dorian'la yaptığım konuşmayı hatırladım. Kalçalarım sonsuza kadar ince kalacaktı. Vücudum asla böyle bir şey yaratmayacaktı. Luisa bana bakmak için gözlerini kısa süreliğine açtığında -koyu maviydiler, kahverengiye dönüşeceklerinden hiç şüphem yoktu- onu babasına geri verdim.

Kiyo, yüzünde hâlâ o harikulade ifadeyle onu mutlulukla kucağına aldı ve yatağın kenarına oturdu. Luisa'yı Maiwenn'in kollarına bıraktı ve böyle bir hareketin gerektirdiğinden daha fazla dokunma olmasa da, aralarında yine o bağlantı hissini yaşadım. Onları sonsuza dek bir arada tutacak soyut bir bağ.

Ondan sonra gitmek istedim. Buradan kaçmak ve bir daha asla geri dönmek istedim. Ama kalmak zorundaydım çünkü Kiyo bunun bir parçası olmamı istiyordu ve Maiwenn için yapılacak en nazik şey buydu. Bu yüzden yüzümdeki gülümsemeyi dondurdum ve Luisa'nın herhangi bir kitsune yeteneğini miras alıp almayacağı ve Maiwenn'in doğum kutlamasına ne zaman ev sahipliği yapması gerektiği gibi zar zor duyduğum küçük konuşmalar yaptım.

Sonunda Kiyo gitmemiz gerektiğini söyledi ve bunu sadece benim iyiliğim için yaptığını söyleyebilirim. Eğer istediği olsaydı, bütün gece burada kalırdı. Maiwenn'e tekrar tebriklerimi ilettim ve ona mutluluğumu, bebeğin sevimliliğini ve yeni annelerin duymaktan hoşlandığı bir düzine başka şeyi anlattım. Kiyo da gülümsüyordu ama biz odadan çıkar çıkmaz onunki de soldu.

"Gerçekten o kadar korkunç muydu?" diye sordu.

İki kere baktım. "Sen neden bahsediyorsun? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, Eugenie. Sen mükemmeldin. Her şey mükemmeldi. Maiwenn'in bir şey fark ettiğini sanmıyorum ama zaten dikkati oldukça dağınıktır." İç çekti. "Ama seni tanıyorum. Üzgün olduğunu görebiliyorum. Maiwenn ve benim tekrar bir araya gelmemiz konusunda gerçekten hâlâ bu kadar endişeli misin?"

Maiwenn ve o mu? Hissettiklerimin basit bir kıskançlığın ötesinde olduğunu nasıl açıklayabilirdim? Sadece bu bebeğin doğumunun onları bir araya getirmesinden korkmuyordum - ki bu benim için haklı bir korkuydu - ama Luisa'nın doğumu beni başka şekillerde de etkiledi. Kiyo'yu ve onu ne kadar çok sevdiğimi ve olabildiğince güçlü bir ilişkimiz olmasını istediğimi düşündüm.

Aramızda ne olursa olsun, asla böyle bir aileye sahip olamayacaktık. Yetersizliklerim yüzünden beni bir kenara atar mı diye tekrar endişelendim. Bebek delisi olmaktan ya da biyolojik saatimi duymaktan hâlâ çok uzak olsam da, bir gün bebek istesem ve sahip olamasam ne kadar korkunç olurdu? Ya da - Tanrı yardımcım olsun- bir kaza sonucu bir bebeğim olursa? Bu kehanet başımın üzerinde sallanırken onu asla sevmezdim....

"Karışık bir durum," dedim, Kiyo'nun bir cevap beklediğini fark ederek.

"Eugenie," dedi yorgun bir sesle. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Ama bu

bunu değiştirecek. Maiwenn ve ben sevgili olarak ayrıldık. Onu her zaman önemseyeceğim ve Luisa'nın ihtiyacı olan tüm sevgi ve ilgiyle yetişmesi için birlikte çalışacağız. Ama *sen* benim sevdiğim, eşim olan ve sonsuza kadar birlikte olmak istediğim kadınsın."

Sözleri çok tatlıydı ve bir yanıma ısıttı. Ama yine de resmin tamamını anlamamıştı, bu doğumun içimde uyandırdığı duygu karmaşasını anlamamıştı. Son zamanlarda Kiyo'yla aramız çok iyi değildi. Bazı günler, onun beni benden daha iyi tanıdığını hissediyordum. Diğer günlerde ise konu bebelere, büyüye ya da bir krallığı yönetmeye geldiğinde beni hiç anlamıyor gibiydi.

"Biliyorum," dedim elimi onun elinin üzerine koyarak. Maiwenn'in kalesinin ortasında kesinlikle kavga etmeyecek ya da tartışmayacaktım. "Bak, sorun yok. Bunu daha sonra konuşuruz. Şu anda... şey, gerçekten gitmek istemediğimi söyleyebilirim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Seninle geliyorum-"

"Kiyo," dedim, küçük bir gülümsemeye engel olamayarak, "seni tanıyorum. Orada yüzünü gördüm. Luisa'yla daha fazla birlikte olmak istiyorsun. Olmalısın da. Bir süre kal, ben de kendim döneyim."

"Eugenie..." Ama haklı olduğumu söyleyebilirim.

"S o r u n yok. Ben de i y i olacağım. Ben büyük kötü Diken Kraliçesiyim, unuttun mu?"

Ayrıca, geçtiğimiz o köyü ziyaret etmek istiyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Yarın nerede olacaksın? Seni bulmak istiyorum."

"Emin değilim. Sabah bir iş için Tucson'a dönmem gerekiyor -ve Roland'la konuşmak için- ama ondan sonra..." Son zamanlarda o kadar çok şey oluyordu ki, sürekli bir sorunu diğeriyle karıştırıyordum. Roland'la Art ve Sarı Nehir bağlantısı hakkında konuşma fırsatım olmamıştı, Kiyo'nun da bu konudaki son gelişmelerden haberi yoktu. Ben açıklamaya başlayamadan Kiyo bizi beklenmedik bir yöne çevirdi.

"Ateş iblislerini avlamaya gitmek ister misin?" Ona şaşkınlıkla baktım. "Gerçekten mi?"

"Eğer Jasmine ve yeni numaraların varsa, daha fazla savaşma şansın var, bu yüzden bunu bir smaç haline getirip beni de yanında getirebileceğini düşündüm. Onlardan kurtulmak istiyordun, değil mi?"

Salonda durduk ve senaryo ürkütücü bir şekilde daha önce şatomda bulunduğumuz zamana paraleldi. Ne bir azap ne de bir yankı vardı.

Bu tartışmayı şimdi yapıyordum ve minnettardım. "Teşekkür ederim," dedim ona doğru eğilerek. Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum - ya da en azından hafifletmeye çalıştım. Eli uzandı ve omzumu tuttu, beni daha da yaklaştırdı ve öpücüğü yoğunlaştırdı.

Bir hizmetkârın, kraliçelerinin çocuğunun babasını başka biriyle öpüşürken görmesinin ne kadar tuhaf olacağını düşünerek geri çekildim. Elbette, soylular arasında bu tür şeyler muhtemelen oldukça tipikti.

"Git," dedim, onu tekrar öpmeye kalkışmadan önce geri adım atarak. "Git güzel kızını gör. Yarın konuşuruz."

"Teşekkürler, Eugenie." Yüzü o harika sırtışlardan birine dönüştü. "Ve teşekkür ederim... Bilmiyorum. Beni anlıyorsun. Başka kimsenin anladığını sanmıyorum."

Ben de ona gülümsedim ve arkasını dönmesini izledim. Birkaç dakika sonra ben de döndüm. Dışarıda ılık bahar havasına adım atarken, beni gerçekten anlayan biri olup olmadığını merak ettim.

On Sekizinci Bölüm

Daha önce geçtiğim köyün adı Marmant'tı ve geri dönmeye çalışırken yanlışlıkla çarpık bir Öteki Dünya yoluna girmediğimden emin olmak için Maiwenn'in muhafızlarından yol tarifi almak zorunda kaldım. Oraya sıkıntılı duygularla gittim, hala Kiyo'yla olanları tekrarlıyor ve bugünkü çeşitli tartışmalarımızın gerçek kavgalar olarak nitelendirilip nitelendirilmediğine karar vermeye çalışıyordum. Uzanıp havayı manipüle ederek, boralar ve girdaplar yaratarak ve ne kadar büyük bir patlama yapabileceğimi görmeye çalışarak kendimi biraz rahatlattım. Bir noktada, bodur bir ağacın oldukça uzağa eğilmesini sağladım ama bu beni yordu. Gale kuvvetindeki gerçek rüzgârları sürdürebilmek için daha fazla pratik yapmam gerekiyordu ve şimşek hâlâ elimde değildi.

Marmant halkı beni beklediğim o korku ve huşu karışımı duygularla karşıladı. Ülkede meydana gelen değişikliklerin haberi etrafa yayılıyordu, bu yüzden minnettardılar ve sonunda kendilerine iyimserlik tanıyorlardı. Yine de korkutucu ünüm her zaman ufukta pusuda bekliyordu, bu yüzden bu tehlikeli toprakları onlara zorla veren tehlikeli hükümdarı kızdırmaktan korkarak etrafımda temkinli konuşuyorlardı.

"Her şey nasıl?" Endişeli ve tehditkâr görünmediğimi umarak sordum. Bu kasabada bir belediye başkanından ziyade kararları alan beş kişilik bir konsey vardı ve beni özel bir toplantı için içeri davet etmişlerdi. Sıradan görünümülü kadın ve erkeklerdi -hâlâ Öteki Dünya'da çok yaygın olan o köylü hissini taşıyorlardı- ama etraflarında bir yetkinlik havası vardı. "Suyunuz ve yiyeceğiniz var mı?"

Grubun sözcüsü gibi görünen orta yaşlı bir kadın, "Evet, majesteleri," dedi. "Teşekkür ederim, majesteleri."

"Güzel. Senin için bu kadar zor olduğu için üzgünüm. Artık her şey daha iyi olmalı." Grupta kısa bir sessizlik oldu, söylenmemiş anlamlarla dolu bir sessizlik. Yüzlerden yüzlere baktım. "Ne oldu?"

"Majestelerini rahatsız etmek istemeyiz..."

"Bela uzakta. Ben bunun için buradayım."

Bu da başka bir bakış alışverişine neden oldu. Görünüşe göre bu insanlar için hâlâ tuhaf bir kavramdı.

"Şey," diye başladı kadın, "kasabamızın sınırlarının dışında bazı saldırılar oldu."

"Ne tür?"

"Haydutlar, majesteleri."

"Orospu çocuğu," dedim. Grubun taşındığını biliyorduk ama şimdiye kadar sessiz kalmışlardı, bu da Kiyo'nun teklifini kabul edip anlayabileceğimi ummama izin veriyordu.

daha fazla soruna neden olmadan önce.

"Aslında çok sayıda savaşçımız ve güçlü büyü kullanıcılarımız var," dedi gururla. "Ama onların canavarlarına karşı duramadık."

"İblisleri kastediyorsun."

Gergin bir şekilde başını salladı.

"Orospu çocuğu," dedim tekrar. Bu iş halledilmeliydi ve bu noktada gerçekten de bir piç olmaya ve Yasemin'in kafasına silah dayamaya hazırdım. "Merak etme. Onların icabına bakılacak. Yakında. Çok yakında."

Kadın sesimdeki tehditkâr tondan ürkmüş görünüyordu ama minnettarlığını ifade ediyordu. "Teşekkür ederim, majesteleri."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Bu kez konuşan bir adamdı. "Sizi rahatsız etmek istemiyoruz..." İnledim.

"Sadece bana ne olduğunu söyle."

"Majestelerinin kayıp kızları aradığını duyduk."

Doğrudum. "Evet. Ne olmuş?"

"Bizimkilerden biri iki gün önce kayboldu. Komşumun kızı Markelle." Dudaklarından küçük, alaycı bir gülümseme geçti. "O vahşi bir kızdır, sık sık gitmemesi gereken yerlere gider. Ama geri dönmedi... ve her zaman döner...."

Yumruklarımın sıkıldığını hissettim ve onları zorla gevşettim. Bu insanları daha fazla korkutmama gerek yoktu. "Haydutlar dışında, etrafta gizlenen başka birini gördünüz mü? Belki insanlar?"

Bu konuyu tartışmaktan daha da korkuyor gibiydi. "Bazen insanları görüyoruz, majesteleri." Sanırım kendi türünden bahsetmenin beni kızdıracığını düşünmüştü. "Bu alışılmadık bir şey değil. Genellikle bu dünyanın bazı sakinlerini kovalayan insanlar olur." Benim gibi şamanları kastediyordu. "Genellikle avlarını bulduklarında bizi yalnız bırakırlar."

Jasmine'i düşündüm. "Gent-parlayanlardan herhangi bir asker ya da savaşçı var mı?"

"Ara sıra. Kral Aeson'un firarileri olduklarını tahmin ediyorum." Fena bir teori değil aslında. "Ama hiçbirini düzenli olarak görmüyoruz. Özellikle sürekli geri dönen kimse yok."

Öne doğru eğildim, bir yanım her şeyin bir araya gelmek üzere olduğunu hissediyordu. "Ama sürekli gördüğün bir insan var, değil mi? Özellikle de kızlar kaybolmaya başladığından beri?"

Başını salladı.

Buradaydı. Her şey buradaydı. "Bir adam, değil mi? Kırmızı yılan dövmesi olan bir adam?"

"Hayır, majesteleri."

"Ben-ne?" Bir an için donup kaldım. "O zaman kim?"

"Bir kadın, majesteleri. Saçları ağarmış, uzun örgülü bir kadın."

Birkaç saniye ona baktım ve sonra güldüm. Bu, hepsini öfkeyle patlamamdan daha fazla korkutmuşa benziyordu.

"Abigail," dedim sonunda, onlardan çok kendime.

"Majesteleri?"

Onlara bir el salladım. "Boş ver."

Abigail. Lanet Abigail ve Art. Ne için birlikte çalışıyorlar? Soylu kızları kaçırmak için mi? Ama neden? Art'ın hasta bir tecavüzcü olduğu fikriyle oynamıştım ama Abigail bu işin neresindeydi? Elbette bu onun ilgisini çekmezdi. İç çekerek soruları zihnimdeki küçük bir kutuya ittim, bu işi bitirip insan dünyasına geri dönmem gerekiyordu. Roland'la o konuşmayı yapmam gerekiyordu.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı? Yakınlarda bakır var, değil mi?" Su ve yiyecek bulmak elbette çok önemliydi ama Diken Diyarı'nda işleri gerçekten değiştirecek olan bakırdı. Tüm ticaret anlaşmalarımız buna dayanıyordu. "Çıkarma işi nasıl gidiyor?"

"Bugüne kadar yavaş yavaş, majesteleri," diye itiraf etti kadın. "Büyük kullanıcılarımız pek çok konuda yetenekli, ancak metalle çalışabilen çok az kişi var. Emeğimizin büyük bir kısmı el emeğine dayanıyor."

Kaşlarımı çattım. "Bugün işler neden değişti?"

"Neden," dedi şaşkınlıkla, "çünkü Meşe Kralı'nı bize siz gönderdiniz."

"Meşe-bekle. Dorian'ı mı kastediyorsun?" Haykırdım. "O şimdi burada değil, değil mi?"

Şaşkınlığım karşısında hepsinin şaşırıldığı belliydi. "Evet, majesteleri," dedi daha önce konuşan adam. "Şu anda işçilerle birlikte dışarıda. Bildiğinizi sanıyordum."

Ayağa kalktım, hâlâ şoktaydım. "Onu görmem gerek. İzninizle."

Hepsi kibarca vedalaştı ve neredeyse birbirlerini selamlayarak deviriyorlardı. Bu resmiyete karşılık vermek için etrafta dolaşmadım. Bunun yerine, parlak öğleden sonra güneşine doğru geri döndüm ve köyün uzak tarafında işçileri gördüğüm yere doğru hafifçe koştum. İlk başta Dorian'a dair hiçbir belirti görmedim. Erkekler ve birkaç kadın özenle kazıyor, yüzlerinden ter damlıyordu.

Sonra aniden hafif bir gümbürtü duydum ve yer sarsıldı. Topraktan büyük kaya parçaları yükseldi, birkaç tanesi güneş ışığında parlıyordu. Bir küme halinde havalandılar ve sonra yavaşça çalışma alanının kenarına doğru sürüklenerek benzer taşlardan oluşan bir yığının üzerinde yavaşça dinlenmeye başladılar. Dönerek alanın karşı tarafına baktım ve sonunda Dorian'ı buldum, elleri havada cevheri yönlendirirken hareket ediyordu. Bugün giysileri sadeydi ama saçları güneş ışığında sıvı ateş gibi yanıyor ve dalgalanıyordu.

Kayaları izlerken yüzü konsantrasyonla doluydu, ancak durduklarında, öne doğru yürürken gülümsemeye başladı. "Diken Kraliçesi Leydim, ne büyük bir zevk."

GörünüŖü kurtarmak için elimi öpmesine izin verdim -cidden, soylular buna neden bu kadar düşküdü- ve sonra onu diğlerlerinin duyamayacağı bir yere çektim. "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdım.

"Neden, bakırımı geri alıyorum."

"Demek istediğim bu değıl!" Omuz silkti ve alnındaki teri sildi. Yüzündeki şeytani ifade bir yana, yorgun olduğı belliydi. Kolundan tuttum ve onu kasabaya doğru geri götürdüm. "Hadi, susuz kalmadan önce içecek bir şeyler al. Ve açıklamaya başla."

"Bakırınızla ilgili bazı zorluklar olduğınu duydum ve bana da faydası olacağını düşünerek yardıma gelmeye karar verdim. Kılıcımın yenilenmeye ihtiyacı var, biliyorsunuz ve bu bir metafor değıl. Mecazi olan gayet iyi. Ayrıca, etraftaki en yardımsever hükümdar olarak tüm şanı senin almana izin vereceğimi gerçekten düşünmüyorsun, değıl mi? Hepimizi kötü gösteriyorsun."

"Dorian," diye inledim. Çünkü gerçekten başka bir yanıt yoktu.

Geldiğimde insanlar üzerime üşüşmüş olsa da, ikimiz birlikte oldukça heyecan yarattık. Yine ünlü bir magazin çiftini anımsadım. Konsey salonuna döndük ve bu noktada kraliçelik yetkimi kullanarak biraz mahremiyet ve içecek bir şeyler aldım. Emirlerime ne kadar çabuk itaat edildiğini görmek biraz şaşırtıcıydı.

Yalnız kaldığımızda ve Dorian bir sandalyeye yayıldığında, ne kadar bitkin olduğınu iyice görebildim. "Ne zamandır dışarıda bunu yapıyorsun?" Ona bir sürahidenden su doldururken sordum.

"Günün çoğunda. Şarabı da ben alayım canım." Yakındaki bir sürahiye doğru başıyla işaret etti.

"Bu seni daha da susuz bırakacak," diye azarladım ve ona bir bardak su uzattım. Kaşlarını çattı ama hevesle içti. Hâlâ şaşkınlıkla onu izliyordum. "Ama neden? Bakıra o kadar da ihtiyacın yok."

"Belki de değıl. Ama sen biliyorsun." Suyu bitirdi ve ben de ona bir bardak daha verdim. "Teşekkür ederim. Bir kraliçe tarafından beklenmek, gerçekten de pek çok erkeğin hayalidir."

Kendime bir sandalye çektim. "Bunu yapmana gerek yoktu," diye itiraz ettim. "Neredeyse kendini öldürdün."

"Pek sayılmaz. Bana ve dayanıklılığıma biraz güvenin." "Hala anlamıyorum."

Bu bardağı da bitirdi ve sonra bana hem kızgın hem de eğlenen bir bakış attı. "Eugenie, senin için bir şeyler yapacağıma inanmakta neden bu kadar zorlanıyorsun?"

Sesinde ciddiyet vardı ve bu konuşmayı tekrar tekrar yaptığımızı fark ettim. Son zamanlarda hayatımdaki herkes arasında tek güvenilir kişi o gibi görünüyordu. "Nedenini bilmiyorum. Özür dilerim. Karşılıksız bir şey veren çok az insanla karşılaşıyorum. Madencilik beni senin yatağına sokmayacak."

"Eh," dedi neşeyle, "kimse bundan emin değıl, ama değılse bile? Bu

önemli değil. Ona ihtiyacın var. Bu seni mutlu eder. Hikayenin sonu."

Başka tarafa baktım. Dorian gerçekten arkadaşımı. "Teşekkür ederim. Bu beni mutlu ediyor. Bugün sorunlarla dolu bir denizde bir şey daha eksildi."

Kadehi bana uzattı. "Bu sefer bana şarap getir ve bana sorunlarının ne olduğunu anlat. Kucağıma bile oturabilirsin."

"Hayır, teşekkürler" dedim ama ona şarap getirdim.

"Aslında seni ve kitsuneyi daha önce geçerken gördüm. Bu da sorununuzun bir parçası mı?" Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Evet, evet. Elbette öyle."

Ona yine içimi döktüğümü duyunca biraz şaşırdım. Bu sefer sarhoş olma bahanem bile yoktu. "Bugün bebeği gördüm."

"Şirin mi?"

"Hem de çok. Ve bu bana kendimi... Bilmiyorum. Kiyo bunun kıskançlık olduğunu düşünüyor ama bundan daha fazlası var. Sadece açıklayamıyorum."

"Kendi hayatınızı ve önünüzdeki seçimleri -ya da bunların eksikliğini- bir tür sorgulama mı?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. Alışılmadık derecede ciddiydiler. "Evet, kesinlikle." Dorian sessiz kaldı ve ben kendimi daha fazla saçmalarken buldum. "Son zamanlarda her şeyi anlamakta zorlanıyor -büyü, kızlar, iblisler... burada vakit geçirmemden hoşlanmıyor. Roland da öyle." Gülümsememe engel olamadım. "Ben de öyle. Ama buna mecburum. Burada işleri yoluna koymak zorundayım."

"Biliyorum," dedi, yüzü ciddiydi. "Dorian... eğer bir tacım olsaydı ne olurdu?"

Bu onu biraz gülümsetti. "Bu seni daha da güzel gösterirdi."

"Hayır, ben ciddiyim. Kiyo bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor. Tüm bunları gerçek kılacakmış."

"Zaten olabileceği kadar gerçek, canım."

"Ben de ona öyle dedim! Ama bu kadar büyütülmesini anlamıyorum. Sen hiç taç takmazsın."

"Pek sık değil. Ama benim bir tacım var, taç giydim ve tüm halkım bana sadakat yemini etti. Bir tacın yol açacağı şey budur. Süs için mi istiyorsun? Elbette, bu kolay. Ama bir tane takın ve halkınızın arasına çıkın -özellikle Highmore gibi bir şehirde- ve deyin ki, 'Ben buyum, ben sizin kraliçenizim...' İşte kitsune bundan korkar. Sen zaten kraliçesin. Hiçbir taç bunu etkileyemez. Ama bir tacı kabul edip otoriteni ilan ettiğinde kraliçe olduğuna gerçekten inanmış olursun. Ve Kiyo'ya göre tehlike de burada."

"Vay canına," dedim, neredeyse içeriğin kendisi kadar ondan böyle kapsamlı bir açıklama almak da beni şaşırtmıştı. "Bundan korkuyor musun?"

Homurdandı. "Pek sayılmaz. Kraliçe olduğunu anlamak için taca ihtiyacım yok. Bu senden yayılıyor. Ama bir kraliçe olduğunu bilmeni isterim."

Eğer başımdaki tüm bu saçmalıklarla uğraşmak bana bir kraliçe olduğumu düşündürmüyorsa, başka ne düşündürdü gerçekten bilmiyordum. Taç meselesini bir kenara bıraktım ve bunun yerine haydutlar ve Abigail hakkındaki son istihbaratımı tekrarladım. "Onun buradaki rolünü anlayamıyorum. Daha önce Art'ın nedenlerinin anlaşılabilir olduğundan bahsetmiştin. Ama neden o? Tabii Art'ın soylularla iş yapmasına yardım edecek kadar iyi bir dost değilse."

Dorian hâlâ dalgın modundaydı. Kendine bir kadeh şarap daha doldurdu ve bana da bir tane uzattı, ben de azar azar yudumladım. "Sana şunu sormama izin ver. Parlayanların erkekleri neden kadınlarınızı bu kadar sık kaçırıyor?"

"Sakin ol," diye karşılık verdim. "Çünkü biz daha doğurganız. Sizler toplum içinde seks yapabilirsiniz ama bu genellikle bir şeyle sonuçlanmaz. Çocuk isteyen bir adamın şansı bir insanla daha yaver gider."

Dorian başını salladı. İçimden bir ses çoktan bir mantık sıçraması yaptığını ve bunu kendim çözmem için beni buraya yönlendirdiğini söylüyordu. "Peki ya insanlar? Her seviştiğinizde çocuk sahibi olmayı mı umuyorsunuz?"

Prezervatif ve doğum kontrol hapı stoklarımı düşünerek güldüm. "Pek sayılmaz.

Bunu yapmamak için çok çaba sarf ediyoruz. Bizim için çok kolay."

Bana doğru eğildi, yeşil gözleri kurnazdı. "O zaman bir düşün. İnsanları neden istediğimizi anlıyorsun. İnsanlar bizi neden istesin ki?"

Ne düşündüğünü anlamaya çalışarak onu inceledim. Birkaç dakika sonra anladım. "Çünkü sen tam tersi bir ihtiyacı karşılıyorsun. Bir insan soylu bir kızla seks yapabilir ve onun hamile kalması konusunda çok fazla endişelenmez. Ya da bir hastalığa yakalanmaktan."

Soylular bu konuda bizden daha sağlıklıydı. Bu, onların uzun ömürlü olmalarıyla uyumlu görünüyordu-

"Aman Tanrım. Bu da onun bir parçası olmalı." Onun mantığını takip ettikçe, her şey daha da netleşti. "Sizler daha uzun yaşıyorsunuz. Gentry kızları uzun süre genç ve güzel kalır..."

Dehşete kapılmaya başlamıştım. O ana kadar, soylu erkeklerin beni hamile bırakmak için sürekli olarak bana tecavüz etmeye çalışmasından daha kötü çok az cinsel suç olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar şok edici görünse de, yanılmıştım. Eğer bu doğruysa... Dorian'ın öne sürdüğü bu fikir doğruysa... şey. Bu daha kötüydü. Soylu kızlar ideal cinsel partner oldukları için kaçırılıyordu: genç, hastalıklara dayanıklı, hamile kalması zor - bir insandan bile. Neredeyse gülüyordum. Tim'in başka bir dünyadan gelen, güzelliği ve gençliği ölümlü erkeklerin ona göz dikmesine neden olacak kadar harika olan bakire hakkındaki şiiri gibiydi.

Asıl soru, soylu kızların bu rol hakkında ne hissettikleriydi? Hamile kalmak isteyen pek çok kız, insan aşıkları gönülden kucaklayabilirdi - gerçek ve mecazi anlamda. Ama Moria'nın travma geçirmiş hali, Art'la geçirdiği zamanın pek de hoş karşılanmadığını gösteriyordu...

Ayağa kalktım ve gözlerimi ovuşturdum. "Aman Tanrım," diye tekrarladım. "Bu şeyler... tüm bu şeyler..."

"Ne?" diye sordu Dorian, anlaşılır bir şekilde kafası karışmıştı.

Ellerimi bırakarak ona döndüm. "Bu şamanlar, Abigail ve Art. İyi yaşıyorlar. Daha fazla eşyaları var... Yaptıkları işe göre olması gerekenden daha güzel şeyler." Art'ın üst sınıf bir mahalledeki devasa evi. Parlak SUV. Abigail'in dağınık da olsa lüks dairesi. Geniş mücevher koleksiyonu. "Nasıl bilmiyorum ama bundan para kazanıyorlar. Bu kızlardan." Duvara yaslandım. "Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Dorian ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Onları durduracaksın."

Başımı salladım. "O kadar basit değil. Art haklıydı, şaman konseyi diye bir şey yok. Onları kimseye ihbar edemem, özellikle de insan yetkililere. Burada ne hesap verebilirlik var ne de geçerli yasalar."

"Sizin yasalarınızı çiğniyorlar," dedi bana doğru eğilerek. "Bu nedenle onları durdurmak için her türlü hakka sahipsiniz. Onlara ülkenizdeki diğer suçlulara davrandığınız gibi davranın. Öldürün onları."

"Yapamam!" "Yapamam!" diye haykırdım. "Onları *burada* yakalamam gerekir ve şu ana kadar bunu başaramadım. Ve kesinlikle Teksas'a gidip onları orada öldürmeyeceğim."

"Neden olmasın? Eğer benim krallığımdan bir katil sizinkinden birini öldürseydi, onu öldürmeye geldiğinizde gözümü bile kırpmazdım."

"Bu farklı. Onlar..." "İnsan mı?"

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama evet, işte oradaydı. Kendi dünyamdan bu dünyaya kadar Öteki Dünya canavarlarını kovalamış ve onları öldürmekten ya da doğrudan Yeraltı Dünyası'na sürgün etmekten asla çekinmemiştim. Ama her nasılsa, insanları kasıtlı olarak takip etme ve onları öldürme düşüncesi...

Dorian'ın anlaması için cevabımı dile getirmeme gerek yoktu. Yüzünde bu kez öfkeyle karışık bir kızgınlık belirdi.

"Kahretsin, Eugenie. Az önce bana işleri yoluna koyman gerektiğini söyledin! Hangisi? Yoksa bu sadece o anda neyin kolay olduğuna mı bağlı? Ruh halinin nasıl olduğuna mı? O gün kimi daha çok sevdiğine mi?"

"O kadar kolay değil!" diye haykırdım. "Anlamıyorsunuz. *Anlayamazsınız*. Burada iki dünya arasında sıkışıp kaldım, iki farklı sadakatim var. Tüm hayatımı insan olarak, o dünyanın bir parçası olarak geçirdim. Tüm bunları bir kenara bırakıp kendi türüme ihanet etmemi bekleyemezsiniz."

Cevap vermek için ağzını açtı ve hafif bir gök gürültüsüyle kesildi. Söylemek üzere olduğu her ne kelime varsa kaybordu ve güldü. "Bunu duyuyor musun? Bu sensin, Eugenie. Senin öfken."

Başımı salladım. "Henüz gök gürültüsü ve şimşekleri kontrol edemiyorum."

"Kontrol değil, hayır. Ama onu bilinçsizce çağırabilirsin. Bu topraklarda sana bağlı olmayan bir şey var mı sanıyorsun?" Etrafımızı işaret etti. "Buradaki tüm bu insanlar... bu köydeki tüm insanlar sana

Taparcasına bakan gözler... *Onlar* da sizin türünüzden. Kraliçe olduğunun henüz farkında olmayan tek kişi sensin derken bunu kastetmişim! Tüm bu insanlar onları koruman ve doğru olanı yapman için sana bakıyor. Eğer bunu yapamıyorsan, o zaman geri çekilip kitsune ve üvey babanın senden yapmanı istediği şeyi yapabilirsin."

"Dorian, soğukkanlılıkla öldüremem!"

Kollarımdan tuttu, sesi sakindi ama öfkeyle doluydu. "Ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin! Sen bir kraliçesin. Fırtına Kralı'nın torunu hakkındaki tüm bu konuşmaları unut. Şu anda onun varisisin. Bu dünyadaki en güçlü hükümdarlardan biri olmanın eşiğindesin, bu da alıngan olma lüksüne sahip olmadığın anlamına geliyor. Sevgiyle hükmedebilirsin ama acımasızca da hükmetmelisin. Tarihe, şimdiye kadar gördüğümüz en büyük hükümdarlardan biri olarak geçeceksiniz, Eugenie. Ve *bu*, senin düzelteneğin bu yanlışla başlayacak. Eğer bunu yapamazsan, halkına zarar verenleri durduramazsan, o zaman bu maskaralığın geri kalanını da durdurabilirsin. Oraya gidin ve o insanlara onlar için hiçbir şey yapamayacağınızı, onları besleyemeyeceğinizi ya da koruyamayacağınızı söyleyin çünkü onlar sizin türünüz değil ve uğruna ellerinizi kana bulamaya değmez!"

Şimdi bağıyor, ağır ağır nefes alıyordu. Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, öfkesi yükseldiğinde her zaman hissettiğim o korkuyla dolmuştum. Böyle anlar bana Dorian'ın fiziksel ve sihirselsel olarak ne kadar güçlü olduğunu hatırlatırdı. Tembel, zayıf görünümü aldatıcı idi; onu dövüşürken görmüştüm. Bu ve sahip olduğu güç arasında, gerçekten düşman olduğumuz bir günün asla gelmeyeceğini umuyordum. Dışarıda yine gök gürültüsü duydum.

Cevap vermem birkaç saniye sürdü ve konuştuğumda sesim çok kısıktı.

"Yapamam," dedim. "Bunu onlara söyleyemem." "Söyleyemeyeceğini biliyorum," diye fısıldadı.

Ve sonra, hala beni kavrarken, eğildi ve beni öptü. Daha da şaşırtıcı olanı, ben de onu öptüm. Son zamanlarda beni tüketen tüm duygular -tüm öfke ve kafa karışıklığı- o öpücüğe dökülmüş gibiydi. Dişlerim dudaklarını ısırdı ve beni duvara doğru ittiğinde, kısa süreli acıyı memnuniyetle karşıladım. Öpüşürken ellerimiz birbirinin üzerindeydi, benimkiler vücudunu boydan boya dolaşırken onunkiler daha önce giydiğime pişman olduğum elbiseyi daha agresif bir şekilde yukarı kaldırıyordu. Birkaç saniye içinde elbiseyi kalçalarımın üzerine iterek bacaklarımı çıplak bıraktı. Bir eli hala eteği tutarken, diğer eli kalçalarımın arasına girdi ve bu sabah Kiyo ile yakınlaşmak umuduyla giydiğim tanga'nın altına girdi.

O zeki parmaklar içime kayarak, bu kadar hızlı ortaya çıkabileceğini düşünmediğim bir ıslaklığı körükledi. Parmaklarını sırayla içime sokarken ve klitorisimle dans etmek için çekerken, küçük ünlemim ezici öpücüğünde boğuldu. Sonunda ikincisine karar verdi, ısı olarak daire çiziyor ve okşuyordu

Bacaklarımın arasına yerleşti ve tüm kaslarımı gerdi. Sonra, yakıcı his seli patladı ve pcğnn boğduğu başka bir çığlıkla boşaldım, vücudum titrerken ve onun dokunuşundan hala içime ateş eden ısı ve elektriğin şok dalgalarından spazm geçirirken bir inlemeye dönüşen bir ığlık.

Yine de orgazmım eylemde hiçbir duraklama yaratmadı. Az önce bana böylesine zevk veren eli bacaklarımın arasından pantolonuna doğru hareket etti ve pantolonunu çözmeye başladı. Ağzı sonunda benimkini terk etti, boynuma doğru ilerledi, öpücükleri sıcak ve şiddetliydi. Pantolonunu aşağı itti ve kalçalarını benimkilere bastırırken onu bana karşı sert ve hazır hissettim. pcklerini almak için başımı arkaya yatırdığımda ellerim saçlarına dolanmıştı, ama her zamanki gibi meşgul olan elleri i amaşırımı çıkarıyordu. Olanların gerçekliği içime işlemişti.

"Bekle..." Ağzı tenimi ısırırken kendimi kaybederek mırıldandım. "Hayır, yapamayız... Yapamam..."

"Yapabilirsin," diye kulağıma nefes verdi. "İzin ver... izin ver yapayım. Kendimi sana gmmeme izin ver. Bacaklarını amama ve seni daha önce yaptığım gibi almama izin ver. Biz bu dünyada tanrılarız Eugenie, bize denk başka sevgililerimiz yok. Bu birleşmeye layık başka kimse yok." Tanga şimdi yerdeydi ve ereksiyonunun tenime bastırđını hissedebiliyordum, içeri kaymasına ve vaat ettiği her şeyi yapmasına çok ama çok yakındım. Ellerini kalçalarımın altına koydu ve bacaklarım kalçalarına dolanacak şekilde beni duvara doğru kaldırdı.

"Dorian..." Nefes nefese kaldım. "Kiyo ile birlikteyim...."

"Yani? Sen bir kraliçesin. İstedığın kadar sevgilin olamayacağını mı sanıyorsun?"

"Bu...bu yanlış. Yapamayız..."

"*Yapabiliriz*," dedi, sesi alçak ve vaat doluydu. "Ve bunu yaptığımızda bu topraklar yeniden doğacak...."

Sonrasında, bunu yapmasına izin verip vermeyeceğimden asla tam olarak emin olamadım. Onu durduracağımı düşünmek hoşuma gidiyor. Ne de olsa Kiyo'ya aşıktım ve ona sadıktım. Elbette hayır der ve Dorian'ı bir kenara iterdim. Ona aşık değildim... yoksa aşık mıydım? pşmeden önceki o anlarda, beni gerçekten *anladığını* ve kafamdaki şeyleri *anladığını* hissetmiştim. Sanırım tanıştığımız zamandan beri onu seviyordum; bu çekimi hiç kaybetmemiştim. Yine de bu Kiyo'yu aldatmayı doğru yapmıyordu.

Vereceğim karar ne olursa olsun, kapı çalındığında benden alındı.

Dorian'dan uzaklaştım ve aceleyle eteğimi aşağı ittim. O da pantolonunu yukarı çekmek için daha rahat bir şekilde arkasını döndü, pek de acelesi yok gibiydi. Kapı açıldı ve baş konsey yesi başını içeri uzattı. Dorian'ın sırtı dönükken ve ben giyinirken bile, neler olup bittiği belli olmalıydı - özellikle de i amaşırım yerdeyken. Eğer onu bulduysa

Şok edici olsa da bunu belli etmedi ve ben de soyluların toplum içinde ne kadar özgür olduklarını hatırladım.

"Majesteleri," dedi kibarca, "bir fırtına yaklaşıyor ve işçiler Meşe Kralı'nın ne yapmak istediğini merak ediyorlardı."

Dorian bir kez daha terbiyeli bir şekilde arkasını döndü ve ona özlü, çekici bir gülümseme verdi. "Fırtına mı? Gerçekten mi? Ne kadar da beklenmedik. Onlara söyle, yağmurdan önce depolayabildikleri kadar cevheri getirsinler ve geri kalanının üzerini örtsünler. Birazdan gelip kontrol edeceğim çünkü içimde Diken Kraliçesi'nin aceleyle yola çıkmak üzere olduğuna dair bir his var."

Kadın hızlı bir reverans yaptı ve kapıyı bir kez daha kapattı. "Haklısın," dedim tangamı tekrar giyerken. "Ben gidiyorum."

"Evet," diye kabul etti, hâlâ gülümsüyordu. "Çünkü nasıl işleyeceğini bilmediğin bir şey olduğunda normal hareket tarzın budur."

"Mesele de bu," diye homurdandım. "Burada *hiçbir şey olmadı*, tamam mı? Bunların hiçbiri olmadı."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Çünkü elim elinizin arasındayken bir şey olduğuna yemin edebilirim-"

"Hayır!" Tehdidimi göstermek için sıkılı yumruklarla ona yaklaşabilirdim ama ona tekrar yaklaşırsam olacaklardan korkuyordum. "Böyle bir şey olmadı. Bu öfke, kafa karışıklığı ve benim zayıf bir yerde olmamdı, tamam mı? Bakır konusunda yaptıkların için minnettarım, gerçekten. Kızlarla ilgili tavsiyen için de. Ama hepsi bu kadar."

Döndüm, artık o yeşil gözlere bakmak ya da o sırtışı görmek istemiyordum. İki erkeği sevmenin tıpkı hayatımın geri kalanı gibi iki dünyaya bölünmek olduğunu kabul etmek istemiyordum. Buradan çıkmalı ve eve dönmeliydim.

-Gerçi hangi evi kastettiğimden emin değildim. Dorian beni durdurmaya çalışmadı ama ben aceleyle dışarı çıkarken ve dışarıda yağmur yağmaya başlarken sesi arkamdan çınladı.

"Ne dediğimi unutma, Eugenie. Taç ya da değil, sen bir kraliçesin, bu yüzden yapman gerekeni yapmaktan korkma. Sevgi ve acımasızlık. Anahtarlar bunlar."

On Dokuzuncu Bölüm

Kaleme şok içinde ve sağanak yağmur altında döndüm. Su üzerindeki kontrolüm yağmuru kendimden uzaklaştırmamı sağladı ama bir süre sonra bunun için zihinsel çaba harcamak istemedim. Bu kadar sıcak bir günün ardından iyi hissettirdi ve ayrıca aklımda başka şeyler vardı. Mesela *her* tahrik olduğumda yağmur yağacak mıydı? Bu hiç hoş değildi. Sanırım diğer zamanlarda da yağmur yağdığı sürece bununla başa çıkabilirdim. Bağlantının bu kadar açık olmasını istemedim. *Hey, yağmur yağıyor! Kraliçe sevişmiş olmalı. Ooh...bu dolu mu? Bugün biraz sapıkça şeyler yapmış olmalı....*

Ben de bir erkeğin elini eteğinize sokup sizi boşaltmasının teknik olarak aldatma olup olmadığını tartışıyordum.

Tamam, sanırım bu konuda "teknik olarak" pek bir şey yoktu. Cinsiyet klişelerine takılıp kalmıştım. Eğer onu kandırmış olsaydım -örneğin, ona oral seks yaparak- aldatma söz konusu olmazdı. Yani, bu da farklı değildi. Hay sikeyim. Nasıl oldu bu? Bir dakika önce tartışıyorduk... sonra? Grope merkezi. Duygular ve büyü vardı ve her şey çok hızlı olmuştu. Güçlü büyü kullanımı hakkındaki tüm uyarıları düşünerek ürperdim. Suçlu bu muydu? Yoksa sadece kendi zayıflığım mı? Ve aynı zamanda, güçlü büyüünün birkaç sorunumu çözebileceğini düşünmeden de edemedim.

Tabii Dorian'la aramızda olanları Kiyo'ya anlatıp anlatmama sorununu saymazsak...

"Majesteleri!"

Nia sıırıslıklam halimi görünce çılgına döndü. Benim için yüzlerce çaresi vardı ama benim tek istediğim basit bir havlu ve daha önce geldiğim kot pantolon ve gömlekti. Burada hizmetçilerin sıcak banyo yapmasını beklemek çok fazla zaman ve çaba gerektiriyordu; Tucson'a dönüp kendi duşuma ya da saunama çok daha kolay girebilirdim. Ve Dorian'dan hâlâ rahatsız olduğum için, güvenli olarak gördüğüm yere dönmek için özellikle endişeliydim. Gerçi son zamanlarda artık hiçbir yerin güvenli olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Ayrılmadan önce Rurik ve Shaya ile kısa bir bilgi alışverişinde bulundum. Rurik'e iblis avı için bir randevumuz olduğunu ve Jasmine'in de bizimle geleceğini söyledim. Bu konudaki duyguları karıştıktı. Onun gücünün faydalı olduğunu biliyordu ama gizliden gizliye -ya da o kadar da gizliden gizliye değil- onu öldürmem gerektiğini düşünen kampın bir parçasıydı. En azından Girard söz verdiği gibi özel kelepçeleri getirdiği için onun hakkında biraz rahatlamış görünüyordu. Bunlar ona daha fazla hareket kabiliyeti sağlıyordu ama büyü için daha da sınırlayıcıydı. Bakılırsa

Jasmine'in dehşete düşmüş tepkisi karşısında Rurik başarılı olduklarını düşündü.

Sanırım bu da bir şeydi. Ve Shaya'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, Dorian'ın cevher konusunda yardım etmesi de iyi bir şeydi - her ne kadar bazı şartlara bağlı olsa da.

"Çok nazıksınız lordum," dedi. Hem Shaya hem de Rurik, Dorian'dan bahsederken sanki hâlâ efendileriymiş gibi sık sık "lordum" ifadesini kullanırlardı. Eski sadakatlerini sevimli buluyordum ama gerçekten benim için çalıştıklarını hissedip hissetmeyeceklerini merak ediyordum. "Bu işleri son derece hızlandırdı. Cevher işlendikten sonra işlerin ne kadar hızlı ilerleyeceğini hayal bile edemezsiniz." Sırıttı, zihninde her türlü plan ve organizasyon düşüncesi dönerken gözleri parlıyordu. "Lordumun sizin için yaptıklarından çok memnun kalmış olmalısınız."

"Memnun" da bir bakış açısydı sanırım. Oh, ve hızlandırılmış cevher konusunda da mutluydum.

Dorian benim için her iyi şey yaptığında hissettiğim garip bir duygu üzerime çöktü - cinsel tatmin bir yana. Artık hayatımdaki rolünün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece bana çok yardımcı oluyordu. Shaya'nın yüzüne bakılırsa, bu benim için yaptığı büyük bir iyilikti. Karşılığını ödemek için aklıma bir fikir geldi.

"Shaya... Girard hala burada mı?"

Başını salladı. "Yağmurda yolculuk etmek zorunda kalmasın diye ona bu gece için bir oda verdim. Sorun olur mu?"

"Evet, evet. Sadece onunla bir saniye konuşmak istiyorum."

Beni onun odasına götürdü ve daha önce olduğu gibi beni gördüğüne çok sevindi ve aşırı hevesliydi. Onu görmek bana Leith'i hatırlattı ve bu da içimde küçük bir pişmanlık duygusu uyandırdı. Rowan prensiyle olanlardan dolayı hâlâ kendimi kötü hissediyordum ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Onun duygularına karşılık veremezdim. Neyse ki Girard'ın durumu farklıydı. Yetenekleri için prestij ve mevki istiyordu ve ona yaptırmak istediğim projeyi açıkladıktan sonra bunu vermeye fazlasıyla istekliydim.

"Evet, majesteleri. Bunu kesinlikle yapabilirim. Hemen şimdi çizmeye başlayabilirim."

Katrice'in orman hayvanları koleksiyonunun bir parçası olmayan bir şey üzerinde çalışmaktan mutlu olduğuna şüphe yoktu. Övgüler yağdırarak ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyerek onu kendi haline bıraktım. Girard hırsına rağmen iyi bir adamdı ve etrafımda beni yatağa atmak yerine işimde yükselmek isteyenlerin olmasını tercih ederdim.

Sonunda Tucson'a döndüm, evi sessiz bulduğum için minnettarım. Tim dışarıdaydı ama bana makarna ve peynir bırakmıştı -üstünde ekmek kırıntıları olan ev yapımı iyi bir makarna- ve bir not:

Kaltak resepsiyonist aradı ve yarınki işini unutmadığından emin olmak istiyor.

Yarınki işi unutmamıştım ama son zamanlarda olup bitenleri düşününce bu hatırlatma iyi oldu. Akşam yemeğimi mikrodalgada pişirirken kedilerden biri bacağıma süründü ve ben de dalgınlıkla kafasını kaşıdım, keşke ayak bileklerimin etrafında dolaşan Kiyo'nun tilki formu olsaydı diye düşündüm. Görünürde dostça davranmış olsalar bile, onunla ayrılma şeklimiz hoşuma gitmemişti. Aramızda hâlâ bir gerginlik vardı ve son zamanlarda beni anlamadığı hissinden kurtulamıyordum... Dorian'ın da öyle olduğunu düşünüyordum.

Ahh. Dorian.

Giysilerimi banyo zeminine fırlatırken -o lanet tanga da dahil olmak üzere- onu tekrar düşünmeden edemedim. *Kes şunu, Eugenie. Takıntı yapıyorsun.* Eminim... eminim daha önce bölünmemiş olsaydık hayır derdim, değil mi?

Değil mi?

Ve Kiyo, Kiyo... Kiyo'ya ne söyleyecektim? İlişkimizde sürtüşmeler yaşıyor olmamız, bugün yaptığım şeyi yapmaya hakkım olduğu anlamına gelmiyordu. Yalanlara ya da herhangi bir sahtekârlığa hiç saygım yoktu. Başkalarının böyle davranmasından hoşlanmıyordum. Kendimde de hoşlanmıyordum.

Ancak yirmi dakika boyunca kaynar suyun içinde durduktan sonra aklıma hiçbir şey hakkında gerçek bir cevap gelmedi. Sonunda cildim yeterince dolgun ve pembeyken çıktım ve havluyla kurulandım. Ondan sonra rahat pijamalarımı giydim: mavi ve gri flanel şortlar ve beyaz pamuklu bir atlet. Dikenli Diyar'da yağmur yağıyor olabilirdi ama burada hava kuru ve sıcaktı. Gece havayı biraz serinletmişti ve evi havalandırmak için tüm pencereleri açmıştım. Hafif bir esinti içeri girdiğinde, havayı kurcalamamak için kendimi zor tuttum. Her parçacığı hissedebiliyordum ve onları kontrol etme düşüncesi içime bir ürperti gönderdi. *Hayır*, kendimi azarladım. Bugün yeterince şey yaptım. Tucson'da büyü yapmama kuralı koymam gerektiğine karar verdim.

Büyü ve insanların bu gece çözülemeyecek sorunlar olduğunu anladıktan sonra başka bir konu üzerinde çalışmaya koyuldum. Saat henüz on olmamıştı, bu da Roland'ın uyanmış olacağı anlamına geliyordu. Rüzgârlı veranda kapısının önündeki kanepeye yayılıp telefonumdan onu aradım.

"Eugenie," dedi sevinçle. "Sana ne olduğunu merak ediyorduk. Telefonlara cevap vermiyordun. Annen endişelendi ama ona muhtemelen meşgul olduğunu söyledim."

Gülümsedim. Roland'ın, bu işin iniş çıkışlarını anlayan birinin hayatımda olması güzeldi. "Çok meşguldüm. Gerçekten meşguldüm." Neredeyse Lara'nın benim için geri çevirdiği işleri ona teklif edecektim ama son anda kendimi durdurdum. İşlerime yetişemediğimi öğrenirse, bu onun için sadece bir alarm tetikleyecek ve beni istemediğim sorulara maruz bırakacaktı.

cevap vermeye hazır.

"Art ve Abigail ile hiç konuştun mu?" diye sordu.

"Evet," dedim, "aslında seni bu yüzden aramıştım. Sanırım... şey, sanırım soylu kızların ticaretini yapıyorlar ya da öyle bir şey."

Birkaç dakika sessizlik oldu. "Kaçakçılık mı?

Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Yani bence kızları kaçırıyorlar ve...bilmiyorum. Ya onları pazarlıyorlar ya da satıyorlar ya da aynı derecede iğrenç bir şey. Peri seks ticareti gibi bir şey." Kedilerden biri, bir calico, geldi ve karnımın üzerine rahatça yerleşti.

"Eugenie... Art'ı neredeyse on yıldır tanıyorum. Abigail'i daha uzun süredir tanıyorum. Söylediğin şey çok saçma. Yanlış bilgi almış olmalısın."

"İkisi de Öteki Dünya'da, tam da kapılarının açıldığı yerde görüldü! Art'ı teşhis eden bir kızla bile konuştum! Tamamen travma geçirmişti Roland. Ve hem Art hem de Abigail olması gerekenden daha iyi yaşıyorlar..."

"Bu bir kanıt değil," dedi. "Muhtemelen iyi iş yapıyorlar." "O büyüklükte bir kasabada mı? Böyle bir kapıya sahip olsalar bile sahip oldukları şeyleri alabilmek için çalışıyorlar. Senin ve benim onlardan çok daha fazla işimiz var ve o kadar da iyi yaşıyoruz."

"Bu tartışmalı bir konu. Tüm bunlar çok zorlama ve kanıtlarınız da yarım yamalak. Yani, onun evinde bağlı soylu kızlar gördünüz mü?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Büyük ölçüde beni hiç içeri almadığı için. Bu da şüpheli bir durum."

"Hayır, Eugenie, gerçekten değil." Roland'ın sesi yorgun geliyordu. "Bak, elindeki tek şey ikinci dereceden soylu kanıtı gibi görünüyor. Ve onların nasıl olduğunu bilirsin."

"İnsanlarının istekleri dışında götürüldüğünü ve muhtemelen kendilerine korkunç şeyler yapıldığını biliyorum."

"Anahtar kelimeler: *onların insanları*."

"Kızların seks ticareti için satılmasında bir sorun olmadığını mı söylüyorsun? Anneme olanlardan sonra?"

"Bunu bana nasıl sorarsın?" diye haykırdı. "Ama bu aynı şey değil. Biz her iki dünyada da çalışan polisler değiliz. Biz insanları koruyoruz. Orada işi onları korumak olan biri olmalı."

Var, diye düşündüm. *Ben*.

"En azından Art'la konuşabilir misin?" Ben sordum.

"Ve ne? Soylu kızları kaçırıp kaçırmadığını mı soracaksın?"

"Şey... belki biraz daha nazikçe poz verebilirsin." Kedi üzerimden kalkıp kanepenin arkasına sıçrayınca acı dolu bir çığlık attım. Tüyleri kabarmış ve tedirginlikle kuyruğunu sallıyordu. Şaşırtıcı değil. İki köpek de

odaya yeni girmişti.

"Bunu ona soramam," dedi Roland. "Peki ya evet derse? O zaman ne yapacaksın?"

Dorian'ın sözleri aklıma geldi. *Öldür onları.*

"Bakın, henüz bilmiyorum, ama sadece öğrenmem gerek-"

Köpeklerden birinden alçak sesle bir hırlama duydum ve kesmeleri için onlara bağırarak üzüldüm. Kediler ve köpekler genelde kavga etmezdi ama arada bir kavga çıkardı. Yine de köpekleri göremiyordum ve tüylü calico'nun dikkati yerde değil, paravan kapıda gibi görünüyordu. Doğrudum ve köpeklerin kapının hemen önünde oturup geceye baktıklarını gördüm.

"Eugenie? Hâlâ orada mısın?"

"Evet, bir saniye bekle."

Telefonu omzumda dengede tutarak ayağa kalktım ve içgüdüsel olarak sehpanın üzerinde duran silahlarıma uzandım. Asayı ve gümüş athame'imi şortumun elastik kemerinin altına soktum ve ellerimle silahı ve demir athame'i aldım. Köpeklerden biri tekrar hırladı ve ben de yavaşça kapıya doğru yaklaştım.

"Eugenie? Neler oluyor?" Roland'ın sesi artık endişeliydi. "Seni sonra aramak zorunda kalacağım."

Telefonun bağlantısını kesmeyi ve athame'i kaybetmeden yere bırakmayı başardım. Dışarıda gece durgundu, tek ses ağaçlardaki rüzgârdan ve sessiz mahallemin uzak tarafındaki trafiğin cılız seslerinden geliyordu. Bir an gözlerimi kapattım ve bu dünyada doğru gelmeyen herhangi bir şeyi aramak için uzandım. Bazı şamanlar bu yeteneğe sahipti ama çok fazla değil. Öteki Dünya'da ve soylular arasında ne kadar çok zaman geçirirsem, duyularım o kadar gelişti.

Sonunda onu yakaladım. Öteki dünyaya ait bir şey hissi. Hayvanlar, Tanrı onları sevsin, benden önce fark etmişlerdi. Bu davetsiz misafir her neyse, evin arazisinin en uzak kenarlarında duruyordu. Görünüşe göre bir süredir gizleniyordu, ki bu tuhaf görünüyordu.

"Ah," diye yumuşak bir kıkırdamayla fark ettim. "Koşuşlar tarafından durduruldu, ha, seni orospu çocuğu?" Bana yönelik saldırılar ilk başladığında bir cadı evin her tarafına koruyucu çizgiler ve büyüler yerleştirmişti. Bu bir çeşit büyülü ev güvenlik sistemi idi. Her şeyi dışarıda tutmuyordu ama kesinlikle baş belalarımın çoğunu azaltıyordu.

Dışarıda her ne varsa görmezden gelebilirdim ama mahalleimde başıboş dolaşan başka dünyalara ait yaratıklar fikri bana pek de uygun gelmedi. Kapıyı sürgüyle açarak dışarı çıktım, vücudumdaki her sinir yüksek alarmdaydı. Arka bahçemin çevresini koşuş çizgilerinin içinde kalarak dolaştım. Evim çıkmaz sokaktaydı ve bir sonraki mahalleye geçmeden önce küçük bir açık, çalılık araziye sırtını dayamıştı. Bu şey her ne ise

evin önünde, komşuların görebileceği bir yerde olacaktı.

Hayır, o değil. Onlar. Birden fazlasını hissedebiliyordum. Tahta çitin üzerinden bakmak için parmak uçlarımda dururken, ilk bakışında neredeyse gözlerini kaçırıyordum. Bir kaya elementaliydi -yani, benim dünyama tam formuyla seyahat edecek gücü olmayan soylulardan biriydi. Bloklu ve hantal görünümlüydü, taştan vücudu siyah ve beyaz benekliydı. Saldırmadan önce değerlendirmemi yapmak için sadece bir saniyem vardı. Ağırlığı ve gücü ahşap çiti kırdı ve sonra koğuşa çarptı. Sanki görünmez bir duvar onu geri püskürtmüştü.

Şaşkınlığı bana ihtiyacım olan şeyi verdi. Silahı bıraktım ve asama uzandım. Gümüş kurşunlar soylulara karşı çelik kurşunlar kadar etkili değildi ve elimden gelse ateş edip polisi çağırmayacaktım. İrademi asaya yönlendirerek Öteki Dünya'ya giden bir yol açtım. Hekate'nin gücünü çağırırken kolumdaki yılan dövmem yanıyordu. Ayini bitirmek için büyüleri okudum. Elemental sürgünün büyüsununu onu ele geçirdiğini hissetti ama karşı koyamadı. Çok zayıftı. Bir anda bu dünyadan yok oldu, kendi dünyasına geri gönderildi ve arkasında sadece bir moloz yığını bıraktı.

Bulunduğu yerin yanında başka bir şekil belirdi ve loş ışığın suda parladığını gördüm. Gerçek bedeniyle karşıya geçemeyen bir başka soylu. Bir su elementali olarak ortaya çıkmıştı, her adımda damlayan ve şırıldayan insan şeklinde bir sıvı bedeni.

Aptal, aptal, diye düşündüm. O her kimse daha iyi bilmeliydi. Bunun için bir asaya ihtiyacım yoktu. Kendi sihrim onu parçalara ayırabilirdi-

Bir el aniden beni geriye doğru itti ve boğazımda bir bıçak hissettim. Bıçağı kavrayan el katı ve ettendi ama büyüyle karıncalanıyordu. O zaman güçlü bir soylu. Korumalarımı aşip bedenime gelebilecek kadar güçlü biri. Tereddüt etmeden geriye doğru bir tekme attım ve bıçağın sadece beni sıyrmasına yetecek kadar ustaca kaçtım. Yüzümü ona döndüm, demir athame'i tuttuğum için mutluydum. Tanıdığım birine benzemiyordu, genç ve yakışıklıydı, yanağındaki yara izine rağmen. Fiziksel aktiviteden dolayı kaslıydı ve kırmızı tuniğinin üzerine giydiği deri zırh, Öteki Dünya'da olası bir askerlik ya da muhafızlık mesleğine işaret ediyordu.

Bir anda Yasemin'in sözleri aklıma geldi. *Bir avuç iğrenç dilenci ile eğitilmiş asker arasındaki farkı biliyorum.*

Bir tesadüf olduğuna karar verdim. Kendi dünyamda beni aramaya gelecek kadar cesur bir soylunun iyi bir dövüşçü olması gerekirdi. Daire çizdik ve bir açıklık beklerken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Ben korkmuyordum. Bire bir dövüşün üstesinden gelebilirdim ve uzun zamandır dövüşürken kovma yeteneğini geliştirmiştım. Zordu ama imkânsız sayılmazdı. Elbette, o saldırdığında ve ben eğildiğimde, bu kadar karmaşık bir şeye ihtiyacım olmadığını fark ettim.

Neredeyse nefes alır gibi, e t r a f ı m ı z d a k i havayı emdim,

bahçemdeki toz ve kumu çeken mini bir kasırga yarattı. Kumu ona doğru savurdum. Kum gözlerini kör ettiği için haykırdı ve hemen gözlerini ovuşturmaya başladı - ki bu ona hiç iyi gelmeyecekti. Tam kovma işlemine başlamak üzereydim ki, belli belirsiz bir ilahi sesi ve şaman büyüsünün ürpertisini duydum. İrkilerek kaynağı bulmak için döndüm ama onun yerine su elementalinin arkadaşının yaptığı çitteki açıklıktan içeri girdiğini gördüm. Birisi korumaları kırmıştı.

Onu engellemek için demir athame'imi uzattım, ancak bunun bana sadece birkaç saniye kazandıracağını biliyordum. Onu parçalara ayıracak su büyüsünü yapmaya başladığımda ihtiyacım olan tek şey buydu. Sırtıma aldığım bir darbe beni aniden ileri, doğrudan ona doğru itti. Sudan yapılmış olmasına rağmen sertti ve elleri anında beni kavradı. Başımı geriye doğru çevirdim ve diğer soylunun kendini toparlayıp öne doğru adım attığını gördüm, ancak kumun gözlerini yaktığı yerden yüzüne akan yaşları görebiliyordum.

Elemental'in pençesinden kurtulmaya çalıştım ama bu fiziksel güce karşılık veremedim. Tekrar su büyüsü çağırdım ve maddesi parçalanmaya başladığında acı içinde inlediğini duydum. Sonra, diğer soylu üzerime geldi, beni tekrar yumrukladı ve konsantrasyonumu bozdu. Bakır bıçağıyla bir kez daha etrafıma uzanmaya başladı ve sonra benden uzaklaşırken ondan irkilmiş bir acı çığlığı duydum.

Ne olduğunu görmek için arkama bakmadım, bunun yerine su elementalini üzerindeki büyüyü tamamladım. Beni sırlıklam eden bir sağanakla patladı - harika, bir günde iki kez - ve hemen başka ne olduğunu görmek için döndüm. Diğer soyluların dikkati dağılmıştı, başka biriyle kapışıyorlardı: Roland.

Roland'ın kendi athame'i sol elindeydi ve sadece diğer yumruğunun gücüne güvenerek -ki bu oldukça fazlaydı- soylunun suratına bir yumruk indirdi. Yine

de kentsoylu güçlüydü ve Roland'a birkaç sağlam yumruk indirdi. Üvey babamın o yumrukları yediğini görmek içimde bir öfke uyandırdı. Bir sürgüne başlamak yerine, tekrar havayı çağırdım ve tıpkı Ysabel'e yaptığım gibi onu soyluların etrafından çektim. Gözleri irileşerek kılıcını bıraktı, elleri nefes almak için içgüdüsel bir hareketle boğazına gitti. Ama alabileceği bir nefes yoktu. Üzerine atladım, onu yere düşürdüm ve Roland'a yaptıklarına karşılık olarak yüzüne sağlam bir yumruk indirdim. Etrafımızda bir sürgünün karıncalanmasını hissettim. Roland Öteki Dünya'ya bir delik açıyordu.

Kelimeleri zikretti ve sonra, "Eugenie, git

Uzaklaş!"

Boğulan soylularla birlikte emilmemek için geriye doğru sarsıldım. Etrafındaki güç çatırdadı ve bir an sonra ortadan kayboldu, kendi dünyasına geri itildi.

Sessizlik çöktü. Artık çamurlu olan yerde oturmuş, sırlıklam olmuşum ve kalbim küt küt atıyordu. Roland yanıma geldi ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Homurdandı. "Böyle bir aramayı bitirip benim gelmemi bekleyemezsin."

"Doğru," dedim. Savaştan ve büyüden dolayı halsiz ve sersemlemiştim.

Çıplak bacaklarım kavgadan dolayı derisi yüzülmüştü. Biraz sabun ve antiseptiğe ihtiyacım olacaktı. "Teşekkürler."

Roland omuz silkti, teşekkür etmeme gerek yoktu. Loşlukta bile gözlerindeki öfkeli bakışı görebiliyordum. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Az önce birkaç şey yaptığım için hangisinden bahsettiğinden tam olarak emin değildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Şurası." Soyluları sürdüğümüz yeri işaret etti. "Sen... sen onu boğmak için büyü kullanıyordun!"

"Sen onu sürgün ederken ben onu zapt ediyordum," diye homurdandım, kendimin de biraz korkmuş olduğumu itiraf etmek istemiyordum. Her şey çok hızlı olmuştu. Tek dürtüm soyluları etkisiz hale getirmektir. Her şey bir anda oluvermişti. Ne yaptığımın farkına varmak -yine- beni hasta hissettirdi. Bunu asla yapmayacağıma yemin etmişim.

"Onu athame ile sabitlemek işe yarayabilirdi! Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Oradan buradan birkaç şey kaptım."

Roland'ın yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü. "Bu tür bir büyüyü kullanmaya hakkın yok, Eugenie. Hem de *hiç*."

Benim de öfkem artıyordu. "Unuttuysan söyleyeyim, o büyü benim kanımda var."

"Hayır," dedi usulca. "Unutmadım. İşte bu yüzden onu kullanmaman çok önemli. Başka ne yapabilirsin ki? Ne zamandır bu tür bir güç kullanıyorsun?"

"Bu önemli değil. Birkaç şey yapabilirim -bunun gibi pislikler gelip bana tecavüz etmeye çalıştığında beni hayatta tutan şeyler- ve bu bir sorun değil. Bunu kontrol edebilirim."

"Bunu durdurmalısın. Soylulardan uzak durmalısın. Onların dünyasına, sihirlerine çok fazla dahil oluyorsun...."

"Bu benim kim olduğumun bir parçası. Bunu değiştiremezsin. Ve eğer benim sert adımlar atmamı istemiyorsan, o zaman neden koğuşları kırdın?"

Roland kaşlarını çatı. "Ben bilmiyordum. Soyluların yaptığını sanıyordum."

"Hayır, onları geçti ama arkadaşları en azından bir süreliğine dışarıda kaldı. Sonra birinin onları çözdüğünü duydum. Bizim türümüzden bir sihirdi. Sen olduğunu sandım."

"Bunu neden yapayım ki?"

"O zaman başka bir şaman yaptı." Sesimdeki suçlayıcı ton, detaylandırmaya gerek bırakmadı.

"Kes şunu. Art ve Abigail düşündüğünüz şeyi yapmıyorlar. Soylular size saldırabilsin diye kesinlikle koğuşları kırmazlar. Dışarıda olduklarını düşünüyorsun

Şu anda mahallenizde mi? Soylulardan biri yapmış olmalı. Muhtemelen dikkatiniz dağınıktı."

"Bana olan tüm inancını mı kaybettin? Bu gece sürekli yanıldığımı, hatalı olduğumu söylüyorsun. Roland, şamanik büyüünün nasıl hissettirdiğini *biliyorum*. Tıpkı soylu büyüünün nasıl bir his olduğunu bildiğim gibi, özellikle de -senin de belirttiğin gibi- onu her zaman kullandığımı düşünürsek."

Tiradımın hangi kısmının bunu yaptığından emin değilim ama konuşmayı bitirdiğini söyleyebilirdim. Yüzünde onu olduğundan daha yaşlı gösteren yorgun bir ifade vardı. "Burada karanlıkta durup seninle tartışmayacağım, Eugenie. Tek isteyebileceğim, eğer benim hatırım için kendini kontrol edemiyorsan, o zaman anneni düşünmen. Aksi takdirde, ne istiyorsan onu yap."

"Roland..."

Ama o çoktan geceye doğru uzaklaşmaya başlamıştı ve ben her zaman babam olarak gördüğüm adamın gidişini izlerken, huzursuz bir şekilde gerçekten kimin kızı olduğumu merak ediyordum.

Yirminci Bölüm

Tim ertesi sabah bir ilişkiden sonra ortaya çıktı ve ben de koğuşlarımızın kırıldığından bahsetmemeye karar verdim. Benim bir dizi paranormal faaliyetimi oldukça iyi huylu bir şekilde karşıladı, ama bunun nedeni genellikle beni eve kadar takip etmemeleriydi. Bu yüzden, koğuşları ilk kuran cadıyı aradım ve Tim'in dışarıda olacağını bildiğim bir zaman ayarlayarak geri gelmesini ve gizlice yeniden yapmasını istedim.

Ondan sonra, bir süredir yaptığım ilk şamanik işe, zavallı bir ailenin yüzme havuzunu mesken tutmuş bir cine karşı savaşmaya gittim. Onu kolayca alt etmem biraz endişe vericiydi. Yılın başlarında Dorian ve ben, Jasmine'in gönderdiği bir grup cini defetmiştik. Dövüşü Dorian yapmıştı ve o zamanlar çok güçlü görünüyorlardı. Şimdi, büyülerimin giderek daha içgüdüsel hale gelmesiyle, bunun gibi bir su yaratığıyla savaşmak gülünç derecede basitti. Kuşkusuz onu hâlâ eski usulle kovuyordum, büyüye gereğinden fazla güvenmek istemiyordum. Roland'la büyüünün kullanımı konusunda aynı fikirde değildim - gerçi onunla dövüşüm hâlâ canımı yakıyordu- ama su elementaliyle ne kadar kolay dövüştüğümü hatırlamak heyecan vericiydi. Jasmine gibi su yaratıklarını çağırabilseydim hayatım daha da kolaylaşırdı.

Jasmine'den bahsetmişken, o akşam Volusian'ı ondan uzaklaştırdım. Kısa bir süre sonra Diken Diyarı'na gidecektim ve o zamana kadar hamile kalmayacağından emindim. En azından ben öyle umuyordum.

Volusian, yatağımın üzerinde uyuyan kedilerden birini korkutarak yatak odamın en karanlık köşesinde belirdi. "Hanımım çağırıyor," dedi monoton sesiyle.

"Senin için bir işim var." "Tabii ki."

"Sarı Nehir'e gitmeni ve oradaki bir şamanın evini kontrol etmeni istiyorum. Sakın seni görmesine ya da hissetmesine izin verme, eğer yapabilirsen." Art'tan aldığım izlenim, diğer dünya yaratıklarıyla savaşabilse de, benim sahip olduğum duyarlılığa sahip olmadığı yönündeydi.

"Peki oraya gittiğimde hanımım ne yapmamı ister?"

"Bak Etrafta. Söylemek Ben Eğer var. herhangi bir şey ŞÜPHELİ gidiyor Özellikle de soylu kızlarla ilgili olarak. Mantıklı mı?"

Volusian'ın bakışı sertti. "Kesinlikle mantıklı. Beni size hizmet eden diğer astlarınızla karıştırmayın."

Adresi aldıktan sonra o tarzıyla ortadan kayboldu ve ben de iç çektim. Bu

Yeraltı Dünyası'na gidecek başka bir minyonu köleleştirmeye değebilirdi. Benim için yeterince kolaydı, özellikle de çok güçlü olmayan birini alırsam. Volusian'a büyük bir saygım yoktu ama bir konuda haklıydı. O kadar güçlüydü ki yetenekleri koruma ve savaş için daha uygundu. Son zamanlarda onu gönderiyor gibi göründüğüm tüm bu ayak işleri için daha az güçlü bir ruh yeterli olurdu.

Bu başka bir gün için bir düşünceydi. Şimdilik Diken Diyarı'na geri dönmüştüm. İblis avına erken başlamak istediğim için geceyi orada geçirmeyi planlıyordum. Kiyo gün doğarken geleceğini söylemişti ve onunla geçireceğim bir anı bile kaçırmak istemiyordum.

Kaleme vardığımda bir partinin devam ettiğini görmek beni biraz şaşırttı. Gerçek bir parti değildi ama Shaya, Rurik ve diğer baş hizmetkârlardan birkaçı salonlardan birinde takılıyor, şarap içip gülüyorlardı. Girard hâlâ buralardaydı ve onlara katılmıştı. Ysabel bile oradaydı ve değişiklik olsun diye mutlu görünüyordu. Hiçbiri o gece beni beklemiyor gibiydi ve çoğu yaramaz çocuklar gibi ayağa fırladı. Shaya özür diler gibi bir şeyler kekelemeye başladı ama onu bir hareketle susturdum.

"Hayır, hayır. Eğlenmeye devam edin." Onları nedense hep buranın faydacı demirbaşları olarak düşünmüştüm ama elbette onlar da insandı - yani mecazi anlamda - ve boş vakit geçirmeye hakları vardı.

Birkaç tedirgin dakikadan sonra tekrar yerlerine oturdular ve Rurik bana bir kadeh şarap ikram etti. Başımı salladım. "Biliyorsun," dedi, "kölen ortadan kayboldu."

"Evet, biliyorum. Onu bir göreve gönderdim."

"Duyduğumda korumaları iki katına çıkardım."

"Güzel. Umalım da bu kadar kısa sürede kıyafetlerini çıkarmayı başarabilsin."

"Onu öldürmeliydin," dedi Ysabel karanlık bir sesle.

Bunu görmezden geldim ve onları partileriyle baş başa bırakarak arkamı döndüm. "Onu kendim kontrol edeceğim."

Shaya'nın Yasemin'e tahsis ettiği yatak odası bir üst kattaydı ve çok akıllıca seçilmişti - Shaya'dan daha azını beklemezdim zaten. Geniş ve mobilyalıydı ama içerideki muhafızların çoğu zaman onu göremeyeceği kadar büyük değildi - banyo hariç. Odanın tek penceresi sadece küçük bir yarıktı, kimsenin çıkamayacağı kadar küçüktü. Dışarıda dört, içeride de dört gardiyan görev yapıyordu. Beni rahatlatan şey, Jasmine'in yatağına uzanmış, gönderdiğim kitaplardan birini okumasıydı. Girard'ın yeni kelepçeleri daha uzun, daha ince bir zincire sahipti ve ona çok daha fazla hareket alanı sağlıyordu ama demirle doluydu. O mavi-gri gözler yaklaştığımda yukarı baktı ama geri kalanı hareket etmedi.

"Oh. Sen."

Hasırdan yapılmış dar bir banka oturdum ve başımı sallayarak muhafızları dışarı gönderdim. "Seni kontrol etmeye geldim."

"Doğru. Çünkü çok önemsiyorsun."

"Önemsiyorum. Sayılır."

"Tek önemsedığınız şey varise sahip olmak ve beni canavarlarınızdan kurtulmaya zorlamak."

"İblisler," diye düzelttim. "Ve inanın bana, isteyeceğim son şey varise sahip olmak."

"Gardiyanları konuşurken duydum. Dorian'la çok takıldığını söylediler. Başka neden böyle bir şey yapasın ki? Başka kimse babamızın torununa sahip olmayı tercih etmez. Aeson hariç." Eski sevgilisinden bahsedilince yüzünü buruşturdu.

"Dorian sadece benim arkadaşım, büyüdüğünde anlayacaksın." *Oh, Eugenie, tam bir ikiyezlisün.* "Ve sen de Aeson olmadan daha iyisin."

Gözleri kitabına geri döndü. "Aeson'ı sevdim. Aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Oh, biliyorum. Bunun aynı anda hem çok iyi hem de çok kötü bir acı olduğunu biliyorum, kafa karıştırıcı olmasından bahsetmiyorum bile."

Jasmine bana baktı, hâlâ suratı asıktı ama yeni bir düşüncesi vardı. "Ne istiyorsun? O lanet şeytan geri gelene kadar bana bakıcılık yapmak için mi buradasın? Tanrım, ondan nefret ediyorum."

Ona konuşmasına dikkat etmesini söylemeye başladım ama sonra bunun bir anlamı olmadığına karar verdim. "Sana yarın o iblisleri ortadan kaldıracacağımızı söylemeye geldim."

"Silah zoruyla."

"Başka seçeneğim yok. İnsanları terörize ediyorlar. Bunun ne kadar ciddi olduğunu nasıl anlayamazsınız?"

Her zamanki ilgisizliğiyle omuz silkti ve uzun sarı saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırdı. "Senin sorunun. Benim değil." Bencil velet. Yine de bir an için kaşlarını çatı. "Hâlâ kızları kabul ediyorlar mı?" Sesi neredeyse endişeli geliyordu. Neredeyse.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bu grubun bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum. Aslında işin içinde insanlar olduğunu düşünüyorum."

Kitap kucağına kayd, unutuldu. "Bunu neden yapsınlar ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Büyüdüğünde sana anlatırım," dedim kuru bir sesle, yaşadığı onca şey düşünüldüğünde bu aptalcaydı. "Ve sen eminsin... seni kovalayan grubun insan olmadığından emin misin?"

"Evet, yüzüncü kez falan. Onlar parlayanlardı."

"Onların asker olduğunu söylemiştin...." Aklıma şaşırtıcı bir düşünce geldi. "Deri zırh? Kırmızı gömlekler?"

"Askerler böyle giyinir, değil mi? Belki kırmızı gömlek değil. Sanırım kimin için çalıştıklarına bağlı. Rengini hatırlamıyorum."

"Bu çok sık oluyor mu?" Geçmişteki düşüncelerimi hatırlayarak sordum

benzerlikler olduğunu fark ettim. "Erkekler senin peşinden çok geliyor mu... bilirsin..."

"Beni hamile bırakmak mı? Evet, bazen." Gözlerinde hüznü bir bakış vardı, çok kırılgan bir bakış.

"Ama... her zaman pes etmiyorsun..."

"Tanrı aşkına, Eugenie. *Kimseyle* yatmayacağım. Ne tür bir sürtük olduğumu sanıyorsun?"

Aslında hatırı sayılır bir tane. Ama bunu söylemedim ve hiç tecavüze uğrayıp uğramadığını merak ettim. "Kusura bakma. O bebeği doğurmak için çok hevesli görünüyorsun."

"Evet, ama herhangi biriyle değil. Ve kesinlikle tecavüz yoluyla değil." Başını yukarı kaldırdı, gözlerinde sert bir bakış vardı. "*Kimse* Fırtına Kralı'nın kızına bunu yapamaz. Bu babamızın muhteşemliğine bir hakarettir." Mirasını inkâr etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sadece insan yanı zalim bir peri savaşı lorduna atıfta bulunmak için "muhteşemlik" kelimesini kullanabilirdi.

"Ona karşı senin duyduğun saygıyı duymadığımı biliyorsun."

"Biliyorum," dedi. "İşte bu yüzden erkeklerden hiç hoşlanmıyorsun. Beni bir kitsune ile yatarken yakalayamazsın. Bana değerli biri lazım... Aeson gibi."

Tekrar Aeson'un despot bir pislik olduğunu iddia etmeye başladım ama mantık ve sevginin nadiren birlikte çalıştığını biliyordum - özellikle de kendi hayatım bir gösterge ise. Odaya bir soğukluk çöktüğünde ve Volusian görüldüğünde daha fazla yorum yapmaktan kurtuldum.

"Siktir," dedi Jasmine. Adamım, kızın ağzı iyi laf yapıyordu.

Ayağa kalktım, kollarımı kavuşturdum ve heybetli görünmeye çalıştım. Bu Volusian'ın yanında takındığım ortak bir tavırdı, böylece kontrolümden şüphe edilmeyecekti. "Art'ın evine mi gittin?"

"Evet, hanımefendi."

"Ve? Bir şey buldun mu?" "Hayır, hanımefendi. İçeri giremedim."

"Ne demek istiyorsun? Seni de bira içmeye davet etti mi?" Volusian gözünü kırpmadı. "Ev korumalıydı."

"Ev korumalıydı," diye tekrarladım kesin bir dille. "Ve *sen* onu geçemedin mi?" "Geçemediğine göre çok ciddi koşullar olmalı," dedi Jasmine.

"Teşekkürler, Küçük Bayan Açıkça Belirtiyor." Beynimi zorladım, aklıma şu sorular geldi

yerel cadı ağı. Onları yeterince iyi tanıımıyordum, şamanları tanıdığım gibi değil. "Bu kadar güçlü birini nereden bulabilir ki?"

"Koşullar insan dünyasında bulunan olağan türden değildi. Bu dünyadan gelen büyülerle de doluydular," diye devam etti Volusian.

"Ne? Art koşulları yerleştirmek için soylulardan nasıl yardım alabilir - özellikle de onları kaçırıyorsa?"

"Belki de kafalarına silah dayamıştır," dedi Jasmine, benim kuru ses tonumu taklit ederek. Belki de başka bir aile özelliği.

"O eve girmem lazım," diye mırıldandım. "Sanırım bu da diğer her şey gibi beklemek zorunda. Denediğin için teşekkürler, Volusian."

"Minnettarlığınıza ne ihtiyacım ne de arzum var, hanımefendi. Bu dünyada senin ölümünden başka bir şey istemiyorum."

Jasmine güldü.

"Eminim birlikte harika vakit geçireceksiniz." Kapıyı açtım ve muhafızları tekrar içeri çağırdım. Volusian geri döndüğüne göre içeride sadece iki kişinin olması gerekiyordu. "İkinizle de sabah iblis avında görüşürüz."

Bundan sonra, doğaçlama partileri için diğerlerine katılmayı düşündüm ama bunun bir patronun çalışanlarının mutlu saatini basmasıyla aynı olacağına karar verdim. Bunun yerine kendi odama doğru ilerledim ama Girard tarafından yolum kesildi.

"Majesteleri." Pelerininin dramatik bir şekilde parlamasına neden olan o gösterişli tarzıyla beni selamladı. "Talep ettiğiniz projede önemli bir ilerleme kaydettim."

"Şimdiden mi?" Bu tür şeyler için büyüsü olduğunu biliyordum ama yine de. Gülümsedi. "Kraliçe ister, ben de itaat ederim."

Pelerininin kıvrımlarından rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası çıkardı ve bana açtı. Üzerinde bir kılıcın ayrıntılı bir şeması vardı ve etrafına ağırlık ve bileşimle ilgili çeşitli teknik notlar karalanmıştı. Bunlar benim için pek bir şey ifade etmiyordu. Daha çok kılıcın güzelliğine, özellikle de kabzasına dikkat ettim.

"Bu çok güzel," dedim.

"Umarım öyledir. Bir kral için uygun."

Kendime rağmen gülümsedim. Dorian beni bir duygu karmaşası içinde bırakmıştı ama bunun bana yaptığı dürüst iyilikleri engellemesine izin vermemek için çok uğraşıyordum. Ve yeni bir kılıca ihtiyacı olduğundan bahsettiğinde, dün Girard'a bir kılıç yaptırma fikri aklıma gelmişti. Anlatılanlara göre, ondan daha yetenekli çok az kişi vardı ve demire dokunma yeteneği onu özellikle yetenekli yapıyordu.

Girard kılıcın ağızını çizdi ve ucuna hafifçe vurdu. "Ucuna demir işleyebilirim ve kabzayı tuttuğu sürece Meşe Kralı'na zarar vermez. Ayrıca kılıcın geri kalanını kontrol etme yeteneğini de etkilememeli." Toprak ve içindekiler konusunda bir usta olan Dorian, bakır ve bazen de bronz kılıçlara büyülü ısı aşılayabiliyordu.

"Ama ucu düşmanları için ölümcül olacak," dedim. İçine demir işleme fikri bana aitti.

"Önemli ölçüde. Üretime hemen başlayabilirim, ancak bunu tamamlamadan önce mevcut kılıcının dengesini anlamam gerekecek."

"Yarın burada olacak. Onunla o zaman konuşabilirsin." Dorian da şeytanlarımı kovmama yardım etmeyi teklif etmişti.

"Mükemmel. Ve Bayan Shaya bana burada kullanabileceğim malzemeleriniz olduğunu söyledi, eğer izniniz olursa. Aksi takdirde, işime dönebilirim."

Rowan Land'de atölye çalışması."

Başımı salladım. "Hayır, hayır. Burada neye ihtiyacınız varsa onu kullanın."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Muhtemelen böylesi daha iyi. Eve dönecek olsam... Lord prensimin günlerce bana sizi soracağından şüpheleniyorum."

İçimi çektim. "Bu konuda hâlâ üzgün mü?"

"Bağışlayın ama hediye ve kendisini reddetmenizden dolayı kalbi oldukça kırılmıştı."

"Ben bunu istemedim. Ondan hoşlanıyordum, hala da hoşlanıyorum. Sadece arkadaş olmamızı istedim."

"Deneyimlerime göre, majesteleri, erkekler ve kadınlar genellikle bu konuda zorluk çekerler. İmkânsız değil ama her zaman kolay da değil."

Dorian'ı düşündüm. "Bundan kesinlikle eminim. Bunun için teşekkür ederim ve yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber ver. Ama cidden, şimdi gidip üzerinde çalışma. Partiye geri dön. İç. Shaya ile flört et. İyi bir adam işine yarayabilir."

Girard kahkahayı patlattı. Zengin, bal dolu bir sesti. "Boynuma, muhafızlarınızın kaptanının onu sıkması riskini göze alamayacak kadar çok değer veriyorum."

Anlamam bir anımı aldı. "Kim, Rurik mi? Shaya'dan hoşlanmıyor... en azından o şekilde. O çok, ne bileyim, zarif biri. O sadece değersiz mutfak kızlarının peşinden gider."

Girard sadece omuz silkti.

"Ben ciddiylim!" Bunun beni neden bu kadar şaşırttığından emin değildim. "Yakın görünebilirler ama bunun nedeni birlikte çalışmaları. Onlar sadece arkadaş."

Girard bir kez daha sırtıttı. "Az önce kadınlarla erkeklerin arkadaş olması hakkında söylediklerimi duymadın mı?" Göz kırpmaya cüret etti ve tekrar eğildi. "Yarına kadar, majesteleri."

O gösterişli kırmızı pelerininin etrafında dönerek gidişini izledim. Hâlâ inanamıyordum. Shaya ve Rurik mi? Hayır, bu çok saçmaydı. Kızın ona ilgi duymadığından emindim ve eğer onu istiyorsa, bu sadece herhangi bir kadını istediği ucuz nedenlerden dolayı olabilir. Shaya bunun için fazla zeki idi.

"Lorduma hediyeler veriyorsunuz ama yine de ilgi göstermiyorsunuz."

Döndüm ve Ysabel'in koridorun bir köşesinde durduğunu gördüm. Belli ki Girard'la konuşmama kulak misafiri olmuştu. Bu kadının koridorlarda pusuya yatıp beni beklemekten başka işi yok muydu? "Son zamanlarda bana çok iyilik yaptı. Ona borcumu ödeyebilmemin tek yolu bu."

"Ona borcunu ödemenin başka yolları da vardır şüphesiz," dedi küçümseyerek.

"Arkadaşlar" cümlesini kurmaya başladım ama Girard'la yeterince konuşmuştuk. "Lütfen, bu eski şarkı ve dansa devam etmek istemiyorum. Ve biliyorsun, ikimiz de Dorian'la olan anlaşmamızın üzerimize düşen kısmını yerine getirdik. Bana öğretmene izin verdim. Artık özgürsün. Yarın iblis sorununa yardım etmek için buraya gelecek. Daha sonra onunla eve git."

O iri mavi gözler şaşkınlıkla genişledi. "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden gitmeme izin verdin?"

"Çünkü burada olmak istemiyorsun. Bana bilmem gerekenlerin temelini verdin ve ben de bunun üzerine hızla inşa ediyorum." İçim ürpererek o soyluyu bahçemde neredeyse nasıl boğduğumu hatırladım. Bu kasıtlı bir hareketti. Onunla yaşadığım gibi bir kaza bahanem yoktu. Bu muhtemelen ona henüz bahsetmemem gereken bir şeydi. Zaten yeterince sıkıntılı görünüyordu.

"Evet... çabuk öğrenmişsin. Büyü senin içinde o kadar güçlü yanıyor ki, patlamak için fazla bir bahaneye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Gerçekten de Fırtına Kralı gibisin."

"Onu tanıyor muydun?" Merakla sordum. Onun hakkında bir şeyler duyduğumda hep ikilemde kalırdım. Bir yanım onunla hiçbir şey yapmak istemezken, diğer yanım daha fazlasını öğrenmeyi arzuluyordu.

"'Bildiğimi' söyleyemem," diye düşündü. "Babam onun korumalarından biriydi, bu yüzden Fırtına Kralı'nı birkaç kez gördüm. Korkunç biriydi. Dehşet verici ve hayranlık uyandırıcı." Korkusunu gizlemeye çalıştı ama yine de ürperdi.

"Duyduğuma göre, çoğu insanın tepkisi bu yöndeymiş." Kiyo da gençliğinde Fırtına Kralı'nı görmüştü ve ben de bir keresinde babamla olan kısa görüşmemi hatırlamıştım.

"Çağırmaya çalıştığınız gücü... o bir kalp atışında ortaya çıkarabiliyordu. Sadece bir fırtına düşünmesi yeterliydi ve dünya onun gücüyle titrerdi."

"Sanırım herkes rahat edebilir. Ben bundan çok uzağım." "Nedenini biliyor musun?" diye sordu.

"Antrenman mı?"

Başını salladı ve dudaklarını büzdü. "Çünkü tüm unvanlarına, saygınlığına ve şimdiye kadarki etkileyici büyü kullanımına rağmen... kalbinde hâlâ *insansın*." Onun ses tonuna göre insan olmak çok çirkin bir şeydi.

"Üvey babama göre değil." Hiç kimsenin beklentilerine uyacakmışım gibi görünmüyordu.

"Biri gibi düşünüyorsun. Her şeyi mantıksal olarak bölmek istiyorsunuz. Büyüye yaklaşım tarzın çok... bilimsel." Soyluların pek sık kullandığı bir kelime değildi. "Soğukkanlı davranıyorsunuz. Her bir hava parçasını parselliyor ve kategorize ediyorsunuz. Büyü kontrol gerektirir, evet, ama özünde duygularınıza bağlıdır. Yanlışlıkla yıldırım çağırdığını söylemiştin. Neler oluyordu?"

"Korkmuştum." Tahrik olduğumda da böyle olduğunu fark ettim. "Ve heyecanlandım."

"Duygularının içinde kayboldun ve güç seni ele geçirdi. Ama bunu asla düzenli olarak yapamayacaksın, asla isteyerek yapamayacaksın. Duygularınızı bastırırsınız. Onlara teslim olmazsın." Gülümsemesi zafere dönüştü. "İşte bu yüzden lordum seni asla benim sevdiğim gibi sevmeyecek."

Tabii ya. Bu dersin sonunda beni bekleyen bir diken olduğunu bilmeliydim. Efendisinin dün beni sevmeye oldukça istekli olduğunu bilseydi ne düşünürdü merak ediyordum.

"Moral konuşması için teşekkürler ama şimdi odama gidiyorum. Söylediğimde ciddiydim. Yarın Dorian'la git ve onu istediğin kadar sev. Ben bir şekilde sensiz devam edeceğim." Hissettiğim alaycılığı saklamanın bir anlamı yoktu.

Ysabel bana mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümseme verdi. "Geri döneceğini varsayıyorsun."

Sarsılarak döndüm ve ona sert bir bakış attım. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Yarınki maceranızla hiçbir ilgim yok. Ama şeytanlarla yüzleşeceksin. Her şey olabilir. Ve eğer geri dönmezsen, ağlamayacağım."

Harika. Savaşa girmek için iyi bir alamet gibisi yoktur.

Bölüm Yirmi Bir

Ertesi sabah uyandığımda yorganımın üzerinde yatıyordum ve güneş ışığı doğu pencerelerinden içeri süzülüyordu. Daha gün doğmamıştı ama hava ısınmaya başlamıştı bile. Söylendiği gibi, sıcak bir gün olacaktı. Eğer toprakla gerçekten bir bağım varsa, sıcak hava dalgasının ruh halim hakkında ne söyleyeceğini merak ediyordum. Savaşa hazır olduğumun bir göstergesi miydi?

Gözlerimi kısarak taş tavandaki güneş ışığı oyunlarına baktım, son zamanlarda pek çok kişi gibi bu sorudan da emin değildim. İç çekerek, kalkmam gerektiğini bilerek yuvarlandım ve Kiyo ile yüz yüze geldim. Şaşkınlıkla irkildim.

Koyu çikolata gözleri açtı, tamamen uyanıktı. Sanırım ben uyurken beni izliyordu. Gözleri hafifçe kırışarak o seksi, dumanlı gülümsemesini takındı. Göğsü çıplaktı, üzerinde sadece lacivert bir boxer vardı.

"Buraya ne zaman geldin?" Ben sordum. "Hiçbir şey fark etmedim."

"Biliyorum," dedi. "Çok ağır uyuyordun. Yatağa girdiğimde kıpırdamadın bile." Bir elini kalçama koydu ve çıplak bacağım boyunca kaydırды. Tişörtle uyuyakalmıştım.

Onun gözlerini görmek ve elini tenimde hissetmek içimde bir şeyleri ısıttı. Kiyo'ya sahip olduğum sürece dünyada -hatta dünyalarda- her şey yoluna girecekti. Onda çok güçlü ve güvenli bir şey vardı, o tehlikeli cinsel çekiciliğin ortasında bir istikrar. Uzanıp yüzünün yan tarafına dokundum, burada benimle olduğu için ne kadar mutlu olduğuma biraz şaşırdım.

"Geleceğinden emin değildim," diye itiraf ettim.

"Eugenie, bunu nasıl düşünebilirsin?" Bacağımı okşamaya devam etti ama diğer koluyla beni kendine çekti. "Yapacağımı söyledim. Tehlikeye yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

"Yaptığım bazı şeyleri onaylamadığımı biliyorum. Roland da onaylamıyor. Büyük bir kavga ettik."

Kiyo önce alnımı, sonra burnumu, sonra da dudaklarımı öptü. "Senin için endişeleniyor. Ben de endişeliyim. Ama burada ne yapman gerektiğini ve bu insanlara neden yardım etmek istediğini anlıyorum."

Ona baktım ve içimde bir şeylerin hafiflediğini hissettim, yalnız ve ağrıyan bir yanım umutsuzca birinin beni *anlamasına* ihtiyaç duyuyordu. Daha önce Dorian'ın yapabildiğini hissetmişim. Kiyo'nun da bunu yapabilmesi için dua ettim. "Öyle mi?"

"Evet." Beni tekrar öptü, ağzı sıcak ve arıyordu. Bacağımda olan eli göğsüme doğru hareket etti. "İki dünyada yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sen cesursun ve doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyorsun."

Sana bir şey olmasına izin verme," diye kulağıma nefes verdi. "Aşağıda toplanan insanlar da öyle."

Ağzını tekrar benimkine yaklaştırdı ama ben kıpırdandım. "Wai-ne? Kim toplandı?"

Yarım bir omuz silkti, elleri hala vücudumda geziniyordu. "Herkes. Rurik korumaları oraya götürdü. Jasmine ayağa kalktı ve kelepçelendi. Dorian bile burada."

Ayağa kalktım. "Kiyo! O zaman aşağı inmeliyiz. Yapamayız."

Bir elini iç kalçamda yukarı, yukarı ve yukarı hareket ettirdi. "Zamanımız var."

Parmakları içime girip çıkarken, "Hayır... biz... yapmıyoruz," demeyi başardım. Bir an için Dorian'ın da neredeyse tamamen aynı şeyi yaptığını düşündüm ama sonra bu anıyı bir kenara ittim. "Bekliyorlar..."

"Beş dakika, Eugenie," diye mırıldandı Kiyo. Diğer eli gömleğimi yukarı itti ve göğüslerimden birini öpmek için eğildi, yavaşça meme ucunu emmeye devam etti, daha sert ve daha sert. Dişlerini hissettiğimde hafifçe irkildim ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Seni özledim Eugenie, başka ne düşünürsen düşün. Seni özledim ve seni seviyorum." Parmaklarını içimden çıkardı ve ben parmaklarını kaybedince inledim. Gülümsedi. "Ve sanırım... belki sen de beni özledin..."

Ve başka hiçbir şey söylemeden beni dizlerimin üzerine döndürdü ve arkama geçti. Boxerını ne zaman çıkardı bilmiyorum ama aniden içimdeydi, sert ve şişmişti ve her hamlesinde homurdanıyordu. Yumruklarımınla çarşafı kavrardım, beni daha da derinlere alabilmesi için vücudumu ona doğru eğik tuttum. Elleri kalçalarımı kavradı ve kendini gidebildiği yere kadar gömmesine izin verdi. İnledim ve başımı geriye doğru eğdim, vücudum onu daha fazla içime almak istiyordu.

Vücudunu benimkinin üzerine eğerek öne doğru uzandı ve ritmini bozmadan göğüslerimi avuçlamayı başardı. Parmakları onları okşadı, başparmakları dikleşmiş meme uçlarına sürtündü. Vücudumdaki hisler baş döndürücüydü, her parçam yanıyormuş gibi hissediyordum. Sonunda diz çökme pozisyonuna geri döndü ve ellerini kalçalarımın altına koyarak beni tamamen içine alması için ona en iyi pozisyonu verdi. Vuruşları daha da sertleşti ve hızlandı, kendini içime öyle bir güçle itti ki vücutlarımızın birbirine çarptığını duyabiliyordum. Büyük bir iniltiyle tırnakları kalçalarımın altına saplandı ve boşalırken tüm vücudu sarsıldı. Elleri hala kalçalarımın altına sıkıca duruyordu, birkaç dakika boyunca kendini orada tuttu ve tamamen serbest kaldı.

Sonunda çekildi ve yatağın üzerine yığıldı. Ters dönerek yanına yayıldım. "Tamam," diye nefes nefese kaldım. "Sanırım artık bazı iblislerle savaşmaya hazırım."

Kiyo ve benim seks yaptığımızı kimsenin fark ettiğini sanmıyorum.

aşağı indik. Neyse ki yağmur bile yağmadı. Bir şeyden şüphelenen biri varsa o da Dorian'dı, insanları okumak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Muhafızlar dışarıda hazır bekliyordu ama Dorian salonda Shaya'yla çay yudumluyor, Ysabel de onun kucağına yayılıyordu. Girard da oradaydı ve Dorian'ın eski kılıcının ağırlığını test ederken, Dorian da yeni kılıcın çizimini inceliyordu.

"Eugenie," dedi Dorian kaşlarını kaldırarak. "Bu sabah ne kadar da ışıltılı görünüyorsun. Kesinlikle parlıyorsun." Ysabel onun övgüsü karşısında kaşlarını çatı.

"Deri yüzünden," dedim gömleğimi bilinçsizce çekiştirerek. Zırha ihtiyacım olmadığını savunmuştum ama Shaya yine de benim için hafif deriden yapılmış, bıçakları savuşturmaya yarayan kolsuz bir üstlük almıştı. Porno yıldızı derisi falan değildi ama alışık olduğum bir şey de değildi.

"Ve bu," diye devam etti Dorian, çizimi göstererek, "enfes. Teşekkür ederim."

"Ne oldu?" diye sordu Kiyo.

"Efsanelerden bir kılıç. Her yerde kötülerini öldürmek için. Eugenie onu benim için yaptırıyor."

Kiyo bana sözsüz ama yine de sorularla dolu bir bakış attı. "Bu bir teşekkür hediyesi. Dorian son zamanlarda bana çok iyilik yaptı," diye açıkladım.

"Sizi temin ederim," dedi Dorian yüzünü ekşitmeden. "Ben de vermekten en az sizin almaktan aldığınız kadar keyif alıyorum."

"Tamam," dedim aceleyle. "Gidebilir miyiz? Dışarıda muhafızları gördüm. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum."

En büyük engelin, kollarını Dorian'a dolayarak dikkatli olması için yalvaran Ysabel olduğu ortaya çıktı. Dorian aceleyle omzunu sıvazladı ve ona iyi olacağına dair güvence verdi. Yine de gözleri sabırsızdı ve geri kalanımızla birlikte dışarı çıkarken arkasına bakmadı. Zavallı Ysabel. Geri gelmeyeceğimi ummasına rağmen onun için neredeyse üzölmeye başlamıştım. Dorian için gerçekten de bir yatak ısıtıcısından başka bir şey değildi ve kadınlarının çoğu bunu bilirken, o bunu kabullenemiyordu.

Jasmine de hazırda, hâlâ bağlıydı ve kızgın görünüyordu. Volusian bizimle birlikteydi ve bir şey yapmaya kalkışırda onu bastırmak için emir almıştı - ki bunu yapacağından oldukça emindim. Ne yazık ki, iblislerle savaşmak için Volusian'a da ihtiyacım vardı, bu da onu her zaman izleyemeyeceği anlamına geliyordu. Hiçbirimiz yapamazdık ve hala sürgün etmeye çalışırken silahı onun üzerinde tutmak için bazı zor manevralar yapmak zorunda kalacaktım.

Kiyo onu gördüğünde kaşlarını onaylamaz bir şekilde çatı, atına binmesine yardım etmek zorunda kaldığında daha da çok. "Bu yanlış, Eugenie," dedi usulca, hepimiz ata bindikten sonra. Bugün insan formunda gidiyordu.

"Hangi kısmı? Onu getirmek mi yoksa esir tutmak mı?"

"Hiçbirini sevmedim."

"Hani benim yapmam gereken seçimleri anlıyordun?"

yapmak?" Tısladım. "Bu sadece seks yapmak için miydi?"

Dorian diğer tarafıma binmişti. Seks yorumunu duyduğundan hiç şüphem yoktu ama bunu kabul etmedi. "O zaman bunu nasıl halletmesini önerirsin? Kızı bırakmasını mı?"

"Hayır," dedi Kiyo, Dorian'a karanlık bir bakış atarak. "Ama onunla başa çıkmanın daha insancıl yolları var."

"Jasmine'e kendi odasını verdim ve ona daha iyi kelepçeler aldım! Başka ne yapabilirim?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Kiyo.

Dorian, "O halde bir çözüm öneremiyorsanız eleştirmeyin," dedi. "Varsayımsal durumlarda barış ve sevgi istemek kolaydır; sonra gerçekler ortaya çıkar ve bazen çirkin olanı yapmak zorunda kalırız."

Kiyo, "Burada sizden görüş istediğimi hatırlamıyorum," diye tersledi.

"Bu haliyle Eugenie, önünde zor bir seçim var." Dorian sanki Kiyo orada değilmiş gibi konuşuyordu. "Bu ayaktakımının icabına baktıktan sonra ne yapacaksın? Tutsaklarla ne yapacaksın?"

Omuz silktim. "Onları iş detaylarına gönder."

"Liderleri Cowan bile mi? Bu iblisleri çağıran kişi mi? Hendek kazıyor olsa bile onun dışarıda olmasını istemezsiniz herhalde."

"Onu dinleme," dedi Kiyo. "Seni yemiyor. Öteki Dünya'da bile hapisaneler var. Hayatta kalırsa onu oraya gönderebilirsin."

"Hiç şüphesiz büyüleyici bir merhamet gösterisi," diye düşündü Dorian. "Gelecekteki düşmanları korkutacak bir hareket."

"Yoluma çıkan herkesi öldürecek değilim," diye haykırdım. "Ne kadar babam olmamı istesen de ben babam değilim."

"Tam olarak istediğimin bu olduğunu söyleyemem," diye kıkırdadı Dorian. "Ama bir lider olarak bazen örnek olmanız gerekir."

"Merhamet korkunç bir şey değil," diye karşı çıktım. "Fırtına Kralı hiç merhamet göstermedi," dedi Kiyo.

"Kesinlikle," diye onayladı Dorian. "Ve ben sadece kızının çok fazla görünmediğinden emin olmak istiyorum. Onu koruyan tek kişi sen değilsin, usta kitsune. Hepimiz bunu farklı şekillerde yapıyoruz."

"Yeter," diye emrettim. Rurik grubu ön tarafta durma noktasına getiriyordu, yani artık yayan gitme vakti gelmişti. Kiyo ve Dorian'ın sidik yarışını dinlemekten bıktığım için minnettardım.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, yürüyerek gittik, haydutlar yer değiştirmiş olsa da tüm bu deneyim bana garip bir deja vu hissi verdi. Aeson'u yendiğim zamanı da tuhaf bir şekilde hatırladım. Dorian ve Kiyo o zaman da yanımdaydı ve şu anda olduğu gibi birbirleriyle birlikte olmaktan heyecan duyuyorlardı. Shaya da oradaydı ama bugün teklif ettiğinde Rurik neredeyse kriz geçirecekti ve Girard'ın sözlerini hatırlamadan edemedim.

Aeson'un peşine düştüğümüzde kesinlikle arkamda bir ordu yoktu.

Rurik, kampı gözetlemeleri ve düşman gözcülerini ortadan kaldırmaları için gizlice hareket etme becerisine sahip adamlar gönderdi. Bekleyiş beni huzursuz etti ve herkesin üzerine gergin bir sessizlik çöktü. Hâlâ bağlı olan Jasmine'e baktım. Mümkün olan son ana kadar kelepçelerini çözmeyecektim ve hâlâ ona güvenmiyordum.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" Ona sordum.

Düşünceli bir şekilde önündeki muhafızlara bakıyor, eğimli araziye ve dağınık çamları inceliyordu. Muhtemelen kaçışını planlıyordur, diye düşündüm hayıflanarak. Daha önce de olduğu gibi, bu haydutlar bu çorak arazide bulabildikleri en iyi siperi seçmişlerdi. Bana döndü ve hemen standart kaşlarını çattı.

"Evet."

"Ve eğer bir şey denersen ne olacağını biliyor musun?"

"Evet." Gözlerinden bana saf kötülük bakıyordu.

"Güzel," dedim silahı tutuşumu değiştirerek. Gözleri kısa bir süreliğine silaha kaydı ve eğer bu onu korkuttuysa, yine de meydan okuyormuş gibi görünmek için iyi bir gösteri yaptı.

"Umarım sözüne sadık kalırsın," diye mırıldandı Dorian, bana doğru yürürken. "Onu zehirlemeyi bırak," diye homurdandı Kiyo.

"Ve ikiniz de kendi kararlarımı vermeme izin veriyorsunuz," dedim.

Gözcüler kısa bir süre sonra geri döndüler ve bize her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Kampa doğru yöneldik, etraftan dolaştık ve tüm gücümüzle aşağı indik. Neyse ki kimse varlığımızı duyurmamıştı ve haydutlar harekete geçmeden önce kısa bir sürpriz yapma şansımız oldu. Bir hata yapmadığımı umarak Jasmine'in kelepçelerini çözdüm. Sağ elim silahı sıkıca sırtına dayamıştı -başına dayamak biraz fazla zalimce gelmişti- sol elim ise asamı hazır bir şekilde tutuyordu. Kiyo ve diğer savaşçılar göğüs göğüse çarpışmaya girerken, diğer büyü kullanıcıları ve ben geride kalıp bekliyorduk - bugün büyü kullanmaya niyetli olduğumdan değil. Kesinlikle şamanik sürgün modundaydım.

Ve işte oradaydılar. Derin bir büyü dalgası havaya nüfuz etti ve kampın uzak tarafında ateşli formlar belirdi. Rurik'in bakışlarının geldikleri noktaya doğru gittiğini gördüm, dikkati iblislerde değil, iblisleri çağırmış olma ihtimali olan şeydeydi. Etrafında dönerek o bölgeye doğru yöneldi. İblisler benim işimdi. Jasmine'i silahla dürttüm. "İşini yap. Volusian saldırısı."

Jasmine'in ne yapacağını merak ederek nefesimi tuttum. Bir an sonra onda büyü'nün yükseldiğini hissettim, benimkine benzeyen ama biraz farklı bir hissi olan bir büyü. Beynimin bir kısmı bunu daha sonra öğrenebileceğimi umarak kavramaya çalıştı. Geri kalan kısmım ise havada bir dalgalanma oluşmasını izledi - Yeraltı Dünyası'na açılan bir kapı. Dünyamızdaki yarıktan iki form çıktı. Geçen geceki su elementaline çok benzeyen bu iki iblis sudan oluşuyordu, her adımda sallanıyorlardı ama katı bir formlarını koruyorlardı. Yine de elementalden daha büyüklerdi, boynuzları ve parlayan sarı gözleri vardı.

"Sadece iki mi?" Ben haykırdım. "Diğerlerinden beş tane var!" Yasemin cevap vermedi ama elini bir orkestra şefi gibi havaya kaldırarak güçlü bir nota

müzisyenleri. Bir an için su iblislerinin bize doğru hücum edip etmeyeceğini merak ettim. Ama gelmediler. Dikkatleri ateş iblislerine, Yeraltı Dünyası'ndan gelen kadim düşmanlarına yöneldi.

Yakınlarda, Dorian kendi büyüsünü kullanıyor, ateş iblislerinin altındaki toprağı söküyordu, böylece tökezleyip büyük çukurlara batarak onları kolay av haline getiriyorlardı. "İblisleri çağırmak o kadar kolay değil," dedi onu savunmak için, gözleri el işindeydi. "Aslında, bu ateş iblisleri için olacak. O adamın daha fazla çağırmasına imkân yok. Hâlâ bilinci yerindeyse şaşırırım."

Bu da bir şeydir. Jasmine'in hizmetkârları ateş iblislerinden ikisini çıkmaza sokmuştu, bu da hiçbirinin benim adamlarımın peşine düşmeyeceği anlamına geliyordu. Volusian iblislerden biri üzerinde de iyi iş çıkarıyordu, ancak diğer ikisi ilerlemeye devam ediyordu. Benim için öne çıkma vakti gelmişti.

Hayatım boyunca kullandığım insan gücünü, kentsoylu büyüsü gibi duygulara değil iradeye dayanan gücü çektim. Asamı odakladım ve serbest ateş iblislerinden birine doğru gönderdim, onu çevreledim ve Persephone'nin gücünü çağırarak Yeraltı Dünyası'na bir yol açıp onu geri çektim. Sürgünün gerçekleştiğini hissetti ve onunla savaşmaya çalışırken gücünün arttığını hissettim. Ben de kendi gücümü topladım ve aniden yakınında bir mayın patladı, tökezlerken üzerine toprak ve taş yağdı. *Teşekkürler Dorian*. Yeraltı Dünyası açıldı ve iblis benim gücüme karşı koyamayarak kendi alanına geri döndü.

Ve bu adamlarla son dövüşümde olduğu gibi, bu sürgün için gereken güç benden çok şey aldı. Savaşın geri kalanını incelerken, Jasmine'in su iblislerinden birinin ateş iblislerinden birini yendiğini hoş bir sürprizle gördüm. O su iblisi daha sonra ortağına katılmıştı ve hedeflerinin işini çabucak bitirecek gibi görünüyorlardı. Kiyo ve diğer askerler haydutların geri kalanını öldürmek ya da bastırmak konusunda iyi iş çıkarıyorlardı. Ateş iblislerine döndüm ve bir sonraki stratejimi değerlendirdim.

Bir tanesi nişan almamıştı ve askerlerime doğru ilerlemeye başlamıştı. Bu sürgün çok sert olacaktı. Tüm gücümü topladım ve Persephone'ye seslenip iblisi Yeraltı Dünyası'na geri gönderecek sözleri okuyarak işlemi tekrarladım. Bu onun dikkatini askerlerimden uzaklaştırdı ve bana doğru hantalca gelmeye başladı. Hay sikeyim.

"O. Geliyor. Geliyor," dedi Jasmine sert bir şekilde. Silahımı sırtına dayadığım için yüzünü göremiyordum ama onun da en az benim kadar gergin olduğu izlenimini edindim.

"Evet, fark ettim sayılır."

Kendi irade gücüyle beni geri itiyordu. Dişlerimi sıktım. *Hayır, hayır. Ben daha güçlüyüm. Ben Fırtına Kralı'nın kızıyım*. Onu atlatmak için başka bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı ama diğer herkes meşguldü. Dorian'ın dikkati Volusian'ın savaştığı iblisin üzerindeydi. O iblis benim minyonumdan biraz daha güçlüydü, ama Volusian'ın gerçekten ölemeyeceğini görmek... şey, bunu zorlaştırdı

onu yok etmek için. Dorian büyüünün bir kısmını kullanarak yakındaki bir kaya parçasıyla iblise saldırıp Volusian'ın öldürmek için harekete geçmesine izin verene kadar ikisi de zemin kazanmıyordu.

İblisim hâlâ yaklaşıyordu ve benim de dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Demir güçlerimi Jasmine'inki kadar azaltmıyordu ama bazen beni biraz etkileyebiliyordu. Onunla temas halindeyken de soylu güçlerimi kullanabiliyordum ama onsuz daha kolaydı. Pişman olacağıma emin olduğum bir hareketle silahı bıraktım ve hemen fırtına büyümü çağırdım. Bu iblisi yıldırımla patlatmak için her şeyimi verirdim ama bu hâlâ kontrolüm dışındaydı. Bunun yerine gökyüzüne doğru uzandım, suyu ve havayı çağırdım. Şaşkınlık içinde onları birbirine bağlayabildim. Kalın, kurşuni bulutlar oluşarak iblisin üzerine inen zayıf bir huni bulutuna dönüştü. Bu şimdiye kadar bilinçli olarak çağırdığım en güçlü hava kuvvetiydi ve iblisi devirdi. Onu tutmaya devam edemedim ve mini fırtına anında dağıldı. Yine de bu yeterliydi ve o cevap vermeden önce sürgünü gönderdim. İçim dışıma çıkıyormuş gibi hissettim ama başardım ve onu bu dünyadan kovdum.

Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde etrafıma bakındım ve başka iblis kalmadığını fark ettim -en azından ateş iblisleri yoktu. Muzaffer su iblisleri hâlâ oradaydı ve bize doğru saldırıyorlardı. *Kahretsin*. O zaman potansiyel olarak neyi serbest bıraktığımı fark ettim. Jasmine'i omzundan kelepçeledim, neredeyse onu deviriyordum ve silahıma uzandım.

"Seni bir şey yapmaman konusunda uyarmıştım," diye bağırdım, silahı ona doğrultarak. "Gönder onları!"

"Ben değilim," diye karşılık verdi. "Onları kontrol edemiyorum!"

Bir adım öne çıkıp yüzüne iyice baktım. Ter içindeydi, teni solgundu. Dorian iblis çağırmanın zor olduğunu söylemişti ve yaptığım şeyin tüm ağırlığı bana çarptı. Onları çağırmıştı ama artık onları kontrol edecek gücü yoktu. Sürgün etmek için daha fazla gücüm kalmamıştı ama Jasmine'in hâlâ sihrini kullanmaya çalıştığını hissedebiliyordum, ne kadar zayıf olsa da. Bir başkasının büyüyle ne yaptığının her parçasını hissetmek imkânsızdı ama onunkini güçlü bir şekilde hissedebiliyordum. Bu yaratıklar suya bağlıydı. Onlar benim alanımın bir parçasıydı. Onu taklit etmek için elimden gelenin en iyisini yaparak, gücümü onunkiyle birleştirdim, büyüüm aracılığıyla komutlar gönderdim ve bu dünyayı terk etmelerini istedim.

Neredeyse üzerimize geliyorlardı ve kendi ölümüm yaklaşırken bu ironiye neredeyse gülecektim. Sonra, aniden, sihrimin Jasmine'inkiyle mükemmel bir şekilde senkronize olduğunu hissettim. İblislerin kontrolü yerlerine geçti ve donup kaldılar. O ve ben birlikte onlara geri dönmelerini emrettik ve uzayın dokusunda bir yırtık, Yeraltı Dünyası'na bir açıklık oluştu. Neredeyse bir sürgün gibiydi ama tam olarak değil. İblisler isteyerek -yani bizim ısrarımızla- geri dönüyorlardı ve büyüümüz onlara geçişte yardımcı oldu. Bir an sonra dünyamızdan yok oldular. Ondandır kendimi maraton koşmuş gibi hissettim.

Her yerim ağrıyordu ve

yorulmuştu. Yine de ben ne kadar kötüysen, Yasemin o kadar kötüydü. "Sanırım kan gerçekten de sudan daha kalın," diye fısıldadı çok kötü bir şaka denemesiyle. Ayaklarının üzerinde sallandı, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu ve sonra yere yığıldı. Kendi zayıf halimle onu zar zor yakalamayı başardım, ama sonra daha güçlü kollar tuttu. Kiyo.

Neredeyse hiç çizdiği yoktu ve içim rahatladı. "Teşekkürler." Onu kolayca kollarının arasına aldı. "İyi misin?"

"İyi," dedim, bana ihanet etmemiş olan kız kardeşime bakarak. "Yine de kötü durumda. Onu bir şifacıya götürün."

Kiyo tereddüt etti, beni bırakmak istemiyordu. Sonra başıyla hızlıca bir selam verdi ve yarı insan yarı vahşi bir hayvan edasıyla oradan uzaklaştı. Etrafıma baktığımda, diğerlerinin kalan ayak takımını topladığını gördüm. Kayıplarım hafif görünüyordu. Rurik, Jasmine ile aynı formda görünen bir adama liderlik ediyordu. İblis çağırın. Dorian Rurik'in yanındaydı ve bana hızlı bir bakış attı. Bakışın içinde ne olduğunu biliyordum. Çağırıcıyı öldürecek misin, öldürmeyecek misin? Başımı sertçe salladım. Dorian yüzünü buruşturdu ve sonra Rurik'e tutsağı taşımada yardım etmek için geri döndü.

Kimse beni fark etmiyor ya da bana ihtiyaç duymuyor gibiydi ve ben de minnetle yere çöküp gücümün geri gelmesini bekledim. Jasmine ile kullandığım büyüü tekrar çağırıp çağıramayacağımı merak ediyordum. Bir araya getirmeye çalışmak artık çok fazla iş gibi görünüyordu ve insanlarımların çalışmasını izlemekle yetindim.

Sonra, çevresel görüşümün dışında bir hareket gördüm. Ayağa kalktım ve yan tarafıma, kaktüslerle kaplı taşlık bir kayalığa doğru baktım. Bir yüz bana baktı ve sonra geri çekildi. O yüzü tanıyordum. Geçen gece evime gelen yaralı soyluydu. Hiç düşünmeden peşinden koşmaya başladım. Sonra şaşkınlıkla durakladım ve Rurik'in isteyeceği şeyi yaptım. Birkaç askerim yakınlarda oyalanıyordu. "Hey, buraya gelin," diye seslendim, elimle işaret ettim. Ben hızlı adımlarla yola koyulurken onlar da hemen peşimden geldiler ve kayalığa ulaşmak için olabildiğince hızlı ilerlemeye başladım. Kayalığın yanından döndüğümde, aradığım soylu savaşçıdan hiçbir iz göremedim.

Burada zemin keskin bir şekilde yükseliyor, Tucson'daki evimin yakınlarındakileri andıran dağ eteklerine dönüşmeye başlıyordu. Bitki örtüsü daha sıkı ama yine de gerçek bir ormandan çok uzaktı. Çoğunlukla kaktüsler, çalılar ve cılız ağaçlar vardı. Küçük tepeye çıkarken dar bir patika vardı ve içimden gelen bir dürtüyle avımı aramak için patikaya yöneldim. Askerlerimin ayak sesleri arkamdan geliyordu, botları çakılda çıtırdıyordu.

Kimdi o adam? Ve neden şimdi buradaydı? Haydutlardan biri miydi? Onu dövüşte görmemiştım. Bir çeşit casus muydu, belki de bu yüzden evime gelip-

Snick. Snick. Bir tepenin zirvesine ulaştığımızda aniden iki ok fırladı. Her biri askerlerimden birini göğsünden vurup yere düşürdü.

yere. Gıcırdayarak durdum, okumu bekliyordum, gizemli soylunun kendini göstermesi için ağaçların etrafına bakıyordum.

Ama o

yapmadı.

Sanat yaptı.

Gülümsedi ve öne doğru bir adım attı. "Eugenie, seni tekrar görmek güzel. Duyduğuma göre buralarda çok meşgulmüşsün." Geldiğim yere doğru belli belirsiz el salladı, ama adamlarım görünürde yoktu. *Eugenie*, diye düşündüm, *sen lanet olası bir moronsun*. Art'ın ötesinde, kovaladığım soyluların iki kişiyle birlikte siperden çıktığını gördüm; hepsi de Jasmine'in tarif ettiği gibi deri zırhlar giymişti. Elllerinde yaylar vardı ve zırhın altına kırmızı gömlekler giymişlerdi.

"Roland dün gece beni aradı ve seni soylular politikasına bulaştırmak konusunda neredeyse kafamı koparıyordu." Art eğlenerek başını salladı. "Bu işe ne kadar bulaştığınızı bilseydi ne derdi merak ediyorum, majesteleri."

Cehennem kadar yorgundum ve sihirden yoksundum. Ama hâlâ insandım ve insani aletlerden yoksun değildim. Silah hâlâ elimdeydi ve ona doğru salladım. Kendi adamlarım gelene kadar dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Lanet olsun. Destek getirecek kadar mantıklı olsam bile bu tepeye aceleyle çıkmamalıyım. Şimdi asıl soru şuydu: Halkımın geri kalanı gittiğimi fark edecek miydi? Genelde, yanımda bir düzine insan olmadan kalenin kapısından dışarı adımımı bile zor atardım.

Art bana baktı. "Bunu gerçekten yapar mıydın? Gerçekten kendi türünden birini öldürür müsün? Ya da biz senin türünden miyiz?"

Büyü aniden havayı doldurdu - tanıdık bir büyü. Şaman büyü. Beni sis gibi sardı, kalın ve ağırdı. Sanat'ı unutarak aniden arkamı döndüm, söylenen kelimelerin sesine doğru - ezbere bildiğim kelimelere. Abigail orada duruyordu, elinde asa vardı.

Ve bana yardım *et, beni sürgün ediyordu*.

Tıpkı iblislerle boğuştuğum gibi, onun iradesinin de benimkine doğru itildiğini hissettim. Bir girdap özümü parçalara ayırmaya başladığında etrafımdaki dünya yırtılmaya başladı. Onunla savaştım, sahip olduğum gücün her zerresiyle savaştım - ama verecek hiçbir şey kalmamıştı.

Dünyaları dolaşmak söz konusu olduğunda, kavşaklar ve geçitler gidilecek yoldu. Yumuşak bir geçiş sağlıyorlardı. Ya da benim sık sık yaptığım gibi, özünüzle aşılınmış bir nesneye, ruhunuzu kendisine çekmekten başka bir şey yapamayacağınız bir nesneye yolculuk edebilirdiniz.

Ve nadiren, eğer gücünüz varsa, bir geçidi zorla açabilir ve başka bir dünyaya girebilirsiniz. Bu tavsiye edilmezdi. Cehennem gibi acıtıyordu. Ve aslında sürgün de buydu, sadece bu sizin seçiminiz değildi. Birinin sizi dünyadan koparıp başka bir dünyaya itmesiydi.

Bu dünyanın dokusunun açıldığını, başka bir dünyanın durdurulamaz çekimini hissettim. Karşı koyamadım. Denedim. Tekmeledim, çılgılık attım ama çok güçsüzdüm. Kendimi

milyonlarca parçaya ayrılıyor, bir kasırganın içine çekiliyordu.
...ve sonra, gitmiştim.

Yirmi İkinci Bölüm

Luisa'nın doğduğu gece tekila içerken çektiğimden bile daha kötü bir baş ağrısıyla uyandım. Ağrı başımda sürekli bir davul sesi gibi gümbürdüyordu ama aynı zamanda, sıkıcı alçı tavan yavaşça üzerimde odaklanırken duyularım sisli hissediyordu. Mide bulantısı midemde kabardı ve hastalanacağımdan endişelendim. En son dünyalara çarparak geldiğimde de böyle olmuştu.

Ve dünyalardan bahsetmişken... ben neredeydim? Sersemlemiş beynim bunu anlamamanın kolay olduğunu hemen fark etti. Öteki Dünya'dan çıkarılmışım, bu da Yeraltı Dünyası'na ya da insan dünyasına gönderilmiş olabileceğim anlamına geliyordu. Hâlâ hayatta olduğum gerçeği, ikincisine gittiğimi gösteriyordu. Abigail beni neden çağırırsın ki? İşte yine mide bulantısı. Dudağımı ısırdım ve kendi kusmuğumda boğulmak istemediğim için doğrulmaya çalıştım.

Ancak, ayağa kalkmaya çalıştığımda çok fazla ilerleyemedim. Ellerim başımın üzerinde, uzandığım yatağın başlığına bağlıydı. Hayır, bağlı değil, kelepçeliydi. Ağır çelik, endüstriyel güçte kelepçelerle kelepçelenmişim. Bağlı olsam da olmasam da, midem bana ihanet ettiğinde bir şekilde oturmayı başardım. Tam o anda yüzümün altına bir kase itildi ve yatak takımını ve kıyafetlerimi bağışladıkları için minnettar oldum. Hayırseverim nazikçe "Başka var mı?" diye sormadan önce iki kez kustum.

"Hiç sanmıyorum."

Gözlerimi kısıtım ve kendimi çilli, kahverengi saçlı, burnu diğer yüz hatlarına göre biraz küçük olan genç bir kızın yüzüne bakarken buldum. Yine de yeterince sevimliydi ve o bir soyluydu. Bir an için sürgün konusunda kafamın karışıp karışmadığını merak ettim. Hâlâ Öteki Dünya'da mıydım? Hayır. Burası kesinlikle insanların dünyasıydı. Bunu hissedebiliyordum. Büyünün havada asılı kalmasının ya da daha doğrusu burada havada asılı kalmamasının bir yolu vardı.

Kız kaseyi aldı ve nemli bir bezle geri döndü. Onunla önce yüzümü sonra da ağzımı sildi. Bir süre sonra elinde bir bardak suyla döndü ve ben de minnetle içtim. Tüm hareketleri nazik ve zarifti.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Cariena."

"Bu gerçekten çok güzel. Neredeyim ben Cariena?" Kelepçeleri çekiştirerek sordum. O şeyler yerinden oynamayacaktı.

Kız köşedeki bir sandalyeye oturdu. "İnsanların dünyasında."

"Bunu biliyorum." Ses tonumun sertleşmesine izin vermemek için kendimi zor tuttum. Kavgadan kalma derim gitmişti; üzerimde bir tişört ve iç çamaşırı vardı. "Ama nerede? Burası neresi?"

Sanki oda gizli bir bilgi verebilirmiş gibi etrafına bakındı. Duvarlar soluk griye boyanmıştı ve mor ve grimsi mavi çiçeklerden oluşan yatak örtüsüyle uyumluydu. Köşede küçük bir şifonyer, onun sandalyesi ve benim yattığım dar ikiz yatak vardı. Burada fazla yer yoktu ve hiç pencere de yoktu.

"Kızıl Yılan Adam'ın evi."

"Orospu çocuğu Kızıl Yılan. Sanat."

Zihnim hâlâ bulanıktı ve olanların tüm ayrıntılarını kavramakta zorlanıyordum. Dövüşün bazı kısımlarını hatırlıyordum. Askeri kovaladığımı ve Abigail'in beni sürgün ettiğini hatırlıyordum...

Ama her şey hâlâ birbirinden kopuktu ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Bu sadece dünyaları yırtmanın verdiği travmadan kaynaklanıyor olabilirdi. Biri kafama da vurmuş olabilirdi ama kafatasımda zonklayan acı o türden değildi. Daha önce de belirttiğim gibi, daha çok akşamdan kalma gibiydi. Sadece daha kötüsü.

"O şimdi nerede?" Ben sordum.

Cariena başını salladı. "Bilmiyorum. Faaliyetlerini bize açıklamıyor."

"Biz mi? Orada..." Yine, bağımlı beynim zaten bildiğim şeyleri hatırlamaya çalıştı. Neden düşüncelerimi sıralayamıyordum? Sanki içkinin verdiği sarhoşluk ve akşamdan kalma hali bir arada yaşıyordum. Biz. Sanat. Kızıl Yılan Adam. "Burada senin gibi başkaları da var mı? Başka kızlar?"

Başını salladı.

"Kaç kişi?"

"Beş, hayır, dört. Dün Fara'yı aldılar. Sırada Isanna var."

"Kimi?"

"Adamlardan biri. Bazen gelirler. Bize bakıyorlar. Bazen sadece..." Gözlerini kaçırdı, gözlerimle buluşmak istemedi. "Bazen sadece... ziyaret ederler. Ama bazen de içimizden birini almak için Kızıl Yılan Adam'la bir anlaşma yapıyorlar."

"Art," diye mırıldandım. "Onun adı Art. Kızıl Yılan Adam ona biraz saygı duyuyor gibi görünüyor." Gözlerimi ovuşturmaya başladım ama sonra kelepçeler yüzünden yapamayacağımı fark ettim. "Diğer kızlar da zincirli mi?"

"Sadece direnenler."

"Evet, sanırım buna ben de dahilim. Anladığım kadarıyla sen öyle değilsin?" "Artık değilim."

"Neden gitmiyorsun? Sende biraz büyü olmalı... az da olsa."

Cariena ellerini kaldırdı. Benim gibi kelepçeleri yoktu, ama her bileğini saran, her birinde küçük bir kilit bulunan sıkı demir bilezikler vardı. Derisi kırmızıydı ve

Ütünün değdiği yer şişmiş.

"Tanrım... Yani büyün engellendi. Ama, yani, kapıdan çıkıp gidemez misin?"

"Demir var... her yerde demir var. Pencereler, kapılar. Hepsi demir ve büyülerle bağlı. Ve kilitler. Ayrıca..." Mavi gözleri hafifçe genişledi. "Nereye gideceğimi bilmiyorum... bu dünyada değil..."

"Eve," dedim şiddetle. "Eve gideceksin. Seni oraya götüreceğim."

Başını salladı, yüzü üzgündü. "Buradan kaçış yok. Senin için bile."

Merakla ona baktım. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Sen Diken Kraliçesisin. Fırtına Kralı'nın kızıydın. Sen benim hükümdarımsın." Başıyla saygıyla selam verdi. "Ve senin büyük bir savaşçı ve büyü kullanıcısı olduğunu biliyorum. Ama Kızıl Yılan Adam seni bile yakaladıysa, hiçbirimiz için umut yok demektir. Moria kaçmaya çalıştı ve orada öldü."

"Moria kaçtı. Ölmedi ve-" Durdum.

Beynim neden böyle lapa gibiydi? Neden bu kadar yavaş düşünüyordum? *Büyük bir savaşçı ve büyü kullanıcısı*. Buradan çıkmak için ellerime ihtiyacım yoktu. Büyüm vardı. Cariena'nın büyüsünü engelleyen demir ve çeliğin üzerimde neredeyse hiç etkisi yoktu ve güç depolarımı yeniden inşa etmek için şimdiye kadar yeterince zamanım olurdu. Önce kendi içime, sonra da etrafımdaki dünyaya uzandım, su ve hava aradım ama onlarla ne yapacağımdan emin değildim. Yatak başlığını mı parçalayacaktım? Kelepçeleri oksitlemek mi? Kararın bir önemi olmadığı ortaya çıktı.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey hissetmedim. İnsan gibi hissettim. Yıllardır hissettiğim gibi hissettim, herhangi bir Öteki Dünya büyüsüne dokunabileceğime dair en ufak bir fikrim olmadan çok önce. Kopmuştum. Zihnim sadece boşluğa dokunuyordu.

"Neyim var benim?" diye sordum, içimdeki gerçek panik çözülmeye başlamıştı. "Büyüm gitti. Çelik beni etkilememeli..."

"Sorun çelik değil," dedi bir ses aniden. "Gece gölgesi. Ve sanırım geciktin."

Art odaya girdi, bronz teni ve film yıldızı gülümsemesiyle her zamanki gibi gösterişli görünüyordu. Onu küçümsemekten başka bir şey yapamadım ve içgüdüsel olarak kelepçeleri kırmaya çalıştım. Nightshade... Nightshade. Bunu daha önce nerede duymuştum? Rurik, fark ettim. Jasmine'in büyüsünü tamamen kesmek için patlıcangülü tentürü denen bir şey tavsiye etmişti. Bana verilen şey bu muydu? En etkilisinin bu olduğunu söylemişti... ama insan kanı taşıyanları sersemletip hasta ediyormuş. Birdenbire, bu bulanık akşamdan kalma hissinin sürgün edilmemle bir ilgisi olmadığını anladım.

Art ile patlıcangillerden bahsetmenin gerçek bir amacı yoktu, bu yüzden doğrudan konuya girdim. "Seni öldüreceğim."

Art bir zamanlar sevimli bulduğum o içten, derin kahkahasını attı. "Korkmadığım için beni affet." Cariena'ya döndü. "Git biraz daha itüzümü getir."

Eugenie. Ve Abigail döndüğünde Isanna'nın giyinmiş ve gitmeye hazır olduğundan emin ol."

O konuşmasını bitirmeden Cariena neredeyse odadan çıkmıştı. "Buna inanamıyorum," dedim. "Bu gerçekten doğru. Bu peri seks ticareti teorisini ilk oluşturmaya başladığımda Roland'ın düşündüğü kadar çılgınca olduğunu düşünmüştüm. Ama gerçekten doğruymuş. Bu Isanna nereye gidiyor? Abigail onu yeni sahibine mi götürüyor?"

Arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Sanırım öyle de diyebilirsiniz. Burayı onun yeni sevgi dolu evi olarak düşünmek hoşuma gidiyor. Onu satın alan adam onu ağırlamak için çok hevesli."

"Sen lanet olası bir piçsin," diye homurdandım. "Onları mal gibi satıyorsun."

"Öyle de olabilir. Ve eğer seni daha iyi hissettirecekse, hepsini satmıyorum. Cariena orada... hmm, iyi bir fiyat almak için yeterince güzel değil. Ev ziyaretleri için onu etrafta tutmak daha kolay."

"Ev ziyaretleri." Tekrar midem bulanmaya başladı ve bunun patlıcangillerle hiçbir ilgisi yoktu. "Kısacası, ona fahişelik yapıyorsun. Seks köleleri satıyor ve bir genelev işletiyorsun ama bir yandan da dünyaya iyilik yapıyormuş gibi kahraman şamanı oynuyorsun. Roland senin hakkında yeterince güzel şey söyleyemedi."

Art doğruldu, gözlerinde bir öfke parlarken ayakları yere çarptı. "Ben dünyaya iyilik yapıyorum, bu dünyaya. O kızlara mı? Onlar bir hiç. Onlar insan değil. Ve sen..." Başını iki yana salladı. "İmaj hakkında konuşacak tek kişi sensin. Sen de kahraman şamanı oynuyorsun, oysa gerçekte soylu ordularına komuta ediyorsun. Roland biliyor mu? Senin gerçekte ne olduğunu biliyor mu? Eminim senin melez bir melez olduğunu biliyordur ama bunun boyutunu gerçekten biliyor mu?"

Zihnindeki uyuşturucunun neden olduğu bulanıklığın içinde bembeyaz bir öfke yanıyordu. "Sanırım seni öldüreceğim kısmı unuttun."

"Ve endişelenmediğimi söylediğim kısmı unuttun."

Cariena elinde bir kahve fincanıyla döndü. Dikkatle baktım.

"Benimle ne yapacaksın?" diye sordum. "Elinden gelse beni çoktan öldürürdün ama kirli sırrını öğrendiğim için muhtemelen gitmeme izin vermeyeceksin. Beni de mi satacaksın? Soyluları sevmediğin için beni kendine mi saklayacaksın?"

Art başını salladı ve yatağına yaklaştı. "Eugenie, seni burada tutmam için bana yeterince para ödeyemezsin. Bu aptal kızlardan birini her gün alabilirim. Mikrodalgayı açtığında o kadar korkuyorlar ki haftalarca uysal kalıyorlar."

Cariena'yı yanına çekti ve başımı yerinde tutmak için aşağı uzandı. Ne yapacağını anladım ve çırpınmaya başladım. Bir eliyle beni sabit tutmaya çalışırken, diğer eliyle ağzımı kısmen açık tuttu.

"Yap şunu," dedi. Cariena itaatkâr bir şekilde kupadaki sıvıyı yarı açık ağzıma boşalttı. Bunu yaparken, "*Özür dilerim*," diye mırıldandı. Tadı iğrençti ve öğürdüm. Tükürmeye çalıştım ama Art hemen ağzımı kapattı.

ta ki yutkunmak zorunda kalana kadar. O acı boğazımdan aşağı aktı ve yeni bir uyuşukluk dalgasının üzerimden geçmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Evet," dedi Art, neredeyse neşeyle. "Sen bir belasın. Seni istemiyorum. İsteyecek bir insan da tanımıyorum. Ama neyse ki öyle olmayan birinden bir teklif aldık."

Sanırım yine o aptal gülümsemesini takınmıştı ama asla emin olamadım. Gece gölgesinin gücü içime doldu, beni bulanıklığa, sonra karanlığa ve sonra da uykuya çekti.

Daha sonra kendime geldiğimde iki şeyi hemen fark ettim. Birincisi Art'ın hâlâ odada olmasıydı ama sanırım yeni dönmüştü ve beni uyurken izlemiyordu.

Fark ettiğim bir diğer şey de kelepçesiz olduğumdu.

Hiç vakit kaybetmedim. Hemen yataktan fırladım ve ona saldırdım. Ne yazık ki yataktan o kadar da iyi çıkamadım. İtüzümü vücudumda hızla ilerliyordu ve uzuvlarımın dik duracak enerjisi yoktu. Yataktan düştüm ve hiç de zarif olmayan bir şekilde yere yığıldım. Cariena da oradaydı, elinde bir giysi demeti vardı ve bana yardım etmeye başladı. Art başını salladı ve Cariena dondu kaldı.

"Görünüşe göre bugün beni öldüremeyeceksin," dedi.

"Seni lanet olası piç," dedim, bir kolumu yatağa atıp kendimi yukarı çekmeye çalışarak. "Ne zamandır baygındım?"

"Oh, bir saat kadar. Bu genellikle insanlar için en kötü kısmıdır. Artık parlak gözlü ve gür kuyruklu olduğuna göre, Cariena saygın görülmene yardımcı olacak."

Ona ters ters baktım. Beni bu tişört ve iç çamaşırına kadar kimin soyduğunu bilmiyordum ama eğer o yaptıysa, çok yavaş ölecekti. Ancak bana attığı sert bakış, benim ondan aldığım kadar onun da benden zevk almadığını gösteriyordu.

"Beni burada tutamazsın," diye uyardım, sonunda yatağa geri oturmayı başardım. "Biri beni aramaya gelecek."

"Kim?" diye sordu. "Sen halkından uzaklaşan aptalın tekiydin. Hiçbiri senin kaçırıldığını görmedi. Hiçbiri beni ya da yoldaşlarımdan birini

-İki yetersiz muhafızınız hariç, onlar da bir daha kimseye bir şey söylemeyecekler."

İçimde batan bir hisle, onun haklı olduğunu biliyordum. Kimse bana ne olduğunu bilmiyordu. Sarı Nehir teorisinden birkaç arkadaşına bahsetmişim ama hiçbirinin bunun savaş sonrası ortadan kaybolmamla bağlantılı olduğundan şüphelenmek için bir nedeni yoktu. Olsa olsa, muhtemelen ortalıkta başka bir iblisin dolaştığını düşünürlerdi.

"Yol arkadaşların kimdi?" Ben talep ettim, hatırlayarak

eğitimli savaşılar. "Paralı asker ordusu falan mı tuttunuz?"

Art sadece gülümsedi. "Cariena, onu giydir." Bana da, "İşbirliği yap, yoksa itaatsizliğinin cezasını o çekecek," dedi.

Kapıyı arkasından kapatarak gitti. Bir kilit sesi duydum. Odanın öbür ucunda Cariena büyük, dehşet dolu gözlerle beni izliyordu. Hem benden hem de Art'tan korkuyordu. İçimi çektim. "Sorun değil. Giyineceğim. Zaten iç çamaşırlarımla dolaşmak istemiyorum."

Gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı, öne doğru bir adım attı ve elindeki şeyi açtı: bir elbise.

Kentsoylu tarzı bir elbise.

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedim. "Başka bir şey yok mu?" Cariena yüzünü buruşturdu. "Bana verdiği tek şey bu."

Yatak örtüsüne baktım, neredeyse Scarlett O'Hara gibi davranıp kendim için bir şeyler yapabilir miyim diye düşünecektim. Sonra Cariena'nın solgun yüzünü görünce tekrar teslim oldum. Art'ın onu dövmesine ya da benim yüzümden bir adama vermesine izin veremezdim. Elbiseyi ondan aldım ama zayıf kaslarım ve sersemlemiş motor kontrolümle yardım almadan giyemeyeceğimi fark ettim. Bu durumda olmak beni çileden çıkarıyordu. Çaresiz olmaktan nefret ediyordum. Daha da üzücü olanı, aslında özgürdüm, bağlarım çözülmüştü ve hareket edebiliyordum... ama savaşmak ya da kendimi savunmak için hiçbir imkanım yoktu. Ayakta bile zar zor durabiliyordum. Kendi bedenimde bir tutsaktım.

Elbise lavanta ve uçuk mavi karışımıydı. Sanırım siz buna deniz salyangozu diyebilirsiniz, ki ben bunun her zaman aptalca bir isim olduğunu düşünmüştümdür. Vücudumu saran yumuşak, yapışkan kadifeden yapılmıştı ve arkadan korse tarzında bağlanmıştı. Kolları uzun ve vücuda oturuyordu ve yakası her zamanki tarzımdan çok daha aşağıdaydı. Bu kadar dekolte gösteren bir şeyi ancak Kiyo- ya da Dorian'dan bir iyilik koparmaya çalışıyorsam giyerdim.

Kiyo ve Dorian. Kulağa acınası ve sıkıntı içindeki bir genç kız gibi geliyor ama şu anda burada olmaları için her şeyimi verirdim.

Cariena ellerini kavuşturdu ve neredeyse hayranlıkla beni inceledi. "Çok güzel görünüyorsunuz majesteleri. Dünyamızda neden bu kadar çok talibiniz olduğunu şimdi anlıyorum."

Bizim dünyamız. "Güzelliğimin düşündüğünüz kadar büyük bir rol oynadığını sanmıyorum."

Bir fırça çıkardı ve saçımdaki düğümlü at kuyruğunu çözdü. "Güzel olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Eskiden istediğimi düşünürdüm. Ama olmadığım için kimse beni buradan almayacak." Sesi minnettar gibiydi.

"Çok güzelsin," dedim sertçe, Art'ın söylediklerine kızmıştım. "Ve biri seni buradan alacak, yani beni."

Cariena bana küçük, hüznü bir gülümseme verdi ama ilk kez gözlerinde umut gibi bir şey olabileceğini düşündüm. Kapının çalınması onu ürkek moduna geri döndürdü ve yanımda oturduğu yerden sıçradı. "Oh!

O burada."

"Kim?" diye sordum. Art kapıyı çalmazdı herhalde. Kilit tıkladı ve kapı açıldı. Leith içeri girdi.

"Leith!" diye bağırdım. Onu daha önce gördüğüm gibi görünüyordu, kırmızı beyaz ipek bir gömlek giymişti, siyah saçları parlaktı ve at kuyruğu şeklinde yüzünden ayrılmıştı. Ayağa fırlamak istedim ama tekrar yere düşeceğimi biliyordum. "Tanrı'ya şükür." Birileri burada olduğumu biliyordu. Sonsuza dek kaybolmamıştım. Cariena'ya özgürlüğün eşiğinde olduğumuzu söylemek istedim ama o çoktan odadan dışarı fırlamış ve kapıyı aceleyle kapatmıştı.

"Eugenie," diye nefes aldı Leith, bana doğru adım atarak. Yere diz çöktü ve oturduğum yerde ellerimi tuttu. "Göz kamaştırıcısın... hatırladığım kadar güzelsin. Hayır, daha da güzelsin. Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Omurgam boyunca bir ürperti yayıldı. Burada çok ama çok yanlış bir şeyler vardı. "Leith... buradan çıkmalıyız. Bana ve bu kızlara yardım etmelisin.

Burada korkunç şeyler oluyor."

"Gidebiliriz," dedi. "Ama henüz değil. Her şey yoluna girene kadar olmaz."

Elimi serbest bırakıp bırakamayacağımı görmek için elini test ettim. Kurtaramadım. "Ne hallolana kadar?"

"O zamana kadar," diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "burada, kimsenin seni bulamayacağı bir yerde kalman gerekecek. Ama söz veriyorum seni her gün ziyaret edeceğim."

"Burada kalamam! Burası dışında bir yere gitmeliyim. Tucson'a. Thorn Land. Herhangi bir yere! Leith, neler oluyor? Neden buradasın?"

"Çünkü öylesin. Çünkü Art seni benim için aldı."

Omurgamdan aşağı inen ürperti vücudumun geri kalanına da yayıldı ve her yerim üşüdü. Elim tekrar çekmeye çalıştım ama o gücü kendimde bulamadım. "Art'ı nereden tanıyorsun? Oh Tanrım. Lütfen bana onunla çalışmadığını söyle."

Omuz silkti. "Karşılıklı fayda sağlayan bir ilişki. Öteki Dünya'daki kızları toplamaya yardım ediyorum."

"Krallığının kızları," dedim, aniden farkına varmıştım. "Bu yüzden seninkilerden hiçbiri alınmadı."

Leith mahcup mahcup bakma nezaketini gösterdi. "Önemli olanları almıyorum, Eugenie.

Sadece köylüler. Kimse kayıp olduklarını fark etmez." "Aileleri fark eder."

"Bak, önemli değil. Askerlerim onları toplamaya yardım eder, ben de onları Art ve Abigail'e ne yapacaklarsa yapmaları için götürürüm." *Askerlerim*. Her zaman kırmızı giyen askerler, tıpkı Leith'in şimdi yaptığı gibi. Normalde kırmızı gömlekler bana *Uzay Yolu* figüranlarını hatırlatırdı ama bu durumda Rowan Ülkesi'nin bayrağı ve amblemine bir övgü niteliğindeydi. Jasmine ve diğerlerinin gördüğü askerler Aeson'un firarileri değildi. Leith tarafından Art ve Abigail'e kaçırılmalarında yardım etmek için gönderilmişlerdi.

"Onları satıyorlar, Leith! Buna nasıl seyirci kalabiliyorsun? O kızları istekleri dışında azgın adamlara satıyorlar. Vicdanında bunu haklı çıkaracak ne elde edebilirsin ki?"

"Bu." Etrafını işaret etti. "Art ve Abigail benimle bir şeyler paylaşıyor... bu dünyadaki bilgilerini. Ben de onları kendi dünyama geri götürüyorum."

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Sonra da bunu kendininmiş gibi gösteriyorsun. Bu yüzden herkes senin bir teknoloji dehası olduğunu düşünüyor. O sulama planlarını benim için gerçekten kendin mi tasarladın?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Yardım aldım. Ama bunun gerçekten bir önemi var mı? Bak, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Sen güçlüsün. Büyün her geçen gün daha da güçleniyor. Ama ben? Ben bir şakayım. Miras alamam. Saygı görmenin tek yolu 'dehamla' kendimi kanıtlamaktı... ve bu bile miras almam için yeterince iyi olmazdı. Ta ki seninle tanışana kadar."

"Leith-"

"Ne dediğini biliyorum ama duygularım değişmedi. Seni seviyorum. Benimle biraz daha zaman geçirirsen sen de beni seveceksin. Birbirimize bağlıyız. Aramızda bir şey var. Bu güçten daha fazlası."

Arkama yaslandım. Aramıza mesafe koyabilmemin tek yolu buydu. "Bundan pek emin değilim. Rowan Ülkesi'ni elinde tutmak için yemek biletin olduğumu düşünüyorsun."

"Sadece o topraklar değil, tüm topraklar! Bu dünya da öyle. Eugenie, oğlumu doğurduğunda haklı olduğumu göreceksin." Gözlerinde gayretli bir parıltı vardı ve deli miydi yoksa söylediklerinin doğru olacağına gerçekten inanıyor muydu karar veremiyordum. Belki de arada bir fark yoktu. "Seni mutlu edebilirim ve senin de beni mutlu edebileceğini biliyorum. Sen çok güzelsin...."

Yatakta yanıma oturmak için ilerledi ve bir elini kadife kaplı bacağımda gezdirdi. "Leith... yapma..."

"Sadece seni hamile bırakmam gerekiyor," dedi ciddiyetle. "Anlamıyor musun? Eğer seni çocuğumu taşıyarak dünyamıza geri getirirsem, her şey çözülecek. Art bana... hamile kalmanı nasıl engellediğini anlattı. Her gün nasıl iksir içtiğini." Eli kalçama doğru ilerlerken diğer eli yüzüme dokundu ve saçlarımı okşadı. Geri çekilmeye çalıştım ama bu sarhoş halimle tutuşu çok güçlüydü. "Yeterince uzun süre uzak kalırsan bebek sahibi olabileceğini söyledi...."

Yutkundum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Hayır... işe yaramayacak. Beni hamile bırakamazsın, çünkü zaten hamileyim."

Okşamaları dondu. "Ne?"

"Dorian'la ilişkim olduğu konusunda daha önce haklıydın. Kiyo bir kılıftı. O buna layık değil, çocuğuma baba olmasını isteyeceğim biri değil. Dorian ve ben uzun zamandır gizlice sevgiliydik. Düşmanlarının öğrenmesi halinde yapacaklarından korkuyorduk. Hamileydim..." Ne olmaz ki

Şov mu? "...iki ay. Senin için çok geç, Leith."

Yüzümü dikkatle inceleyen gözleri dışında kıpırdamadan duruyordu. "Sana inanmıyorum. Yalan söylüyorsun. Meşe Kralı'yla nasıl didiştığınızı herkes biliyor. Siz sevgili değilsiniz."

"Öyleyiz. Öğrendiğinde seni öldürecek."

Leith başını salladı ve elini kalçamdan karnıma doğru kaydırdı. "Burada bir şey yok. Henüz yok."

Paniğe kapıldım ve bir an nefes alamadım. Tecavüze uğramanın eşiğine geldiğim diğer tüm zamanlar gözümün önünden geçti ve bu zamanlar istediğimden çok daha fazlaydı. Ve her seferinde, durumdan kaçmışım. Yine de bu bir sonraki seferi daha az korkutucu kılmıyordu. Bu da bir istisna değildi.

"Leith, lütfen bunu yapma."

Eli beceriksizce göğsüme gitti ve sonra beni yatağa doğru itti. "Sorun yok," dedi, bir çocukla konuşur gibi. "Her şey yoluna girecek. Bundan hoşlanacaksın. Söz veriyorum."

"Yapma bunu!"

Ağzı boynumdaydı ve aşık bir çocuk olsun ya da olmasın, orada kesinlikle bir erkeğin cinsel ihtiyacı vardı. Umutsuzca kendimi kurtarmaya çalışarak ona karşı mücadele ettim, ama gerçekten bir çocuk da olabilirdim. O lanet uyuşturucu içimdeyken hem bedenim hem de beynim darmadağın olmuştu. Vücudumun onunla savaştık ya da eteğimi yukarı itmesini engelleyecek hiçbir yeteneği yoktu. Beynimin de onu bundan vazgeçirmek için hiçbir akıllıca yolu yoktu. Kendi kıyafetlerini çıkarıp vücudunu benimkinin üzerine koyarak beni bastırduğunda, beni zapt etmek için kelepçeye ihtiyacı olmadığını fark ettim. Bileklerimi sıkan ellerinin gücü fazlasıyla yeterliydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Tecavüzü tarif etmenin gerçek bir yolu yoktur.

Sevdiğim adamlar olan Kiyo ya da Dorian ile seks... Bunu saatlerce en ince ayrıntısına kadar anlatabilirdim. Saçlarımı okşayışlarını ya da dudaklarının tenime dokunuşunu detaylandırabilirdim. Dean'le bile - aldatan piç kurusu eski sevgilimle bile - aramızın iyi olduğu zamanlarda, seks hâlâ şefkat ve keyiften payını almıştı.

Leith'te bunların hiçbiri yoktu.

En azından benim açımdan değil. Ve bence bunu özellikle kötü yapan da buydu. Onun için, çılgınca sevdasıyla, bu gerçekten bir aşk eylemiydi. Sonraki birkaç gün boyunca beni sık sık ziyaret etti ve beni isteğim dışında her aldığı anda, beni sevdiğini söyledi ve bir çeşit nezaket ve şefkat göstermeye çalıştı. İşin korkunç yanı, buna bile karşı koyamıyordum. Bana boyun eğdirmek için neredeyse hiç güç kullanması gerekmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, keşke daha şiddetli olsaydı. Zalim ve acımasız olmasını diledim. Hayatımı kavgalarda, acı ve darbelerle uğraşarak geçirmiştim. Bunda rahatlatıcı bir tanıdıklık olurdu, sanki bu benim için başka bir savaşmış gibi. Ancak her tecavüz eylemi sırasında bana gösterdiği çarpık sevgi... işte bu katlanmayı zorlaştırıyordu.

Bu süre içinde Art'ı sadece bir kez gördüm. Abigail beni birkaç kez kontrol etti ve Leith ona tarifi öğretmiş olsa da, itüzümünü karıştıranın o olduğunu öğrendim. En çok gördüğüm kişi Cariena'ydı. Yatılı hizmetçi ve ara sıra ziyarete gelen erkeklerin seks oyuncağı olarak görevlendirilmiş gibi görünüyordu. Ben geldiğimde üç soylu kız daha vardı ama Isanna -ilk gün bahsettiklerini duymuştum- kısa bir süre sonra ayrıldı. Çok güzeldi ve Abigail onun için aldığı fiyattan özellikle memnun görünüyordu.

Diğer ikisi de çarpıcıydı ve zamanlarının geleceğini asık suratla kabullenmiş görünüyorlardı. Darağacına giden idam mahkûmları gibi, fazla duygu ya da protesto göstermeden yüzleştiler. Çoğunlukla yüzleri bir rüyanın parçaları gibiydi. O kadar ağır bir şekilde uyuşturulmuştum ki, berrak olduğum anlar çok azdı - ama uyuşturucular Leith'in yaptıklarını asla unutturmadi. Diğer kızların hiçbirinin uyuşturulmasına gerek yoktu; demir onlar için yeterliydi. Ancak Cariena bana diğer kadınların patlıcangillere ihtiyaç duyduklarında benim kadar bile almadıklarını söyledi. Art ve Abigail gevşememden çok korktukları için bana normalden daha sık veriyorlardı.

"Ne zaman öğreneceksin?" Leith bir gün sordu. Yeni gelmişti ve odamın dışında durmuş Abigail'le tartışıyordu. Kapı aralıktı. "Düşündüm ki

Sizler bu tür şeyleri anlatabilecek yeteneğe sahiptiniz."

"Yapabiliriz," diye tersledi Abigail. "Ama bu kadar çabuk değil. Muhtemelen en az iki hafta beklemeniz gerekecek. Ayrıca, zaman geçirmeyi o kadar da umursuyor gibi görünmüyorsun." Sesindeki alaycı ifade açık ve net bir şekilde ortaya çıkmıştı. O kaltağı boğarak öldürmeyi aklıma not ettim.

Ancak Leith'in sesi pek mutlu gelmiyordu. "İki hafta çok uzun bir süre. Onu kimse bulmadan hamile olarak geri getirmeliyim! Onu arıyorlar. Güçlü müttefikleri var. Halkı sadık ve hem Meşe Kralı hem de Söğüt Kraliçesi onu aramaya başladı."

Dorian'ın adanmışlığı beni şaşırtmadı ve beni bulmak için çalıştığını bilmek bana bir süredir sahip olduğum ilk umudu verdi. Ama Maiwenn de mi? Bu Kiyonun işi miydi? Yoksa gerçekten kendi iyiliği miydi?

"Sizin ağaçtan hükümdarlarınız umurunda değil," dedi Abigail sabırsızca. "Kimse onu burada aramayı düşünmez."

"Daha önce şüphelenmişti. Başkalarına söyledi. Birisi onun için araştırma yapabilir."

"Onu bulamayacaklar. Büyücülük işe yaramaz. Buradaki koşullarla olmaz. Şimdi neden sızlanmayı bırakıp içeri girmiyorsun ve işini yapmıyorsun, böylece bu bir sorun olmayacak. Neredeyse bir sonraki dozunu alacak."

Boynunu sıkmanın yeterince yavaş ve acı verici olmadığına karar verdim. Yine de sözleri bana düşünecek çok şey vermişti. Leith'in keşfedilmekten korkmasına yetecek kadar büyük bir arama yapılıyordu. Koşullardan bahsetmesi bana Volusian'ı buraya gönderdiğim zamanı hatırlattı. Volusian... henüz düşünmediğim bir seçenek vardı. Volusian'ı yanıma çağırabilir ve diğerlerini uyarmasını sağlayabilirdim. Korumalar bir sorundu. Onları kendi başına kıramazdı ama eğer onu çağırırsam, bizi birbirimize bağlayan bağlar onu çekmeye yeterdi. Tabii bunu yapacak enerjiyi toplayabilirsem. Demir ve itüzümü büyümün soylu kısmını etkiledi. Yıllardır kullandığım şamanik güçlerim, gücüm ve irademle bağlantılıydı - ki son zamanlarda buna pek sahip değildim.

Bununla birlikte, şu anda kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar aklı başında hissediyordum - ama yine de oldukça sarhoştum. Abigail bir sonraki dozun zamanının geldiğini söylemişti. Dozdan ne kadar uzaklaşırsam, etkilerinin o kadar azalacağını hayal etmek zorundaydım. Cariena çoğu insanın o kadar fazla almadığını söylemişti, bu da muhtemelen itüzümünün bir süre daha sistemimde kalacağı anlamına geliyordu. Ama etkilerinin azaldığı bir noktaya ulaşabilirsem...

Leith içeri girince beyin fırtınam yarıda kesildi. Abigail'le olan tartışmasının verdiği şaşkınlık yüzünden okunuyordu ama beni görünce kısa sürede gülümsemeye dönüştü. "Eugenie... Bugün çok güzel görünüyorsun."

Evet, evet, hepsini daha önce duymuştum. Çok güzeldim, harikaydım, kadınlar arasında onun çok sevdiği bir mücevherdim. Sözleri beni en az hakaretleri kadar rahatsız ediyordu. Bugün bana mide bulandırıcı gelinlik çağrışımları yapan fildişi şamdan bir elbise giydirilmişti.

Bana şöyle bir baktı ve hayranlığı yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. Ben

Yatağın üzerinde yatıyordu, bir eli yatak başlığına kelepçeliydi. "Bu da ne?" diye sordu. "Bunu neden yaptılar?"

"Abigail'e ukalalık ettim. Bu onun cezasıydı."

Yatağa oturduğunda yüzü daha da karardı. "Bundan hoşlanmıyorum... onun bunu yapmasından hoşlanmıyorum. Ama Eugenie, kabul etmelisin ki bunu kendin yapıyorsun...."

Oh, Leith. Boştaki kolumu zar zor kaldırabildiğim için çok şanslıydı, yoksa o güzel yüzünü yumruklardım.

Bana dikkatle baktı. "Yakında hamile kalmalısın."

"Bu gerçekten kontrol edebileceğim bir şey değil" dedim. Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyor olsaydım hamile kalmamayı kontrol edebilirdim. Kaç gündür almamıştım? Üç mü? Dört mü? Ne kadar zamandır burada olduğumdan emin değildim. Yine de sadece bir hapı kaçırarak hamile kalan kadınlarla ilgili tüm istatistikleri biliyordum....

İçini çekti ve elbisemin korsajını çözmeye başladı. "O zaman denemeye devam etmemiz gerekecek. Daha sonra biraz beklersek, bugün iki kez yapabilirim."

Oh, ne kadar güzel. Yumurtlamadığım sürece kaç kez yaptığının bir önemi olmayacağını açıklamak istedim. Sözde dahi olsun ya da olmasın, bu tür bir bilim onun için kayıptı, biliyordum. Soyluların çoğuna göre seks eşittir bebek demekti, o kadar.

"İşimiz bittiğinde eve gidebiliriz. Evleneceğiz ve artık bu şekilde kısıtlanmana gerek kalmayacak. Özgürce hareket edebilir ve sihrini kullanabilirsin."

Eğer bunu yaparsak, sihrimle yapacağım ilk şeyin dul kalmamı sağlamak olacağından bahsetmemeye karar verdim.

"O zaman her şey yoluna girecek," dedi vücudunu benimkinin üzerinde gezdirerek. "Söz veriyorum. Seni çok seviyorum...."

Leith gittikten sonra kendimi uyuşmuş hissetmem için herhangi bir itüzümüne ihtiyacım yoktu. İki kez seks yapma sözünü tutmuştu ve ben yavaş yavaş bunun bir önemi kalmadığı noktaya ulaşıyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum. Bedenim bilincime bağlı bile değildi. Sanki zihnim başka bir yerdeydi, rüya görüyor ya da bazen uyuşturucunun etkisiyle intikamımı planlıyordu. O üzerimdeyken aklıma gelebilecek her şeyi -vücudumu ihlal etmeyen her şeyi- düşünüyordum. Genellikle bunun benim başıma değil de başka birinin başına geldiğini hayal ederdim. Bu, o gidene kadar katlanmamı kolaylaştırıyordu, ta ki içimdeki sızı bana bunun gerçekten benim başıma geldiğini hatırlatana kadar.

Cariena ve başka bir kız kısa bir süre sonra bana bir sonraki itüzümü dozunu vermek için geldiler. Diğer kızın adını hatırlayamıyordum ama umursamadığımdan değil. Son zamanlarda beynim böyle çalışıyordu. Kıvrıcık siyah saçları ve bana Ysabel'inkileri hatırlatan gök mavisi gözleriyle son derece güzeldi.

Abigail ara sıra kızların itüzümü vermesine izin veriyor, kendinden emin bir şekilde

Bunu yapmak için onları yeterince elinde tutuyordu. Ve kendine güveni tamdı. Daha önce onları vazgeçirmeye çalışmışım ama ondan duydukları korku çok büyüktü. Bu sefer sadece geciktirmeye çalıştım.

"Bekle," dedim, onlar eğilirken. Cariena dökerken siyah saçlı kız beni tutacak gibi görünüyordu. "Seninle bir dakika konuşmama izin ver."

Cariena hemen gerildi. "Majesteleri, yapamayız..." Bazen unvanımı kullanmasını sevimli buluyordum. Diğer zamanlarda ise mevcut durumumu göz önünde bulundurarak bunun bir şaka olduğunu düşündüm.

"Sadece bir dakika. Hepsi bu kadar." "Bırak onu," dedi diğer kız.

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. "Adın neydi senin?"

"Markelle."

Tanıdık geliyordu. *Markelle*. Bu sefer hatırlayacaktım. Ona bir nesne gibi değil, bir insan gibi davranmak istiyordum. "Bakın, sadece itüzümü hakkında bilgi almak istiyorum. Ne sıklıkla almalıyım?"

"Her altı saatte bir," dedi Cariena, bu gecikmeden dolayı hâlâ endişeliydi.

Markelle, "Bu, genellikle verdiklerinden iki kat daha sık" diye ekledi. Ve ile Bu sözleri söylerken gözlerinde ilk kez bir kızda gördüğüm hafif bir acı parıltısı gördüm. O zaman Cariena'nın tarif ettiği diğer "zor" kızlardan biri olup olmadığını merak ettim; o da uyuşturulup sonunda zapt edilmesi gerekenlerden biriydi.

"Bunu sulandırmanızın bir yolu var mı?" İşte büyük soru buydu.

Cariena'nın nefesi kesildi ama Markelle hemen cevap verdi. "Hayır, majesteleri. Abigail bunu kendisi yapıyor ve doğruca buraya gelmemizi sağlıyor. Buna fırsat yok."

"Nerede? Nerede yapıyor?"

"Mutfakta. Malzemeleri bir kenara koyar ve her gün taze bir parti yapar."

"İçinde başka ne var? Patlıcangillerden başka?"

Markelle beklentiyle Cariena'ya baktı. Cariena yutkundu ve cevap vermesi birkaç saniye sürdü. Bazılarını bildiğim, bazılarını bilmediğim bitkilerin bir listesini sıraladı. Muhtemelen Öteki Dünya'da farklı isimleri vardı.

"Abigail ve Art burada yemek yiyorlar mı? Yemek yapıyorlar mı? Mutfakları dolu mu?"

Markelle başını salladı. "Ama yemeği asla biz hazırlamayız, hep onlar hazırlar." Çabuk kavrayan biriydi; muhtemelen zehir önerebileceğimi düşünmüştü. Fena fikir değildi aslında.

"Patlıcangiller karışımında mutfakta bulunabilecek diğer bitkilere benzeyen herhangi bir bileşen var mı?"

İki kızın da kafası karışmış görünüyordu. "Ben başka bitki görmedim," dedi Cariena.

"Evde özgürsün." Gerçi çoğu kızın bodrumda kaldığını biliyordum. "Bir dahaki sefere etrafta olmadıklarında dolapları karıştır. Mutfakları doluysa, baharat rafları da vardır."

Kapı çalındı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Abigail seslendi.

Kapı tokmağı dönerken tısladım: "Bak bakalım iksirdeki baharatlara benzeyen var mı?" "Değiştir onları."

Markelle beni tuttuğu sırada Abigail içeri girdi. Abigail eleştirel bir gözle izlerken Cariena döktü. "Çok yavaşsın," diye tersledi şaman. "Buna düzenli olarak ihtiyacı var."

Her iki kız da başlarını saygıyla eğerek yere kapandılar. "Bizi affedin," dedi Cariena. Pişmanlığının sahte olmadığını biliyordum. "Bir daha olmayacak."

Abigail gözlerini devirdi. "Aptal kızlar. Bir dahaki sefere kendim yapmak zorunda kalacağım." O lanet iksirin her zaman yaptığı anlık etki içinde dolaşmaya başladı.

Tanıdık karanlık üzerime çöktü ve uyudum.

Bir gün daha geçti. Leith "ziyaret etti" ve görünüşe göre kızlar itüzümü konusundaki tavsiyemi dinlememişlerdi çünkü altı saatlik döngüm her zamanki gibi tekrar etti. Abigail artık genellikle kızlardan biriyle geliyordu, anlaşılan artık onlara güvenmiyordu. Art da bir kez geldi ve benim birkaç iğneleyici yorumum bana bir kelepçe daha kazandırdı.

Oynadıkları rolleri anlamaya başladım. İkisi de kızların aracılığına ve satışına katılmıştı. Art, Leith'in adamlarının kızları yakalamasına yardım ediyor ve bir zamanlar onun gibi bir adam için fazla büyük olduğunu düşündüğüm evini onlara hapisane olarak sunuyordu. Abigail kızların günlük işleriyle ilgileniyor gibi görünüyordu ve bir gün aklıma onun evindeki kelepçelerin sapıkça bir şeyin parçası olmadığı geldi. Bu cehennem çukuru için cephaneliğinin bir parçasıydılar ve o gün "kız kardeşini" görmek için yaptığı yolculuğun muhtemelen zavallı bir kızı yeni sahibine teslim etmek için olduğundan şüpheleniyordum. O araba yolculuğunun nasıl bir şey olduğunu düşünüp ürperdim. Bir soylu için tüm o metal ve teknolojiyle çevrili olmak... onun için korkunç olurdu.

Leith bir gün eş ziyaretlerinden birinin ardından giyiniyordu. Bir sonraki itüzümü dozuma o kadar yaklaşmışım ki, ona küçümseyen bakışlar atabiliyordum - fark etmediği bakışlar. Özellikle heyecanlı görünüyordu.

"Bir hafta oldu," dedi. "Bir hafta daha ve Abigail çocuğumu taşıyıp taşımadığını test edebileceğimizi söylüyor." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Hissedebiliyorum, Eugenie. Başardığımızı biliyorum."

Cinsel saldırıda "biz" diye bir şey yoktu ama yine de son zamanlarda sessiz kalmayı daha kolay buluyordum. Bu genellikle onun çok daha çabuk gitmesini sağlıyordu, bu da beni düşüncelerim ve ağrıyan bedenimle baş başa bırakıyordu. Bazen o ziyaret ettikten sonra bedenimi o kadar ihlal edilmiş ve kirli hissederdim ki ondan nefret ederdim. Sonra

Unutmayın ki bunların hiçbirisi benim ya da vücudumun suçu değildi. Leith'in suçuydu.

O gün onun ayrılmasından kısa bir süre sonra Abigail ve Markelle bir sonraki dozumla birlikte geldiler. Markelle'in bir alıcısı olduğu söylentilerini duymuştum. Artık günleri gerçekten de sayılıydı ve bir zamanlar kendisini tutsak edenlere karşı savaşmış olan bu kız için üzüliyordum. Artık itüzümüne o kadar alışmıştım ki beni zorla içirmek için artık beni tutmalarına gerek kalmamıştı. Şimdi böyle hissetmem biraz cesaret kırıcıydı ve acaba ben de herkesin yaşadığı o hüzünlü istifaya doğru mu gidiyorum diye merak ediyordum.

İkisi gitti ve ben orada yatarak her zaman ardından gelen bilinç kaybını bekledim. Genellikle kendime gelmeden önce bir saat kadar sürer ve bir sonraki doza kadar bulanık halimde yaşırdım. Elbette, biraz karıncalanma hissetmeye başladım... ama bunu uyku hali takip etmedi. Nefes almaya bile cesaret edemedim öylece yatıyordum. Sıkı bir rejimin içine düştükten sonra, her türlü değişiklik sistemim için bir şoktu. Bekledim ve bekledim. Bilinç kaybı olmadı.

Bulanık, bağımlı halim ortadan kalkmadı ama bir sonraki dozumu almam gereken zamandan daha da kötüleşmedi. Vay anasını. İçlerinden biri yapmıştı. O kızlardan biri itüzümü tentürünün içeriğini değiştirmişti. Kim yapmış? Çekingen Cariena yerine Markelle'e bahse girerdim. Markelle'in uysal davranışlarına rağmen gözlerinde zaman zaman o asi kıvılcım vardı ve yaklaşan satışı ciddi bir motivasyon olabilirdi. O da Diken Diyarı'ndandı, benim deneğim. Bazen kraliçesinin onu bu durumdan kurtarabileceğine gerçekten inandığı hissine kapılıyordum.

Peki ya ben? Hâlâ kendimi bu durumdan kurtarabilir miyim bilmiyordum. Silahlarım çoktan gitmişti ve Abigail ya da Art'a fiziksel bir saldırıda bulunacak gücüm olduğunu sanmıyordum. Kapım kilitliydi, bu yüzden benim için sinsi sinsi dolaşan kimse yoktu. Zekice doğruldum. Dünya her zamanki gibi yer değiştirdi, ama yine de normalde ilaç sonrası olması gerektiği gibi değildi.

Bu özgürlükle ne yapmalı? Bir sonraki dozumun her zamanki gibi olmayacağına dair hiçbir garantim yoktu. Bu bana altı saat veriyordu ve bu süre ne kadar ilerlerse o kadar iyi durumda olacaktım. Bir saat ya da güneşin bir anlık görüntüsü için bile her şeyimi verebilirdim. Gücümün zirveye ulaşması için mümkün olan son ana kadar bekleyerek zamanı takip etmem gerekiyordu. Görünüşe göre kanatlanmam ve tahminimin doğru çıkmasını ummam gerekecekti.

Bir an için paniğe kapıldım. Belirgin bir seçenek yok gibiydi ve iksirin ne kadar çabuk etkisini kaybedeceğini bilmiyordum. Herhangi biri her an içeri girebilirdi. Leith gelebilirdi. Leith... Kafamdaki bulanıklığın bir kısmı gittiğinde, bana yaptıklarının anıları daha keskin bir şekilde ortaya çıktı ve korkum büyüdü-

Hayır! Hemen kendime bunların hiçbirini düşünmememi emrettim. Leith'i değil. Ezici ihtimalleri değil. Sadece kaçışı düşünmem gerekiyordu ve bunun için de küçük ayrıntılarla başlamam gerekiyordu.

Bugün iyiydim. Bağlama yoktu. Ve gece gölgesi ile, kimse hissetmedi

Bana kızlar gibi demir bilezikler vermen gerekiyor. Bu da iksir dışında sihrimi engelleyemeyeceğim anlamına geliyordu. Her nasılsa, altı saat içinde burayı mini bir kasırgayla havaya uçuracak güce sahip olacağımdan şüpheliydim. Bu bana ne bırakıyordu? Umarım fiziksel dayanıklılık... ve onunla birlikte... şamanik güçlerim?

Artık geri sayım başlamıştı. Dakikalar ızdırap vericiydi, özellikle de onları saymak için hiçbir yolum olmadığından. İlk başta kafamda genel bir sayım yapmaya çalıştım ama bu da sıkıcı olmaya başladı. Beklemekten ve vücudumun iyileşme sürecini ölçmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Ve toparlandı da. Birinin kışını tekmelemekten çok uzaktım ama aklım biraz daha başıma gelmişti. Ayakta durmak ve hareket etmek de fazla acıtmıyordu. Sonunda ya şimdi ya hiç diye karar verdim. Kumarımı oynamak zorundaydım. Belki altı saatten çok önceydi, ama geçme riskini göze alamazdım.

Asam, mumlarım ve diğer aksesuarlarımla daha kolay olurdu. Yine de yapmam gereken şey imkânsız değildi. Beni karanlığa gömen ışıkları kapattım ve yatağa bağdaş kurarak oturdum.

"Volusian," dedim usulca. "Bağlayan bağlar adına, seni bana gelmeye ve emirlerime itaat etmeye çağırıyorum."

Ne kadar zayıf olsam da, irademin dışarı çıktığını, dünyaların ötesine, kölelerime doğru uzandığını hissettim. Önce işe yaramadığını düşündüm, sonra hissettim. Bağımızın en ufak bir seğirmesi. Dişlerimi sıktım, elimden gelen tüm gücü çektim. "Seni çağırıyorum," diye homurdandım. "Bana itaat et ve gel."

Bir an için başarısız olduğumu düşündüm. Sonra odayı bir soğukluk kapladı ve önümde kırmızı gözler yandı. Onları karanlığın içinde görmek çok korkutucuydu ve ışıkları tekrar açmak için sendeleyerek ayağa kalktım.

"Hanımım geri döndü," dedi. "Daha doğrusu ben metresime dönüyorum."

Onun üzerindeki hakimiyetimin zayıf olduğunu anlamak için ruhun dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görmeme gerek yoktu. Her an kopmaya hazır, kırılgan bir ipek ip gibiydi. Onu buraya, o dünyalara getirmek beni hayal edebileceğimden çok daha fazla tüketmişti. Onu hâlâ elimde tutuyordum ama onu köleleştirdiğim yıllar boyunca ilk kez ne kadar güçlü ve tehlikeli olduğunu tam anlamıyla fark etmiştim.

"Senin için görevlerim var," dedim sertçe. Zayıflık gösteremezdim.

Bana doğru birkaç adım attı. "Hanımım bunu söyleyecek kadar cesur. Şu haliyle aramızdaki bağı zar zor koruyabiliyorsun."

"Bu bağı zamanın sonuna kadar koruyabilirim. Şimdi bana itaat edeceksin."

Ve ben daha ne olduğunu anlamadan pençeli elleri boynuma dolandı; soğuk, soğuk. O kadar soğuktu ki yakıyordu.

"Bunu çok uzun zamandır bekliyordum," diye tısladı. "Zayıflaman için o kadar uzun süre bekledim ki sonunda seni öldürebileyim ve bunca yıldır bana eziyet ettiğin, beni köleleştirdiğin ve ayak işlerini yaptırdığın gibi sana da acı çektirebileyim."

Elleri beni keserken çılgılık atmayı bile başaramadım.

havam kesildi. Sadece yarı homurtu, yarı nefes gibi bir şey çıkarabildim. Çaresizce, umutsuzca, onunla zihinsel olarak savaştım. Dünyadaki en güçlü şamanlardan biriydim. Asi ruhları kontrol edebiliyordum. Onları kolayca köleleştirebilirdim. Bir zamanlar onlardan bir ev sahibim vardı. Bununla savaşılabildim.

"Hiç hayal etmediğin kadar acı hissedeceksin," diye devam etti. "Ölüm için yalvaracaksın, parçalanmak için yalvaracaksın... çünkü bu bile sana yaşatacağım acıdan daha kolay olacak."

Herkes beni Volusian'ı tutmam konusunda defalarca uyarmıştı. *Ya kontrolün kaybolursa? diye sormuşlardı. Dorian onu Yeraltı Dünyası'na sonsuza dek sürgün etmeme yardım etmeyi bile teklif etmişti. Endişelerine gülüp geçmiştim. Güçlüydüm. Ateş iblisleriyle yaptığım gibi bir savaştan sonra bile, Volusian'la olan bağlantımı sürdürmek neredeyse bilinçaltımdaydı. Ama şimdi... şimdi, bu farklıydı.*

"Kaybediyorsun - bağlar neredeyse kopmak üzere. Birkaç kalp atışı içinde kontrolün elden gidecek...."

Hayır! Cevap veremiyordum ama zihnimdeki kelimeler yanıyordu. Bunu kaybetmeyecektim. Onun kontrolünü kaybetmeyecektim. Gücümün son kırıntılarını toplamak, kendi kalbimi sökmek gibiydi. Bana itaat edeceksin! Geri çekil!

Havam azaldıkça dünya ışıldamaya başladı ve sonra geri çekildi.

Gözleri kötülükle parlıyordu. Çok ama çok yaklaşmıştı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Şu anki kontrolüm hâlâ zayıf bir şeydi ve yakında gücümü geri kazanacağımı ve kavrayışımı sağlamlaştıracığımı ummak zorundaydım.

"Bana itaat edeceksin," dedim ince bir sesle. "Bana zarar vermeyeceksin."

"Hanımım nasıl emrederse." Ama sesinden bunun uzun süreceğine inanmadığını, zamanını beklediğini anlayabiliyordum.

Bu arada ne yapacağıma karar vermek için zamanım tükeniyordu, çünkü hem tekrar kaçıp kaçmayacağını bilmiyordum hem de Abigail her an burada olabilirdi. İlk içgüdüm ona sadece beni buradan çıkarmasını söylemekti. Ama bu emir son gücümü de alırsa, dışarı çıktığımızda beni kolayca öldürebilirdi. Ve dışarı çıkmayı başarsam bile, kızlar ne olacaktı? Onları tek başıma kurtaramazdım. Markelle'in kaybolmasına ne kadar vardı?

Hayır, Volusian'ı evden kovmam gerekiyordu. Onu geri çağırırsam, o koğuşlar beni güvende tutacaktı. Onu yardıma göndermem gerekiyordu ve bu akıllıca bir seçim olmalıydı.

"Bu evi terk et. Dorian'a git," dedim. Emri uygulamak için o geçici gücümü kullandım. "Sana emrediyorum. Dorian'a git ve ona nerede olduğumu söyle. Tam olarak nerede olduğumu."

Onu Kiyo'ya gönderebilirdim. Kiyo bu evin nerede olduğunu biliyordu. Ama bu emirlerin çabası Volusian'ın üzerindeki hakimiyetimi kırmaya yeterse, Dorian onu tekrar bağlayabilirdi. Bu, Volusian'ın başıboş dolaşmasından daha iyi olurdu. Elbette bu, verdiğim emrin Volusian'ın Dorian'a mesajı iletmesini sağlayacak kadar güçlü olup olmadığına bağlıydı. Benim ilk

Volusian'ı evden çıkarmam ve beni koğuşların arkasında tutmam emredilmişti. Eğer yapabileceğim tek şey buysa, Volusian artık itaat etmek zorunda olmayacaktı. *Yapmak zorunda*, diye düşündüm umutsuzca. *Dorian'a ulaşmak* zorunda....

"Git!" Sertçe emrettim.

"Emrettiğiniz gibi."

Volusian gözden kayboldu, gözleri kısılmıştı, bağımızın kopmak üzere olduğundan emindi. O gider gitmez yatağa düştüm, neredeyse bayılmak üzereydim. İşe yarayacak mıydı? Yoksa bağımızın son parçalarını da mı koparmıştım? Uzanıp bağı test etmekten çok korkuyordum. O güce sahip değildim.

Kapı aniden açıldı. Nightshade zamanı. Mide bulandırıcı bir düşünceyle, eğer bu orijinal türse, Volusian'ın kontrolünü neredeyse kesinlikle kaybedeceğimi fark ettim. Eğer Markelle'in tuzağıysa, gücümü koruyabilirdim. Abigail elinde bir fincan ve peşinde Markelle ile içeri girdi. Soylu kızın gözleri aşağıya bakıyordu, tüm duruşu uysaldı. Yaklaştıklarında dudağımı ısırdım, Geleceğimin ne getireceğini görmek için bekliyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tadı her zamanki gibi acıydı ama ben içerken Markelle gözlerini kaldırdı. Ne bir göz kırpma, ne de bir beklenti vardı. Yine de bir şekilde biliyordum. *Biliyordum*. Yine sahteydi.

Hepsini yuttuğumdan emin olan Abigail bana sert bir bakış attı. "Temizlenmen gerek. O aptal bu gece senin için tekrar gelecek ve geçen sefer elbisene çok zarar verdi. Yine de iyi görünmeni istiyor, o yüzden..." Yarım ağızla omuz silkti. Doğal olarak ona elbisemin buruşuk ve hafif yırtık halinin Leith'in cinsel saldırganlığıyla bir ilgisi olmadığını, aksine beni öldürmeye kararlı öfkeli bir ruh olduğunu söyleyemedim.

Markelle'in gözleri bir kez daha kısılmıştı. "Ona yeni bir elbise alayım mı?"

"Hayır. Sen de temizlenmelisin. Art birazdan burada olacak. sen."

Kız irkildi ama Abigail fark etmemiş gibi görünüyordu. Ama neden fark etsin ki? Bu kızların hiçbirini fark etmedi, gerçekten. Ve bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyordum. Markelle'in zamanı gelmişti. "Tekrar uyandığında şu çilli olanı göndereceğim."

Onun ben olduğumu ve sözde batıyor olmam gerektiğini fark ettim. Uyanık kalmaya çalışır gibi gözlerimi kırpıştırarak yorgana yaslandım. İkisi gitti, Markelle bana son bir kez kısa bir bakış attı. Bana bakarken geniş gözlerinde pek çok şey vardı. Korku. Umut. Endişe.

Onlar gittikten sonra nefes verdim ve doğruldum. Plan zamanı. Kaslarım hâlâ güçsüzdü ama bana daha çok zorlu bir koşudan sonra hissettiklerimi hatırlatıyordu. Markelle daha önce ne demişti? On iki saat normal doz muydu? Ben o noktadaydım. Nightshade'in etkisi önemli ölçüde azalıyor olmalıydı. Teorik olarak, büyüm de geri dönüyor olmalıydı ve-

"Merhaba," diye mırıldandım. Zihnimi odanın içine göndermişim ve hava ile suyun karıncalanmasını zar zor *hissediyordum*. Yakında kimseyi havaya uçurmayacaktım ama büyü geri geliyordu. Ve geri geldiğinde, bu pislikler boku yemiş olacaktı.

Ama bunu beklemem gerekiyordu. Volusian'la yaptığım gibi aceleci davranmayacaktım. Her dakika büyüü ve gücümü geri getiriyordu. Bu arayışı durumu değerlendirmek için kullanmalıydım. Abigail hâlâ evdeydi. Art ve Leith eninde sonunda geri döneceklerdi -birlikte ya da ayrı, bilmiyordum. Emin olduğum tek şey hepsiyle aynı anda yüzleşmek istemediğimdi. Bu da önce Abigail'in ortadan kaldırılması gerektiği anlamına geliyordu ama yardıma ihtiyacım olacaktı.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra Cariena pembe ipek bir elbiseyle içeri girdi. Bana Maiwenn'in giyeceği bir şeyi hatırlattı. Görünüşe göre kimse kızıl saçlıların pembe giymeyeceğine dair bir not almamıştı. Ayağa kalkıp elbiseyi Cariena'dan aldım ve hemen yatağın üzerine fırlattım. Düşmeden ayağa kalkmış olmama hayretle baktı. Son zamanlarda olanları düşününce onu suçlayamazdım.

"Majesteleri, ne-" "Cariena, buradan gidiyoruz." "Çıkamayız!"

"Oh, yapabiliriz ve yapıyoruz da. Markelle nerede?" İçimde biraz daha cesur bir suç ortağına ihtiyacım olacağına dair bir his vardı. "Ya Raina?" Üçüncü soylu kızı buralarda nadiren görüyordum ve tavırları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun da hesaba katılması gerekiyordu.

"Raina odasında. Saygısızca davrandı. Markelle de kendini hazırlıyor."

Kendini ömür boyu seks kölesi olarak hazırlıyordu. Yüzümü buruşturdum.

"Peki ya Abigail?" "O üst katta. İzliyor..." Cariena el yordamıyla bilmediği kelimeyi aradı. "...

televizyon."

"Tamam, tamam." Zihnim dönmeye başlamıştı. Bedenimden daha hızlı iyileşiyor gibiydi. "İşte anlaşıyor. Bir silaha ihtiyacım var. İşe yarayabilecek gördüğün bir şey var mı?"

"Bunu yapamayız. Yapamayız-"

"Yapabiliriz," diye emrettim, sesimi sert ve şiddetli çıkararak. Bu kız zayıf düşene kadar dövülmüştü ve eğer o şamanlar onu korkuttuysa, benim - kraliçesinin - onu daha çok korkuttuğumdan emin olacaktım. "Ve bana itaat edeceksin. Sen benim tebaamsın. Buradan canlı çıkacaksın, yemin ederim. Aileni göreceksin."

Hâlâ korkudan aklını kaçırmak üzereydi ama zayıf bir şekilde başını salladı. "Abigail ve Kızıl Yılan Adam'ın silah taşıdığını görüyorum ama etrafta hiç silah yok. Zaten onlara dokunamazdım."

"Pekala. Bununla idare ederiz...hey, garaj eve bağlı mı?" "Garaj mı?"

"Başka bir bina. Arabaları tuttukları yer." Garajı hatırlıyordum ama doğrudan eve bağlı olup olmadığını bilmiyordum. Elbette arabanın ne olduğunu biliyordu.

Başını salladı. "Evet. Ara sıra girip çıkıyorlar. Mutfığa bağlı."

"Buraya geldiğinizde, koridorda ilk kimin odasından geçiyorsunuz? Benimkinden mi Markelle'inkinden mi?"

"Senin..." Cariena şimdi açıkça şaşkındı.

"Mükemmel. Ne yapacağımızı biliyorum. Beni Markelle'e götür."

Bir an tereddüt etti ve bunun yardım edip edemeyeceğinin dönüm noktası olduğunu biliyordum. Kapı kilitli değildi; ona ihtiyacım yoktu. Ama

Eğer onun yardımı olmasaydı, onu yolumdan çekmek için bayıltmak zorunda kalırdım.

"Bu taraftan," dedi sonunda.

Odasına girdiğimizde Markelle neredeyse kendini kollarıma atacaktı.

"Majesteleri! Bunu yapacağımı biliyordum. Yapabileceğinizi biliyordum..."

Askılı küçük kırmızı bir güneş elbisesi giymişti ve makyaj yapıyordu. Komikti. Ben soylu kraliyet ailesi gibi giyinmiştim, buradaki kızlar ise insan fahişeler gibi giyinmişlerdi.

"Şşşt," dedim. "Henüz buradan çıkmadık."

Planımı aceleyle onlara fısıldadım. Markelle anında anladı ve Cariena hâlâ korkmuş görünse de kararlı görünüyordu. Odama döndüm, planımın gerçekleşmesini beklerken vücudum harekete geçmek için gerilmişti. Kulağımı kapalı kapıya dayayarak Cariena'nın ayak seslerinin merdivenleri gümürdetmesini dinledim. Muhtemelen Abigail'le konuşuyordu ama ben hiçbir şey duymadım. Birkaç dakika sonra iki çift ayak aşağı indi, benim odamın önünden geçip Markelle'in odasına gitti.

Koridorun boş olduğundan emin olmak için kapımı hafifçe araladım. Yan odada Markelle'in planladığımız sinir krizini geçirdiğini duyabiliyordum; gitmekten korktuğunu, bu adamla tanışmaktan korktuğunu, ne giyeceğini bilemediğini söylüyordu.... Sinirlendiği her halinden belli olan Abigail, Leith'in mızımızlanmalarına karşılık verdiği gibi onu azarlamaya başladı. Başka bir şey duymamak için bekledim ve ters yöne dönerek merdivenlere yöneldim.

Ana kata ulaştığımda bir kez daha baktım. Ev çok güzeldi, tamamen yeni inşa edilmişti ve Art'ın yaşadığı mahalleye yakışır şekilde dekore edilmişti. Yine de altımızdaki kentsoylu seks zindanı, akçaağaç dolapları ve kartonpiyerleri biraz gölgede bırakıyordu. Tüm perdeler kapalıydı, pencereler demir parmaklıklarla kaplıydı ve dışarıda da pencereleri kapatan Uyuyan Güzel çitlerini zar zor seçebiliyordum. Art'ın çim bakımı estetikten çok daha fazlasını içeriyordu. Hayranlıkla seyrettiğim avlu perdeleri gümüş iplikten yapılmamıştı. Demirdi.

Garaj, Cariena'nın söylediği gibi mutfığa bitişikti. Garaja açılan kapının üst yarısında daha fazla demir ızgarayla kaplı bir pencere vardı. Kapı kolunu çevirdim. Kilitliydi. Hiçbir yerde anahtar izi yoktu, bu da zor yoldan yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Önce mutfığı ve oturma odasını iki kez kontrol ettim, başka silah seçenekleri aradım. İyi bir günde, Abigail'i kendi yumruklarımınla haklayabilirdim. Bugün iyi bir gün değildi. Mutfak çekmecelerinden tereyağı bıçakları çıktı, daha keskin bir şey yoktu.

İç çekerek garaj kapısına döndüm. İşte burasıydı. Izgara gevşek bir şekilde vidalanmıştı, onu yukarıda tutmaya ve kızların ona dokunmasını engellemeye yetecek kadar. Yeterince güç kazandığımı umarak yanlarından tuttum ve çekip çıkarmaya çalıştım. Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra tek bir hareketle tahtadan koptu. Dondum kaldım, alt kattan birinin duyup duymadığını görmek için bekledim ama

oldukça sessiz bir şekilde gerçekleştirilmiş gibi görünüyordu.

Bir sonraki bölümün o kadar da sessiz olmayacağını biliyordum. Bir sandalyeyi kapıya kadar sürükledim ve sonra yüksek dolaplara girmek için kullanılan daha küçük bir tabure aldım. Metaldi ve biraz ağırdı. Yeterli olacak mıydı? Sandalyenin üzerinde durdum ve tabureyi kapının penceresine doğru salladım. Evet. Yeterince ağırdı. Camın yarısından fazlası kırıldı. Bir kez daha sallayınca geri kalanı da dışarı çıktı ve delikten garaja tırmandım. Tüm bu manevra benim açımdan biraz garipti; henüz o kadar iyi durumda değildim. Ama kollarımda ve bacaklarımda sadece birkaç sıyrıkla atlatmayı başardım.

Ancak Abigail'in gelmesine saniyeler kaldığını biliyordum. Kırılan camın fark edilmemesine imkân yoktu. Etrafa göz gezdirirken dar pencerelerden karanlık garaja küçük ışık parçaları sızıyordu. Evet, içinde bir Jaguar olsa da normal bir garajdı. Sanırım Art bu yüzden cipini garaj yolunda tutmak zorundaydı. Bir yanım gidip arabanın kapısını tekmelemek istiyordu ama buna zaman yoktu. Garajın diğer eşyalarını değerlendirmem gerekiyordu. Dağınık aletler. Gübre torbaları. Art'ın bahçe ekipmanları. Ağır metal bir İngiliz anahtarı bir an için dikkatimi çekti ama sonra zayıflamış halimle daha fazla kaldıracak ihtiyacım olduğuna karar verdim. Art'ın bahçe zulasından bir kürek seçtim, kepçesi ağır metaldi ve ahşap sapı sağlamdı.

Evin içinden bağırışları duyabiliyordum. Abigail'in camı gördüğünde nereye gittiğini anlaması uzun sürmeyecekti. Karanlığa şükrederek evin içine açılan kapının yanına doğru ilerledim ve kendimi olabildiğince düz bir şekilde duvara yasladım. Mutfak kapısı açıldığında bir tıkırtı duyuldu ama hemen kimse dışarı çıkmadı. Abigail'in orada durduğunu ve benden bir iz bulmak için etrafına bakındığını hayal edebiliyordum.

Birkaç ağır saniyeden sonra, bir bıçak -bir athame- tutan bir elin önce kapıdan çıktığını gördüm, ona saldırmam ihtimaline karşı savunma pozisyonu almıştı. Ama niyetim bu değildi. Onu arkadan vurmak istiyordum. Dışarı bir adım attı, hâlâ temkinli ve yavaştı, etrafına bakınıyordu. Bunun için ona hak vermeliydim. Öylece ileri atılmadı; kapıda bekliyor olabileceğimi biliyordu. Ve aslında, bana doğru baktığında, ben de tam olarak bunu yapıyordum. Küreğim, o tepki veremeden kafasının yan tarafına isabet etti.

Yere yığıldı, elinden düşen atam beton zemine çarparak parçalandı. Diz çöktüm ve hemen onu toplayıp küreği bıraktım. Ona vurduğum yerde kanlı bir iz vardı ve gözleri sadece yarı açıktı. Elimle nabzını kontrol ettim ve henüz ölmediğini anladım. Uyandığında fena halde baş ağrısı çekecek ya da beyin sarsıntısı geçirecekti - ki bu yakın zamanda olmasına izin verebileceğim bir şey değildi.

Onu garajın zemininde öylece bıraktım ve mutfığa geri döndüm. Birkaç dolabı açtım ve bulacağımı umduğum şeyi buldum: evin ilaç zulası. Tylenol, multivitaminler, vesaire. Arkalarında birkaç reçete şişesi vardı. Bir tanesini tanıyamadım, ama onun

Bir çeşit kalp ilacı. Diğer Ambien'di ve gülümsedim. Tıpkı benim gibi, birçok şaman da uykusuzluk çekiyordu.

Şişeden bir hap çıkardım, tekrar düşündüm ve bir tane daha aldım. Sonra Abigail'i destekledim ve bir bardak su ve parmaklarımla yaptığım bazı akrobasi hareketlerinin yardımıyla hapları boğazından aşağı itmeyi başardım. Refleksleri devreye girdiğinde ve hapların geri kalanını yuttuğunda "İntikam çok kötüdür," dedim. Yakın zamanda uyanmayacaktı.

Mutfağa geri döndüğümde üç kentsoylu kızın da orada durup bana baktığını gördüm. Cariena ve Raina korkmuş görünüyorlardı. Markelle, daha önce Abigail'le yüzleşmesinden dolayı yüzünde kırmızı bir tokat izi olmasına rağmen, heyecanlı ve meydan okuyan görünüyor. Onlara Abigail'i aşağı taşımalarını ve odalardan birine kilitlemelerini emrettim. Art'ın eve hangi yönden gireceğini bilmiyordum ve onu garajın zemininde bulma riskini göze alamazdım. Elbette garajdan girerse, kırılmış camlar bir şeyler döndüğünü ele verecekti.

Abigail'i götürmeden önce, başka bir silah bulma umuduyla üstünü aradım. Bulamadım. Sadece daha önce aldığım athame. Ancak neredeyse onun kadar kullanışlı bir şey keşfettim: bir anahtar seti. Yüzükte, kızların taktığı demir kelepçeleri ve bilezikleri açan birkaç küçük anahtar vardı. Abigail'i sakladıktan sonra tüm demirleri çıkardım. Kızların yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve demirin soyluların derisiyle reaksiyona girdiği yerlerden geriye kalan yaraları ve morlukları gördüğümde kaşlarımı çatıttım.

"Sihirini geri almalısın," dedim telefona uzanarak. "Buradan çıktığımızda kullanabiliriz. Siz ne yapabilirsiniz?"

Roland'ın cep telefonunu arıyordum ve hat çalarken kızlar bana sihirlerini anlattılar. Cariena'nın bitkilerin büyümesine yardım etme yeteneği vardı, tıpkı Shaya gibi. Raina'nın iyileştirme yeteneği vardı. Markelle ışınlar ve ışık topları çağırabiliyordu. Roland'ın sesli mesajını alınca bağlantıyı kestim ve hemen Kiyo'yu aradım.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım. Kızların hiçbirinin gücü bize yardım etmeyecekti. Ve dürüst olmak gerekirse? Bu bir sürpriz değildi. Eğer Leith'in yerinde olsaydım ve uysal hizmetkârlar olacak kızlar yakalamak isteseydim, ben de çok az saldırı büyüğü olan ya da hiç olmayanları seçerdim.

Kiyo'nun telefonu telesekretere düşmeden önce sadece bir kez çaldı, bu da kapalı olduğu ya da Öteki Dünya'da olduğu anlamına geliyordu. Telefonu kapattım ve ailemin ev numarasını çevirmeye hazırlandım. Roland cep telefonuna cevap vermediyse muhtemelen o da evde değildi ama denemek zorundaydım. Numaraları tuşlayamadan evin uzak tarafındaki ön kapıdan gelen anahtar seslerini duydum. Kızlara döndüm.

"Alt kata!" Tısladım. "Şimdi!"

Markelle kalacakmış gibi görünüyor ama sert bir bakışım onu diğerleriyle birlikte aşağıya koşturdu. Bu sırada Art'ın sesi evin içinde çınılıyordu.

"Abigail?"

Bir sorun olduğunu nasıl anladığından emin değilim. Tek bildiği, Abigail'in alt katta olabileceğiydi. Belki de sadece altıncı hissiydi, ama koridordan mutfığa doğru aceleyle yürüdüğünü duydum, ayak sesleri parke zeminde hızla ilerliyordu. Tepki vermek için bir saniyem vardı, Abigail'e yaptığım gibi saklanacak bir yer bulma şansım yoktu. Artık en büyük silahım sürprizdi. Odaya girer girmez athame ile üzerine atladım.

Bana savaşıma şansı veren şey, bir elinde silahı, diğerinde de kendi athame'i olmak üzere, temkinli bir şekilde kendini çok iyi silahlandırmış olmasıydı. Ellerin dolu olması saldırımı tamamen savuşturmasını engelledi, gerçi kollarının gücü saldırının en kötüsünü engellemek için fazlasıyla yeterliydi. Yine de yüzüne bir darbe indirebildim ve akan kanı görmekten oldukça tatmin oldum.

"Seni kaltak," dedi, mutfakta benimle birlikte daireler çizerek birbirimize saldırmaya hazırlanırken. "Abigail nerede?"

"Biraz kestireceğim," dedim. Ona hınzırca bir gülümseme verdim, hissettiğimden daha güçlü göründüğümü umuyordum. Sadece bu itiş kakışla bile, henüz en iyi durumda olmadığımı acı bir şekilde hatırlamıştım. Ne kadar zayıf olduğumu bilmesine izin veremezdim. "Merak etme. Ona katılabilirsin."

"Seni burada tutmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum," diye hırladı Art. "Seni bir mağara adamı gibi saçlarından tutup kendi lanet dünyana geri sürüklemesini sağlamalıydım. Ama seni bulacaklarından çok korkuyordu."

"Artık çok geç. Burada olduğumu zaten biliyorlar. Telefonu gördün mü? Sen gelmeden hemen önce bir çağrı aldım."

Bir yalan, ama ortaya çıktığı gibi etkili bir yalan. Art'ın gözleri mutfakta yerde duran taşınabilir telefona kaydı. Düşürdüğümde açılmıştı ve bataryası yakındaydı. Bu hafif dikkat dağınıklığıyla tekrar denedim, ona doğru hamle yaptım. Bir tekme attım -her zamanki kadar güçlü değildi, özellikle de hala o lanet olası kentsoylu elbisesinin içinde olduğum için- ama dengesini bozmaya yetti. Yine de hâlâ daha güçlü ve hızlıydı. Daha önce athame'i düşürmüştü ve boştaki eliyle beni yakaladı, athame'i düşürmem için kolumu acıyla sıktı. Diğer elinde silahı tutuyordu ama kullanmakta tereddüt ediyor gibiydi.

Sonunda eli çok güçlüydü ve parmaklarım çözülerek bıçağı serbest bıraktı ve beni savunmasız bıraktı. Zafer kazanmış olan Art beni tekrar dolaba çarptı ve muhtemelen ellerimi bağlamak için beni çevirmeye çalıştı. Daha önce cebinin yanında bir parıltı fark etmişim ve üzerinde kelepçe olduğundan şüphelenmişim. Dönmeyi reddederek onunla hep mücadele ettim ve tek elim boşta olduğu için beni manevra yapmakta biraz zorlandı.

"Debelenmeyi bırak, yoksa kafanı uçururum," diye bağırdı. "Kimse gelmiyor ve sen de bunu biliyorsun. Uslu dur yoksa Leith'in seni hayatta tutmak için bana verebileceği hiçbir şey yok."

"Bundan şüpheliyim. Fahişelik işiniz çok para getiriyor gibi görünüyor. Bundan o kadar kolay vazgeçecek misin?"

"Soylu kızları elde etmenin başka yolları da var," diye homurdandı, hâlâ beni itip kakmaya ve bastırmaya çalışıyordu. Talihsiz olan şey, giderek yaklaşıyor olmasıydı. Gücüm hızla azalıyordu. "Diğer insanlar anlaşma yapacaktır. Leith'e ya da onun melez fahişesine ihtiyacım yok!"

Markelle'i görmeden önce sandalyeyi gördüm. Garaj kapısından tırmanmak için kullandığım sandalyeydi. Abigail dışarı çıktığında onu kenara itmişti ve şimdi Markelle gizlice yaklaşıp Art'a arkadan onunla vurmuştu. Onu bayıltacak bir darbe değildi ama beni bırakmasına ve sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu. Markelle hemen kaçmaya çalıştı ama Art'ın dikkati onun üzerinde değildi. Gözleri tekrar benim üzerimdeydi. Zayıf ya da değil, onu alt etmek için bu açıklığı kullanmam gerektiğini biliyordum. Tekrar ileri atıldım, yumruklarım hazırda ve-

Beni vurdu.

Yardım edin, o piç beni vurdu. Kurşun beni sağ omzumdan vurdu ve dolaplara doğru uçtum, sol elim içgüdüsel olarak kanı durdurmak için yaraya giderken yere çöktüm. Art hızla bana doğru yürüdü, silahı aşağı doğrultmuştu. "Bir sonraki kalbinden girecek," dedi. "Şimdi arkanı dön ve ellerini arkana koy."

"Burada kan kaybediyorum," diye karşılık verdim. Omzum yanıyordu ve kolumu bile hareket ettiremiyordum. "Daha ne kadar etkisiz hale gelebilirim?"

Gülümsemesi acıydı. "Eugenie, ölene kadar yeterince etkisiz hale gelmeyeceksin."

Markelle'in tekrar arkasından geldiğini gördüm. Sandalyesi gitmişti ama yumrukları dışarıdaydı ve umutsuzca onu benden uzaklaştırmaya çalışarak sırtına vuruyordu. Bu asilceydi ve kalbimi sızlattı ama ona buradan defolup gitmesi için bağırarak istedim. Onun için bir sivrisinekten fazlası değildi. Adam kolaylıkla arkasını döndü ve kadına ters bir yumruk attı; yemin ederim, kadın yere benim vurulduğum andakinden daha sert düştü.

O kısacık saniyeler içinde bir ayağımı olabildiğince sert bir şekilde dışarı çıkardım ve Art'ın kaval kemiğine vurdum. Tökezledi, bacağı büküldü ama düşmedi. Ancak silah elinden düştü. Bir takırtıyla yere çarptı ve benim ulaşamayacağım bir yere kaydı ama Cariena'nın ulaşamayacağı bir yere değil. Görünüşe göre bunca zamandır mutfağın uzak tarafında duruyordu. Silah ona doğru kaydığına, ürkek kız hiç tereddüt etmedi. Silahı eline aldı -parmakları metal ve polimerlerle temas ettiğinde çığlık attı- ve silahı yerde bana doğru kaydırды.

Silahı aldım. O sırada Art'ın gözleri silahın yolculuğunu takip ediyordu, bu yüzden silah elime geldiğinde yüzü bana dönüktü. Silahı bir anda nişan almıştım ve sol elimle çok iyi bir nişancı olmasam da korkunç da değildim. Hiç tereddüt etmeden: Ateş ettim. Kurşun göğsüne saplandı ve geriye doğru düştü, yaradan hemen kan akmaya başladı. Hedefi vurmuşum.

Markelle ve Cariena koşarak yanıma geldi, birkaç dakika sonra Raina da onları takip etti. "İyi misin?" diye haykırdı Markelle.

"Ben mi?" diye sordum inanamayarak. "Seni odanın ortasında tokatladı." Omuz silktilti. "Ben buraya geldiğimden beri daha kötülerini de yaptılar."

Üçü birlikte, yaralı omzuma çok fazla baskı yapmadan ayağa kalkmama yardım etmeyi başardılar. Raina iyileştirici büyülerinden bazılarını denedi -belki de güçlerini göz ardı etmekte çok acele etmişim

-Ve yarayı sarmak için bandajlar bulduk. Gücü sadece acıyı azalttı; daha kapsamlı bir şey yapamazdı.

"Demirden yapılmış," dedi özür dileyerek. Elbette öyleydi. Art bunu asi soylular için yaptırmış olmalı.

"Sorun yok. Ben iyiyim." Tekrar mutfaktaydık ve ben tezgâha yaslanmış bandajı düzeltmeye çalışıyordum. Hepimiz Art'ın bedenini görmezden gelmeye çalışıyorduk. "Tamam. Tekrar yardım çağırmayı deneyebilirim ama sanırım buradan yürüyerek çıkmamız gerekiyor. Geçidin nerede olduğunu biliyorum ve biraz uzun bir yol, ama yapabilmeliyiz-"

"Eugenie? Neler oluyor?"

Sargılarımı düzeltirken silahı tezgâhın üzerine bırakmışım ama göz açıp kapayıncaya kadar tabanca tekrar sol elimdeydi ve mutfaktaki yeni eklentiye doğru çevrilmişti. Yüzünü görmeden önce sesini tanıyordum. Nasıl tanımayabilirdim ki? Bütün hafta boyunca hem uyurken hem de uyanırken o sesi tekrar tekrar dinlemiştim. Bir çelişkiydi çünkü sevgi ve bağlılık vaat ederken sadece acı ve aşağılama sunuyordu.

En kötüsünü saf irade ve itüzümünün etkileriyle uyuşturmuşum. Ama şimdi, adrenalinle dolmuş, kaçmanın eşiğinde ve duyularımın kontrolündeyken, her şeyin gerçek büyüklüğü bana çarptı. Dehşet. Dehşet. Çaresizlik. Duygu üstüne duygu içimi yakıp kavurdu, ama zihnim bir nefeslik boşlukta, şu anda bana yardımcı olmayacak tüm duyguları hemen yok etti. Geriye sadece karanlık olanlar kalmıştı. Öfke. Öfke. Kötülük.

Silahı daha sıkı tuttum ve dünyada en çok nefret ettiğim adama gözlerimi diktim.

"Merhaba, Leith."

Yirmi Beşinci Bölüm

Leith orada öylece durdu, donup kalmıştı, gözleri silahtaydı. Sonunda yutkunarak bakışlarını yavaşça yüzüme kaldırdı. Solgundu, o kadar solgundu ki bayılmanın eşiğinde olabilirdi.

"Eugenie... Yaralanmışsın... İyi misin? Bandajında kan var...."

Bundan şüphe etmedim ve kontrol etme zahmetine girmedim. "Kes şunu. Şu lanet olası endişeli tavrını bırak. Bunu duymak istemiyorum."

Gözlerimin ucuyla kentsoylu kızların bir tür onur muhafızı gibi bana doğru yaklaştıklarını gördüm. Onlara geri çekilmelerini söylemeye başladım ama Leith'in gerçek bir büyüğü yoktu ve silahı olan bendim.

"Nesin sen...? Rol yapmıyorum, yemin ederim. Seni önemsiyorum. Seni seviyorum."

"Beni seviyor musun?" Hırladım. "Aşık olan insanlar diğer insanlara uyuşturucu verip tecavüz etmez!"

"Tecavüz değildi. Sana hiç zarar verdim mi? Seni dövdüm mü?"

Bir an için o kadar şaşırmıştım ki konuşamadım bile. "Sen... sen ciddisin, değil mi? Buna gerçekten inanıyor musun? Gerçekten yanlış bir şey yapmadığına inanıyorsun!"

"Seni ikna edebilmemin tek yolu buydu... Seni birlikte olmamız gerektiğine ikna edebilmemin tek yolu buydu. Normal kur yapma yöntemi işe yaramadı. Annemin seni yakalayıp Rowan'a getirme girişimi de işe yaramadı."

"Ne girişimi?"

"Büyüsünü kullanarak birkaç hayvanın gücünü birbirine bağladı ve-" "Aman Tanrım! Bu o muydu?" Katrice, Smokey'i beni geri getirmesi için göndermişti.

Leith için. Çok güzel. Girard onun orman hayvanlarına olan sevgisinden bahsetmişti ama onları kontrol etme yeteneğinden bahsetmemişti.

Leith umutsuzca, "Bak," diye mırıldandı. "Harika bir takım olurduk, bunu biliyorsun. İki krallığımız olurdu. Sizinkine yardım etmek için neler yapabildiğimi gördünüz! Senin gücün ve benim yaratıcılığım!"

"Yaratıcılık mı?" Ağladım. Her şey bu kadar korkunç olmasaydı gülerdim. "Sende hiç yok! Ortalama bir soyludan biraz daha fazla teknolojik bilginiz var, ama geri kalan her şeyi insanlardan çaldınız. Bunları bu kızların özsaygısı karşılığında takas ettiniz. Kendi halkınızdan kaçırarak cesaretiniz bile yok!"

Bana tecavüz ettiğinde olduğu gibi, yine daha kavgacı olmasını diledim. Bu pastoral, sahte aşk daha kötüydü. Bana yaptığı her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Öfkemin kabardığını, içime öfke dolduğunu hissedebiliyordum. Zorlukla görebiliyordum

Öfkem yüzünden. Ya da belki kan kaybından. Daha da tuhafı havadaki garip değişimdi, bir soğuma. Daha önce nemli ve havasızdı ama şimdi kesinlikle daha serindi. Bir Volusian görünümünü müjdeleyecek şekilde değil, tam olarak anlamlandıramadığım tamamen farklı bir şeydi.

"Bunu bir daha yapmayacağım, yemin ederim. Eğer istediğin buysa, seni mutlu edecek ve birlikte olmamızı sağlayacak şey buysa..."

Bana doğru bir adım attı ve ben de kolunu sıyırıp arkasındaki dolaba isabet eden bir uyarı atışı yaptım. Hemen hareket etmeyi bıraktı, yüzü daha da solgunlaştı.

"Kıınıldama!" Çığlık attım. "Bana dokunmayı aklından bile geçirme."

Hâlâ inanamıyordum, hâlâ böyle devam ettiğine inanamıyordum. Onunla yatakta olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüp duruyordum, bedenimi zorlaması ve tamamen ihlal etmesi. Bir kez daha, havada hafif bir değişim oldu ve bunun ne olduğunu anladım. Barometrik basınç. Nasıl anladığımı bilmiyordum ama anlamıştım. Basınç düşüyordu. Hızla. Havada ozon dolaşıyordu.

"Seni seviyorum," dedi kısık bir sesle.

"Sen bencil, lanet olası bir tecavüzcüsün," diye cevap verdim. "Ve ben -*Ben Diken Kraliçesiyim.*" Kelimeler ağzımdan çıkarken, Dorian'ın kraliçe olduğuma inanmam gerektiği konusunda ne demek istediğini anladım. O anda inanmıştım. Ve Leith gibi biri benim gibi birine böyle bir şey yapmazdı.

"Ben Diken Kraliçesiyim," diye tekrarlardım. Şimdi etrafımızdaki hava kıpırdanıyor, perdelerin dalgalanmasına ve birkaç şeyin tezgâhtan düşmesine neden oluyordu. "Ve yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

"Eugenie, dur. Silahını indir."

Gözlerimi Leith'in sinmiş halinden kaldırdım ve bu kez güldüm ama daha çok boğulur gibi bir ses çıkmıştı. Kiyo, Dorian ve Roland mutfak girişinde duruyordu. Benim kurtarıcılarım. Art eve geldiğinde ön kapıyı açık bıraktıktan sonra sanki herkes içeri dalabilirmiş gibi gelmişti.

"Tanrım," dedim. "Biraz geç kaldınız."

Konuşan Kiyo'ydu, yüzü gergin ve endişeliydi. "Herkesin sakinleşmesi gerekiyor. Onu yakaladın, Eugenie. Her şey bitti. Silahı hemen kaldır."

Roland da gergindi, kendi silahıyla dururken yüzü okunmuyordu. Yanındaki Dorian fazla endişeli görünmüyordu ama yüzünde her zamanki kahkahalardan eser yoktu.

"Onun ne yaptığını bilmiyorsun," diye hırladım. "Merhametten bahsedip duruyorsun ama bir noktada bunun bitmesi gerekiyor. Ölmesi gerekiyor." Rüzgâr daha da şiddetlendi. Saçlarımın bir kısmı yüzüme savruldu ama onları savuracak boşta bir elim yoktu.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye haykırdı Leith. Yüzü çaresiz ve yalvaran bir ifadeyle diğer adamlara baktı. "Onu adil bir şekilde kazandım. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Eski günlerde bu işler böyleydi. Kraliçeyi yakalayan adam kral oldu. Eğer o

Hamile, o benim nikahsız eşim."

Roland'ın yüzündeki tiksintiyi gördüm, eli silahın üzerinde sıkılaşmıştı. Silahı kaldırmaya başladı ama hâlâ sözcü olduğu anlaşılan Kiyo, üvey babamın silahı tekrar indirmesine neden olan küçük bir hareket yaptı. Hafifçe. Kiyo Lieth'e, "Bu gelenek bin yıllık bir gelenek," dedi. "Artık hiçbir anlamı yok. O senin değil."

"Ayrıca," dedim bakışlarımı tekrar Lieth'e çevirerek. "İstemesem senin bebeğini doğuracağımı gerçekten düşünüyor musun? Eğer hamileysem, bu düzeltilmesi kolay bir sorun."

Ağzı açık kaldı. "Yapamazsın... Bu küfürdür..."

Ve gerçekten de çocuk düşkünü soylular arasındaydı. Kürtaj benim de hoşuma giden bir şey değildi ama bu dünyada böyle bir vahşetten doğacak bir çocuğu doğurmamın imkânı yoktu. Bir rüzgâr aniden şiddetlendi ve neredeyse beni devirecekti. Mutfak penceresi kırıldı.

Kiyo hâlâ etkilenmemişti. "Eugenie, kes şunu. Büyüyü durdur. Silahını indir. Onu ve kızları geri götüreceğiz. Onunla Öteki Dünya'da hesaplaşacağız."

"Bunu nasıl söylersin?" Bağırdım. "Onu duydun! Tüm bunlardan sonra gitmesine nasıl izin verirsin? Ne yaptığını bilmiyorsun!"

"Serbest kalması şart değil," diye karşı çıktı Kiyo. "Başka yollar da var."

Mutfakta aniden kör edici bir ışık patladı, gözlerim kamaştı ve bir an için göremez hale geldim. Aynı anda, kulak zarlarımın patlayacağını düşündüğüm kadar yüksek bir çatırtı duydum. Ve böylece, şimşeği kontrol etmenin yolları beynimde tıkırdamaya başladı. Kalıpları, onu çağırmak için neye ihtiyacım olduğunu ve Ysabel'in söylediği gibi duygularımı nasıl kullanacağımı anladım.

Silahı tezgahın üzerine koydum. "Buna ihtiyacım yok," dedim Leith'e. Rüzgâr etrafımızda kükrüyor, eşyaları sağa sola savuruyor, saçlarımı ateşten bir bulut gibi savuruyordu. Fırtınanın merkezindeydim. Etrafımızda çok ama çok hafif bir gök gürültüsü yankılandı -sonuncusu kadar bile yüksek değildi-. Bakışlarımı Leith'e çevirdim, menekşe rengi gözlerimin Fırtına Kralı'nın sinirlendiğinde olduğu gibi kararmış olup olmadığını merak ediyordum. "İçindeki havayı emeğim ve sonra seni yıldırımla yok edeceğim."

Leith dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen... lütfen bunu yapma..." Bana ilk kez saldırdığında ona söylediğim sözlerin aynısı.

Fırtına etrafımda daha da şiddetlendi. "Ben Fırtına Kraliçesiyim," dedim alçak bir sesle. "Ve bana yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Kiyo bir adım öne çıktı. Onu düşüncelerini tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordum. Bana saldırmayı düşünüyordu ama giderek güçlenen büyüyle yapabileceklerimden çok korkuyordu. Son bir umutsuz yalvarışta bulundu.

"Eğer halkını, o kızları biraz olsun önemsiyorsan bunu yapmazsın. O bir prens. Onu öldürürsen, annesi sana savaş açar. Kuraklığın kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Bir de orduların gelip halkınızı mahvettiğini düşünün."

Arazi. Köyler yakıldı. Masum insanlar öldürüldü. İstedığınız bu mu? Bunu onlara yapabilir misiniz?"

Etrafımızda fırtına kopuyordu ve içimde Leith'e olan nefretim kendi başına bir fırtınaydı, damarlarımda dolaşan bir zehirdi. Onun acı çekmesini istiyordum. Onun mahvolmasını istiyordum. Ölmesini istiyordum. Günahlarından arınmasına izin verilemezdi. Ve yine de... tüm bu nefretin, tüm bu öfkenin içinde bir yerlerde, Kiyo'nun sözleri nüfuz etti. *İstedğin bu mu? Bunu onlara yapabilir misin?*

Birkaç ağır saniye daha Leith'e baktım. Sonra fırtına yavaş yavaş dinmeye başladı. Artık şimşek çakmıyordu. Rüzgar azaldı. Bulutlar buharlaştı. Basınç dışarıdakine benzer seviyelere yükseldi. Leith rahatlayarak sarktı ve ben de bu kadar güç harcadığım için nefes alışımın ne kadar düzensiz olduğunu fark ettim.

"Hayır," dedim usulca, içimdeki tüm enerjinin tükendiğini hissederek. Yorulmuştum. Çok, çok yorgundum. "Savaş istemiyorum. Ben... Ben böyle bir şeyi serbest bırakamam."

Sonra, o ana kadar ilk kez Dorian konuştu.

"Yapabilirim," dedi.

Ve kimse ne olduğunu anlayamadan, mutfığa doğru ilerledi. Kılıcı kınından çıktı, ışıktaki parlak ve ölümcül görünüyordu ve doğrudan Leith'in vücuduna sapladı. Dorian kılıcı Leith'in karnına daha da saplarken Rowan Prensi kaskatı kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Zaman hepimiz için durdu. Dorian dışında kimsenin

-Bunun olduğuna gerçekten inanıyordu. Bir an sonra Dorian kılıcı hızlı ve sert bir hareketle çekip çıkardı. Leith'in bedeni yere düştü. Dorian'ın yeni kılıcı kullandığını fark ettim, Girard'ın yaptığı demir bağcıklı kılıcı. Leith'e saplandığı yerden ve dudaklarından kan akıyordu. Art'ın bıraktığı karmaşadan yüz kat daha kötüydü ve o koyu kırmızı sıvı biriktikçe, zihnimde açan güllerin tuhaf bir görüntüsü belirdi. Bayılıp bayılmayacağımı merak ediyordum.

Kiyo, Leith'i kurtarabilecekmiş gibi ileri atıldı ama hepimiz çok geç olduğunu biliyorduk. Prens çoktan ölmüştü. Kiyo öfkeyle Dorian'a döndü. "Ne yaptın sen?"

Dorian'ın yüzü sakindi, kılıcı kaydırırken sesi yumuşaktı - kan ve her şey -kılıfına geri soktu. "Yapman gerekeni."

Kiyo gözlerini Dorian'a dikti, o da bakışlarına karşılık verdi. Kiyo'nun yüzünde birçok şeyin karışımı vardı: öfke, şok, korku. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok... neyi serbest bıraktığın hakkında... onun üzerine neyi serbest bıraktığın hakkında...."

Dorian önce Leith'in bedenine, sonra Art'ınkine ve sonra tekrar Leith'e baktı. Yüzündeki küçümseme ifadesi, onların onun gözünde ne kadar değersiz olduklarını açıkça gösteriyordu. Dorian'ın gözünde onlar fark edilmeye, hatta insan olarak görülmeye bile değmezlerdi. Tekrar Kiyo'ya baktı.

"Ne yaptığımı biliyorum. Ve onu gerçekten terk edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Sonuçları mı? Onu onlarla yalnız mı bırakayım? Ayrıca..." Dorian'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bunu yapan benim. Katrice'in peşine düşeceği kişi benim."

Kiyo başını salladı. "Hayır. İkinizin de peşine düşecek. Bunu yapmamalıydım."

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından sesim nihayet bana geri gelmişti. Dudaklarımı ıslatarak konuşmaya çalıştım. "Belki," diye fısıldadım. "Belki de..."

Hepimizin üzerine kalın ve ağır bir sessizlik çöktü. Kiyo bana bir bakış attı... Tam olarak yorumlayamadım. "Şoktasın. Ne dediğinin farkında değilsin. Seni ve kızları Öteki Dünya'ya geri götüreceğiz. Art'ın kayıtları bize diğerlerinin izini nasıl süreceğimizi gösterebilir."

Onun ve Dorian'ın yüzleri arasında bir ileri bir geri baktım. Tüm erkeklerden nefret ettiğimi söyleyecek kadar ileri gitmezdim ama ikisini de sevmeme rağmen aniden ikisiyle de birlikte olamadım. Ayrıca, şu anda Öteki Dünya'yla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Başımı salladım.

"Hayır. Kızları al... Ben gitmiyorum."

Dorian bir kaşını kaldırdı. "Ne yapacaksın?"

Bir süredir ilk kez Roland'a doğru döndüm. Silahı hâlâ ondaydı ama şimdi indirilmişti. Başından beri saldırmaya hazırdı ama diğer iki adamın bu işte başı çekmesine izin vermekle yetinmişti. Daha sonra, bu rengarenk ekibin nasıl bir araya geldiğini öğrenmem gerekecekti. Şu anda... şu anda daha çok Roland'ın yüzündeki ifadeyle ilgileniyordum. Bana sanki beni tanııyormuş gibi bakıyordu. Kalbimin bir parçasının kırıldığını hissettim.

"İstiyorum..." Ve utancımın gözlerimin yaşardığını hissettim ki bu çok aptalcaydı. Tüm bu hafta boyunca hiç ağlamamıştım. Her şeyi yüzüm kızarmadan kabul etmişim. Bugün hiç pişmanlık duymadan savaştım ve öldürdüm. Şimdi... şimdi sanki bir ömür boyu çektiğim keder içimden çıkıyordu. "Eve gitmek istiyorum," dedim. Gözyaşlarım kaçtı, yanaklarımdan aşağı aktı. "Annemi görmek istiyorum."

Bir an için Roland'ın arkasını dönüp gideceğini, beni her zaman dönüşeceğimden korktuğu yarı-gentry olarak, Öteki Dünya'yla ilişkisi hakkında ona yalan söyleyen kişi olarak mahkûm edeceğini düşündüm. Sanırım arkasını dönseydi, o anda ölmüş olurdu. Onun yerine elini uzattı. Aslında elini tutacak cesareti kendimde bulamadım. Şu anda kimsenin bana dokunmasına izin verebileceğimi sanmıyordum. Buradaki tüm erkekleri seviyordum ama şu anda onlardan açıklanamaz bir şekilde korkuyordum.

Yine de Roland'la giderken kendimi güvende hissediyordum. Roland benim babamdı. Hislerimi anlayınca elini indirdi ve bana işaret etti. Mutfaktaki cesetlerin üzerinden geçerek ona yaklaştım.

"Tamam," dedi Roland usulca, kendi gözleri de yaşlarla parlıyordu. "Hadi eve gidelim."

Yirmi Altıncı Bölüm

Bu bir sır değildi: Annem Öteki Dünya'ya ait şeylerden nefret ederdi. Orada bir mahkûm olduğu ve Fırtına Kralı'nın zoraki metresi olarak hizmet ettiği düşünülürse, duygularını anlamak o kadar da zor değildi -şimdi benim yaşadıklarımın farklı değildi. Roland'la benim yaşamak için ne yaptığımızı görmezden gelmeye çalıştığı gibi, içimdeki soylu kanını da görmezden gelmeye çalışıyor, bana tamamen insanmışım gibi davranıyor ve çoğu zaman aksini duymayı reddediyordu.

Bu yüzden Tucson'a döndüğümüzde her şeyi Roland'dan daha iyi karşılamasına biraz şaşırdım. Ben etrafta yokken tartışıklarını biliyordum. Ona Sarı Nehir'de neler olduğunu, nasıl gizlice büyü yaptığımı ve şimdi nasıl bir peri krallığının hükümdarı olduğumu anlatmıştı. Ona Leith'ten de bahsetti. Eğer bunlardan herhangi biri onu şoke ettiyse, eğer bunlardan öğrendiyse ve dönüştüğüm şey için benden nefret ettiyse... şey, bunu asla belli etmedi. O sadece... yani, annemdi.

Beni eski yatak odama yerleştirdi. Yıllar boyunca pek değişmemişti ve hatta tavana yapıştırdığım karanlıkta parlayan yıldızlar hâlâ duruyordu. Gençliğimde onları oraya koyduğumda, boyanın bir kısmını sökmeden asla çıkmayacaklarından endişe etmişti. Sanırım bunca yıldır hiç zahmet etmemiş.

Roland'ın tanıdığı birinin gelip omzumda saha ameliyatı yaptığını, kurşunu çıkardığını ve beni ağrı kesici ve antibiyotiklerle bıraktığını biliyordu. İyileşmenin ilk günlerinde Roland'ı sadece o kadar gördüm. Benimle en çok kalan annemdi; öteki dünyadan olmayan her şey hakkında konuşuyor, kitap ve televizyon gibi eğlenceler bulmamı sağlıyordu. Yine de aklım başka şeylerdeyken bu eğlencelere pek dikkat edemiyordum. Önceki haftalardaki olayları, tutarlı düşünceleri bir araya getiremeyecek kadar yorgun düşene kadar kafamda tekrar tekrar döndürüyordum. O bitkin noktaya ulaştığımda, genellikle zihnimi bir süreliğine boşluğa bırakırdım. Bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı, özellikle de sık sık Leith'le ilgili kâbuslar görerek uyandığımdan beri. Boş bir zihin bazen hoş karşılanırdı.

Regl olduğumda da anneme gitmiştim. İçim rahat etsin diye o da hamilelik testi almıştı. Test negatif çıktığında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Annem beni yatakta tuttu ve "Biliyorum bebeğim, biliyorum" diyerek sürekli salladı. Garipti çünkü neden ağladığımı bile bilmiyordum. Testin negatif çıkması iyi bir şeydi ve Leith'le yarım kalan bir şey olmadığı için mutluydum. Bana sarıldığında - ilk kez gerçekten

Art'ın evinden beri kimse bana dokunmadı. Birdenbire bana hamileyken neler hissettiğini merak ettim. Kendisine zorla giydirilen yarı soylu çocuk düşüncesi onu tiksindirmiş miydi? Benden kurtulmak istemiş ama Öteki Dünya'da bunu başaramamış mıydı? Bunu çok fazla düşünmek istemediğim için ürperdim. Üşüdüğümü düşünerek gidip bana bir kazak getirdi.

Birkaç gün sonra Roland'la nihayet konuşabildik. O zamanlar daha hareketliydim ve mutfakta bir kâse mısır gevreği yapmak için aşağıya inmiştim. İçeri girip bana katıldı, masada oturmuş kahvesini yudumluyordu. Yüzünde onu son gördüğümünden daha fazla çizgi var gibiydi. Şüphesiz benim hatamdı.

"Özür dilerim," dedim sessizlik katlanılamayacak kadar zorlaştığında. "Ben... Sana söylemeliydim."

Fincanından başını kaldırıp baktı. "Tam olarak hangi kısmı?"

"Hepsi. Her şeyi. I..." İçimi çektim. "Öteki Dünya'da vakit geçirmeme hep çok kızardın. Gerisini öğrenirsen üzülürsün diye düşündüm."

"Oh, inanın bana, bunu *şimdi* duyduğuma o zaman duyacağımdan çok daha fazla üzüldüm."

"Özür dilerim," dedim tekrar, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Her şey çok hızlı oldu. Aeson'la o kavga vardı-"

"Biliyorum, biliyorum. Kiyo bana bunun ayrıntılarını verdi, gerçi o da artık Fırtına Kralı'na layık kasırgalar yaratabildiğini öğrenince biraz şaşırdı."

Başımı salladım. "Bundan çok uzağım. Ve bir kez büyü öğrenmeye başladım mı... Duramıyorum."

Roland içini çekti. "Birkaç kez uğradı."

Fırtına Kralı'nı değil de Kiyo'yu kastettiğini anlamam bir anımı aldı. "Onu görmeye hazır değilim."

"Biliyorum." Bir duraklama oldu ve sanırım Roland'ın bir sonraki sözlerini söylemesi çok zaman aldı. "O kadar da kötü değil. Göreceli olarak konuşuyorum."

Ona üzgün bir yarım gülümseme verdim. "Evet, o harika biri." Ciddiydim de... ama Kiyo hakkında beni rahatsız eden bir şey vardı, kafamın arkasında beni dürtüp duran bir şey. Görmezden gelmeye devam ettim.

"Peki şimdi ne olacak?" Roland sordu. "Ne yapacaksın?"

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Peki... başka ne yapabilirim ki? Yaptığım şeyin aynısını."

"Ne yani, dünyalar arasında gidip gelerek normal bir hayatın varmış gibi mi davranmaya çalışıyorsun?"

Sesinin tonu beni incitti. "Benden ne yapmamı bekliyorsun? Hayatlarımız hiç normal olmadı ki."

Başını iki yana salladı. "Bu farklı. Bunu yapamazsın. Kelimenin tam anlamıyla

iki dünyada yaşamak."

Düşünmeme fırsat vermek için bir süre mısır gevreğini yedim. "Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Bu topraklar bana bağlı. Eğer onu ihmal edersem, ölür."

Roland hiçbir şey söylemedi.

"Oh, hadi ama! Sence bunu yapmalı mıyım? Onu terk edip tüm o insanların acı çekmesine izin mi vereyim? Sen de en az Art kadar kötüsün." Art'ın cesedine ve Abigail'e ne olduğuna dair gizem... yani bir gizemdi. "İcabına bakıldığı" dışında kimse bana tam olarak bir şey söylememişti.

Roland'ın gözleri öfkeyle parladı. "Hayır, ben onun gibi değilim. Sakın böyle bir hata yapma. Ama soylular bizim insanlarımız değil. Onlar senin halkın değil."

"Şimdi öyleler," dedim, kendimi şaşırtarak.

Ayağa kalktı, tüm duruşu yorgun ve yenilmişti. "Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Seni tanıyormuşum gibi bile hissetmiyorum."

Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca bana hiç el kaldırmamıştı. Ama o anda sanki bana tokat atmış gibiydi. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. Meydan okuyan bir ses çıkarmak istemişim. Bunun yerine, kelimelerim yalvaran bir çocuğunki gibi çok küçük ve çok korkmuş çıktı. Onu Art's'ta gördüğüm için ne kadar minnettar olduğumu hatırladım. Babamı. Benim koruyucum. "Sen... sen artık beni sevmiyor musun?"

Uzaklaşmaya başlamıştı ama arkasına bakmak için durakladı. Mavi gözleri birkaç dakika boyunca beni içine çekti. "Elbette. Seni her zaman seveceğim. Sen benim kızsınsın. Ama her şeyin eskisi gibi olabileceğinden emin değilim."

Roland mutfaktan çıktı ve işte o zaman gitme zamanımın geldiğini anladım.

Kendi evime döndüğümde Tim neredeyse beni deviriyordu. Annem ona ilk geldiğimde iyi olduğumu söylemek için onu aramıştı ama iyileşme haftam ve Art'ın evinde iletişim kurmadan geçirdiğim hafta arasında Tim epeyce çıldırmıştı.

"Ne oldu? Sen iyi misin? Sen yokken Lara'yla ben ilgilendim. Gurur duyardın." Gülümsedim, ona "kaltak sekreter" yerine ilk adıyla hitap etmesine daha çok sevindim. "Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Annem gibi konuşuyorsun," diye takıldım. "Her zaman beni beslemek istiyorsun."

Omuz silkti. "Çok zayıfsın. Peşinden koştuğum kızları düşününce bunu hafife almıyorum."

Hem benim hakkımda hem de kadın seçimi konusunda haklıydı. Beni Art'ın evinde beslemişlerdi ama neredeyse hiç yememiştim. Çok kilo vermiştim.

Kilerimdeki bir torba Milky Way şekerlemesine dokunarak yeniden kilo almak istediğimde, değişiklik olsun diye ciddi bir beslenme konusuna eğilmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden Tim'i biraz bifttek kızartması pişirmesi için gönderdim, o da bu isteğimi yerine getirmeye fazlasıyla hevesliydi.

Günün geri kalanını huzursuz ve sıkılmış bir halde, ne yapacağımı bilemeden geçirdim. Tim'in yapabileceğine dair itirazlarına rağmen biraz çamaşır yıkadım ve bol bol kızartma yedim. Hayvanların hepsi oradaydı, bu da beni Kiyo'nun da hala orada kaldığına inandırdı. Onu ailemde görmeyi reddettikten sonra, yarı yarıya taşınmış olmasını bekliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, şimdi ne yapacağımdan emin değildim. Yakın zamanda Öteki Dünya'ya gitmeyi planlamıyordum ve Lara'ya daha sonra telefonda da söylediğim gibi, bir süre için yeni bir iş almamın imkânı yoktu. Bu durum hem Tim'i hem de onu muhasebem konusunda tedirgin ediyordu ama tasarruf hesabımın en azından geçici olarak güvende olduğunu biliyordum.

Sihrimi tamamen yalnız bıraktım. Etrafımdaki hava ve su buharının bir siren şarkısı gibi beni çağırdığı ve onlara dokunmak için yanıp tutuştuğum zamanlar olsa da, buna yaklaşıyordum. Kullandığım tek büyü şamanikti: Volusian'ı çağırmaya çalıştım. O gelmedi. Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

Yatağa girebilmek ve zaman geçirmek için bir şeyler bulmaya çalışmayı bırakabilmek için neredeyse akşam karanlığına şükrediyordum. Bu ilgisizliğin yaşadığım travmanın doğal bir sonucu, bir tür uyuşmuşluk hali olup olmadığını merak ediyordum. Televizyon, bulmacalarım, hatta Tim'in neşeli konuşmaları... hiçbirisi dikkatimi çekmiyordu. Tam olarak sıkılmamıştım. Sadece dünyayla pek ilgili değildim.

O gece, her zaman yaptığım gibi, rüyamda Diken Diyarı'nı gördüm. Rüya çok canlı ve gerçekti. Sanki kendi evimden çıkıp dağ eteklerinde yürüyüşe çıkmıştım, sanki ruhum bedenim olmadan seyahat ediyordu. Hava keskin ve temizdi, çöl çiçeklerinin kokusuyla doluydu. Güneş ılık ve acımasızdı, ama tanıdık olduğu için rahatlatıcıydı. Ve renkler... renkler rüyamdaki benliğimin ağlamak istemesine neden oluyordu. Şeftaliler, yeşiller ve kaktüs çiçeklerinin tüm renkleri gökyüzünün berrak mavisine bakıyordu. Yakalandığımdan ve tecavüze uğradığımdan beri ilk kez kendimi huzurlu hissediyordum. Rüyamda kendimi bütün ve iyileşmiş hissediyordum.

Göğsümde bir özlemle uyandım, sanki bir parçam eksikmiş gibi. Bunun keskinliği beni ürküttü ve biraz da korkuttu. Üzerime bir bornoz geçirerek mutfağa doğru ilerledim, kahve ve kahvaltının Öteki Dünya'ya koşma isteğini bastıracağını umuyordum.

"Kiyo," diye bağırdım. Elinde kahveyle masaya oturdu, iki köpeği de ayaklarının dibindeydi. Dün Roland'la kahve içerken garip bir déjà vu yaşadım ve beni bir "konuşma" beklediğinden şüphelendim.

"Eugenie," dedi gazeteden başını kaldırarak. Gözleri sıcak ve çikolata kahverengisiydi, çok fazla sevgiyle doluydu. Sandalyesinden kalktı ve

Kollarını açarak bana yaklaştı. Onu kucaklamaya başladım ama bir şey beni geri çekmeye itti, vücudumun kendini güvende tutmaya yönelik koruyucu bir içgüdü. Onun Leith olmadığını biliyordum. Kiyo'nun beni sevdiğini biliyordum... ama içimde başka birine dokunmaktan korkan bir şey vardı. Şimdiye kadar bana sarılmasına izin verdiğim tek kişi annemdi.

Reddedilmem karşısında Kiyo'nun gözlerinde üzüntü ve acı parladı ama beni anlıyor gibiydi. Garip bir şekilde koluma yumuşak bir dokunuş yaptı, ben de hafif bir irkilemeyle buna izin verdim. İkimiz de oturduk -ben kahve getirdikten sonra- ve beni yıllardır görmemiş gibi o yoğun gözleriyle içine çekti. Elbette son iki hafta bana yıllar gibi gelmişti, belki de bu o kadar da kötü bir karşılaştırma değildi.

"Nasılsın?" diye sordu. "Seni çok özledim. Çok endişelendim."

"Ben iyiyim. Emin ellerdeydim."

"Omzun nasıl?"

Hafifçe omuz silktim. "Sert. Ama iyileşiyor. Muhtemelen Öteki Dünya'ya gidip hemen yama yapacak birini bulabilirim."

Yüzü anında karardı. "Bence bir süre oradan uzak durmalısın."

"Yüce İsa. Sen de mi? Ben o toprakların hükümdarıyım. Geri dönmek zorundayım." Rüyam gözümün önüne geldi. Bilinçaltımdaki bir düşünceden daha fazlası olduğunu biliyordum. Diken Diyarı ve ben birbirimize bağlıydık. Ayırmak imkânsızdı. Ondan uzak kalmanın ölmesine neden olacağını biliyordum ve şimdi onsuz da ölebileceğimi fark ediyordum.

"Bir yolu olmalı. Maiwenn'le konuşuyordum, o da bu konuyu araştırarak. Mutlaka tarihin sayfalarında bir yerlerde birileri ölmeden krallığından vazgeçmiştir."

"Bu iyi bir fikir mi?" Ben sordum. "Ben mi vazgeçiyorum?"

"Elbette," dedi şaşkınlıkla. "Bunu hiç istemedim. Bunu yüzlerce kez söyledin. Herkes için daha iyi olurdu. Bu topraklara bağlanacak bir sonraki kişi muhtemelen burayı çöle çevirmez. Sen özgür olurdun, hayatına burada devam edebilirdin, büyüden kurtulurdun...."

Gözlerimi kısmıştım. "Ben de bundan asla kurtulamayacağım."

"Evet," diye kabul etti, sesinde sertlik vardı, "ama Öteki Dünya'nın dışında daha az ayartıcı olacak. Tüm bu şeyleri öğrendiğini bana neden söylemedin?"

"Sana söyledim! Dorian'ın Ysabel'i gönderdiğini söyledim."

"Orada yaptığını gördüğüm şey... sana öğrettiğini söylediğin şey e hiç benzemiyordu."

"Her şey çok hızlı oldu... Zamanın yarısında ben de fark etmedim ve seni üzmemek istemedim."

"Kimse o kadar hızlı öğrenemez," diye mırıldandı. Shaya'nın sözlerini hatırladım. *Fırtına*

King yaptı.

"Görünüşe göre her şeye gücüm yetmiyor. O çile sırasında Volusian'ı kaybettim. Çağırdığımda gelmedi."

"Bildiğini sanıyordum." "Neyi bildiğini?"

"O artık Dorian'a bağlı."

Birkaç saniye bakakaldım. "Aman Tanrım. Bunun olabileceğini düşünmüştüm..." Kiyo gözlerini dikip baktı. "Öyle mi? O zaman ne halt etmeye onu

Dorian mı? Neden beni uyarması için onu göndermediniz?"

"Tam da bu nedenle! Eğer Volusian kontrolümden çıkarsa, Dorian'ın muhtemelen onu bağlayabileceğini biliyordum."

"Sanırım. Ama az önce Dorian'a bir nükleer başlık vermişsin gibi hissediyorum."

Söylemedim ama Kiyo'nun, yardım için onunla değil de Dorian'la iletişime geçtiğim için daha çok üzüldüğünü hissediyordum.

"Ve beni böyle buldunuz, değil mi? Volusian Dorian'a söyledi, o da sana ve Roland'a?" Roland'dan duymuştum ama tekrar duymak istiyordum.

Kiyo başını salladı. "Savaştan sonra ortadan kaybolduğundan beri seni arıyorduk. Hiçbirimizin ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Birkaç gün sonra Roland'ın bu dünyadaki bir ava yardım etmesini sağladık ama hiçbirimiz..." Başını iki yana salladı. "Hiçbirimizin sana böyle bir şey olduğu hakkında bir fikri yoktu."

Garip bir sessizlik çöktü, her birimiz ikimizin de dile getirmediği şeyleri düşünüyorduk. Benim hapsedilmem. Tecavüzüm. Gözlerimi indirdim, kahve fincanının kenarıyla oynuyordum. Anılar bir rollercoaster gibiydi. Bazen zihnimin en dibine kadar iniyorlardı. Diğer zamanlarda ise aniden alevleniyor, zihnimin ön saflarına itiliyor ve bu çilenin neden olduğu tüm baş döndürücü, korkunç korku, ihlal ve çaresizlik duygularını serbest bırakıyorlardı.

Aniden sertçe başımı kaldırdım ve Kiyo'nun gözlerinin içine baktım. "Şansım varken neden Leith'i öldürmeme izin vermedin?" İçimde yanan intikam ateşini ve etrafımda dönen fırtınayı ürpererek hatırladım.

Bu soru Kiyo'yu açıkça hazırlıksız yakaladı. "Ne? Nedenini biliyorsun. Siyasi sonuçlar yüzünden... Çünkü sen intikam alacak türden bir insan değilsin...."

"Öyle değil miyim?" diye sordum. Birdenbire ona kızmıştım ve o anda bütün hafta boyunca bu kızgınlığımı bastırdığımı fark ettim. "İntikamın ne zaman doğru olduğu hakkında konuşmaya hakkın yok. Benim yaşadıklarımı sen yaşamadın."

"Biliyorum," dedi nazik olmaya çalışarak. "Korkunç bir cezayı hak ettiğinden şüphem yok. Senin için nasıl olduğunu ancak hayal edebilirim."

"Hayır. Hayal edebilmeniz *imkanı* yok."

"Bu intikamdan da öte bir şey. Bunun ardından ne olduğunu biliyor musun? Katrice ordularını topluyor, Eugenie. Hükümdarlar asırlardır topyekûn bir savaşa girmemişlerdi. Bu çok kötü olabilir. İnsanlar ölecek. I

seni bundan kurtarmak istedim... seni onun hedefi olmaktan kurtarmak istedim." "Pekala. O zaman neden onu öldürmedin?"

Ölüm sessizliği.

"Ne?" Kiyo sonunda haykırdı.

Bakışlarımı hiç indirmedim, sesimdeki soğukluğa şaşırmıştım. "Korkunç bir cezayı hak ettiğini söylemişsiniz."

"Evet, hapis ya da-"

"Hapis mi? Delirdin mi sen? O bir prens. Aynı 'siyasi serpinti' olmadan onu tutamazdık. Yürür giderdi."

"İster inanın ister inanmayın, savaşa gitmek daha kötüdür."

"O zaman yine de onu öldürmeliydin," diye tekrarladım. "Herkes senin nasıl 'sadece' bir kitsune olduğundan bahsedip duruyor. Teknik olarak kimseye bağlı değilsin. Belki seni vurabilirdi ama sana karşı tek başına savaşa girmezdi."

Kiyo'nun gözleri kocaman açılmıştı. "A ğ z ı n d a n çıkan kulağın duyuyor mu? Bu çılgınlık!"

Dizlerinin üzerine çökmüş bir adamı öldürmediğim için beni kınıyorsunuz."

"O adam korkunç, berbat şeyler yaptı. Cezasız kalmayı hak etmedi."

Kiyo'nun şaşkınlığı yerini öfkeye bırakmıştı. "Bundan beni sorumlu tuttuğuna inanamıyorum. Ve biliyor musun? Büyü konuşuyor. Ne kadar çok kullanırsan, seni o kadar çok değiştirir. İşte bu yüzden Öteki Dünya'dan uzak durmalısın! Kendi güvenliğin için. Olmak istemediğin birine dönüşmeden önce."

"Oh, şimdi de beni korumak istiyorsun! Bak, herkesten çok senin anlayan gerekir. Öteki Dünya'dan uzak kalamam. Bu dünyadan uzak kalamam. Hiçbir yere ait değilim! Ve yine de... Ben her yere aitim. Benim için uygun bir yer yok. Ben ayrıldım, Kiyo. Bunu anlayacağını düşünmüştüm. Daha önce anladığını söylemiştin. Sen de aynısın."

"Bu... bu bir şekilde farklı."

"Bu yeterince iyi değil. İkiyüzlü davranıyorsun," diye haykırdım. "İkimiz için de o an için neyin uygun olduğuna göre karar veriyorsun. Bir şekilde halledebileceğini ama benim halledemeyeceğimi düşünüyorsun. Bu adil değil. Her birimiz için farklı kurallar koyamazsın."

"Seni korumaya çalışıyorum," diye tekrarladı.

"Senin yapabildiğin şeylerle başa çıkabilecek kadar güçlü olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. Belki de zor kararları verecek kadar güçlü olmayan benim."

"Dorian öyle." Ben durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Ölüm sessizliği, ikinci raunt, üzerimize çöktü.

Kiyo kahvesini bitirdi. "Anlıyorum. Demek mesele gerçekten buymuş." Etrafına bakındı, evi ve her yere yayılmış kedileri inceledi. "Belki de... belki de eşyalarımı toplamanın zamanı gelmiştir."

Kollarımı kavuşturdum. "Bence bu iyi bir fikir."

"Yine de bu adamları toplamam bir ya da iki günümü alabilir."

"Sorun değil." Sesimi mükemmel bir şekilde kontrol ettim, tüm enerjimi sesimin düz çıkmasına odakladım. Hata yaparsam ağlamaya başlayabilir ya da kalması için ona yalvarabilirdim. Bu kadar sert davrandığım ve Leith'i öldürmeme izin vermediği için onu sorumlu tuttuğum için özür dileyebilirim. Kiyo'yu suçlayıp Dorian'ı övmek benim için adil değildi...

...ve yine de yaptım.

Kiyo ayağa kalktı ve ikimiz için de daha kolay olabileceğinden, ben yokken gelip eşyalarını toplayacağını söyledi. Ben de kabul ettim. O kapıya doğru ilerlerken gerginlik bizi sardı. Onu incitmiştim; bunu biliyordum. Ve doğrusu, Kiyo'dan ayrılmakla hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı da tam olarak bilmiyordum. Doğru, çok fazla kavga ediyorduk, yapmak zorunda kaldığım seçimleri anlamıyordu. Yine de işin özü, beni koruma fırsatına sahip olduğunu ve bunu yapmadığını hissetmemdi.

"Eugenie," dedi arka kapının yanında durarak. "Yaralandığınızı biliyorum. Acı çektiğinizi biliyorum ve hâlâ da çekiyorsun. Ve sanırım Dorian'ın yaptığının neden asilce olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama öyle değil. Bunun büyük sonuçları olacak ve bir gün -muhtemelen yakında- yaptıklarından pişmanlık duyacaksınız."

Başımı salladım, hâlâ inatçıydım. "Bilmiyorum. Belki de."

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, çok geç değil. Katrice ile aranı düzeltebilirsin. Bunu durdurabilirsin." Gözlerinde çaresiz, yalvaran bir bakış vardı ve bunun barış arzusundan mı yoksa beni terk etmenin acısından mı kaynaklandığını merak ettim. Onun gidişinden duyduğum acı giderek büyüyordu ama sözlerindeki bir şey bunu durdurdu.

"Telafi etmek mi? Ne demek bu?"

"Bilmiyorum... özür dilerim... suçu Dorian'a atarım. Maiwenn pazarlık edebilir...."

Öfkem tekrar yükseldi. "Oğlu bana tecavüz eden kadına yalalaklık yapmayacağım. Ve Dorian'ın benim yapmam gereken bir şey yüzünden cezalandırılmasına izin vermeyeceğim." Maiwenn söz edilmeyi bile hak etmiyordu. "Sonuçlarına katlanacağım, Kiyo. Ben Diken Kraliçesiyim."

Bana küçük, hüznü bir gülümseme verdi. "Emin misin? Yoksa sen Fırtına Kraliçesi misin?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Leith'e de öyle demiştin. Mutfığa geri dön."

"Hayır." O anıların çoğu bölük pörçüktü ama bunu hatırlayacağımdan emindim. "Ona birkaç kez Diken Kraliçesi olduğumu söyledim ama Tanrım. Fırtına Kraliçesi değil."

"Seni duydum. Bir keresinde Fırtına Kraliçesi demiştin."

Başımı salladım, öfkem geri döndü. "Bir hata yaptınız. Sesleri birbirine benziyor.

Yanlış duymak kolay."

Gülümsemesi seğirdi; üzüntüsü arttı. "Benim kulaklarımla değil."

Kiyo ondan sonra gitti, nereye, bilmiyordum. Bunun bir önemi yoktu. Kalbim kırılmıştı ve onu çok fazla düşünmek her şeyi daha da kötüleştirecekti. Bunun yerine, benim de gitmem gerektiğini biliyordum. Buradan gitmeliydim ve tam olarak nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

Krallığıma gitmem gerekiyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Diken Diyarı'ndaki kaleye geçtiğimde, Nia'yı tavşan kağıt ağırlığının yanında yerde otururken görünce şaşırdım. Dizlerini yukarı çekmişti ve gözyaşları içinde görünen yüzü dizlerinin üzerinde duruyordu. Yine de beni gördüğünde yüzü bulutların arkasından çıkan güneş gibi aydınlandı.

"Majesteleri!" diye bağırdı, ayağa fırlayarak. "Bazıları... geri dönmeyeceğinizi söylediler. Ama ben biliyordum. Döneceğinizi biliyordum."

Kızın gözlerindeki bağlılık şaşırtıcıydı. Nia, Dorian'dan geçen başka bir hizmetkârdı ve bana böyle bir sevgiyle hizmet edeceği hiç aklıma gelmemişti.

"Tabii ki geri döndüm," dedim usulca. "Neden dönmeyeyim ki?"

Gözlerini kaçırdı. "Olanlardan sonra ve... Kraliçe Katrice yüzünden. Bizi terk edip insanların dünyasında kalacağınızı düşünenler oldu."

Bu toprakları terk etmenin beni öldüreceğini söylemeye zahmet etmedim. Başka bir şey beni çok şaşırtmıştı. "Onlar... onlar benim bir savaş başlatıp gideceğimi mi düşündüler?"

"Yapmayacağını biliyordum," dedi hararetle. "Yapmayacağını biliyordum."

Midemde bir düğüm oluşurken ona küçük, rahatlatıcı bir gülümseme verdim. "Beni Shaya ve Rurik'e götür."

İkisi de gelişime şaşırmıştı ama içimden bir ses onların da döneceğimden şüphe duymadıklarını söylüyordu. Shaya'nın yüzündeki merhametten Leith'in bana yaptıklarının herkes tarafından bilindiğini anlayabiliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, beni en çok rahatlatan Rurik oldu. Görünüşümü sorgulamadı. Hiçbir sempati göstermedi. Doğrudan işe girişti. "Siz yokken toplayabildiğimiz kadar asker topladık," dedi. "Bazıları dışarıda kamp kurdu ve Dorian takviye göndereceğini söyledi."

-Onun ordusu çok daha büyük. Sizinkilerin çoğu Highmore'da. Onları dağıtmanın en iyi yolunu belirlememiz gerekecek."

Askeri stratejileri sıralamaya devam ederken bir an için başımın döndüğünü hissettim. Neler oluyordu? Ben ne yapıyordum? Ben orta sınıf bir mahallede büyümüş Tucsonlu bir kızdım. Nasıl oluyordu da burada durmuş, bir peri askerinin savaşı nasıl yöneteceğini anlatmasını dinliyordum?

Bir elimi kaldırdım. "Bekle... daha ileri gitmeden önce. Bundan kaçınmanın bir yolu var mı?" Kiyo'nun sözleri aklıma geldi ve sonra ne yaptığımı söylemekten nefret ettim. "Barışmanın bir yolu var mı?"

Rurik'in gözleri büyüdü ve yüz hatlarını şok ve öfke kapladı. "Barış mı?"

Neyden sonra-"

Shaya kendi el hareketiyle onu susturdu. "Evet, aslında. Katrice bu konuda oldukça uzun bir mektup gönderdi."

"Yani... bunu anlamasını sağlayabiliriz..." Kaza mıydı? Pek sayılmaz. "Yani, Leith'in başlattığını düşünürsek Katrice tüm bunların peşini bırakabilir miydi?"

Shaya rahatsız bir şekilde boğazını temizledi ve Rurik kızgın görünüyordu. "Şey," diye başladı, "tam olarak değil. Katrice'in savaşa girmemesi için, onun tabi krallığı olmamızı talep ediyor ve bunun için istediği haraç ve vergi türleriyle ilgili çok özel ayrıntılar var. Ayrıca... oğlu yerine yeğeniyle evlenmenizi ve bu krallığı ailenin o kolu aracılığıyla ona bağlamanızı da söylüyor. Benim izlenimime göre Dorian'a da benzer bir talep listesi göndermiş -yeğen kısmı hariç- ve Dorian da bunu oldukça, ah, kayıtsızca reddetmiş."

Ağzım bir karışık açık bakakaldım. Aklımdan geçen bu değildi. Leith'in yaptıklarından sonra Katrice nasıl böyle şeyler talep edebilirdi? Ne cüretle sanki *ben* yanlış bir şey yapmışım gibi davranırdı? Evet, tek oğlu için duyduğu acıyı tahmin edebiliyordum. O kadar kalpsiz değildim. Yine de... önerdiği şey gülünçtü. Ve eğer ailesinin başka bir üyesinin bana el sürmesine izin vereceğimi düşünüyorsa...

Katrice ile barış konusundan hiç bahsedilmemiş gibi Rurik'e geri döndüm. Daha sonra Shaya'dan Katrice'in mektubuna resmi bir yanıt yazmama yardım etmesini isteyecektim, "*Ben Diken Kraliçesiyim*" gibi bir şey. *Siktir git*.

"Şimdi ne yapmalıyım?" Rurik'e sordum.

Gülümsedi, gözlerinde şiddetli bir zevk vardı. "Burada toplanan askerlerle konuşmalı ve resmi bir savaş ilanı yapmalısın. Sonra da Highmore'a gitmeli ve oradakilerle konuşmalısın. Bırak onları savaşa gönderen kişiyi, seni henüz kraliçeleri olarak bile tanımıyorlar. Hem savaş için hem de kendi halkına o Rowan sürtüğünün sana dokunamayacağını göstermek için büyüün üzerinde çalışmalısın."

Sözlerinin içimde uyandırdığı hisler karşısında ürperdim. Tucson'da büyümden saklanmaya çalışıyordum ama şimdi beni tekrar çağırıyordu. Ve Katrice'ten gelen bu tehditle - hayır, Katrice'ten gelen bu hakaretle - doğanın tüm güçlerini toplayıp onu parçalamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Dorian buraya geliyor, sanırım bugün," dedi Shaya, ölümcül düşüncelerimi bölerek. "Onu takip et. O ne yapacağını bilir."

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim. Emin olduğum tek şey, Rurik'in ortaya koyduğu haritaların üzerinden geçmeye ve aklındaki tüm birlik yerleşimlerini incelemeye tam olarak hazır olmadığımındı. Risk konusunda her zaman berbat olmuşumdur ve bunun da benzer olacağını hissediyordum. Ayrıca, Dikenli Diyar'a savaşmak için dönmemiştım - en azından şu an için. Dün gece gördüğüm rüya yüzünden gelmişim, kendimi huzur içinde hissettiğim rüya.

Çünkü şu anda hiç huzur hissetmiyordum. Soylu bir kraliçe orduları yönetip halkımı öldürmek istiyordu ve benim de aynısını ona yapmam gerekiyordu. Çok sevdiğim erkek arkadaşımın daha yeni ayrılmıştım çünkü beni bir saldırgandan korumadığı için -muhtemelen mantıksız bir şekilde- onu sorumlu tutuyordum. Ve o saldırgana gelince... yüzü hala zihnimde parlıyordu ve ne kadar zaman geçerse geçsin, içimdeki o kirli duygudan ya da dokunulmaktan duyduğum tiksintiden kurtulamıyordum.

Rurik'e onunla daha sonra konuşacağıma, önce kendime biraz zaman ayırmam gerektiğine dair yemin ettim ve ikisinden de ayrılarak kalenin kapalı bahçelerinden birine gittim. Sık sık meditasyon yaptığım, Shaya'nın hâlâ ot yetiştirmeye çalıştığı ve Kiyo'yla seviştığımız bahçeydi. Orada bağdaş kurup oturdum, etrafımdaki turuncu kayaların üzerindeki güneşi seyrediyor, mesquite ve smokethorn ağaçlarının dallarını karıştıran hafif esintinin tadını çıkarıyordum. Küçük bir kertenkele bir kayanın arkasına kaçtı ve yakındaki bir çiçek kümesinden sinek kuşu ya da büyük bir arı sesine benzeyen bir ses duydum.

Zihnimi temizledim ve daha önce yaptığım gibi toprakla iletişim kurmaya ve onu iyileştirmeye çalıştım ama her nedense bağlantı kurulamadı. Panik beni ele geçirdi. Leith ile yaşadığım olaylar içimde bir şeyleri mi kırmıştı? Krallığı canlandırma yeteneğimi mi kaybetmişim? Orada oturup terliyor, eğer bağlantı kuramazsam toprağa ne olacağını merak ediyordum. Sıcak sonunda uykumu getirdi ve ellerim toprağı kazıyarak çimlerin üzerine uzandım.

Uyandığımda iki şey hemen ortaya çıktı. Birincisi, kendimi daha iyi hissediyordum. Kendimi güçlü ve yenilenmiş hissediyordum ve etrafımdaki renkler ve kokular daha güçlü ve daha canlı görünüyordu. Hâlâ yaklaşan savaştan memnun değildim ama içimdeki o korkunç his... Leith'in bıraktığı acı... azalmıştı. Etrafımdaki hava uğulduyordu ve kafamı karıştıran bir saniyeliğine, benim nerede bittiğimi ve toprağın nerede başladığını anlayamadım. İşte o zaman meditasyonumun neden işe yaramadığını anladım. Toprağı iyileştirecek durumda değildim. Onun beni iyileştirmesi gerekiyordu. Artık enerjiktim, her şeyi yapmaya hazırdım. Bir savaşa liderlik etmeye hazırdım.

Uyandıktan sonra fark ettiğim bir diğer şey de Jasmine'in hemen yanımda oturuyor olmasıydı, gri gözleri benimkilere bakıyordu. Hemen ayağa fırladım. "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdım. "Gevşek olmaman gerekiyordu."

Girard'ın kelepçeleri hâlâ üzerindeydi ve başını kaleye doğru salladı. "Tam olarak gevşek değilim."

Hareketini takip ettim ve bir düzine muhafız gördüm, hepsi saygılı bir mesafeyi koruyorlardı ama hepsi de Jasmine'i yakından izliyorlardı. Volusian ortadan kaybolduğunda, Rurik hiç şüphesiz onun güvenlik detaylarını artırmıştı.

"Jasmine," dedim, "senin şakalarını dinleyecek havada değilim, tamam mı? Sızlanmalarını ve hakaretlerini, bir savaşa neden olduğum için endişelenmek zorunda kalmayacağım bir güne sakla."

Yüzü son derece sakindi. "Sana ne olduğunu duydum."

Kendini beğenmişliğe hazırlandım. "Evet, eminim herkes öyledir." "Senin için savaşacağım, biliyorsun."

"Bak, eminim-bekle. Ne dedin sen?" Ona baktım, soğukkanlılığının bozulmasını bekliyordum. Ama kırılmadı. Hâlâ ciddiye ve aslında yaşından daha büyük görünüyordu.

"Buna hakkı yoktu. Sana daha önce de söyledim: Fırtına Kralı'nın kızına kimse böyle bir şey yapamaz. Sana bile."

Bir an nutkum tutuldu, hâlâ vurucu bir cümle bekliyordum. "Jasmine... benden nefret ediyorsun."

Başını salladı. "Evet. Ama bu olanları değiştirmez. Kimse babamıza bunu yapamaz ve ceza almadan kurtulamaz. Dorian Katrice'i de bıçaklamalı."

Yıllar önce öldüğü için babamıza teknik olarak hiçbir şey yapılmadığından bahsetmemeye karar verdim. "Tam olarak ne yapacaksın?"

"Sen de aynı şeyi yapacaksın. Savaşacağım. Sihrimi kullan. Canavarları çağır."

"Ama... Yani, aile onurumuzu korumaya çalışıyor olsan bile, bu süreçte bana yardım ettiğinin farkındasın, değil mi? Beni yok etmek ve babamın dünyayı fetheden torununa sahip olmak istediğini sanıyordum."

"Oh," dedi tatlı bir sesle, "hala istiyorum. Ve yapacağım da. Ama önce Katrice ile ilgileneceğiz. Babamızın varisi tecavüzden doğamaz. Sana daha önce de söyledim, sadece layık biri olabilir. O piç layık değildi ve annesi bunun bedelini ödemek zorunda. İşini bitirdiğinde... o zaman seninle ilgileneceğim. Ayrıca, onu öldürdüğümüzde birinin onun krallığını alması gerekiyor. Bu ben de olabilirim."

Vay be. Jasmine'in mantığında hatalı olan o kadar çok kısım vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Kendi gebe kalma hikâyesini tam olarak bilmiyordum ama annem tecavüze uğramıştı. Storm King'in kaç kadından daha faydalandığını Tanrı bilirdi; Jasmine'in bu durum karşısında onun varisi hakkında bu kadar yüksek bir ahlaki duruş sergilemesini ikiye bölümlü buldum. Yine de yararlı olabileceği gerçeğini inkâr edemezdim ve bana yardım etmesi için gereken mantık buysa, öyle olsun. Ayrıca beni öldürmeye çalışmaması da işe yarayabilirdi.

"Peki o zaman, teşekkürler," dedim sonunda. O anda Rowan Ülkesi'ni yönetmesine asla izin vermeyeceğimi söylememeye karar verdim. Detaylar, detaylar.

Jasmine son derece memnun görünüyordu. "O zaman serbest kalabilirim, değil mi?" Alay ettim. "Hiç şansın yok."

"Ama ben sana yardım ediyorum!"

"Evet ve aynı nefeste beni nasıl gasp etmek istediğinden bahsettin. Bak..." Muhafızlarına bir göz attım. Volusian kayıp olduğuna göre, onu hamile bırakma ihtimali en düşük olanlar konusunda Rurik'e danışmam gerekecekti. Askerlerimden bazıları kadındı. "Kalede daha fazla dolaşabilirsin - tabii ki koruma altında. Ve ben de..." Kaşlarımı çattım, birden aklıma

Art'ın evindeki yardımcılar. Nispeten Jasmine'in yaşına yakındılar ve en azından Markelle'in sadakatinden hiç şüphem yoktu. Bir koruma/arkadaş olabilecek özelliklere sahip olup olmadığını merak ettim. "Seninle takılması için kendi yaşında birini bulmaya çalışacağım."

Jasmine kaşlarını çattı. "Aklımdaki bu değildi." "Evet, zindandaki hücren hâlâ boş."

Bana alamet-i farikası olan asık suratlı bakışını attı ve sonra hışımla içeri girdi. Yine de bana gerçekten yardım edeceğini hissediyordum ve açıkçası beni bu karmaşadan kurtarmak için bulabileceğim herkese ihtiyacım olacaktı. Kiyo, Katrice'in bazı müttefikler çağırabileceğini ima etmişti ve eğer bu iş birden fazla krallığın karşı karşıya gelmesine dönüşürse...

Ayağa kalktım, aniden kendimi bir kez daha kötü hissettim. Daha önce içimde alevlenen tutku ve inisiyatif alevleri huzursuzca titremeye başladı. Bunu yapamazdım. Bir orduya liderlik edemezdim. Savaşa gidemezdim. Ne düşünüyordum ki?

Panik atağımdan kurtulmaya çalışarak kaleye doğru geri döndüm, bir süre odamda saklanmak istiyordum. Yolda Rurik'in yanından geçtim. Belli ki beni arıyordu, toplanan askerlerle konuşup onlara ilham vereceğimi umuyordu - özellikle de Dorian'ın neredeyse burada olduğu haberi geldiğinden beri. Çabucak başımı salladım, kendimi toparlamak ve eski özgüvenimi geri kazanmak için biraz zaman bulabildiğim sürece her şeyi yapacağıma söz verdim. Tüm bunlar beni bunaltıyordu. Ağlamaya başlamamak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Görünüşe göre yalnız kalmama daha çok vardı. Ysabel kollarını kavuşturmuş, yatak odamın önünde duruyordu. Görünüşe göre, daha önceki şüphelerimde haklıydım. Gerçekten de koridorda takılıp beni bekliyordu.

"Sihir dersi yok," dedim ona.

"Sihir dersleri mi?" diye haykırdı doğrulurken. Her zamanki gibi tertemizdi, kıvılcı saçları sayısız örgüler halinde bükülmüştü. "Sana bir daha asla bir şey öğretmeyeceğim. Lordum beni uzaklara gönderiyor ve hepsi senin yüzünden!"

Toprak beni iyileştirmiş olabilirdi ama bugün kaldırabileceğim çok fazla tuhaf ifşaat vardı. Jasmine'in müttefikim olması şu anda aslan payını elinde tutuyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Lordum yolda," diye tısladı. "Eşyalarımı toplamam ve gitmeye hazırlanmam için haber gönderdi. Bana eşlik etmek üzere küçük bir muhafız grubu hazır bekliyor."

"Yani?" Omuz silktim, özlemle kapıma baktım. "İstediğin bu değil miydi?"

Bana doğru bir adım attı. "Beni kaleye geri göndermiyor. Beni köyüme, çocuklarımın yanına geri gönderiyor. Anlamıyor musun? Benimle işi bitti! Senin yüzünden beni bir kenara atıyor!"

Yüzündeki öfke ve nefret, onu boğabileceğimi unuttuğunu tahmin etmemi sağladı. Zaten kişisel alanıma o kadar çok girmişti ki, fiziksel darbeler indirmeye kalkışmasından korktum. Ona Dorian'ın

Onu bir kenara atmanın benimle pek ilgisi yoktu. Bu sadece Dorian'ın tarzıydı. Shaya, Ysabel'in bana benzeyen bir dizi metresinden biri olduğunu söylemişti. O da diğerleri gibi ondan sıkılmıştı ama bu benim suçum değildi.

Yine de bunu ona söylemenin bir faydası olmazdı. "Özür dilerim. Ama yani, çocuklarını gördüğüne sevinmeyecek misin?"

"Memnun musun?" diye bağırdı. "Onlara verecek neyim var ki? Sarayda geçirdiğim zaman için ne gösterebilirim? Hiçbir şeyim yok. Dorian'ın sarayına çocuklarımın hayatını iyileştirmek, bize zenginlik getirmek için geldim. Şimdi elim boş dönmek zorundayım, taşradaki köyümüze bir kenara atılmış olarak."

Ahh. Ne diyeceğimi bilemedim, bir annenin çocuklarının hayatını iyileştirme çabasını övsem mi yoksa bunu bir kralla yatarak yapmaya çalışan birini küçümsemem mi bilemedim.

"Özür dilerim," dedim bıkkınlıkla. "Eminim bir yolunu bulursunuz."

Arkamı dönmeye başladım ve şaşkınlıkla omzumdan tutup beni kendisine doğru döndürdü. Sanırım bir hakaret savurmak üzereydi ama ona hiç şans vermedim. Hâlâ dokunulmaya hazır değildim ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Hiç düşünmeden içgüdülerim büyüü çağırdı, hava onu benden uzaklaştırdı ve sert bir şekilde duvara çarptı. Sersemlemiş bir halde öylece duruyordu ve ben hiç düşünmeden vahşice yaptığım şey karşısında dehşete kapılarak nefes nefese kaldım. Gerçekten de babamın kızına dönüşüyordum.

"İyi misin?" Hareket etmediğinde ona doğru adım atarak sordum.

Benden uzaklaştı, bunun beyin sarsıntısı geçirmediği anlamına geldiğini umuyordum. "Bu iş daha bitmedi. Onu benden aldığın için seni asla affetmeyeceğim! Bunu sana ödeteceğim. O benim. Anlıyor musun? *Benim.*"

Bunu, benden ne kadar nefret ettiğine ve beni yok edeceğine dair atıp tutmalar ve hakaretlerle dolu bir tirat izledi. Yine de mesafesini korudu, görünüşe göre kısa süreli şiddete başvurmam biraz işe yaramıştı. Bir süre sonra sabrım kalmadı ve onu dışarıda bırakarak yatak odama gittim. Kapıyı kilitledim ama hala devam eden sesini duyabiliyordum.

Rurik'in dışarı çıkıp benim için ölme ihtimali olan insanlarla konuşmam gerektiğini söylediğini hatırlayarak, odanın dolabına bakarak dikkatimi Ysabel'den uzaklaştırmaya çalıştım. Muhtemelen kibar bir şeyler giymem gerektiğini düşündüm ve Nia beni iyi stoklamıştı. İçimdeki kıvılcım yeniden alevleniyordu, Leith'ten intikam alma ve Katrice'e itilip kakılamayacağımızı gösterme ihtiyacı. Dışarıdakiler için güçlü bir lider olduğumu kanıtlayacaktım. Ysabel'in bağırırları nihayet kesildiğinde uygun görünen gümüşü mavi ipek bir elbise çıkarıyordum. Rahat bir nefes alarak elbiseyi bir sandalyenin üzerine örtmeye başladım ve küçük pencereden dışarı bir göz attım.

Dışarıda bir ordu vardı.

Hemen geri çekildim, dışarıda kamp kurmuş yüzler denizini engellemeye çalıştım. Başımın döndüğünü hissederek elbiseyi yere düşürdüm. Her şeyin gerçekliği yüzüme çarptı ve kendimi bir kez daha çaresiz ve boyumu aşmış hissettim. Kapı keskin bir şekilde çalındı,

paniğimi bir anlığına kırdı. Öfke başa çıkılması daha kolay bir duyguydu ve aceleyle kapıyı çekerek açtım.

"Bak, sana söyledim, bu konuda yapabileceğim bir şey yok-" Durdum. Kapımın önündeki Ysabel değildi.

Dorian'dı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Ah," dedim beceriksizce, içeri girebilmesi için kenara çekilerek. "Seni başka biri sandım."

"Kadife elbiseli, avazı çıktığı kadar bağırان biri mi?" diye sordu. O zarif hareketiyle yanımdan geçip gitti ve sanki dokunmaktan hoşlanmadığımdan şüphelenmiş gibi, sormadan aramızda sağlıklı bir mesafe bırakmaya dikkat ettiğini fark ettim.

"Onun gibi bir şey." Kapıyı kapattım.

Omuz silkti ve hemen odadaki şarabı buldu. "Artık seni rahatsız etmeyecek," dedi ve bir fincan doldurdu. "Onu gönderiyorum."

"Evet, bana söyledi. Biliyor musun, onun için biraz kötü hissediyorum."

"Dur," diye emretti. "O seni ilgilendirmez. Benimle olan ilişkisi hakkında hiçbir beklentisi olmamalıydı."

"Evet, öyle sayılır."

"Tekrar söylüyorum, kızgın bir kişi sizi ilgilendirmez - olan biten diğer her şeyle birlikte."

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım hayır, yine de pek çok insan bana kızgın gibi görünüyor-oh. Tanrım. Neredeyse unuttuyordum. Volusian var mı?"

Dorian kılıcını ve pelerinini yere bırakıyordu. Bu göndermeden pek memnun görünmüyordu. "Evet... Onu kendime köle ettim."

"Onu geri alabilir miyim?"

Bana baktı. "İstedığının bu olduğuna emin misin? Onu birlikte sürgün etsek daha iyi olur."

Volusian'ın boğazımdaki ellerini hatırlayarak ve kontrolümü tekrar kaybedersem neler olacağını bilerek tereddüt ettim. Yine de kaybetmeyecektim. Güçlü kalacaktım ve olacaklar için ona ihtiyacım vardı. "Evet," dedim kararlılıkla. "Onu geri istiyorum."

Dorian omuz silkti. "O zaman onu daha sonra çağırırım. Şimdilik anı mahvetmeyelim. Oldukça iç karartıcı biri, biliyorsun." Dorian pencereye doğru yürüdü ve eğilerek düşürdüğüm elbiseyi aldı. "Bu çok güzel."

"Takacaktım ama... ama..." Yutkundum ve pencereye doğru başımı salladım. "Dışarıda bir ordu var."

Elbiseyi düzgünce sandalyenin üzerine bıraktı ve pencereden dışarı baktı. "Evet."

Evet, var. Senin ve benim. Yani, bir kısmı." "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Onlardan saklanmak onları ortadan kaldırmaz."

"Ben de öyle olmasını umuyordum."

Hiçbir şey söylemedi ama bana beklenti dolu bir bakış attı. Bunda beni çeken bir şey vardı ve kendimi toparlayarak tekrar pencereye yaklaştım ve kalenin arkasındaki geniş, kumlu alana baktım.

Beklediğimden çok daha fazla asker vardı ve bunların Katrice'le savaşacak askerlerin sadece bir kısmı olduğu iddia ediliyordu. Uyumsuz kıyafetleri içindeki küçük ordum bir tarafta düzen içinde duruyordu. Dorian'ın "yedekleri" onların yanında duruyordu, deri zırhlarının ve altın meşe amblemlerinin altında koyu yeşil gömlekleriyle çok daha keskin giyinmişlerdi. O kadar çoklardı ki... ve yine de tüm kuvveti oluşturmuyorlardı. Daha fazla askeri katılacaktı ve Highmore'a gittiğimde -eğer oraya gidersem- çağrı tüm ülkeye yayıldığında sayım artacaktı.

"Tüm bunlar," diye mırıldandım, "tüm bunlar bir kararlar zinciri yüzünden oldu. Benim Leith'i reddetmem, onun beni kaçırmayı, sen..." Sözlerimi tamamlayamadım ama Dorian da ben de ne söylemek üzere olduğumu biliyorduk.

"Pişman mısın?" diye sordu. "Yaptığım şeyden mi?" Sesi her zamanki gibi soğukkanlı ve kendinden emindi ama sesinde küçük bir korku notası olduğuna yemin edebilirdim; istemediğim bir şey yapmış olmaktan korkuyordu.

Kiyo'nun tüm bunlardan pişmanlık duyacağıma dair sözleri aklıma geldi ve buna gerçekten değip değmeyeceğini merak edip durdum, ölebilecek tüm bu kadın ve erkekler... ne için? Onurum için mi? İntikamım için mi? Hâlâ Katrice'in mesajına cevap verebilir, ona yeğeniyle evleneceğimi ve barış yapacağımı söyleyebilirdim....

Midemde bir düğüm oluştu ve bunun bir seçenek olmadığını biliyordum. Leith'i, onun ellerini ve bedenini düşünmeden asla o aileden biriyle birlikte olamazdım. Onun ya da bir başkasının benim ya da halkımın itilip kakılabileceğini düşünmesine asla izin veremezdim. Ne de olsa Leith sadece benden faydalanmamıştı. O kızlar da acı çekmişti. Ben halkımın koruyucusuydum. Hem Diken Kraliçesi hem de Diken Diyarı'ydım.

Dorian'ın kılıcını Leith'in üzerinde gezdirdiği bir görüntü aklıma geldi. Muhtemelen bunu korkunç bulmalıydım. Onun yerine bana huzur verdi.

"Hayır." Döndüm ve doğrudan Dorian'ın gözlerinin içine baktım. "Pişman değilim. I...

Bunu yaptığına sevindim." Sesim biraz titredi. "Yaptığına çok sevindim."

Yüzü bir şekilde değişti, bir tür şaşkınlıkla doldu. Sanırım her zamanki üslubuma, mantıklı ve merhametli olma şeklime o kadar alışmıştı ki... Sanırım uzun zamandır kendini gazabıma hazırlıyordu. Sesindeki endişeyle ilgili daha önceki şüphelerim doğruduydu. Muhtemelen bana Diken Diyarı'nı verdiği zamanki gibi bir tepki bekliyordu.

Yüzündeki ifade beni telaşlandırdı ve kafamı karıştırdı. Tekrar pencereye döndüm ve itiraf ettim, "Ama ben... Ben korkuyorum. Bir savaş başlatmak istemiyorum. Nasıl yapacağımı da bilmiyorum."

Dorian yanıma geldi, hâlâ aramızda bir tampon oluşturmaya dikkat ediyordu. "Bu senin kanında var," dedi. "Fırtına Kralı yüzyıllardır gelmiş geçmiş en iyi taktikçiydi."

"Ben o değilim. Onun gibi olmak istemiyorum." Kötü bir ses kafamın içinde konuştu:

Ama Kiyo'ya göre kendine Fırtına Kraliçesi diyorsun.

"Zalimliği olmadan da onun dehasını miras alabilirsin," dedi Dorian.

"Sanırım, ama yine de... Hala ne yapacağımı bilmiyorum. Bana yardım edecek misin?"

Birbirimize bakmak için döndük ve yine yüzü içten içe aydınlanmış gibiydi. "Elbette. Katrice'in peşinde olduğu tek kişi sen değilsin. O zavallı piçi öldüren bendim, hatırladın mı?" Leith'e atıfta bulununca yüzündeki ışık biraz azaldı. Bana doğru eğildi, gözleri gergindi. "Elimden gelse bunu binlerce kez yapardım. Savaş olsun ya da olmasın."

Sesindeki o ciddiyet, o sertlik tüylerimi diken diken etti. "Henüz savaşa girmedığımız için böyle söylüyorsun. Ne olacağını bilmiyorsun."

"Ah, Eugenie. Biliyorum. Sen ve ben zafer kazanacağız. Biz bu dünyadaki en güçlü hükümdarlarız. Katrice bunu biliyor ama kederinden ve öfkesinden gözleri kör olmuş durumda. Sen ve ben bu orduya liderlik edeceğiz ve Rowan Ülkesi'ni fethedeceğiz. Orayı aramızda paylaşacağız, kendi krallıklarımıza ekleyeceğiz... ve oradan her yere gidebiliriz. Bu dünyanın yarısını birlikte yönetebiliriz - bu dünyanın tamamını - sen ve ben. Krallık üstüne krallık bize düşer..."

Ona baktım, neredeyse hayaline kapılacaktım. Onun güçlerini yok ettiğimizi ve benim dünyayı titreten fırtınaları çağırdığımı hayal ettiğimde, taşıdığım endişe ortadan kalkmaya başladı. Tedirgin bir şekilde güldüm, düşüncelerimin gidişatından endişe duyuyordum. "Bir krallık yeter," dedim, insan yanımla beni dünyaya geri getirdi.

"Şimdi böyle diyorsun ama sana söylüyorum, bu senin kanında var." Bana dikkatle baktı ve o coşku dolu gözler dünyadaki yeşil ve altının her tonuna sahip gibiydi. Onların içine düştüm. Onların içinde kendimi güzel hissettim. Bir tanrıça gibi. "Eugenie, daha önce kimsenin görmediği türden bir savaşçı kraliçe olacaksın. Fırtına Kralı'nınki toz olup gittiğinde senin adın yaşayacak. Ordularını güçlü, korkusuz ve güzel bir şekilde yöneteceksin. Katrice'in 'savaşı' senin çizmelerinin altında ezip geçeceğin bir çatışmadan ibaret olacak."

O anda kafam karıştı ve Yeraltı Dünyası'nda gördüğüm bir imgelemi hatırladım. Ruhum Kiyo'nun ruhunu arıyordu ama rüya gibi bir halde gördüğüm Dorian'dı, ikimiz de orduların önünde bir uçurumun üzerinde duruyorduk, ikimiz de ışıltılı ve görkemliydik. Kucağımda bir bebek ve başımda bir taç vardı.

Bundan kimseye bahsetmemiştim. Bu bir testti, geleceğe dair bir öngörü değil. Dorian'la aramı iyi tutmaya çalışarak, "Peki sen tüm bunların neresinde olacaksın?" diye sordum. Nedense gölgelerde gizleneceğini sanmıyorum."

"Benim tatlı Eugenie'm," dedi, yine o küstah, kibar haline dönerek, "işte yine başladın, hep art niyetlerden şüpheleniyorsun." Ağırbaşlı bir havaya bürünerek doğruldu. "Ben, elbette, senin yanında olacağım."

Güldüm. Dorian her zaman Dorian olacaktı. "Bu ihtişamı paylaşmak ve

güç, şüphesiz."

"Biraz, kesinlikle." Neşesi kayboldu ve bir kez daha ciddileşti. "Ama aynı zamanda seni güvende tutmak için de oradayım. Hangi savaşa girersen gir, ister bu dünyayı fethetmeyi seç ister sadece hayaletleri kovmaya geri dön... Leith'e olanlar bir daha asla ama *asla olmayacak*. Ben yaşadığım sürece olmayacak. Yemin ederim. Seni her zaman güvende tutacağım." İlerledi ama hâlâ bana dokunmamaya dikkat ediyordu. Ancak sesindeki sertlik o kadar güçlüydü ki neredeyse elle tutulur gibiydi. "*Her zaman.*"

Gülümsemem kaybolmuştu. Uzun süre onu inceledim ve ona inandığımı fark ettim. Kiyo beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Dorian başaramayacaktı.

Ve o zaman Dorian'ı uzaklaştırmaya çalışarak aptallık ettiğimi fark ettim. Sebeplerine tamamen güveniyor muydum? Hayır. Yine de beni koruyacağına güveniyordum. Yakalanmadan hemen önce hem onu hem de Kiyo'yu sevdiğimi fark etmiştim, tıpkı kanımın ve ruhumun ikiye bölündüğü gibi onları seviyordum. Doğamın iki yarısı her zaman birbiriyle savaşıyordu. Ve şu anda, mantıklı bir şekilde barış arayan temkinli insan yarısına ihtiyacım yoktu. Sahip olduğum tüm gücü serbest bırakmaktan, hiçbir kısıtlama olmadan ileri atılmaktan korkmayan parçama ihtiyacım vardı. Şu anda Dorian'a ihtiyacım vardı. Güçlü olmamı ve başıma geleceklerden korkmamamı sağlayacak olan onun sevgisiydi.

Yavaşça, tereddütle uzandım ve elini tuttum. Muazzam bir şeydi. Sanırım o da bunun farkındaydı. Son birkaç haftadır annem dışında kimsenin bana dokunmasına dayanamıyordum. Bunu bir erkeğin yapmasına da kesinlikle katlanamıyordum. Temasım karşısında gözleri hafifçe büyüdü ve benim için korkarak nefesini tuttuğunu fark ettim.

Elini tuttum, sıcaklığını ve uzun, pürüzsüz parmaklarını hissettim. Başka bir insanla bağ kurmanın, fiziksel yakınlık hissetmenin çok büyük bir gücü vardı. Ona dokunurken gösterdiğim özeni göstererek elini kalçamın üzerine koydum ve bir adım öne çıktım. Dorian yutkundu ve onu tanıdığımdan beri ilk kez çekingen görünüyordu.

"Eugenie-"

Bir parmağımı dudaklarına bastırdım ve sonra onu öpmek için parmak ucunda durdum. Ağzı anında benimkine doğru açıldı, sıcak ve istekliydi. Kendimi ona yaklaştırdım, ama diğer kolunu bana doladığımda hafifçe geri çekildi. Her tarafındaki arzuyu hissedebiliyor ve görebiliyordum ama başını salladı.

"Hayır, hayır... çok erken...."

"Ne zaman çok erken olduğunu söyleyen benim." Onu tekrar, daha sert öptüm ve şehvetin bedenimi ne kadar çabuk yaktığına şaşırdım. Az önce söylediklerime rağmen, o ana kadar başka bir erkeği asla istemeyeceğime inanmıştım. Ama Dorian'ın yanında olmak, aramızdaki elektriği ve gücü hissetmek... son zamanlarda savaştığım tüm o eski arzuyu, Kiyo'ya hala bağlı olduğum o küçük köyde neredeyse ona teslim olmama neden olan arzuyu ortaya çıkardı...

Ama artık böyle bir taahhüdüm yoktu.

Öpücüğüme aynı yoğunlukta karşılık verdi, elleri kalçalarımda geziniyordu. Tutku onu ele geçiriyordu, kendini kaybetmeye başlamıştı. Sonra, daha önce olduğu gibi, mantıklı bir parçası onu bir kez daha dikkatini çekmesi için tokatladı. Meşe Kralı'nın böyle bir vicdanı olduğunu bilseydi sanırım dünya şok olurdu. Tekrar koptu ama bu sefer konuşmasına izin vermedim.

"En son *onunla* birlikte olduğum zamanı mı istiyorsun?" Ben talep ettim. "Leith'in en son seks yaptığım zamana dair taşıdığım anı olmasını mı istiyorsun?"

Parmaklarım kısa kollu pamuklu gömleğimin düğmelerine gitti ve hepsini çözdü. Ellerini yakalayarak göğsüme doğru götürdüm, gömleğimi araladım ve göğüslerime dokunmasını sağladım. Bugün sütyensizdim ve elleri çıplak tenimi okşarken sıcak hissettiriyordu.

"*Bu* benim anım olsun," dedim boğuk bir sesle, sesimde amaçladığımdan biraz daha fazla emir vardı. "İyi olsun. Seks deyince aklıma bu gelsin. O gün başladığın şeyi bitir...."

Ellerinin artık benim zorlamama ihtiyacı yoktu. Göğüslerimi avuçladı, parmakları meme uçlarımin etrafında dans ediyordu. Aynı anda beni yatağa doğru itti ve sırtüstü yatırdı. Ağzı öpücüğüyle beni ezdi ve sonra dudakları boynumdan aşağıya, göğüslerime doğru hareket ederek meme uçlarımdan birini ağzına aldı. Önce nazıkçe emdi, dili ileri geri gidip geliyordu ama sonra dudakları daha acil hale geldi. Elleri kot pantolonumu ustalıkla çıkarırken dişleri beni ısırды. Pantolonum yere düştükten sonra bir an doğrulup beni ve önündeki tüm çıplak teni inceledi.

Bana dokunmaması ıstırap vericiydi ve uzanıp mücevherli kemerini ve pantolonunu çözdüm. Yataktan geri çekildi ve pantolonunu sonuna kadar indirebilmek için ayağa kalktı. **A r d ı n d a n** gömleği çıktı ve daha önce olduğu gibi mükemmel, mermerden bir tanrı olarak incelemem için karşımda cırılçıplak durdu. Kaslarının zayıflığına, ne kadar güçlü ve sert olduğuna bakarken, kendi bedenimin acilen tepki verdiğini hissettim. Daha önce Kiyo'ya ön sevişme konusunda şikâyetle bulunmuştum ama şu anda Dorian'la hiç sevişmek istemiyordum - gerçi onun bana saatlerce sevişeceğinden hiç şüphem yoktu, ordular bir yana. Külotumu kalçalarımın üzerinden aşağı doğru iterken, "Bekleme," diye yalvardım ona.

"Beklemeyin."

Külotu tuttu ve sonuna kadar çekti. Yatakta bana katılacağını düşünmüştüm ama onun yerine ayakta kaldı. Ayak bileklerimden tuttu ve kırım yatağın kenarına dayanana kadar beni kendisine doğru çekti. Hâlâ ayak bileklerimden tutarak bacaklarımı neredeyse omuzlarına yaslanacak şekilde havaya kaldırdı. Sonra öne doğru eğildi ve içime doğru itti, orada bulduğu sıcaklık ve ıslaklık karşısında inledi.

Ellerimi başımın üzerine koydum, bedenimi yukarı kaldırdım ve ileri geri itişini izledim. Onun gözleri de benim üzerimdeydi, her yerimi inceliyordu. Gün ışığında seks yapmanın özel bir yanı vardı, özellikle de onunla

Böylece ikimiz de birbirimizi tamamen görebiliyorduk. Saklanmak yoktu. Her şey açığa çıkmıştı. Savunmasız. Böyle anlarda güvensiz hissetmek kolaydır, ama ben hissetmedim, bana bakma şekliyle değil, sadece şehvetle değil, aynı zamanda huşu ve hayranlıkla da bakıyordu.

Kendini tekrar tekrar içime gömdü, acı vermeden sert ve güçlü bir şekilde. Art'ın evinde olanlardan o kadar farklıydı ki, oradaki hiçbir şeyin seks sayılamayacağını fark ettim. Dorian'ın içimde olması iyi ve doğru hissettiriyordu. Bedenim ihtiyaçla dolup taşıyordu ve kalçalarımın arasında hareket ettiği yerde ateş gibi hissediyordum. Bu sıcaklık içimde yoğunlaştı ve ağrıyan bir zevk kıvılcımının her itişte daha da güçlendiğini hissettim. Vücudumun orgazmın eşiğinde olduğunu hissederek haykırdım ve orgazm geldiğinde, benim ve dünyanın bir patlaması gibiydi... uyluklarımın arasından parmaklarımın ve ayak parmaklarımın uçlarına kadar patlayan saf coşku ve sevinç.

Bacaklarımı tekrar yatağın üzerine koydu ve sonra adımlarını hiç kesmeden üzerime uzandı. Aksine, kendi doruk noktasına yaklaşırken daha güçlü pompaladı. O muhteşem saçlar yüzüme yağdı ve kollarımı boynuna dolayarak parmaklarımı ipeksi tellere doladım. Kalçaları gittikçe daha sert hareket ederken, onun kolları da vücuduma sarıldı ve beni bir koza gibi sardı.

Sonra, gerçek bir şekli olmayan kelimelerle yüksek sesle haykırdı ve boşalırken yüzünü boynuma bastırdı, vücudu benimkine döküldü. Kalbi hızla atarken, boynuma doğru nefes alıp verirken onu sıkıca tuttum. Dakikalar geçti ve vücudu nihayet sakinleşti, yine de onu tutmaya devam ettim. Sonunda, kucağımdan ayrılmadan başını kaldırdı ve saçlarını yüzümden çekti.

"Sana söylemiştim, Eugenie. Birlikte olduğumuzda dünyanın yeniden doğacağını söylemiştim. Yeniden doğacak ve biz onu fethedeceğiz...."

Parmaklarımla dudaklarını okşadım. "Kendini fazla kaptırma. Burada sadece bir kinin hesabını soruyoruz."

Gözlerindeki bakış bana bundan çok daha fazlasının çıkacağına inandığını söylüyordu ama akıllıca bir şey söylemedi. Yuvarlanarak yorganın üzerinde yanıma yerleşti ve ikimiz de parmaklarımız birbirine geçmiş halde uzandık.

"Sanırım," dedim sonunda, "şerefim için hayatlarını tehlikeye atacaklarına göre, gidip dışarıdaki tüm o insanlarla konuşmalıyım."

"Bu sadece sizin onurunuz değil," dedi. "Bu toprakların da onuru. Siz topraksınız ve sizi gördüklerinde sizin için seve seve savaşacaklardır."

Doğruldu, gözlerim ipek elbiseye takıldı. "Sanırım rolümü oynamalıyım. Taç olmaması çok kötü."

Dorian da ayağa kalktı. "Öyle değil mi?"

İçeri girerken kılıcını ve pelerinini koyduğu masaya doğru yürüdü. O sırada fark edemeyecek kadar perişan haldeydim ama orada bezle sarılmış küçük bir bohça da vardı. Onu bana doğru getirdi ve kendimi

nefesimi tutuyordum. Birden ne olduğunu anladım ve korktum.

"Sorun ne?" diye sordu, bana uzattı ama ben almadım. "Ben... Bir rüya gördüm...."

Yeraltı Dünyası'ndaki o görüntüyü, tepede birlikte durduğumuz görüntüyü ona açıklayamazdım. O zaman Fırtına Kralı'nın tacını kabul etmişim -ya da onun kadınsı bir versiyonunu- ve işte o zaman kendimi benim için savaşmayı bekleyen tüm o askerlere bakarken bulmuştum.

"Ne tür bir rüya?"

"Açıklaması zor."

Dorian beni beklemeden paketi kendisi açtı. Tekrar görmek için kendimi hazırladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu; platinden yapılmış, elmas ve ametistlerle dolu özenli bir eser...

Ama öyle değildi.

Elindeki taç altındı ve çok ama çok narindi. Tereddütle aldım ve ince detaylarını inceledim. Üzerine kazınmış küçük güller vardı - bir sürü dikenli olan güller. Altın yaprakların arasına minik zümrütler serpiştirilmişti - çok da ezici değillerdi. Fırtına Kralı'nın tacına hiç benzemiyordu.

"Bu Girard'ın eseri," dedim kesin bir ifadeyle.

Dorian parmağını çıplak kolumda gezdirerek, "Öyle," diye onayladı. Tacı aldığım için rahatlamış görünüyordu. "Proje yaptırabilecek tek kişi sen değilsin."

"Ama o Katrice için çalışıyor."

"Artık değil. Onunla tanıştığın günü hatırlıyor musun? O zaman sana onun bir fırsatçı olduğunu söylemişim. Zarı attı ve bizim tarafa geçmeye karar verdi - ki tabii ki biziz. Sanırım silahlar için çok kullanışlı olacak."

Gözlerim hâlâ taçta ve onun güzelliğindeydi. İmgelemdeki taca hiç benzemediği için ne kadar rahatladığımı anlatamam. Tereddütle tacı kaldırdım ve başımın üstüne koydum. Onay için Dorian'a baktım. "Sen ne düşünüyorsun?"

Gülümsedi, saçımı düzeltmek ve hafifçe düzenlemek için uzandı. "Git kendin gör."

Yataktan kalkıp boy aynasına doğru yürüdüm ve kendimi inceledim. Hâlâ çıplaktım, tüm o solgun tenim saçlarımın kırmızısı ve tacın ışıltısıyla tezat oluşturunuyordu. Saçlarım Jasmine'inki gibi sarı değildi ama ara sıra altın rengi röfleleri vardı ve taç omuzlarımın hemen arkasında duran bu bukleleri parıltıyordu. Zümrütler inceydi, şatafatlı değildi ama saçlarımı ve gözlerimi daha da belirginleştirecek kadar canlıydı.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Dorian sordu.

Ona baktım, hâlâ yatağa yayılmıştı ve beni eğlenerek izliyordu. Tekrar aynaya döndüm ve çıplak, taçlı halimi inceledim. Gülümsedim.

"Bence bana yakışıyor."

ZEBRA BOOKS, Kensington Publishing

Corp. tarafından yayımlanmaktadır.

119 West 40th Street

New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2009 Richelle Mead

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:

1-4201-1111-6

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü Bölüm	
Onbeşinci Bölüm	
Onaltı Bölüm	
Onyedinci Bölüm	
Onsekizinci Bölüm	
Ondokuzuncu Bölüm	
Yirmibirinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm	
Yirmi Üçüncü Bölüm	
Yirmi Dördüncü	
Bölüm Yirmi Beşinci	
Bölüm Yirmi Altıncı	
Bölüm Yirmi Yedi	
Bölüm Yirmi Sekizinci	
Bölüm	

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.